

Dùng Cả Đời Để Quên

Contents

Dùng Cả Đời Để Quên	1
1. Chương 1: Lạ Mà Quen	1
2. Chương 2: Thế Giới Của Anh Chỉ Có Em Là Hiểu Nhất	11
3. Chương 3: Không Phải Em Không Hiểu	24
4. Chương 4: Em “hơi” Rung Động Trước Anh Rồi	39
5. Chương 5: Thiên Đường Một Giây	52
6. Chương 6: Đi Đâu Tìm Được Người Tốt Thế Này	61
7. Chương 7: Nếu Có Thể Ở Bên Nhau	77
8. Chương 8: Khi Tình Yêu Đi Ngang Qua	105
9. Chương 9: Kiếp Nạn Khó Tránh	124
10. Chương 10: Dự Cảm Hạnh Phúc	143
11. Chương 11: Thích Cả Hai Người	162
12. Chương 12: Em Hạnh Phúc	172
13. Chương 13: Em Đồng Ý	182
14. Chương 14: Biết Rồi	191
15. Chương 15: Buông Tay	204

Dùng Cả Đời Để Quên

Giới thiệu

Quên một người mình yêu thật không dễ dàng, có một số người thì Dùng Cả Đời Để Quên ! Đó cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-ca-doi-de-quen>

1. Chương 1: Lạ Mà Quen

Tôi đã nhặt được anh bên cạnh thùng rác.

Lúc ấy, anh đang ngồi giữa một đồng rác, vẻ mặt hoang mang. Trang phục cổ quái, lại thêm bụi bẩn, khiến không còn nhận ra màu sắc của trang phục nữa. Mặt mày lem nhem. Đầu đội mũ da, phía sau tết tóc đuôi sam dài.

Ồi, đóng phim thời Thanh sao? Đây là phản ứng đầu tiên của tôi. “Này, anh vẫn ổn chứ?” Tôi hỏi.

Anh hoang mang nhìn tôi, cúi đầu, không nói gì.

Tôi vò vò tóc, gặp phải một người cầm sao?

“Anh ngồi trong đó làm gì vậy?” Tôi không từ bỏ tiếp tục hỏi.

Anh vẫn không có bất kì phản ứng nào.

Tôi bĩu bĩu môi, nếu không phải vừa rồi lão đạo sĩ nói với tôi rằng người đầu tiên tôi gặp khi vừa bước ra khỏi cửa chính là cứu tinh hóa giải tai nạn cho tôi, tôi cũng chẳng buồn bận tâm.

“Anh đứng dậy xem nào!” Tôi tốt bụng kéo anh, anh hất tay tôi ra, tức giận trừng mắt lườm tôi một cái.

Hình như không phải bị cầm, mà là bị mất trí, tôi tức tối nghĩ. Đạo sĩ kia không phải đang trêu mình đấy chứ. Tôi bắt đầu dao động.

Lúc này, tôi nghe thấy “ục” một tiếng, hình như là bụng “ai đó” đang kêu réo. Tôi vừa ăn cơm, vậy âm thanh ấy hiển nhiên không phải là từ bụng tôi phát ra.

Vậy là.....là anh? Tôi liếc nhìn anh một cái, thấy anh đang chăm chú quan sát mình.

Ánh mắt lạnh lùng, khiến toàn thân tôi run lên, vô thức đứng thẳng lưng, còn tỏ vẻ hoàn toàn không quan tâm nữa.

“Hừ!” Cuối cùng anh cũng đã chịu mở miệng. “Con gái mà ăn mặc thế này, đòi phong bại tục!”

Tôi bị anh nói xém chút nữa thì bắt đầu nghi ngờ khả năng thẩm mỹ của mình, cúi đầu nhìn lại mình một lượt.

Một chiếc áo len bó sát người, cổ trễ, vì để tránh cảm lạnh còn quàng một chiếc khăn rất dày, váy ngắn quần tất, khoác thêm áo choàng dài, phối với đôi giày cao gót mũi nhọn.

Xì, có chỗ nào là không đoan trang đâu? “Đây là một cửa năm nay, anh thì biết gì chứ?” Tôi nổi cáu.

Anh không nhìn tôi nữa, chỉ điềm đạm nói: “Cô có gì ăn không?”

“Có!” Tôi trả lời rất tự nhiên, đồng thời lấy từ trong túi ra một thanh sôcôla Dove đưa cho anh, sau đó mới ngẩng người, tại sao tôi lại phải nghe lời, anh là cái gì mà dám cao giọng kiêu căng, ăn nói như đang sai phái kẻ hầu dưới chân mình thế!

Anh khó khăn bóc vỏ thanh kẹo, cắn một miếng, chau mày, “Ngọt quá!”

“...” Tôi nhin.

“Khó ăn lại không đỡ đói.” Sau khi nếm thêm miếng nữa, anh mới từ từ thở ra lời đánh giá.

“Vậy sao anh còn ăn?” Tôi không thể nào nhin hơn được nữa.

Anh mỉm cười, “Tôi không bao giờ lãng phí.”

Tôi: “...”

Anh nhanh chóng ăn nốt phần còn lại, có thể thấy anh đói tới mức nào, nhưng động tác lại vẫn rất nho nhã. Anh đưa trả tôi vỏ kẹo, “Còn nữa không?”

“Hết rồi!” Tôi cảm thấy mình đã bị điên, tự nhiên lại đứng trong gió rét để tiến hành “hỏi đáp” với một người mắc bệnh thần kinh.

“Ồ!” Anh nói, lại ngồi xuống.

Nhớ tới những lời của lão đạo sĩ, tôi đập đập trán, cố gắng mấy lần mới lên tiếng, “Tôi đưa anh đi ăn cơm.”

Đợi rất lâu, anh mới khe khẽ “ờ” một tiếng, vẻ mặt lãnh đạm, như thể đang nể mặt tôi lắm vậy.

Khóe miệng tôi giật giật, cố gắng kìm nén hành động trợn mắt lườm.

Anh đi trước, tôi để ý thấy anh mặc một chiếc trường bào màu xanh thẫm, giày màu đen, hai tay chấp sau lưng, bước chân vững chắc mạnh mẽ.

Thấy tôi ngẩn ra, anh quay đầu, nhướn mày, “Đi trước dẫn đường.”

Tôi khóc không được cười chẳng xong, anh còn sai khiến tôi như nha đầu của mình nữa.

Bực bội thì bực bội, nhưng tôi cũng không dám đắc tội với anh. Vị đạo sĩ đã nói, người có thể hóa giải được tai nạn đổ máu của tôi chỉ có thể là người lạ đầu tiên mà tôi gặp khi ra khỏi cửa, mà bây giờ, vận mệnh nửa cuộc đời còn lại của tôi lại phụ thuộc vào anh, tôi có thể không lo được không?

“Anh... muốn ăn gì?” Tôi tốt bụng hỏi.

Anh ra vẻ suy tư, tôi bắt đầu hối hận vì mình đã lỡ lời, thật sợ nếu anh buột miệng nói ra những từ đại loại như “chân gấu”, “Gan phượng”, ...

“Lẩu đi!” Sau khi suy nghĩ nghiêm túc, anh nói.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, ông trời vẫn còn thương tôi.

Tôi đưa anh đến quán lẩu Tiểu Phì Dương[1], nhưng bị nhân viên phục vụ chặn lại ở ngay cửa.

[1] Chuỗi cửa hàng lẩu dê lớn nhất Trung Quốc.

Đúng như dự liệu, tôi đã nghĩ ra đối sách.

“Tiểu thư, vị này trang phục không chỉnh tề, sợ sẽ ảnh hưởng tới việc dùng bữa của những vị khách khác, hai vị nên đến chỗ khác đi.”

Tôi cười hi hi rồi nói, “Mã nhân viên của anh là bao nhiêu?”

Anh ta sững lại: “Tiểu thư, cô đừng làm khó tôi, tôi cũng chỉ đi làm thuê thôi.”

“Tôi không làm khó anh, chúng tôi sẽ đi ngay, chỉ là tôi sẽ nhớ mã nhân viên của anh, cứ cách vài ngày sẽ kiện một lần, anh khiến tôi không vui, tôi cũng sẽ không cho anh được thoải mái.” Tôi điềm đạm nói, khóe miệng cong lên cười.

Nhân viên phục vụ do dự một lát, rồi nói với giọng không cam tâm tình nguyện: “Mời hai vị vào.”

Suốt quãng thời gian đó, người kia không nói không rằng, chỉ đến khi ngồi vào ghế, mới liếc tôi một cái đầy ẩn ý và cười.

Tôi liên tục thở dài trong lòng, anh chàng phục vụ đáng thương, tôi không định đấu với anh ta, anh ta chỉ nói người này “trang phục không chỉnh tề” cũng là đã nể mặt tôi lắm rồi.

“Anh gọi món đi!” Tôi đẩy cuốn thực đơn tới trước mặt anh.

Anh liếc mắt nhìn vài giây, nhíu mày lại, đẩy trả tôi: “Cô gọi đi!”

Cũng được, như thế tôi sẽ kiểm soát được túi tiền của mình. Không phải tôi keo kiệt, nhưng tôi đã ăn no rồi mới ra ngoài, vô duyên vô cớ mời một người không quen biết đi ăn, hưởng hơ, tiết kiệm là truyền thống tốt đẹp của cả dân tộc, tôi phải kế thừa.

Tôi cười hắc hắc, liền cố gắng khoanh vùng tìm những món ăn có giá tương đối rẻ, thịt dê thịt bò gọi cho có lệ thôi.

Sau khi đồ ăn được mang lên, anh cũng chẳng phàn nàn gì.

Đầu tiên cầm cốc bia trên bát uống ực một hớp rồi chau mày nhở ra: “Mùi vị của thứ nước này thật kì quái.”

Các vị khách ở những bàn xung quanh đều quay sang nhìn anh như nhìn quái vật.

Tôi vội nói: “VẬY anh uống trà đi!”

Anh nho nhã gấp thức ăn, rồi ngửa cổ, uống một hớp trà nhai loại rẻ tiền.

“Mùi vị thế nào?” Tôi hỏi.

“Chẳng ra sao cả” Anh vẫn cầm đũa trên tay.

Tôi khẽ cười: “Tôi thấy anh ăn rất hào hứng.”

“Miễn cưỡng thôi.”

Rõ ràng là được lợi còn tỏ vẻ, tôi dở khóc dở cười.

Tôi nhìn bộ trang phục kì dị trên người anh, trề môi: “Anh thích Cosplay?”

“Cái gì?” Anh hỏi lại vẻ không hiểu, xem ra không giống giả vờ.

Tôi cũng không giải thích gì thêm.

“Ăn no chưa?”

“Ừm!”

Tôi gọi phục vụ tới thanh toán, vẻ mặt anh ta rõ ràng là nhẹ hẫng đi.

Ra khỏi quán lẩu, tôi bắt đầu suy nghĩ.

Vị đạo sĩ xem cho tôi chỉ đưa ra lời khuyên, song lại không nói cho tôi biết tiếp theo phải làm gì? Không thể bắt tôi một ngày hai mươi tư tiếng đồng hồ đi theo anh được.

Đang đau đầu, anh nặng nề đẩy tôi một cái: “Cẩn thận!”

Một chậu hoa rất to từ trên trời rơi xuống, “hạ cánh” ngay chỗ tôi vừa đứng.

Tôi trợn mắt há mồm, anh quả nhiên là cứu tinh của tôi.

“Không sao chứ?” Anh điềm đạm hỏi.

Tôi không nói được gì, túm chặt lấy tay áo anh, thở dốc sợ hãi.

Anh thản nhiên hất tay tôi ra, “Đa tạ sự khoản đãi của cô nương, tôi cũng phải đi rồi.”

Tôi cuống lên: “Anh định đi đâu?”

Anh quay hẳn người lại nhìn tôi: “Về nơi mà tôi nên về.”

Tôi bóp trán, định đánh đổ tôi, không biết bốn cô nương đây đốt nhất là môn ấy sao? Tôi vừa nghĩ đối sách vừa thăm dò hỏi: “Vậy tối nay anh ở đâu?”

Anh im lặng.

Nhân cơ hội đó, tôi nói tiếp: “Hay là tạm thời ở lại chỗ tôi đi, lúc nào muốn, anh có thể đi, tôi không cản.”

“Cô nam quả nữ, thế còn ra thế thống gì!” Anh nghiêm khắc đáp.

Tôi há miệng mắc quai, gặp phải ông già khốt ta bít rồi, tôi lại không phải là đối thủ.

Anh chậm chậm đi về phía trước.

Tôi trầm mặc theo sau.

Khả năng nhớ đường của anh rất khá, trước đó tôi đưa anh đi qua hết đường to ngõ nhỏ, rẽ bảy tám con phố mới đến quán lẩu dê, ngay cả tôi còn thấy đầu óc quay cuồng, vậy mà bây giờ anh dễ dàng đưa tôi quay về chỗ thùng rác ban đầu.

Anh thản nhiên vén áo ngồi xuống.

Tôi không muốn dây bản, nên cứ đứng nghệt ra một bên, cắn chặt môi dưới.

Rất lâu sau, khi kết thúc cảnh mắt bé mắt lớn nhìn nhau, anh đột nhiên hỏi: “Quý tính của cô nương?”

Tôi kinh ngạc, nhưng vẫn trả lời: “Tôi họ Niên”

“Ồ!” Anh thốt lên rồi im lặng không nói gì nữa.

Tôi tò mò hỏi: “Anh vẫn ở đây à?”

“Đúng thế, dù ban ngày đi đâu chẳng nữa, tối nào tôi cũng phải quay về đây.” Đây dường như là câu dài nhất mà anh nói.

“Đây là nơi mà anh nên quay về ư?” Tôi nói như không thể tin được.

“Tôi đi ra từ đây, có lẽ cũng có thể quay về được từ đây.” Anh cúi đầu trầm ngâm.

Tôi lắc đầu, rồi lại gật đầu, không hiểu lắm những gì anh nói, nhưng lại không muốn để anh biết.

Không biết vì sao, rõ ràng quần áo anh bẩn thỉu rách rưới, bộ dạng nhếch nhác chán nản, nhưng lại gây cho tôi cảm giác rất căng thẳng.

Muốn thuyết phục một người như thế này, e rằng không dễ.

Đúng lúc tôi đang lung túng không biết bắt đầu từ đâu, thì anh nói: “Nếu tôi theo cô về, cô có thể tìm cho tôi một công việc không?”

Hai mắt tôi sáng lên, tôi vội nói: “Không vấn đề.”

“Vây đi thôi!” Anh đột nhiên thay đổi thái độ, khiến tôi có chút không thích ứng kịp.

“Hối hận rồi?” Anh nhướn mày nhìn tôi.

“Đương nhiên là không.” Nếu nói ban đầu tôi còn có chút nghi ngờ lời của vị đạo sĩ kia, sau sự việc cái chậu hoa, tôi đã hoàn toàn tin tưởng lời ông ta. Vì nghĩ cho cái mạng này, tôi không thể không đưa anh về.

Lên taxi, tôi đọc địa chỉ, rồi ngồi ôm túi suy nghĩ về hành động điên cuồng của mình.

Nếu để mẫu thân đại nhân biết tôi đưa một người đàn ông về nhà, hơn nữa lại còn là một người đàn ông lạ vừa mới quen chưa được hai tiếng đồng hồ, có lẽ bà sẽ lập tức lao đến mà ăn tươi nuốt sống tôi.

Vô tình nghiêng đầu, thấy anh đang ngăn người nhìn ra ngoài cửa xe.

Lúc này xe đi ngang qua quảng trường Nhân Dân, xe cộ đi lại như mắc cửi, ồn ào tấp nập, đèn đuốc sáng trưng, đèn neon nhấp nháy, náo nhiệt khác thường.

Nghĩ chắc anh từ quê ra, chưa từng thấy cảnh này bao giờ, tôi buồn cười hỏi: “Quê anh ở đâu?”

Anh do dự: “Rất xa”

Tôi cười cười, không định hỏi tiếp, ai chẳng có bí mật nhỏ của riêng mình chứ.

Tôi mua một căn hộ chung cư gần chùa Tĩnh An, nhỏ nhưng đầy đủ, hoàn toàn do tôi trang trí, yên tĩnh và ấm áp.

“Anh thay giày đi” Vứt cho anh đôi dép lê, tôi bảo anh thay vào.

Tôi khá sạch sẽ, nhà bao giờ cũng sạch như lau như ly, bên ngoài thế nào tôi mặc kệ, nhưng trong địa bàn của tôi, tôi có quyền yêu cầu anh phải tuân thủ nguyên tắc do tôi đặt ra.

Anh từ từ cởi giày, đặt ngay ngắn sang một bên.

Tôi vào phòng ngủ lật tìm bộ quần áo ngủ của đàn ông, rồi lấy thêm một chiếc khăn mặt mới, dẩu dẩu môi: “Nhà tắm ở kia, anh mau đi tắm đi.”

Anh khẽ nói: “Được.”

Sau khi anh vào tắm, tôi không yên tâm thò đầu hỏi: “Biết dùng không?”

“Chắc... không sao.”

Tôi thở dài, nhần nạy giảng giải các công năng của bình nóng lạnh và cách tắt mở một lần: “Anh rõ rồi chứ?”

Anh gạt đầu, tôi giúp anh đóng cửa.

Nghe bên trong “cách” một tiếng khóa cửa, khước miệng tôi bất giác co giật, người gì thế này, lẽ nào còn sợ tôi nhìn trộm?

Tẩy trang xong, tôi thoải mái thả mình lên ghế sofa, lấy điện thoại từ trong túi ra gọi cho cô bạn thân Tang Duyệt.

“Alô!” Giọng nói lười biếng của cô bạn vọng lại từ đầu dây bên kia.

“Đang làm gì đấy?” Cuối cùng tôi cũng tìm được điều khiển trên ghế sofa, tiện tay mở điều hòa.

“Tắm!” Tang Duyệt ngừng lại, rồi hỏi: “Còn cậu?”

Tôi mím môi: “Vừa về nhà”

“Phải rồi, hôm nay cậu đi xem bói, thế đạo sĩ nói thế nào? Hẹn ba tháng rồi mới đến lượt cậu xem, cậu có bám lấy ông ta, đòi ông ta phải xem cho kiếp trước, kiếp này, kiếp sau của cậu không?” Tang Duyệt trêu trọc, tôi có thể tưởng tượng ra cảnh cô ấy đang cười rất sung sướng.

“Cút đi!” Tôi cáu.

“Người ta quan tâm đến cậu mà, nói đi nói đi!”

Mỗi lần Tang Duyệt nài nỉ, là tôi đều không chịu được, da gà nổi khắp nơi, vội vàng xin tha: “Bà cô của tôi ơi, xin cậu lần sau đừng dùng cái giọng ấy nói chuyện với mình.”

“Được.” Cô ấy đổi giọng nghiêm túc: “Nói mau!”

“Thực ra cũng chẳng có gì.” Tôi chậm rãi kể: “Không phải không có cách giải, hơn nữa những gì xảy ra sau đó mình cũng đã được kiểm chứng rồi.”

Đột nhiên Tang Duyệt hứng thú, “Ồ? Nói rõ xem nào.”

Tôi kể lại một lượt những gì xảy ra cho cô ấy nghe, nghe xong, rất lâu sau không thấy nói gì, tôi biết cô ấy cũng giống tôi đang chìm vào suy nghĩ.

Sự việc phải nói bắt đầu từ nửa năm trước.

Tôi, Tang Duyệt, Thôi Hoài Ngọc là fan trung thành của Ung Chính Hoàng đế, tục còn gọi là Tứ gia đẳng.

Nói ra thì... lớn thế này rồi, còn hâm mộ một nhân vật lịch sử nghe cũng không được hay cho lắm. Vì vậy tôi rất ít khi nhắc đến chuyện này trước mặt người nhà và bạn bè.

Quen Tang Duyệt và Thôi Hoài Ngọc trên mạng hai năm trước, sự yêu thích lịch sử Thanh triều và sự sùng bái vô hạn dành cho Ung Chính Hoàng đế khiến chúng tôi từ những người bạn online trở thành những người bạn tốt của nhau ngoài đời thật. Tôi và Tang Duyệt ở cùng một thành phố, bình thường gặp nhau nhiều, còn Hoài Ngọc ở Vô Tích, nhưng mỗi tháng cũng đến Thượng Hải một lần để tụ tập cùng chúng tôi. Đề tài được nói nhiều nhất trong các cuộc gặp mặt đương nhiên là đoạn sử mà ai cũng biết ấy; mỗi lần tóm được tin đồn nào, chúng tôi lại bàn tán cả một ngày.

Tết Lao động năm nay, ba đứa hẹn nhau cùng đi du lịch ở Bắc Kinh. Điểm đến là Ung Hòa Cung, Dưỡng Tâm Điện, Viên Minh Viên và Thanh Tây Lăng ở huyện Dịch tỉnh Hà Bắc.

Tất nhiên những điểm tham quan này đều liên quan tới Tứ Gia.

Ung Hòa Cung là nơi Tứ Gia ở vào những năm còn là hoàng tử, nên được xếp xếp là nơi tham quan đầu tiên trong cuộc hành trình.

Sau khi lên ngôi, Tứ Gia dùng Dưỡng Tâm Điện làm tẩm cung của mình, triệu kiến quần thần, xử lý công việc, sao có thể không đến thăm?

Còn về Viên Minh Viên, Tứ Gia đã bỏ ra nhiều công sức để tu bổ nơi này, một quãng thời gian dài trước và sau khi lên ngôi chàng đều sống ở đây, chúng tôi đến để truy tìm tông tích của Tứ gia nên đương nhiên cũng không thể bỏ qua.

Điểm đến cuối cùng là quần thể mộ Thanh Tây Lăng. Tứ Gia đã yên giấc ngàn thu trong Thái Lăng thuộc quần thể này.

Xuất phát từ sự ngưỡng mộ dành cho người đi trước, chúng tôi thận trọng trong mọi hành động và lời ăn tiếng nói. Ở ba điểm đến trước không xảy ra bất cứ chuyện gì, nhưng khi đến Thái Lăng, Tang Duyệt đề nghị đào một ít đất ở gần đấy mang về thờ, giống như thờ Tứ gia vậy.

Tôi và Hoài Ngọc đồng ý, như bị ma xui quỷ khiến.

Thế là ba chúng tôi len lén đào một ít đất, cho vào cái túi nhỏ, sau khi mang về khách sạn chia thành ba phần.

Vận xui bắt đầu đến từ ngày chúng tôi mang chỗ đất ấy về nhà.

Tang Duyệt thì chẳng qua chỉ mất ví tiền, mất chìa khóa mà thôi.

Thôi Hoài Ngọc cũng chỉ là đi taxi trả bằng thẻ không được hoặc giữa đường bị bán sang xe khác.

Còn tôi, nếu không phải là những thiết bị điện trong nhà tự nhiên hỏng, thì cũng là đang đi đường bị ai đó dội nước từ trên xuống ướt như chuột lột, đáng ghét hơn cả là không tìm được kẻ gây án.

Còn nữa, cửa hàng hoa mà tôi mở càng ngày càng ế ẩm, đứng trước nguy cơ phải đóng cửa, hợp đồng của công ty do tôi phụ trách đột nhiên bị đối phương hủy bỏ... Những chuyện đại loại như vậy, nhiều không đếm hết.

Gần đây có xu hướng càng ngày càng tồi tệ hơn, ra khỏi nhà xem chút nữa thì bị xe đâm chết, đi trên phần đường dành cho người đi bộ thì cũng có xe vi phạm đâm ngang đâm dọc lao tới, lần khủng bố nhất là một chiếc xe đó đã phanh gấp mà chỉ dừng lại cách tôi đúng một milimet, khiến tôi mồ hôi tuôn như tắm vì sợ.

Nếu nói tới những việc khác thì còn có thể chịu đựng, nhưng giờ đã uy hiếp tới tính mạng của mình, tôi không thể không tự kiểm điểm lại xem vấn đề là do đâu.

Sau khi thảo luận với Tang Duyệt và Hoài Ngọc, ba chúng tôi đều nhất trí cho rằng nguyên nhân chính là ở chỗ đất đó.

Tôi thăm dò khắp nơi, biết được một đạo sĩ già trong một con hẻm gần đường Hoài Hải, đạo hành cao thâm, chuyên trừ tà giải hạn cho người khác, nhân khí cao siêu, muốn gặp ông ấy, phải hẹn trước hai tháng.

Vì chuyện của tôi nghiêm trọng nhất trong nhóm, nên hai kẻ vô lương tâm kia đẩy tôi đến đó làm vật thí nghiệm.

Thế là mới có chuyện xảy ra ngày hôm nay.

“Cậu cứ thế đưa anh ta về nhà?” Trầm mặc hồi lâu, Tang Duyệt cuối cùng cũng hỏi.

Tôi nheo nheo mắt: “Vậy mình phải làm thế nào?”

Tang Duyệt không còn trầm mặc nữa, mà khôi phục lại vẻ hoạt bát thường ngày: “Ha ha, đẹp trai không?”

Tôi không biết phải nói thế nào: “Ngoài đẹp trai ra cậu còn cái gì khác để theo đuổi không?”

“Có.” Tang Duyệt trả lời ngay thơ, “Còn có Tứ Gia nhà mình.”

“Xì, Tứ Gia đâu thích cậu.” Tôi thích nhất là nói câu này, bởi vì nó tuyệt đối sẽ khiến cô ấy ngượng quá hóa giận.

“Xì, người mà Tứ gia không thích nhất chính là Hoài Ngọc” Mỗi lần tôi châm chọc cô ấy, cô ấy sẽ hướng mũi dùi về phía Hoài Ngọc.

Tôi khẽ cười: “Hy vọng bắt đầu từ bây giờ, tất cả sẽ dần tốt lên”

“Cậu thật sự tin người kia sẽ mang lại vận may cho cậu?” Tang Duyệt tỏ thái độ hoài nghi.

Tôi gật đầu, “Có chết cũng phải chạy chữa chứ!”

“Cậu không sợ dẫn sói về nhà à?”

Tôi hỏi lại: “Cậu thấy thế nào?”

“Cũng đúng.” Tang Duyệt lẩm bẩm, “Cao thủ Taekwondo, ba đến năm tên đàn ông lực lưỡng cũng không phải là đối thủ của cậu.”

Tôi cười gật đầu.

“Vậy chúc cậu may mắn!”

Tôi đổi tư thế ngồi thoải mái hơn: “Này, mình cúp máy đây, ngày mai vẫn gặp nhau ở chỗ cũ nhé.”

“Được, bye bye!”

Tôi mở tivi, vào giờ này nếu không phải là phát những bộ phim truyền hình về vợ lớn vợ bé cãi cộ đánh ghen nơi chung cư biệt thự thì cũng là những bộ phim tình cảm đau khổ thời Thanh. Tôi chán nản ngồi đổi kênh, khóe mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía cửa nhà tắm.

Nghe tiếng mở cửa, tôi vờ như hồ hững hờ: “Tắm xong rồi?”

“Ừm” Anh vẫn điềm đạm đáp lại.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, anh để lộ ra khuôn mặt vô cùng trẻ trung.

Không hẳn là anh tuấn, nhưng từng đường nét góc cạnh rõ nét như tượng điêu khắc.

Người hơi gầy, đôi mắt sáng, làn môi mỏng mím chặt, khe kéo lên tạo thành một đường cong đẹp.

Anh có một đôi mắt cong cong, tôi đoán nếu cười chắc chắn trông sẽ rất tuyệt.

Đáng tiếc, lúc này khuôn mặt ấy, như chất chứa rất nhiều tâm tư, cho dù có cười thì ý cười cũng không lan được tới mắt.

Ánh mắt lạnh lùng và rất sắc, dường như muốn nhìn thấu mọi vật, khi nhìn sẽ khiến người ta có cảm giác bị áp bức. Tôi chỉ bị anh quét mắt nhìn một cái mà toàn thân bỗng run rẩy.

Anh ho khẽ, còn tôi lại đỏ mặt, thu ánh mắt về.

Tôi tắm rửa xong đi ra, thấy anh đang chăm chú nhìn màn hình tivi, xem rất tập trung.

Tôi cầm khăn tắm lau tóc, đảo mắt về phía chiếc tivi, hình như đang chiếu bộ phim Vương triều Ung Chính của đạo diễn Đường Quốc Cường.

Bộ phim này tôi xem đi xem lại không dưới mười lần, còn đặc biệt mua đĩa về để ủng hộ.

“Chưa từng xem bao giờ à?” Tôi tiện miệng hỏi.

“Ừm!”

“Phim này rất hay, dù có vài chi tiết lịch sử sai sót.”

Anh nhìn tôi, không nói gì.

“À phải rồi, anh tên là gì?” Tôi tìm chuyện để nói.

Anh bỗng trầm ngâm: “Tôi không có tên.”

“...” Chắc là có chỗ khó nói đây, tôi nghĩ. “Vậy tôi đặt cho anh một cái tên nhé?”

“Được.”

Tôi nửa đùa nửa thật: “Hay gọi là Vương Tài nhé?”

Ánh mắt lạnh lùng của anh phóng tới, tôi lập tức phân trần: “Tôi thấy không khí chẳng thẳng quía, đùa thôi mà.”

Anh khẽ hừ một tiếng.

Tôi lau mồ hôi, thận trọng hỏi: “Hay, gọi anh là Ân Chân?”

Anh ngẩng phắt đầu lên, nhìn tôi chăm chăm hồi lâu: “Tại sao?”

Tôi thấy lần này anh không giận, bèn cười: “Tôi là fan ruột của Hoàng đế Ung Chính”

Tôi thấy anh lẩm bẩm ra miệng bốn chữ “Hoàng đế Ung Chính.”

Có một câu mà tôi không nói cho anh biết, giờ anh ở nhà tôi, thỉnh thoảng lại được gọi Ân Chân, Ân Chân, nghe ...hấp dẫn biết bao.

Anh cười: “Cô chẳng qua cũng chỉ là dùng sự thành bại để luận anh hùng, nếu cuối cùng Tứ A Ca không có được ngôi báu, cô có còn nghĩ như thế không?”

Dám khinh miệt tôi, tôi cảm thấy hơi giận rồi đấy.

“Nếu thắng lợi cuối cùng thuộc về Thập Tứ A Ca, chắc cô sẽ lại nghiêng về phía anh ta nhỉ?”

Tôi cười nhạt mấy tiếng, “Thập Tứ A Ca? Trong mắt tôi, người đó hoàn toàn không tồn tại.”

“Ồ? Tại sao lại nói thế?” Mặt anh chẳng để lộ điều gì, nhưng giọng đã có khởi sắc.

“Tôi coi thường anh ta.” Tôi nói ngắn gọn.

Anh quan sát tôi: “Cô và anh ta có thù sâu oán nặng?”

“Ha ha!” Tôi cười khan: “Người này là em ruột cùng mẹ cùng cha với Tứ A Ca, không giúp anh mình thì cũng thôi, còn làm anh ấy vướng chân, đi lại với Bát Gia Đẳng gì đấy, loại người như thế chẳng phải đầu óc có vấn đề hay sao?”

Anh mím mím môi, như không biết phải nói gì.

“Về điểm này, Thập Tứ Gia không bằng Thập Tam Gia. Vừa có con mắt lại vừa nhìn xa trông rộng.” Tôi chưa bao giờ nói những lời như vậy trước mặt người lạ, nhưng hôm nay không biết tại sao, lại có mong muốn được thổ lộ.

“Thập Tam Đệ...” Anh khẽ lẩm bẩm.

“Anh vừa nói gì?” Tôi nghe không rõ.

Dường như anh giật mình bừng tỉnh, khẽ đáp: “Không có gì!”

“Ồ...” Tôi búng tay tách một cái, đắc ý nói: “Vậy gọi anh tên đó đi, anh không phản đối chứ?”

Anh mím môi: “Tùy cô!”

Lúc này, di động đổ chuông, tôi không buồn nhìn xem là ai liên bấm máy nghe ngay.

“Em gái!”

“Ôi, người bạn rộn như anh sao hôm nay lại có thời gian rảnh rang mà gọi điện thoại cho em thế?”

Huỳnh trưởng đại nhân cười lớn, rất gian: “Ngày mai anh đến Thượng Hải, định ở nhờ nhà em mấy ngày.”

“Được!” Tôi vừa buông lời đồng ý chắc nịch, nhưng lập tức nhận ra vấn đề, vội lật lọng từ chối: “Không được, anh ở khách sạn đi.”

“Lần nào đi công tác anh cũng ở chỗ em mà?” Anh tôi ngập ngừng, lẩm bẩm: “Hay là... em đang dấu diếm cái gì hả?” Nói xong, anh tôi liền phá lên cười ha hả.

Tôi đang định nói “giấu em gái anh ấy”, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, em gái anh chẳng phải là tôi sao, nói vòng vo quanh co lại thành ra chửi chính mình, đành đổi thành: “Giấu cái đầu anh ấy!”

“Thế sao tự nhiên lại thần bí như vậy?” Anh trai tôi là kiểu người như thế, một khi đã có chuyện tò mò thì nhất định phải tìm mọi cách để khám phá tới cùng.

Ân Chân chăm chú nhìn tôi, chỉ vào di động của tôi, bộ dạng kinh ngạc vạn phần, tôi bĩu bĩu môi, đồ nhà quê.

“Em đang có bạn ở nhờ, anh tự nghĩ cách đi.”

“Nam hay nữ?”

Được lắm, thoáng cái đã hỏi đúng vào trọng tâm của vấn đề, tôi hùng hổ trả lời ngay: “Đương nhiên là nữ rồi.”

“Ồ, vậy thì lúc nào đó anh phải đến đột xuất để kiểm tra mới được.”

Tội cạo cạo móng tay, thản nhiên đáp: “Được, hoan nghênh anh ghé chơi.” Không ai hiểu anh trai bằng tôi, tôi càng tỏ ra diêm dăm, anh ấy càng không để ý, ngược lại nếu tôi áp úng vòng vo, anh ấy nhất định sẽ mò tới dù là nửa đêm, nếu thế thì hỏng hết.

Quả nhiên anh trai tôi không còn hào hứng nữa, nói thêm vài câu liền cúp máy.

Ân Chân nhìn tôi, nụ cười có chút quái dị.

Tôi biết vừa rồi mình nói dối đã bị anh nghe thấy, chắc anh đang cười thầm tôi trong lòng. Nhưng tôi nói dối chẳng phải là vì anh hay sao?

Tôi có dễ dàng gì không?

Mặc kệ anh, tôi lấy một tờ giấy trắng trên bàn uống nước, liệt kê những thứ cần phải mua.

Quần áo, giày, áo khoác ngoài, áo len, vân vân.

Ngoài bộ quần áo ngủ mà anh trai để lại từ lần trước ra, những thứ khác đều phải mua mới.

Phá sản để trừ tai họa, tôi chỉ có thể tự an ủi mình như thế mà thôi.

Anh xán lại nhìn, cười nhạo: “Chữ cô xấu thật đấy!”

Tôi tức tối đáp: “Vậy anh viết đi!”

Thật ngoài dự đoán của tôi, anh thản nhiên cầm bút. “Viết gì?” Anh hỏi.

Tôi đọc một lượt.

Tư thế cầm bút của anh mặc dù hơi lạ, chữ phồn thể do anh viết ra có vài chữ tôi không biết, nhưng không thể phủ nhận, so với kiểu chữ loằng ngoằng như giun của tôi, thì chữ anh đẹp hơn rất nhiều.

Dù ngoài miệng tôi quyết không thừa nhận, nhưng trong lòng thì phục vô cùng.

Ngay sau đó nỗi thắc mắc dâng lên, người này viết đẹp như thế, rõ ràng được học hành tử tế, vậy thì chắc chắn không phải là loại người không ra gì như tôi đã nghĩ. Giờ anh thành ra thế này, rốt cuộc là vì sao?

“Ân Chân...” Chưa nghĩ xong tôi đã buột miệng.

Anh nhìn tôi một cái.

“Anh, biết làm gì? Ý tôi là, giúp anh tìm một công việc như thế nào?”

Anh chau mày suy nghĩ: “Cô tự quyết định đi.”

Trả lời thế này có khác gì không trả lời đâu.

Tôi vò vò tóc, hay là đưa anh tới cửa hàng hoa của tôi làm việc, một là có thể quản lý chặt anh để anh ta nghiêm túc làm thân bảo hộ cho tôi, hai là về lương lậu, chẳng phải tôi cũng dễ quyết hơn hay sao?

Tôi cười gian tà, quyết định vậy đi.

Tôi ôm ra cái chăn bông dày, ném lên ghế sofa.

“Tối nay anh ngủ ở đây đã, ngày mai tôi dọn dẹp qua phòng cất đồ, thì anh có thể dùng.”

Đây là căn hộ chung cư một phòng ngủ một phòng khách, nhưng khi trang trí tôi đã ngăn thêm một phòng nhỏ nữa, dùng để chứa sách và vài thứ thùng giấy linh tinh.

“Được.” Anh điềm đạm đáp, hình như chẳng buồn quan tâm.

Tôi quay đầu, đột nhiên cười thành tiếng. Tóc anh ướt rườn rượt đang thả trên vai, hoàn toàn tương phản với phần trán bóng loáng trông trơn, buồn cười chết mất.

Anh nhìn bộ dạng của mình trong gương, bật cười.

“Ngày mai tôi đưa anh đi cắt tóc.” Tôi nói rồi vào phòng ngủ tìm gối. Lúc đi ra, suýt nữa thì nhảy bắn cả lên.

Anh đang cầm kéo so so mái tóc, định làm gì vậy?

Có lẽ là sợ, mà có lẽ cũng là vì lưu luyến, nhưng cuối cùng anh vẫn xuống tay.

Tôi lao đến cướp cái kéo, thở phào nhẹ nhõm. Để đề phòng, tôi dấu cái kéo vào trong bếp, và khóa cửa lại. Tôi không lo anh có chuyện, mà tôi lo một thi thể hai mạng người, bây giờ cái mạng nhỏ của tôi cũng còn đang phụ thuộc vào anh mà.

2. Chương 2: Thế Giới Của Anh Chỉ Có Em Là Hiểu Nhất

Buổi sáng tôi dậy rất sớm, tôi là kiểu người điển hình “ngày đi làm thì không dậy được, ngày được nghỉ thì không ngủ được”.

Không ngờ có người còn dậy sớm hơn tôi, khi tôi vẫn đang trong tình trạng ngái ngủ đi vào nhà vệ sinh, xem chút nữa là đụng phải anh.

Ân Chân tay cầm một cuốn sách, đang đọc rất say sưa.

Đây là cuốn Diêm Sùng Niên kể sử Thanh, ấn phẩm in màu đặc biệt, tôi vừa mua chưa được bao lâu, do thỉnh thoảng lấy ra lật xem nên tiện tay bỏ ở ghế sofa.

“Anh cũng ham học quá nhỉ!”

Anh liếc tôi một cái: “Quá khen!”

Nhìn bộ dạng rất thoải mái của anh, xem ra tối qua đã ngủ khá ngon giấc, chỉ tội nghiệp tôi, tự đứng trong nhà xuất hiện một người lạ, cho dù tôi có to gan tới đâu cũng không dám ngủ sâu.

“Phiền anh bỏ một chân xuống!”

Anh mỉm cười, đổi tư thế, nhường đường cho tôi.

Tôi rửa mặt xong, làm hai quả trứng ốp la, nướng vài lát bánh mì, rồi lấy sữa tươi trong tủ lạnh ra rót vào cốc. Bưng đến trước mặt anh, tôi không khách khí, nói: “Ăn thôi!” Sao càng ngày tôi càng có dự cảm mãnh liệt rằng, tôi đã đưa một vị đại gia về nhà để hầu hạ nhỉ?

Đầu tiên anh cắn một miếng bánh mì, chắc thấy mùi vị cũng không tệ nên ngồi nghiêm chỉnh, từ từ nhai, lúc này cuối cùng chắc cũng nhớ ra tôi: “Cô cũng ngồi đi!”

“Cảm ơn!” Tôi trừng mắt.

Ăn sáng xong, xem tin tức một lúc, thấy sắp đến giờ cửa hàng mở cửa, tôi nói: “Đi, tôi đưa anh đi sửa tóc và mua quần áo.”

Anh chỉ chỉ vào bộ quần áo ngủ trên người: “Cô định để tôi ăn mặc thế này ra ngoài?”

Tôi cười: “Mặc đồ ngủ hoặc mặc quần áo của tôi, anh chọn đi.”

Anh buồn bã hồi lâu, đành khuất phục: “Vây đi thôi.”

Hiếm lắm mới có lúc làm cho anh bị “cứng họng”, nên tâm trạng của tôi bỗng nhiên tốt hơn rất nhiều.

“Đội đi!” Tôi lật tìm trong tủ quần áo ra một chiếc mũ len: “Anh đội vào!”. Nếu để anh ra ngoài với bộ tóc này, chắc lát nữa cảnh sát sẽ tới tận nhà “thăm” tôi.

Tôi đưa anh đến một salon ở dưới khu chung cư.

“Cô Niên, hôm nay dậy sớm thế!” Nhân viên phục vụ số 4 Tiểu Ngô là thợ làm tóc “ngự dụng” của tôi, cả salon này ai cũng biết tôi sùng bái số 4.

“Ừm, đưa một người bạn tới cắt tóc, cậu thấy để thế nào đẹp thì cứ làm cho anh ấy.”

Tiểu Ngô cầm tóc của Ân Chân lên, nghệt mặt ra hỏi: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy kiểu tóc như thế này đây.”

Tôi dài giọng mắng: “Cậu chả có kiến thức gì cả, trong các phim về triều Thanh chẳng có kiểu này hay sao.”

Tiểu Ngô gật đầu: “Nhìn giống thật!”

Tôi tiếp tục “sáng tạo” bừa bãi: “Người ta là diễn viên quần chúng đáng kính, vừa từ phim trường trở về đây.”

Tiểu Ngô như hiểu ra: “Được, hay là cạo trọc đi, khi nào tóc mọc, tôi sẽ tạo cho anh ta một kiểu tóc phù hợp.”

Thấy Ân Chân không phản đối, tôi liền quyết định thay: “Được, cứ thế mà làm.”

Chiếc kéo trong tay Tiểu Ngô vung lên loang loáng, từng mớ tóc rơi lả tả xuống đất, tôi nhìn mà tự hổ thẹn, tóc của anh còn dài hơn tóc một người con gái là tôi đây, không biết phải nuôi từ bao giờ, lẽ nào người nhà anh không nói gì sao.

Ân Chân mặt tỉnh bơ nhìn gương, khoe miệng giật giật vài cái, cố gắng kiềm chế.

Tôi lẩm bẩm như tự nói với mình: “Giờ có tiếc cũng muộn rồi.”

Tiểu Ngô vừa cắt tóc cho Ân Chân, vừa trò chuyện với tôi: “Cô Niên, anh ấy là người thân của cô à?”

“Ừm, anh họ tôi.” Tôi cầm một cuốn tạp chí lên, thờ ơ giả xem.

“Không giống nhỉ.”

“Anh ấy giống bố anh ấy còn tôi giống mẹ tôi.”

Tiểu Ngô hình như suy nghĩ rất lâu vẫn không sao hình dung ra được mối quan hệ giữa tôi và Ân Chân, gãi gãi đầu: “Cô Niên, cô thật hài hước.”

Tôi cũng gãi gãi đầu: “Tôi có nói đùa đâu.”

Tiểu Ngô phì cười.

Ân Chân nhắm mắt, khe khẽ thở dài. Không biết là đang cảm thán vì mái tóc mới của mình, hay đang thở dài vì câu trả lời của tôi.

“Được rồi!” Tiểu Ngô khẽ thở hắt ra.

Tôi nhìn cái đầu trọc lóc trong gương, lập tức ném chiếc mũ cho Ân Chân đội vào, đầu bóng loáng thế kia, trời mùa đông lại lạnh thế này mà đi đi lại lại trên đường, cảnh sát vẫn sẽ đến nhà “thăm” tôi mất.

Đưa thẻ VIP ra, Tiểu Ngô ngượng ngùng nói: “Cô Niên là khách quen của chúng tôi, lần này không lấy tiền.”

“Cứ tính tiền đi, nếu không tôi lại có cảm giác như mắc nợ anh vậy.”

“Thật sự không lấy tiền mà!” Tiểu Ngô xua xua tay.

Tôi lấy ra tờ 10 tệ ném lên bàn: “Thế này đi, thiếu tôi cũng mặc kệ.”

Tôi kéo Ân Chân ra ngoài, bối rối nhìn anh chàng mặc quần áo ngủ, đầu đội mũ len trước mặt. Với bộ dạng này mà đến trung tâm thương mại có khi bị người ta đuổi từ cửa, nếu ra chợ thì tình hình chắc sẽ khá hơn. Tôi đã gặp rất nhiều các bà các cô mặc đồ ngủ ra chợ mua thức ăn rồi.

Bộ dạng Ân Chân hơi bứt rứt, giơ tay lên xoa xoa đầu, rồi lại ngượng ngùng bỏ xuống.

Tôi chẳng buồn bận tâm: “Ôi trời, đừng có tiếc mãi thế, lâu nhất là hai tháng nữa lại dài ra thôi, cứ để thế đi.”

Anh nhìn tôi một cái rất lâu, bộ dạng đó rõ ràng là thể hiện sự bất lực sâu sắc.

Tôi đưa anh đến Gia Lạc Phú trên đường Vũ Ninh, lần này chúng tôi đi taxi.

Lấy bằng từ mấy năm trước nhưng tôi vẫn không dám lái xe, lí do là vào đúng ngày được nhận bằng, tôi đã tận mắt chứng kiến một vụ tai nạn giao thông vô cùng thảm khốc trên đường cao tốc. Sự việc đó khiến tôi bị ám ảnh tâm lí nặng nề.

Tôi thả hàng ngày bắt taxi đi làm chứ không chịu mua xe để tự lái, vì việc này, tôi đã bị Thôi Hoài Ngọc cười không biết bao nhiêu lần. Cô ấy nói: “Không lẽ có người chết ghen khi ăn cơm thì người khác sẽ không ăn cơm nữa? Thang máy rơi chết người thì người khác không dám vào thang máy nữa? Cậu đúng là lo bò trắng răng, mua dây buộc mình.”

Nhưng mặc kệ cho cô ấy, tôi vẫn việc mình mình làm.

Tính tôi là thế, một khi đã quyết định chuyện gì thì không nghe ai can gián.

Không hiểu lắm về đồ của nam giới, tôi tiện tay lấy mấy bộ đưa cho Ân Chân, chỉ vào phòng thử đồ: “Vào thử đi!”

Anh không nói không rằng, lập tức cầm quần áo vào phòng thay.

Nhân viên bán hàng đứng bên cạnh nhìn chăm chăm theo bóng anh, rồi sau đó quay sang tôi, chỉ chỉ vào đầu, thận trọng hỏi: “Chị ơi, người kia bị bệnh à?”

Tôi nổi cáu: “Cô mới bị bệnh!”

Chắc là bị bộ dạng của tôi dọa cho sợ, cô ta lập tức đổi giọng: “Xin lỗi, em sai rồi!”

Tôi trừng mắt lườm cô ta hai cái, vẫn hầm hầm tức giận.

Có lẽ muốn bù đắp cho sự thất lễ vừa rồi, nhân viên bán hàng đó bèn ra sức lấy lòng tôi: “Chị, cái này rất hợp với bạn trai chị đấy.”

Tôi hất mái tóc dài, nghiêm túc nói: “Quả nhiên là cô có bệnh, con mắt có vấn đề.”

Nhân viên bán hàng: “...”

Tôi chẳng thèm để ý tới cô ta, cũng không muốn mua hàng ở đây nữa, định lát nữa Ân Chân ra sẽ kéo anh đi ngay.

Cô nhân viên bán hàng đó mặt mày khổ sở, nhất định đang thầm nghĩ mình bị sao xấu chiếu, nói gì cũng sai cả.

Nhưng đúng lúc mà Ân Chân bước ra ấy, tôi lập tức thay đổi chủ ý.

Chiếc áo sơ mi 50 tệ, áo len 70 tệ, quần bò 100 tệ, còn cả chiếc áo lông vũ 150 tệ, đôi giày da 80 tệ, từ đầu tới chân tổng cộng chưa tới 500 tệ, vậy mà anh mặc lên khiến người ta có cảm giác như quý tộc. Dù đầu vẫn đội chiếc mũ len, nhưng hoàn toàn không khiến khí chất của anh giảm sút. Thậm chí, nhất cử nhất động của anh, ánh mắt của anh đều có thứ khí thế trời sinh, khiến người ta chỉ có thể khuất phục, không dám khinh miệt nửa phần.

Nhân viên phục vụ đó cũng là người tinh ý, thấy hai mắt tôi sáng rực, sớm đã rì rầm vào tai tôi không ngớt: “Bộ quần áo này rõ ràng là may cho anh ấy, quá hợp. Em chưa từng thấy ai mặc lên mà lại đẹp trai đến thế.”

Tôi liếc nhìn cô ta một cái, hơi quá lời rồi đấy. Nhưng, tôi cũng cảm thấy anh mặc lên rất đẹp.

Tôi điềm điềm quyết định: “VẬY anh mặc luôn đi”, rồi móc từ trong túi ra năm tờ 100 tệ với bộ dạng xốt xa, để được trả lại một tờ 50 tệ nhàu nhĩ.

“Đi thôi!” Trời lạnh quá, tôi hà hơi vào lòng bàn tay, rồi ra sức xoa chúng vào nhau.

Ấn Chân đi rất chậm, tôi quay đầu nhìn, không nhìn được cười.

Hai tay anh chắp phía sau, điềm điềm bước, nhìn rất giống học giả. “Này, anh thật nhập vai quá đấy, tưởng vẫn đang quay phim à.”

Anh do dự một lát, nói: “Tiền mua quần áo, sau này sẽ trả cô đủ.”

“Thôi được rồi, anh ăn của tôi, ngủ nhà tôi. Tiền thuê phòng, tiền điện nước không phải là tiền sao, tôi nói cho anh biết nhé, anh có trả cả đời cũng không hết.”

Tôi vốn chỉ định nói đùa, nhưng mặt anh lại đỏ lên, bị tôi nhìn chăm chăm cả nửa ngày mà không nói thêm được câu nào. Tôi day dứt, chắc do mình đùa hơi quá lời, bèn bảo: “Tôi chỉ nói đùa thôi mà, sau này lấy tiền lương của anh trả dần.”

Lúc này anh mới gật gật đầu, bộ dạng tự nhiên trở lại.

Tôi nghĩ, chắc hôm nay trước khi ra khỏi nhà không xem giờ. Nếu không sao lại xui xẻo gặp cô Trương, người chị em tốt của mẹ tôi chứ!

Tôi định vờ như không nhìn thấy, rồi nhân cơ hội lui đi, nhưng cô ấy đã gọi tôi trước: “Ôi, đây chẳng phải là Tiểu Dĩnh hay sao?”

“Cô Trương, cháu chào cô!” Tôi đành phải chào hỏi.

Không thể trách tôi tại sao lại tránh mặt cô ấy, bởi cô Trương này bình sinh có hai sở thích, một là buôn chuyện, chuyện nhà hàng xóm xung quanh có chuyện nào mà cô ấy không biết rõ, hai là giới thiệu đối tượng cho người khác. Điều khiến cô ấy bực bội nhất là đã không “đẩy” được món hàng là tôi đây đi thuận lợi. Chính vì việc này mà cô ấy không ít lần cắn nhằn trước mặt mẹ tôi.

Cô ấy lẳng lặng kéo tôi ra góc đường: “Tiểu Dĩnh, bạn trai cháu đấy à?”

Tôi im bặt, tại sao ai cũng nghĩ thế! Ngoài bạn trai ra, lẽ nào tôi không được phép đi chơi với bạn khác giới sao?

“Trông thì cũng được đấy, nhưng hơi chậm nhể, chẳng biết chào hỏi người lớn gì cả, không hiểu biết bằng Tiểu Dĩnh nhà chúng tôi.”

Cô Trương bắt đầu trách cứ, lần trước cô ấy có giới thiệu cháu họ cô cho tôi nhưng bị tôi từ chối nên tới giờ vẫn bất bình thay anh ta.

Tôi cười khan. Tạm thời cứ để cô ấy hiểu lầm vậy, ít nhất thì như thế cô ấy cũng sẽ không phải dầy công suy nghĩ tìm bạn trai cho tôi nữa, lỡ tai tôi cũng được nghỉ ngơi một thời gian.

Nhưng tôi đã phạm một sai lầm chết người, cô Trương đã biết, điều đó có nghĩa là mẹ tôi cũng sẽ biết.

Cuối cùng cũng mời được cô Trương đi, tôi giống như vừa trải qua một trận ác chiến, há miệng thở dốc.

Ấn Chân hỏi: “Tiếp theo đi đâu?”

Tôi liếc xéo anh: “Chẳng phải anh muốn tìm việc hay sao, tôi đưa anh đi.”

Anh cười mỉm: “Được”

“Đừng đắc ý vội, còn không biết là anh có làm được không mà.”

Anh trầm mặc không nói, sau đó thần sắc để lộ ra vẻ ... khinh khi.

Tôi đưa Ấn Chân đến cửa hàng hoa của mình.

Cửa hàng nằm trong một con ngõ nhỏ trên đường Thiểm Tây Nam, lấy tên là Thoát Dĩnh Nhi Xuất[1], cách công ty tôi đang làm không xa, tiện cho tôi qua lại quản lý.

[1] Có nghĩa là bộc lộ toàn bộ tài năng.

Cuối tuần, đã gần trưa, theo lí mà nói thì đây là khoảng thời gian kinh doanh tốt nhất, nhưng cửa hàng vẫn vắng vẻ, ngoài nhân viên ra, chẳng có một người khách nào.

Tôi thở dài thườn thượt đẩy cửa bước vào, hai nhân viên bán hàng cười chào tôi: “Chị Dĩnh!”

Dư Tiểu Thanh và Trịnh Tiểu Vân vừa tốt nghiệp chưa được bao lâu, liền bị tôi mời về phụ giúp cửa hàng hoa, do tính cách tôi thoải mái, lại tùy tiện thế nào cũng được, nên họ làm cùng tôi tự do quen rồi, không muốn đi làm văn phòng gò bó sáng tám giờ có mặt chiều năm giờ về nữa.

Tiểu Thanh xinh đẹp, dịu dàng và quan tâm tới người khác, Tiểu Vân tính tình phóng khoáng, không câu lệ tiểu tiết, nhưng hai người lại là bạn thân của nhau. Bình thường ăn uống vui chơi đều cùng nhau, chỉ có duy nhất một điều, Tiểu Thanh là fan của Bát gia đẳng, còn Tiểu Vân là fan cuồng của Tứ gia đẳng, chỉ cần nói tới chuyện này, thì dù quan hệ có tốt tới đâu, cũng sẽ cãi nhau.

Lúc đó sẽ đến lượt tôi “lên sân khấu”. Tôi là người thiên vị, kết quả thế nào, chắc mọi người đều hiểu.

“Chị Dĩnh, cả sáng chỉ bán được một đơn hàng.” Tiểu Thanh bĩu bĩu môi. “Lại sắp đến hạn nộp tiền thuê cửa hàng rồi.”

“Chị sẽ nghĩ cách, hai đứa đừng lo.” Thực chẳng ra sao, tôi là chủ, tôi mới là người nên được an ủi chứ, sao giờ tình hình lại ngược đời như vậy.

“Ôi, chị Dĩnh, anh ta là ai?” Tiểu Thanh chỉ chỉ vào Ân Chân đang im lặng đứng sau tôi.

“À, đây là nhân viên chị mới thuê.”

Tiểu Thanh khẽ nói: “Chị Dĩnh điên rồi, cửa hàng đang trong tình trạng ế ẩm thế này, chị thuê thêm người chẳng phải lại phải trả lương hay sao.”

“Em đừng quản, chị tự khắc có tính toán.” Lời của vị đạo sĩ kia tạm thời không nên kể cho hai người này nghe vội, nếu không họ sẽ sợ chết khiếp.

“Ân Chân, anh qua đây!”

Tiểu Thanh và Tiểu Vân đều há hốc miệng kinh ngạc. Họ đồng thanh hỏi: “Ân Chân?”

Tôi tự hào lớn tiếng đáp: “Đúng thế”, rồi cười đắc ý.

“Tứ ca!” Đột nhiên mắt Tiểu Vân như bắn ngàn tim, Tiểu Thanh lại vẻ mặt đau buồn: “Bát Gia nhà mình đang ở đâu chứ?”

Ân Chân điềm đạm đáp: “Lúc này Dận Tự có lẽ đang ở cung Càn Thanh nghe Hoàng thượng dậy dỗ”

Tiểu Thanh: “...”

Tiểu Vân: “...”

Tôi: “...”

Ân Chân lại nói: “Sau đó hẳn ta sẽ về phủ để tiếp khách.”

Tiểu Thanh: “...”

Tiểu Vân: “...”

Tôi: “...”

“Chị Dĩnh, anh ta nghiên cứu lịch sử đời Thanh à?” Tiểu Thanh hỏi.

“Chị Dĩnh, chuyện cười của anh ta nhạt quá!” Tiểu Vân cũng nói.

Tôi chau mày: “Quét cửa hàng chưa? Nếu chưa thì để anh ta đi quét?”

Ân Chân: “...”

Tiểu Thanh: “...”

Tiểu Vân: “...”

Tôi liếc đồng hồ treo tường: “Đến giờ cơm rồi, chị đi mua cơm, việc ở cửa hàng hai đứa nói qua cho anh ta biết.”

“Vâng, chị Dĩnh!” Tiểu Vân hào hứng. “Chỉ riêng vì cái tên của anh ấy thôi, em cũng sẽ đổi tốt với anh ấy.”

Tôi đập vào ngực Tiểu Vân: “Muốn ăn gì nào?”

“Hi hi...” Tiểu Vân cười né tránh: “Vẫn thế!”

Tôi nhún vai, cầm chiếc túi nhỏ quay người đi ra.

Tiểu Vân thích ăn cay, tôi mua cho cô ấy một phần cơm đậu phụ cay. Tiểu Thanh thì kén chọn hơn, nhưng cô ấy thích ăn cá, tôi gấp một miếng cá sốt lớn cho vào hộp.

Ân Chân... tôi không biết anh thích ăn gì, nhưng hôm qua trong quán lẩu dê tôi chọn toàn món rẻ, hôm nay cũng nên mua ít đồ dinh dưỡng, cơm đùi vịt đi.

Phần tôi, buổi chiều đã hẹn gặp Tang Duyệt, Hoài Ngọc. Mỗi khi gặp nhau, cả ba chúng tôi chẳng có sở thích nào khác ngoài việc ăn uống, bởi vậy trưa nay tôi chỉ ăn nhẹ thôi.

Tôi cầm bốn hộp cơm chậm chậm quay về, hôm nay trời nắng, gió nhẹ, ánh mặt trời chiếu lên người ấm áp, tâm trạng tôi bỗng thư thái lạ thường.

Di động trong túi bỗng rung, tôi chuyển túi cơm hộp sang tay trái, khó khăn lấy di động ra, vừa nhìn số hiện trên màn hình, tim giật thót một cái.

Nhưng, mẹ tôi gọi điện, tôi không dám không nghe.

“Hi hi, mẹ!” Tôi cười nhăn nhó.

“Vừa rồi cô Trương đã đến chỗ mẹ.”

Tôi nghe lời mào đầu, đã hiểu ngay mẹ gọi vì chuyện gì. Đầu tiên tôi thừa nhận ngay: “Là cô Trương nói con có bạn trai rồi phải không? Ha ha, con đùa với cô ấy thôi, người ấy là kế toán con thuê về cho cửa hàng.”

“Đúng không?” Mẹ hoài nghi hỏi.

“Không tin, mẹ tự đến mà xem.” Tôi vờ không quan tâm, dùng ngay chiêu vẫn thường dùng đối phó với anh trai ra với mẹ.

“Mẹ không rảnh, nếu con thật sự có bạn trai, thì đưa về ẹ gặp xem sao.” Mẹ nói: “Đợi một lát, chín, bụp.”

Tôi suýt nữa thì thổ huyết, cười: “Con biết rồi ạ, mẹ chơi tiếp đi!”

“Ồ, thôi nhé!”

Mẹ chê không khí ở thành phố không sạch nên một mình sống ở ngoại ô, khoảng một tháng tôi về thăm mẹ một lần. Mẹ cũng rất biết cách tự tìm niềm vui, hàng ngày đi tập thể dục buổi sáng, sau đó đi chợ nấu cơm, nói chuyện với hàng xóm, buổi chiều chơi mạng chược, ăn tối xong đi nhảy, xem ti vi một lát, thế là hết ngày. Cuộc sống của mẹ còn màu sắc và vui vẻ hơn tôi.

Đón lấy cái túi từ tay trái mỗi nhừ, đi thêm vài bước, thấy sắp về đến cửa hàng, ai ngờ, không biết từ đâu xuất hiện một kẻ giật túi của tôi rồi bỏ chạy.

Đầu tôi trống rỗng, nghệt ra một lúc mới hét lớn: “Ăn cướp!”

“Đừng kêu nữa!” Ân Chân ném túi trả lại cho tôi: “Bắt được rồi, đang dẫn về nha môn.”

“Anh, anh ở đâu ra thế?” Tôi ôm chặt cái túi vừa được lấy lại, tâm trạng phức tạp.

“Họ nói một mình cô sợ cầm không hết đồ, bảo tôi đi đón.” Ân Chân vẻ mặt vẫn thản nhiên đáp: “Sau đó liếc thấy có tên trộm đang nhòm ngó cô, tôi đuổi theo vài bước, cũng may công sai giúp đỡ, hợp lực cùng tôi tóm được hắn ta.”

Tôi cảm thấy đầu óc mình càng thêm hỗn loạn, hỏi mà không suy nghĩ: “Anh có thể nói được một câu dài thế à?”

Ân Chân: “...”

Tôi đưa hai túi cơm hộp cho anh: “Ha ha, cảm ơn nhé!”

Anh ta khẽ sững lại: “Sau này ra ngoài thì phải cẩn thận!”

“Ừm!” Tôi chậm chậm thả bước, đá viên sỏi dưới chân.

“Hey, em gái!” Tôi vừa bước vào cửa hàng, anh trai đã nhiệt tình ôm chầm lấy.

Không biết có phải trực giác của tôi sai hay không, nhưng hình như hai đầu mày của Ân Chân chau lại.

“Anh, sao anh lại ở đây?”

“Khách sạn anh ở ở gần đây, giờ không có việc gì nên đến thăm em.” Anh tôi xoa xoa đầu tôi như xoa đầu một con cún con.

Tôi tránh bàn tay anh, trừng mắt lườm: “Đáng ghét!”

Nói đến ông anh này, tôi không thể không long trọng giới thiệu qua một chút. Anh ấy là Mục Hàn, làm DJ ở đài truyền hình, giọng nói trầm ấm không biết đã hút hồn bao nhiêu thiếu nữ.

Điển hình là hai cô thiếu nữ trong cửa hàng của tôi.

Nói đi thì cũng phải nói lại, hai cô gái tốt nghiệp từ những trường danh tiếng cam tâm tình nguyện ở lại làm trong cửa hàng này, một trong những nguyên nhân chính là nhờ vào ma lực của ông anh trai tôi.

“Anh ăn cơm chưa?”

“Chị Đinh, anh Mục nói mời bọn em đi ăn.” Tiểu Thanh hai mắt sáng bừng hào hứng kể.

“Cơm chị mua cả rồi.” Tôi nói, giờ thức ăn đắt đỏ, sao có thể lãng phí.

“Thế phải làm sao?” Tiểu Thanh cầm vạt áo, mắt lén liếc về phía Mục Hàn. Thiếu nữ ảo mộng, sớm đã ném Bát gia của mình đi tới tận phương trời nào rồi.

Xem ra chiều nay cô ấy cũng chẳng có tâm trạng đâu mà làm việc nữa, nên tôi thẳng thắn lắc đầu: “Vây em đi đi, chị ở lại trông cửa hàng.”

“Nếu em ở lại trông cửa hàng thì để Tiểu Vân đi cùng luôn đi” Thấy chưa, đây là cái thứ gọi là huynh muội tình thâm. Xì, đúng là trọng sắc khinh bạn! Tiểu Thanh yêu thầm Mục Hàn đã lâu, còn Mục Hàn lại thích Tiểu Vân hơn, quan hệ tay ba phức tạp, thật là cắt không được mà tiếp tục cũng không xong.

“Được, không sao, các em đi sớm về sớm, chiều chị còn có hẹn.” Tôi xua xua tay, tình trạng này nên giao cho đương sự tự giải quyết.

Thế là anh trai tôi đặc ý đưa hai hồng nhan tri kỷ đi.

Tôi nhìn mấy hộp cơm với bộ dạng đáng thương, lẽ nào một mình tôi phải ăn cả bốn suất?

Lúc này tôi mới nhớ ra trong cửa hàng còn có một người nữa, quay đầu lại tìm, thấy Ân Chân đang ngồi trước màn hình máy tính ngẩn người ở đó. Tôi cười: “Để hôm nào bảo Tiểu Vân dạy anh dùng, giờ phải giải quyết chỗ cơm này đây.”

Anh ừ một tiếng, rồi lưu luyến nhìn màn hình một cái, mới đi lại chỗ tôi.

“Nhìn gì mà chăm chú thế?” Tôi lăm bắm hỏi, đặt hộp cơm xuống, liếc mắt nhìn, bỗng thấy vui, đây là cuốn tiểu thuyết mà Tiểu Vân mới viết được một nửa, nội dung là câu chuyện tình yêu kinh thiên động địa

của Ái Tân Giác La Dân Chân với một nhân vật nữ xuyên không nào đó. “Con nhóc này, trong giờ làm còn lên ngồi viết tiểu thuyết, phải trừ lương mới được.” Tôi mím môi, nói với giọng trêu trọc.

Ân Chân nho nhã ngồi ăn cơm, không buồn quan tâm tới tôi.

Tôi thấy không khí thật buồn chán, lại cố gắng nói đông nói tây thêm vài câu, muốn lôi kéo anh nói chuyện.

Anh khẽ chau mày, nói nhỏ: “Lúc ăn không nói.”

Tôi: “...”

Trước kia mỗi khi ăn cơm đều nói rào rào như tằm ăn rối với đám Tiểu Thanh, Tiểu Vân. Đây là bữa cơm trầm mặc nhất trong lịch sử mà tôi từng trải qua.

Tôi đi vớt hộp, rồi mở bảng thu chi trong máy tính ra, thật bất ngờ, chỉ trong khoảng thời gian đi mua cơm gần ngủ, mà đã bán thêm được mấy đơn hàng.

Tôi nhìn lướt qua một lượt, mặc dù số tiền không nhiều, nhưng đều là khách hàng tự mang đi, không phải giao, có thể tiết kiệm sức lực và chi phí: “Haizz, không tồi!”

Ân Chân liếc mắt nhìn tôi: “Cũng đúng!”

“Liên quan gì đến anh?”

Anh ngang nhiên nói: “Có tôi ngồi ở đây, làm ăn sao có thể không tốt được?”

Mặc dù tôi rất muốn cho cái mặt vênh vênh lên kia của anh một bạt tai, nhưng những lời của đạo sĩ lại lần nữa hiện lướt qua trong đầu. Có lẽ, anh đúng là phúc tinh của tôi.

Tôi thu lại những lời móc máy của mình, chuyển thành hai tiếng cười khan.

Hơn một tiếng đồng hồ đã trôi qua, tới giờ hẹn với Tang Duyệt mà bọn Mục Hàn vẫn chưa quay về.

Tôi không ngừng nhìn đồng hồ, đang định gọi điện giục, thì ba người bọn họ mặt căng bóng sau bữa ăn đã về đến cửa.

“Ăn ở đâu thế?” Tôi trách.

Tiểu Thanh thỏa mãn liếm liếm môi, dường như vẫn chưa hết hào hứng: “Kim Tiền Báo!”

Xí, anh trai tôi vì theo đuổi phụ nữ mà cũng dám mạnh tay gớm.

“Này, mua về cho em đây, đừng nói anh không thương em nhé!” Mục Hàn đưa cho tôi một cây kẹo Hồ Lô.

Tôi khóc không được cười chẳng xong, nói anh trai keo kiệt thì cũng hơi oan, tôi thích ăn nhất là kẹo hồ lô, loại kẹo bày thành hàng trong các cửa hàng ở Tiên Môn Bắc Kinh tôi không màng, mà chỉ thích loại kẹo mua của những người đi bán rong hoặc quán nhỏ ven đường. Nhưng nếu nói anh trai thương tôi, mời hai cô em đi ăn ở Kim Tiền Báo, nhưng lại chỉ dùng một cây kẹo đáng giá một tệ năm hào để nịnh em mình thì cũng thật quá ưu ái anh ấy.

Nhưng bây giờ tôi không có thời gian mà so đo nữa, tôi cầm túi, bàn giao ngắn gọn, rồi kéo Mục Hàn đi: “Anh, anh đưa em đi!”

“Anh không có xe, đưa đi thế nào?”

“Anh trả tiền taxi là được mà.”

Mục Hàn: “...”

Đến chỗ hẹn, tôi vừa xuống xe, Mục Hàn đã gọi giật lại: “Đừng cố quá, nhìn em vừa đi làm vừa trông coi cửa hàng, gây đi nhiều đấy.”

“Không sao, em rất khỏe.”

“Nếu không đủ tiền tiêu thì bảo anh, người một nhà, đừng ngại!”

Tôi gật mạnh đầu.

“Đi thôi!” Mục Hàn bảo lái xe quay đầu lại.

Tôi nhìn theo bóng chiếc xe, mỉm cười.

Đừng tưởng tôi và anh trai tôi, hai người, một người họ Niên, một người họ Mục thì không phải anh em ruột, bố mẹ tôi ly hôn từ khi tôi còn rất nhỏ, anh trai theo bố, còn tôi theo mẹ.

Bố mẹ chúng tôi cứ như có thù sâu oán nặng với nhau vậy, không bao giờ qua lại từ ngày ly hôn. Hàng tháng bố đều gửi tiền sinh hoạt, nhưng mẹ không tiêu dù chỉ một đồng mà đều gửi vào tài khoản cho tôi, cùng lúc mẹ làm mấy công việc để nuôi tôi thành người. Sau khi tốt nghiệp đại học, không muốn mẹ phải vất vả nữa nên mặc dù công việc của tôi ổn định và lương bổng cũng không tệ, nhưng tôi vẫn cố gắng kinh doanh thêm. Tiền vốn ban đầu dùng để mở cửa hàng hoa là số tiền sinh hoạt mà bố gửi mười mấy năm qua.

Vừa ngồi xuống tôi đã rất tự giác nói: “Mình đến muộn, bữa này mình mời.”

Thôi Hoài Ngọc cười cười: “Cậu tưởng cậu không đến muộn thì bữa này không phải mời chắc?”

“Đúng thế!” Tang Duyệt phụ họa.

“Coi như cậu thắng, muốn ăn gì cứ gọi, mình uống cốc trà sữa thôi.” Bữa trưa ăn quá no, hai người mà ăn bốn suất, tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể ăn được nhiều như thế.

Tang Duyệt cười xoa đầu tôi: “Vừa rồi anh chàng đẹp trai đưa cậu đến là ai thế?”

Tôi thờ ơ trả lời: “Còn có thể là ai, anh trai mình.”

“Chán chết, mình còn tưởng có chuyện để buồn chứ.” Hoài Ngọc chỉ vào menu chọn bữa, tôi không ngăn cô ấy, bởi vì tôi biết dù có ngăn cũng vô ích.

“Mình không có hứng thú với đàn ông, có phải các cậu không biết đâu.” Tôi cười hi hi ha ha, dựa vào người Hoài Ngọc, nhân cơ hội sờ sờ ngực cô ấy một cái.

“Cút, để người đàn ông của mình nhìn thấy, chắc chắn sẽ giết cậu.” Hoài Ngọc hai tay chống nạnh đánh đá hét.

Tang Duyệt cười tới mức méo xệch cả miệng, “Tiểu Dĩnh, đây là chỗ ông xã người ta dùng, cậu đừng có xâm chiếm chứ!”

Tôi phun cả trà ra ngoài.

Hoài Ngọc túm lấy Tang Duyệt mà đẩy mạnh một cái: “Cậu dám nói kháy mình, dám nói kháy mình!”

“Tiểu Dĩnh, cứu mình với!” Tang Duyệt kêu lên đầy thảm thiết.

Tôi vừa cắn hạt dưa vừa thưởng thức màn bạo lực trước mặt, đương nhiên không hơi đâu mà chuốc họa vào thân.

Nhắc đến Hoài Ngọc và ông xã của cô ấy, đây quả thật là một cặp tương đối buồn cười.

Ngay từ cái tên đã thấy rất buồn cười rồi. Ông xã cô ấy cũng họ Thôi, tên là Thôi Thập Nguyên[2], còn có biệt danh Mười Đồng.

[2] Thập là mười, nguyên là đồng.

Còn Thôi Hoài Ngọc[3], đọc không cẩn thận sẽ thành Thôi Hoài Thai.

[3] Hoài Ngọc phiên âm tiếng Hán là Huai Yu, gần âm với Huai Yun, nghĩa là hoài thai hay mang thai.

Thực tế, đúng là cô ấy cũng đang bị mẫu thân đại nhân giục muốn thổ huyết rồi đây.

Không biết bao lâu, cơn giận của Hoài Ngọc cuối cùng cũng hết, cô ấy vuốt vuốt tóc, lạnh lùng hừ mấy tiếng.

Tang Duyệt hai tay chống má ngồi thẳng người, khuôn mặt nhỏ thoáng ửng hồng.

Tôi chậm rãi nói: “Giữa thanh thiên bạch nhật, trước con mắt bao người thế này, hai cậu không thể kiềm chế chút à?”

Tang Duyệt ra sức lườm tôi: “Giờ cậu mở miệng rồi, vừa nãy mình bị người ta bắt nạt cậu đã ở đâu chứ?”

Tôi quay sang Hoài Ngọc, “Cậu nghe thấy có ai đang nói gì không? Không có mà!”

Hoài Ngọc nín cười: “Ở đây chỉ có hai chúng ta, không có người nào khác.”

Tang Duyệt cắn khăn tay, lê bước về phía góc tường cuộn người lại giả vờ ngồi khóc lóc.

Hoài Ngọc ăn uống no say rồi mới ậm ờ nói: “Mình sắp chuyển đến Thượng Hải sống, chúng ta ngày nào cũng có thể gặp nhau rồi.”

Tôi liếc xéo cô ấy: “Mười Đồng chịu để cậu đi?”

“Anh ấy bị điều động công tác, mình đi theo.”

“Thì ra là phu xướng phụ tùy.” Tang Duyệt cuối cùng cũng có cơ hội nói xen vào.

“Ngưỡng mộ không?”

“Ngưỡng mộ, ghen tị chết mất” Tôi cười, đối đáp cũng rất lưu loát.

Tang Duyệt khoác vai tôi: “Chúng ta có Tứ Gia che chở, cậu là vợ người ta, chẳng trách Tứ Gia không sủng ái cậu.”

Tôi ngất xỉu, lần nào gặp mặt cũng lôi vấn đề này ra, lại còn rất hào hứng nữa.

Cười đùa thêm một lúc, Tang Duyệt mới nhớ ra phải quan tâm hỏi han tôi: “Người đàn ông cậu nhặt về tối qua không xảy ra chuyện gì chứ?”

Hoài Ngọc vừa nghe, mắt đã mở trừng trừng: “Cái gì ? Cái gì? Có chuyện giấu mình à?”

Tôi đành kể lại chuyện hôm qua một lượt.

Hoài Ngọc sờ sờ cằm như suy nghĩ: “Cậu to gan thật!”

“Đối với một người đã cận kề với cái chết mấy lần mà nói, đây đã là gì.” Lần đầu tiên xem bị xe đâm chết, lần thứ hai xem bị chậu hoa rơi từ trên cao xuống đè chết, còn có nguy hiểm nào khác đang đợi tôi, tôi không dám nghĩ tiếp.

“Thế cậu thấy sau khi đưa anh ta về, có thay đổi gì không?”

“Đâu nhanh như thế.” Tôi suy nghĩ: “Nhưng hình như việc buôn bán ở cửa hàng hoa có tốt lên.”

Tang Duyệt đập mạnh xuống bàn: “Có cửa đấy!”

Hoài Ngọc bĩu bĩu môi: “Tóm lại tự cậu phải cẩn thận.”

“Mình sẽ cẩn thận.” Tôi đột nhiên chớp chớp mắt: “Các cậu đoán xem mình đặt tên gì cho anh ta?”

“Tên gì?” Tang Duyệt và Hoài Ngọc cùng đồng thanh hỏi.

“Ân Chân.” Tôi đợi phản ứng của hai cô bạn.

Tang Duyệt bị ghen bởi chính nước miếng của mình.

Hoài Ngọc nhìn tôi chăm chăm không chớp mắt, vẻ mặt thiên biến vạn hóa.

Rất lâu, hai người cùng đồng thanh mắng tôi: “Xì, cậu đúng là vô duyên!”

Tôi đại nhân đại lượng, chẳng thèm để ý tới họ, coi như họ ngưỡng mộ ghen tị quá mức mà thôi.

Tôi và Tang Duyệt tiễn Hoài Ngọc lên tàu, vẫy vẫy tay, nhưng không còn lưu luyến như những lần trước, bởi vì nghe nói tháng sau Hoài Ngọc sẽ theo ông xã chuyển đến Thượng Hải rồi, nói theo lời cô ấy thì sau này ngày nào cũng gặp mặt.

Tôi hỏi Tang Duyệt: “Đến cửa hàng của mình ngồi một lát nhé?”

“Thôi, trời lạnh, về nhà sớm chui vào chăn cho ấm.”

“Cũng được.” Nhìn cô ấy lên xe xong tôi mới gọi xe quay lại cửa hàng.

Trong cửa hàng chỉ còn lại một mình Tiểu Thanh, tôi tiện miệng hỏi: “Tiểu Vân và An Chân đâu?”

“Họ đi đưa hoa rồi. Chị Dĩnh, chiều nay sau khi chị đi, việc buôn bán rất kỳ lạ.” Tiểu Thanh cười đắc ý.

Là chủ đương nhiên tôi còn vui hơn cô ấy. “Vậy còn đơn hàng nào cần giao không, để chị giúp.”

“Chị Dĩnh tự xem đơn đặt hàng trên bàn đi, em không nhớ rõ lắm.”

Trên bàn còn lại một đơn hàng, địa điểm phải giao hoa không xa. “Hoa bó xong chưa? Chị đưa nhé.”

“Được ạ, đặt ở kia kìa, nhưng chị Dĩnh, khách yêu cầu phải viết một tấm thiệp sinh nhật, chị biết chữ em rồi đấy, xấu lắm, hi hi, chị vất vả rồi.”

“Được, chị biết rồi.”

Tôi viết theo yêu cầu của khách hàng: Linh thân yêu, hôm nay là ngày của Uất Kim Cương, cũng là ngày của em. Chúc em cát tường như ý, thơm ngát như hoa! Yêu em, Phong.

Tay cầm bó hoa uất kim cương màu hồng phấn, mười hai bông ra cửa, nửa đường thì gặp Tiểu Vân, tôi chỉ chỉ vào bó hoa tươi trong tay, cô ấy hiểu ý cười.

Tìm đến nơi, tôi bấm chuông. Cửa vừa mở, nụ cười của tôi tắt ngấm.

“Ôi, mình tưởng là ai, hóa ra Tiểu Dĩnh, thật là khách quý mà!”

Tôi dờ mắt, không nói không rằng.

“Vào trong ngồi đi, bọn mình đã lâu không gặp nhau nhỉ?”

Tôi đưa bó hoa cho cô ta: “Phiền cậu ký nhận.”

“Vội gì chứ! Nhưng Tiểu Dĩnh này, sao cậu lại tới mức phải đi đưa hoa thế? Ha ha!”

Tôi quay đầu bỏ đi, chẳng buồn cả lấy giấy biên nhận.

Đường Hiểu Linh, từng là bạn thân của tôi.

Cũng chính cô ta, khiến tôi được nếm mùi vị của sự phản bội.

Mặc dù cô ta và mối tình đầu Tăng Húc Thành của tôi cuối cùng cũng không ở bên nhau, nhưng tôi và cô ta không bao giờ có thể quay lại như trước kia nữa.

Nực cười là, Tăng Húc Thành từng quay lại tìm tôi, nhưng tôi sao có thể chấp nhận người bạn trai đã làm tổn thương mình chứ!

Tôi chau mày quay về, Tiểu Vân hỏi: “Chị Dĩnh, biên nhận đâu, em phải vào sổ.”

“Mất rồi!” Tôi nói.

“Ồ!” Tiểu Vân thấy thần sắc của tôi không ổn, không dám hỏi nhiều.

Tôi nhìn nhìn đồng hồ, sắp bảy giờ, cửa hàng hoa tầm bảy rưỡi sẽ đóng cửa, nhưng An Chân vẫn chưa về.

“An Chân giao hoa ở đâu?”

“Em sợ lạc đường rồi, chỉ bảo anh ấy đưa hoa đến nhà ở đường Giang Ninh thôi.” Tiểu Thanh trả lời.

“Chị đi tìm anh ấy, hai em lát nữa đóng cửa rồi về đi.”

Tiểu Thanh và Tiểu Vân vui mừng nhảy nhót.

Đi từ đường Thiểm Tây tới đường Giang Ninh mà cũng có thể lạc, tôi thật khâm phục bản lĩnh của An Chân. Nhưng nghĩ thế nào thấy cũng không đúng, hôm qua từ quán lẩu dê quay lại chỗ tôi “nhặt” được anh, anh đi có sai tí nào đâu. Đoạn đường đó, còn khó nhớ hơn nhiều.

Tôi đang nghĩ, sau này không biết có nên trang bị di động cho anh không.

Đi mãi đi mãi, tôi dừng bước.

Bóng người đang đứng trước quầy sách, cầm một quyển lên đọc rất hăng say kia, chẳng phải là anh thì là ai?

“Này!” Tôi lặng lẽ đi tới bên cạnh, đập vào lưng anh một cái, định dọa anh.

Anh chau mày, điềm tĩnh ung dung: “Nhìn thấy cô từ lâu rồi.”

Tôi đã làm một việc vô vị rồi. “Sao mãi mà anh không về cửa hàng?”

Anh giơ giơ cuốn sách trong tay lên, cười tươi: “Tôi đọc sách một lát.”

Đứa trẻ này cũng thật hiếu học, tôi tò mò lật xem bìa sách, trên bìa sách viết rất rõ ràng: Thượng hạ năm nghìn năm.

“Tiểu thư, anh ta lật sách tới rách rồi, bảo tôi phải bán cho ai đây?” Chủ sạp sách không vui, nhắc.

Tôi ném tờ mười tệ xuống. “Cầm về đọc!” Tôi trả tiền một cách hào phóng như thế vì đây là sách giả.

“Đợi đã!”

“Sao nữa?”

Ân Chân lại cầm cuốn Thực hành ngũ bút tự hình[4], nhìn tôi chăm chăm.

[4] Ngũ bút tự hình là phương pháp gõ chữ Hán theo nét nhanh nhất trên máy tính.

Rất may đây là quầy bán sách giả, tôi lại hào phóng ném xuống năm hào: “Giờ có thể đi chưa?”

Ân Chân ôm hai cuốn sách ngoan ngoãn đi theo tôi.

Về đến nhà, tôi vừa mệt vừa đói ném mình xuống ghế sofa, một lúc lâu sau mới hồi phục, nhìn trong tủ lạnh mãi cũng chỉ tìm ra hai gói sủi cảo đông lạnh, thò đầu ra hỏi: “Buổi tối ăn sủi cảo được không?”

“Được.” Ân Chân chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Tôi vào bếp một lúc, bưng ra hai bát sủi cảo đã bị hấp nát, đưa một bát cho anh: “Ăn thôi!”

Anh vừa ăn, vừa dùng tay vạch vạch nét chữ.

Tôi cười: “Anh thật chuyên tâm, quên ăn quên ngủ tới mức này.”

Ân Chân ngẩng đầu liếc tôi: “Học thêm một ít cũng không tệ.”

Tôi mang máy tính xách tay từ phòng ngủ ra: “Anh cứ thế này mãi cũng vô ích, tí nữa dùng máy tính mà tập.”

Vừa nghe xong, đến sủi cảo anh cũng không buồn ăn nữa, lập tức bỏ bát đũa xuống bắt đầu luyện tập.

Tôi cố ý không dạy anh, xem anh làm thế nào.

Anh bấm hết mọi nút trên bàn phím một lượt, thuận lợi mở máy.

Tôi khóc chẳng được cười chẳng xong, bị anh hành hạ như thế vài lần thì tôi sẽ phải nhanh chóng thay cái mới thôi.

Tôi mở cho anh một folder mới: “Luyện ở đây, những tài liệu khác không được động vào.”

Anh gật gật đầu.

Tôi rửa bát xong, lại rót hai chén trà.

Ân Chân chau mày, xem ra thực hành không được thuận lợi.

Tôi thu dọn qua phòng để đồ, lắp chiếc giường sắt vào: “Ân Chân, sau này anh ngủ đây.” Mỗi lần gọi tên anh, cảm giác đều rất tuyệt.

“Ừm!” Anh đáp, nhưng vẫn không ngẩng đầu.

Tôi bỏ đi tắm, thay bộ đồ ngủ thoải mái, nằm trên ghế sofa lật tìm thùng sách vừa chuyển từ phòng để đồ ra.

Hình như đều là tiểu thuyết tình cảm mua khi những bộ phim truyền hình về đời Thanh còn đang “hot”, lúc mua rất hào hứng, nhưng không có thời gian đọc, thế là xếp thành một đống.

Tôi cầm một cuốn lên, lật mấy trang, lại ném xuống.

Lại cầm một cuốn lên, giở thẳng sang trang cuối xem cái kết, rồi lại ném vào thùng.

Mấy cuốn sau đó khiến tôi tức muốn thổ huyết.

Tôi nặng nề đặt chồng sách lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Toàn những thứ linh tinh.”

Ân Chân cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn tôi: “Sao thế?”

“Tôi nói Tứ Gia Đằng, anh biết không?”

“À... Ồ...”

“Người ta viết tiểu thuyết cũng không sao, nhưng không được viết bậy. Bình sinh tôi ghét nhất hai việc, một là ác miệng làm tổn thương Tứ Gia, đem những chuyện chẳng liên quan gán ghép cho anh ấy. Hai là viết Tứ Gia cuối cùng giả chết để trốn đi ẩn cư cùng nữ chính xuyên không về thời Thanh. Tứ Gia luôn lo cho thiên hạ, chí đó không gì có thể mài mòn, nếu anh ấy vì thứ tình cảm nhỏ nhen mà vứt bỏ hoài bão cả đời, thì còn đáng để tôi trân trọng không?”

Tôi nói một mạch, có phần kích động, má đỏ bừng cả lên. “Đáng tiếc là anh ấy một lòng vì thiên hạ chăm lo việc nước, nhưng sau lưng lại bị tiếng xấu rất nhiều.”

Ân Chân thần sắc phức tạp khó nói, rất lâu sau mới lên tiếng: “Ngẩng đầu không hổ với trời, cúi đầu không thẹn với đất, khen chê tự có đánh giá.”

Tôi đột ngột mở to mắt: “Anh cũng là fan của Tứ Gia Đằng? Những lời này là Tứ Gia nói.”

Anh thoáng cong môi lên như cười: “Đừng giận nữa, tôi nghĩ nếu Tứ Gia dưới tuổi vàng biết được, nhất định sẽ coi cô là tri kỉ.”

“Xi!” Tôi lờm. “Anh không phải là anh ấy, sao biết được suy nghĩ của người ta. Hơn nữa, anh cũng không thể thay anh ấy được.”

Khóe miệng Ân Chân như có ý cười, không nói gì nữa.

Tôi ngáp một cái: “Ngủ sớm thôi!”

“Ừ!” Miệng thì ừ nhưng mắt Ân Chân vẫn không rời màn hình, ngón tay gõ lạch cạch không ngừng.

Tôi cuộn chăn lại bê vào phòng để đồ, nghĩ tắm tắm trải trên ghế sofa đã lâu chưa thay, bèn cầm lên định ngày mai mang giặt khô, ai ngờ, vừa lật lên được một nửa, thì một bọc đồ rơi xuống nền.

Tôi há hốc miệng lẩm bẩm: “Gì vậy?”, rồi nhặt gói đồ lên, nặng nặng, còn gói rất kĩ.

Khi mở ra xem, tôi ngẩn người, là một xấp tiền 100 tệ được xếp gọn gàng.

Chỉ mất một lúc là tôi đã hoàn toàn nhớ ra.

Mẹ tôi nói bên người nên để ít tiền mặt phòng khi cần dùng, nhưng lại sợ kẻ trộm vào nhà, nên nhất định phải giấu ở chỗ mà người khác không tìm thấy. Đây là chỗ cất giấu tốt nhất mà tôi phải nghĩ cả đêm mới ra, quả nhiên là tốt, đến nay cả tôi cũng quên bẵng chuyện này.

Tôi cười ngốc, rõ ràng là lộc từ trên trời rơi xuống.

Có lẽ nghe thấy tiếng cười của tôi, Ân Chân quay đầu lại, cũng cười: “Chắc ngay cả cô cũng quên chứ gì?”

Tôi nói cứng: “Làm gì có, đương nhiên là tôi nhớ.”

Ân Chân không bóc mẽ tôi, tiếp tục vật lộn với những nét chữ.

Tôi cũng chẳng quan tâm tới anh nữa, cười hi hi ôm bọc tiền một vụn từ trên trời rơi xuống vào phòng ngủ.

3. Chương 3: Không Phải Em Không Hiểu

Một đêm không mộng mị cho tới tận sáng.

Thứ hai đầu tuần đáng ghét, ngày mà tôi oán hận nhất, nhưng cho dù thế nào thì vẫn cứ phải dậy đi làm.

Đã không biết bao nhiêu lần tôi thề rằng, nếu doanh thu của cửa hàng hoa có thể duy trì ở con số bao nhiêu bao nhiêu thì tôi sẽ tạm biệt sếp, nhưng mãi vẫn chưa hạ nổi quyết tâm, vì vậy tôi vẫn phải tiếp tục chịu đựng vị sếp nữ già khó tính còn trinh nguyên của mình.

Tôi thử hết bộ này tới bộ khác, không quyết định được xem nên mặc bộ nào.

Không thể mặc rực rỡ quá, sợ trình nữ già khó chịu.

Không thể mặc đơn giản quá, sếp lớn du học ở trời tây về, thích những màu sắc tươi tắn, sáng sủa.

Không thể quá trẻ trung năng động, chọc giận trình nữ già, khiến “mụ ta” không chịu nổi sẽ tống cổ tôi đi.

Không thể...

Nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng tôi chọn cách ăn mặc trung tính nhất: áo sơ mi trắng quần âu đen, bên ngoài khoác chiếc vest kẻ nhỏ, đây có lẽ là cách ăn mặc an toàn nhất.

Đáng tiếc là, khi tôi ra khỏi phòng, lại đá phải một người.

Ân Chân đang nằm nghiêng ngả trên ghế sofa, trong tay vẫn cầm cuốn Thực hành ngũ bút tự hình.

Tôi lay anh: “Này, dậy đi!”

Anh dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ: “Mấy giờ rồi?”

“Sắp tám giờ rồi.” Tôi lao vào nhà tắm đánh răng rửa mặt, chỉ mất năm phút. Sau đó thấy mắt Ân Chân vẫn vẫn tia máu vì thiếu ngủ, kinh ngạc hỏi: “Không phải anh thức cả đêm đấy chứ?”

Ân Chân miệng ngậm bàn chải, chỉ ậm ờ đáp: “Cũng gần thế!”

“Anh tưởng học cấp tốc thì biết ngay được à.”

Anh lau lau miệng: “Thực ra cũng không khó lắm.”

Tôi cố kìm chế để không trợn mắt lườm anh, những từ gốc đó tôi phải học mất một tuần, rồi mất một tháng luyện tập mới có thể nắm được quy luật, cho dù anh có thông minh hơn tôi đi nữa, thì tuyệt đối cũng không thể một tối là học được ngay. “Nhìn bộ dạng đặc ý của anh, không lẽ đã thuộc rồi?”

Ân Chân tự động thay quần áo: “Cô có thể kiểm tra.”

“Từ vàng trong màu vàng thì đánh thế nào?” Tôi tiện miệng hỏi.

“A, M, W.”

“Mũi?”

“T, H, L.”

“Tẩu trong tẩu chiết?”

“D, W, G, D”

“Tên anh?”

“T, X, E, N, P, Y, F, W, à không, phải là R, V, N, C, P, Y, E, W.”

Tôi mở văn bản ra gõ thử, thất kinh, không sai một từ. Đặc biệt là từ Chân cuối cùng, rõ ràng từ này rất khó. “Anh, anh có phải người bình thường không?”

“Quá khen!” Anh điềm đạm đáp.

IQ của người này, phải đạt 180! Đối mặt với anh, tự nhiên tôi thấy không... tự nhiên. Tôi ngượng ngùng nói: “Mau thay giày, đi cùng tôi luôn!” Rồi ngay lập tức thay đổi suy nghĩ, cho dù IQ của anh có hơn 180, chẳng phải vẫn đi làm thuê cho tôi đây sao. Nghĩ tới đây, tôi bỗng chuyển giận thành vui.

Tôi đưa Ân Chân đến quán gần nhà ăn sáng, gọi cho anh nước đậu và một ít bánh nướng, còn tôi cũng gọi thêm một phần bánh cháo hành, ngồi cách xa anh một chút, tôi không ăn được những thứ có liên quan đến đậu, đặc biệt là nước đậu, ngửi mùi đã muốn nôn.

Ân Chân chậm chậm ăn xong, tôi đã đợi tới sốt cả ruột.

Tôi đưa anh tới cửa hàng hoa, buông một câu: “Tôi sẽ đến đón anh, anh đừng chạy lung tung.”

Rồi vội vàng vàng đến công ty, quẹt thẻ xong vừa đúng chín giờ, tiền thưởng chuyên cần tháng này coi như vẫn giữ được, tôi vỗ vỗ ngực thở phào: “Số mình vẫn may thật!” Vừa nói xong câu ấy, thì trợ lý hành chính của công ty - Chung Thiên Quyên ôm cái máy quẹt thẻ đi, đây là thú vui hàng ngày của cô ấy, không ai có thể giành làm được.

“Thảm rồi, thảm rồi!” Đinh Nhất Nhị làm cùng bộ phận thị trường với tôi chạy như bay vào, mặt nhăn mày nhíu nói: “Tiểu Chung, có thể xuê xoa cho lần này không?”

Chung Thiên Quyên mặt chí công vô tư: “Không được!” Rồi sau đó khe khẽ nói: “Để em quẹt giúp chị.”

Nước mắt cảm động của Đinh Nhất Nhị sắp chảy ra: “Lần sau mời em ăn cơm.”

Chung Thiên Quyên khinh miệt nói: “Lần nào chị cũng nói mời ăn cơm, bình quân mỗi tháng nói hai lần, em nghe mà ngứa ngáy hết cả tai rồi.”

Đinh Nhất Nhị lè lè lưỡi đáng yêu, cười hi hi: “Chị vào làm việc đây.”

Tôi vỗ vỗ vai chị ta: “Đi, cùng vào.”

Chung Thiên Quyên kéo tôi lại: “Niên Dĩnh!”

Tôi quay đầu.

“Hôm nay sếp cậu hình như tâm trạng không vui đâu, phải cẩn thận đấy.” Chung Thiên Quyên nhìn tôi với ánh mắt thông cảm.

Tôi nhún vai lẩm bẩm: “Một năm ba trăm sáu mươi ngày, thì có tới ba trăm ngày tâm trạng chị ta không tốt, có để cho ai sống nữa không?”

“Haizz, chúc cậu may mắn.”

Tôi nũng nịu: “Ôm cái đi!”

Chung Thiên Quyên nghe vậy nhảy tránh tôi ba mét.

Tôi mở máy tính, đầu tiên là online QQ.

Tang Duyệt và Hoài Ngọc quả nhiên đã vào phòng chat, chat rất sôi nổi từ lâu.

Hoài Ngọc: “Thẻ chấm công bị đục lỗ rồi, bạn Niên Dĩnh của chúng ta hôm nay lại đến muộn.”

Xì, người này sao lại thích thẻ chấm công bị đục lỗ thế chứ, chắc chắn rất hợp với Chung Thiên Quyên, để hôm nào giới thiệu cho hai bọn họ gặp nhau.

Tang Duyệt cổ vũ: “Lần sau gặp nhau Tiểu Dĩnh mời.”

Không thấy không thấy, tôi không nhìn thấy gì hết!

Buổi sáng trôi qua trong bình lặng, tôi vốn định chạy qua cửa hàng hoa xem thế nào, nhưng bị Đinh Nhất Nhị hào hứng lao tới kéo ra ngoài.

“Tiểu Đinh, ở đường Thạch Môn mới mở một nhà hàng, chúng ta tới đó thử đi.”

“Em có chút việc, chị đi đi.”

Đinh Nhất Nhị nhìn tôi: “Em thừa hiểu nếu chị đi một mình sẽ lạc đường mà.”

Tôi thật sự phục chị ta, từ công ty tới đường Thạch Môn chỉ mấy bước chân thôi mà.

Tôi cần phải trình trọng giới thiệu chị đồng nghiệp Đinh Nhất Nhị này một chút, chị ta vốn có một cái tên nghe rất hay, rất kêu là Phó Vũ Tình, vừa văn vẻ lại vừa có ý nghĩa, nhưng chị ta kêu nhiều nét quá, viết rất phức tạp, thế là sau này khi lớn tự mình đi đổi thành cái tên như bây giờ. Cũng may con trai chị ta theo họ bố, nếu không thì đúng là một câu chuyện cười thú vị.

Điều đáng buồn cười nhất là, chị ta sinh ra ở Thượng Hải, học đại học ở Thượng Hải, sống hơn ba mươi năm trời vẫn chưa rời khỏi Thượng Hải lần nào, thế mà vẫn có thể lạc đường tại những nơi gần nhà và công ty.

Mỗi lần có ai muốn hẹn chị ta đi ăn cơm đều lo lắng vô cùng, chỉ sợ chị ta không tìm được tới nơi.

Nếu như để chị ta đi một mình, thì có lẽ tới chiều vẫn chưa thấy chị ta đâu.

Tôi đành bất lực nhận lời.

Chị ta vui sướng suýt nữa thì nhảy cẫng lên, tôi lại lần nữa cảm nín, phải hiểu chị ta đã là mẹ của một đứa trẻ con mười tuổi rồi đấy.

Tôi và Đinh Nhất Nhị khoác vai nhau đi trên đường, một ông lão khá lớn tuổi đi bên cạnh nhìn chúng tôi mấy lần, sau đó thở dài thườn thượt: “Thời thế thay đổi, thời thế thay đổi rồi!”

“Ông ta đang nói linh tinh gì thế?” Đinh Nhất Nhị hoang mang hỏi.

Tôi cố ý vút cổ chị ta, dựa vào thân mật: “Ông ta tưởng hai chị em mình là Les.”

“Xí!” Đinh Nhất Nhị đỏ bừng mặt. “Thế mà ông ta cũng nghĩ ra được, già rồi mà còn không nghiêm túc.”

Tôi sờ sờ mũi: “Ông ta không nói sai, hậu cung của trẫm không bao giờ là đủ, thêm nàng nữa trẫm không chê.”

“Xùy xùy xùy!”

Khi đi ngang qua cửa hàng hoa của mình, tôi quá đổi kinh ngạc bởi cảnh khách hàng đang bao quanh cửa hàng vòng trong vòng ngoài.

Từ khi nào công việc kinh doanh của cửa hàng trở nên tốt như thế, lẽ nào Ân Chân đúng là có khả năng ấy? Tôi kéo Đinh Nhất Nhị nói: “Chúng ta vào xem xem!”

Đinh Nhất Nhị là một trong vài đồng nghiệp ở công ty biết tôi mở cửa hàng hoa, chị ta cười hi hi: “Tiểu Đinh, em phát tài rồi.”

“Hi vọng đúng là như thế.” Tôi chỉ sợ bọn Tiểu Thanh tự ý làm việc gì đó mà tôi không biết.

Tôi thử lách qua đám người để đi vào trong, nhưng bị bọn họ phản đối quá táo: “Đừng tưởng xinh đẹp mà có thể chen ngang nhé, không thấy chúng tôi đã xếp hàng cả nửa ngày rồi đấy à?”

Đinh Nhất Nhị bịt miệng cười thầm, tôi cố gắng kìm nén: “Tôi là chủ cửa hàng này.”

Trịnh Tiểu Vân thò đầu ra: “Trời ơi, đúng là chủ cửa hàng đấy, mọi người mau tránh đường.”

Tôi hiên ngang, đầu ngẩng cao ngực ưỡn thẳng sải bước vào cửa hàng trước những ánh mắt chăm chú của mọi người, cảm giác thật tuyệt. Vừa vào đã thấy Ân Chân đang ngồi trên chiếc ghế dài ở cửa, cầm cúi viết chữ, vùi đầu làm việc.

Trên tờ giấy đỏ viết những chữ đại loại như: Đan phượng triều dương (Chim phượng hoàng trong ánh nắng ban mai), Xuân sắc mãn viên (Sắc xuân đầy vườn), Long phi phụng vũ (Rồng bay phượng múa), Phúc tích thái lai (Họa qua phúc đến), Xuân về trăm hoa đua nở, Mặt trời chiếu sáng vạn vật lung linh... Những câu đối xuân đại loại như thế.

Tôi kinh ngạc: “Anh ta đang làm gì thế?”

Qua lời trần thuật nhanh của Tiểu Thanh và những câu bổ sung chi tiết của Tiểu Vân, lúc này tôi mới hiểu được nguồn gốc của sự việc.

Sáng sớm mở cửa hàng chưa bao lâu, có một ông già đến, ông ta ngang nhiên móc ra một tấm vải như của các thầy bói vẫn dùng, bên trên viết bốn chữ lớn: Nhận viết câu đối

Vì không có khách, nên bọn Tiểu Thanh cũng không ngăn cản ông ta, để ông ta ngồi cạnh cửa cho thêm náo nhiệt.

Ấn Chân không có việc gì làm liền đứng bên cạnh nhìn ông già đó mời khách, thế mà cũng thấy ông ta có vài người tới nhờ viết.

Nhìn mãi nhìn mãi, Ấn Chân mở miệng nói: “Chữ thế này mà cũng bán được tiền, tôi có thể viết đẹp hơn ông nhiều.”

Ông già đó tỏ ý không vui, “Nhan thể có gân, Liễu thể có xương, cậu thì hiểu gì.”

Ấn Chân khê cười, tiện tay cầm bút lên, múa vài nét, khiến ông già đó ngẩn người.

Chữ anh viết tôi đã được tận mắt thấy ngay vào ngày đầu tiên, trong hành có thảo[5], nét bút phóng khoáng, đậm nhạt thoải mái, mạch văn nhất quán, chắc chắn ông già đó đang tự hổ thẹn vì sự kiêu ngạo của mình.

[5] Hành, Thảo là hai thể chữ viết của Trung Quốc.

Trịnh Tiểu Vân là người nhanh trí, mắt cô bé đảo đảo, lập tức nghĩ ra kế để thúc đẩy việc kinh doanh, phàm những khách hàng vào tiệm mua hoa, bất luận bao nhiêu, cũng sẽ được tặng kèm một câu đối xuân.

Giờ mọi người quen dùng máy tính nên chữ viết tay đẹp càng ngày càng hiếm, lại thêm sắp đến Tết, thịnh hành phong tục xin chữ, ai mà không muốn một năm mới may mắn, coi như bước đi này của Tiểu Vân rất đúng đắn.

Sau đó Tiểu Thanh thấy ông già kia chuẩn bị hổ thẹn rút lui, liền mua lại hết số giấy đỏ ông ta mang theo, cũng coi giảm bớt được tổn thất cho ông ta.

Lại sau đó, mọi người ai cũng thích chen vào để xem náo nhiệt, thế là tạo ra hiện trường “hoành tráng” như tôi vừa thấy.

Tôi bĩu bĩu môi: “Một buổi sáng anh ta viết được bao nhiêu câu đối rồi?”

Tiểu Vân suy nghĩ: “Ít thì cũng ba bốn mươi bức rồi.”

Mắt tôi sáng lên, đúng là bị Đinh Nhất Nhị nói trúng, tôi sắp phát tài rồi.

Tiểu Vân cúi đầu: “Có người chỉ mua một bông.”

Cũng không sao, coi như lãi ít nhưng có thể quảng cáo cho cửa hàng. Tôi vỗ vỗ vai Tiểu Vân: “Làm tốt lắm, sắp tới sẽ tăng lương cho em.”

“Thế còn em, còn em thì sao?” Tài Dư Tiểu Thanh vênh lên, nghe thấy thế vội cuống quýt, chẳng buồn mài mực nữa, xông đến hỏi.

“Đương nhiên là cùng tăng.” Tôi cười.

Ấn Chân liếc tôi một cái, tôi đi tới, cũng vỗ vỗ vai anh: “Tiếp tục cố gắng.”

Anh nhìn lại tôi với ánh mắt khinh khi, khê khịt mũi một cái.

Tôi cười hi hi, vui vẻ cùng Đinh Nhất Nhị rời đi.

Buổi chiều tôi bị sắp gọi vào phòng.

Quách Thần Thần, theo lời chị ta, năm nay mới hai mươi lăm tuổi, nhưng theo như những nhân viên lâu năm ở công ty tiết lộ, chị ta vào công ty đã hơn mười năm rồi, sinh nhật tuổi hai lăm qua hết lần này tới lần khác, dù sao năm nào trên bánh sinh nhật cũng chỉ cắm hai lăm cây nến, nhiều sẽ bị chị ta giận. Chị ta

có một biệt hiệu là trinh nữ già, chưa kết hôn, muốn lấy chồng tới phát điên, nhìn những cô gái trẻ trung xinh đẹp hơn mình là không vui, nghĩ đủ mọi cách để chèn ép.

Tôi lo lắng chào: “Giám đốc Quách!”

“Tiểu Dĩnh, ngồi đi.” Quách Thần Thần tỏ ra khác thường, thân mật gọi tên tôi, giọng dịu dàng khiến xương cốt tôi muốn nhũn ra.

Tôi nổi hết da gà, cảnh giác giật lùi về phía sau mấy bước: “Giám đốc Quách, chị tìm em có việc gì ạ?”

“Ha ha, cũng chẳng có gì quan trọng.” Chị ta cố nặn ra một nụ cười. “Tiểu Dĩnh vào công ty đã hai năm rồi nhỉ, đã quen chưa?”

Tiếng chuông cảnh giác trong lòng gõ vang hơn, chị ta không phải định sa thải tôi đấy chứ? “Rất tốt ạ!”

“Ha ha!” Mặc dù chị ta cười, nhưng tôi lại dựng hết cả tóc gáy. “Em có ý kiến hoặc kiến nghị gì với công ty, có yêu cầu gì đối với đồng nghiệp trong bộ phận thị trường, có thể nói với chị, chị là chủ quản của bộ phận này nên có nghĩa vụ đòi hỏi phúc lợi cho bọn em.”

Thái độ của Quách Thần Thần đột nhiên thay đổi ba trăm sáu mươi độ, tôi dù nghĩ vỡ óc cũng không thể nghĩ ra chị ta định chơi trò gì. Chỉ có thể vừa dò xét tâm lý chị ta vừa thận trọng nói: “Giám đốc Quách, chị thật quá tử tế với bọn em, em thay mặt những đồng nghiệp khác trong bộ phận cảm ơn chị.”

“Có lẽ đột ngột quá em cũng chưa nghĩ ra được, em về suy nghĩ kĩ nhé, ngày mai trả lời chị.”

Tôi vội vàng đồng ý. Ở thêm một lát nữa tôi nghệt thở mất.

“Đợi đã!”

Tôi đã nhắc chân lên, lại từ từ thả xuống. Tôi lập tức cười: “Giám đốc Quách, chị còn việc gì nữa ạ?”

“Tiểu Dĩnh này!” Quách Thần Thần nói đầy ẩn ý: “Chị vẫn luôn rất coi trọng em, và cũng có ý định bồi dưỡng để em trở thành ứng cử viên cho vị trí phó giám đốc, em đừng phụ ý tốt của chị nhé!”

Tôi sốc toàn tập.

Suốt buổi chiều tôi luôn trong trạng thái hỗn loạn, những lời của trinh nữ già khiến tôi kinh hãi tới mức chẳng còn tâm trí đâu mà làm việc.

Hết giờ làm, tôi như được cải tử hoàn sinh.

Đi gần như chạy về tới cửa hàng hoa, lúc này đám người vây ngoài cửa cửa hàng đã tản đi, tôi cười hi hi nói với Trịnh Tiểu Vân: “Hôm nay doanh thu của cửa hàng thế nào?”

Tiểu Vân bấm máy tính, hưng phấn tới đỏ bừng cả mặt: “Chị Dĩnh, chị có đoán cũng không đoán được đâu, gần gấp đôi ngày thường.”

Tôi búng tay tách một cái: “Đi, đóng cửa thôi nào, chị mời cơm.”

Lời vừa nói xong, Tiểu Thanh đã nhanh nhẹn thu dọn đồ, mở to mắt hỏi: “Chị Dĩnh, chúng ta đi đâu ăn cơm?”

Tôi không buồn suy nghĩ đáp: “Đừng có mơ mộng tới Kim Tiền Báo nữa.” Bệnh của họ do anh trai tôi chiều thành quen, chẳng liên quan tới tôi.

Tiểu Thanh cười hi hi: “Chị Dĩnh, xem chị nói kia, em đâuỡ bóc lột chị chứ!”

Tôi khẽ cốc nhẹ vào trán Tiểu Thanh một cái: “Ừ, chỉ bóc lột anh trai chị thôi.”

Tiểu Thanh ngượng ngùng: “Ăn cơm với anh Mục, thì dù ăn rau ăn dưa cũng không thành vấn đề.”

Tôi rùng mình, con nhóc này cũng bạo miệng gớm.

Ở đầu bên kia, Trịnh Tiểu Vân ngọt ngào gọi: “Tứ ca, hết giờ rồi, chị Dĩnh mời ăn cơm, chúng ta đi thôi.”

Tôi giật mình: “Em gọi ai thế?”

Tiểu Vân vô tội nhìn tôi: “Gọi là anh Ân thì nghe không hay lắm, gọi anh Chân lẽ nào còn có anh giả nữa? Vì vậy em thấy Tứ Ca là hợp nhất. Tứ Ca, anh nói xem?”

Ân Chân ngẩng đầu, khẽ cười: “Gọi gì cũng được.”

Tôi vờ ngồi xổm xuống, ngó quanh tìm kiếm.

“Chị Dĩnh, chị làm gì thế?” Tiểu Thanh không hiểu, cất tiếng hỏi.

Tôi trấn tĩnh đáp: “Chị thấy da gà rơi khắp nơi rồi.”

Ân Chân: “...”

Trịnh Tiểu Vân: “...”

Dư Tiểu Thanh: “...”

Chúng tôi tới một quán cơm gần đây, do thường đến, nên ông chủ rất quen với chúng tôi, mỗi lần thanh toán đều tự động chiết khấu 8%.

Dư Tiểu Thanh không khách khí, cũng chẳng buồn nhìn menu, rành rọt gọi: “Cho một cá hấp, cá om. Ừm... cả mấy món vùng Lục Hợp, món vịt vùng Lật Thủy, Lạp xưởng Cao Thuần, đậu phụ Giang Phổ, ngỗng Đông Sơn, mỗi món một đĩa. Thêm cá hấp cách thủy, rau hấp cách thủy. Ngó sen ngon không? Mang thêm món ngó sen Cẩm Giang, ồ ồ, cả măng tây xào, đậu xào, rau trộn thịt viên, rau thơm xào trứng, xúc xích ba gân xào tái là được rồi, canh óc gà rừng hoa cúc, mầm cây linh thảo ăn thế nào? Ông tự cân đối rồi mang lên.”

Trịnh Tiểu Vân mặt tối lại: “Gọi nhiều món như thế, ăn hết không. Cậu đúng là Bát Đẳng, không thích lao động chỉ thích hưởng thụ, vừa lãng phí vừa xa xỉ, Tứ Gia bọn mình có chủ trương tiết kiệm cơ.”

“Tứ gia là tên keo kiệt.” Dư Tiểu Thanh bĩu môi.

“Nói gì vậy?” Câu hỏi này rõ ràng là cùng lúc được phát ra từ miệng tôi, Tiểu Vân và cả Ân Chân nữa. Ba người đồng thời trừng mắt lườm Tiểu Thanh, khí thế hùng hục.

Dư Tiểu Thanh buồn bã vỗ vỗ ngực: “Hổng rồi, lại thêm một kẻ thuộc Tứ Gia Đẳng, có để ỉnh sống nữa không đây!”

Tôi cười gian tà: “Em có thể bỏ tôi theo sáng, Tứ Gia Đẳng bọn chị hoành hành những thanh niên sa chân sớm biết hối cải như em.”

Tiểu Vân cười nghiêng ngả.

Ân Chân chỉ khe khẽ giật giật khóe miệng.

Tiểu Thanh nằm bò ra bàn giả chết: “Mọi người cứ coi như không nhìn thấy em đi.”

Nhân viên phục vụ có lẽ là người mới, nên vẫn chưa thích ứng được bộ dạng điên cuồng của chúng tôi, anh ta liếc tôi, rồi lại nhìn nhìn Ân Chân: “Vậy các vị còn gọi thêm gì không?”

“Cứ mang những món vừa gọi lên đi, ăn không hết thì gói mang về.” Tôi bảo cậu ta, những người khác đương nhiên không ý kiến.

Tôi gọi thêm mấy chai bia, quay sang hỏi Ân Chân: “Uống chút rượu nhé?”

Anh kiên quyết lắc đầu.

Thế là trong quán cơm nhỏ xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị như sau: Ba người phụ nữ tay cầm cốc bia, chỉ có người đàn ông duy nhất trong bàn ăn uống nước hoa quả.

Qua ba tuần rượu, tôi móc một điều ESSE ra châm, xộc vào miệng là mùi bạc hà thơm mát khiến đầu óc tỉnh táo. Tôi không nghiện thuốc, gói thuốc trong túi này là cướp của Thôi Hoài Ngọc, để trong ấy cũng phải nửa năm rồi. Thấy tư thế hút thuốc của cô ấy nho nhã, liền muốn học theo, có điều lần đầu tiên hút nên bị sặc khói.

“Chị Dĩnh, chị có tâm sự à?” Tiểu Vân vẫn tỉnh ý nhất.

“Không.” Cho dù tôi có kể cho họ nghe chuyện ở công ty, thì hai người bọn họ với cách sống cách nghĩ đơn giản như thế, nói ra đâu giúp được gì.

Ân Chân chăm chú nhìn tôi không chớp mắt, tôi hỏi: “Anh cũng muốn một điếu?”

“Không không” Anh nói, ngập ngừng. “Đây là lọ hít thuốc được cải tiến à?”

Tôi vô thức lặp lại: “Lọ hít thuốc?”

Ân Chân nói: “Trước kia chẳng phải dùng mũi hít hay sao, giờ đổi thành dùng miệng rồi?”

Tôi bị câu nói đùa nhạt nhẽo của anh làm cho nghẹn khói ho mấy tiếng.

Cuối cùng đúng như Tiểu Vân dự đoán, thức ăn thừa tới một nửa.

Tôi gọi nhân viên phục vụ ra đóng gói đồ ăn còn thừa, rồi hào phóng thanh toán.

Nhân viên phục vụ cầm tiền, giao hóa đơn cho tôi.

“Nào nào, để em cào.” Dư Tiểu Thanh cầm hóa đơn lên, mặt mày tươi tỉnh: “Cào hóa đơn, việc này em thích nhất, lần trước một hóa đơn năm tệ cào được một cái hai trăm tệ.”

Nghe cô ấy nói thế, mấy người còn lại lập tức hào hứng chờ đợi.

Dư Tiểu Thanh lấy từ túi áo ra một đồng tiền xu, trải bằng tờ hóa đơn, hít một hơi thật sâu, tay giơ thẳng, cầm cúi cào.

Do ngay từ đầu bốc phét kinh quá, nên khiến mọi người đều dùng ánh mắt chờ đợi nhìn mình. Trịnh Tiểu Vân càng khoa trương hơn khi vươn cổ, nhìn qua vai Tiểu Thanh.

Một nhát, hai nhát, ba nhát...

Dư Tiểu Thanh chau mày, rồi lại tiếp tục cào.

Đột nhiên cô ấy dừng tay lại.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

“Hay là để Ân... Tứ ca cào đi, em thấy anh ấy là thần tài của chị em mình.” Tiểu Thanh nghiêm túc nói.

Tôi nghĩ thấy cũng có lí, liền bảo cô ấy đưa tờ hóa đơn cho Ân Chân.

Anh không phản đối, học bộ dạng của Tiểu Thanh dùng đồng tiền xu cào lớp sơn trên mặt hóa đơn.

“Hừ, đúng là không phải ba từ “Cảm ơn bạn!” thật...” Tiểu Vân tinh mắt, nhìn thấy chữ lộ ra, hào hứng đọc.

“Là cái gì?”

Tiểu Vân xán lại gần hơn, hai mắt phát sáng. Nhưng ngay sau đó, cô ấy như bị sét đánh trúng, lập tức dờ người.

Sao thế nhỉ?

Lẽ nào trúng thưởng lớn, sốc quá?

Xưa có Phạm Tiến trúng cử, mừng quá hóa điên, nay có Trịnh Tiểu Vân vì trúng thưởng lớn mà hóa dại ư?

Tôi giơ tay gạt tờ hóa đơn.

Chỉ thấy lớp sơn màu bạc để cào đã bị cào sạch, chữ hiện ra trên đó cũng mờ đi, rõ ràng là tờ hóa đơn giả. Nhưng, nguyên nhân khiến người ta lập tức nhận ra ngay tờ chi phiếu giả là, bên trên hoàn toàn không có con số trúng thưởng, cũng không phải là ba từ “Cảm ơn bạn!”. Mà là “Tắm rửa ngủ đi!”, bốn chữ đó.

Tôi lập tức trợn tròn mắt, sau khi nhìn đi nhìn lại, thấy mình không nhìn nhầm. Bên trên tờ hóa đơn rõ ràng là viết bốn chữ đó, còn đóng trong khung nữa.

Rõ ràng, chính xác.

Chính là “Tắm rửa ngủ đi!”

Trời ơi, ông trời ơi! Tôi cảm thấy như mồ hôi trán đang rỏ xuống tong tỏng, không khí nóng hừng hực vừa rồi lập tức bị xì hơi.

Phải mất tới nửa ngày, tôi mới vỗ vỗ vai Tiểu Thanh an ủi: “Đừng buồn, với sự may mắn của em thì thế này là bình thường.”

Tiểu Thanh quay đầu nhìn tôi, mặt thoáng đỏ, hai mắt long lanh nước, bộ dạng rất ẩm ỨC TỬ THÂN: “Rõ ràng là Tứ ca cào ra mà.”

Tôi nhìn Tiểu Thanh thông cảm: “Đừng vội nữa, là em đã nhìn thấy chữ dưới đó rồi mới đưa cho Ân Chân.”

Trịnh Tiểu Vân gật đầu lia lịa: “Chị Dĩnh anh minh, chân tướng sự việc nhất định là như thế.”

Tôi thuận tay nhét tờ hóa đơn vào trong túi: “Người làm hóa đơn giả mới đúng là có tài, tờ hóa đơn này, chị phải giữ cẩn thận mới được.”

Dư Tiểu Thanh muốn khóc mà không có nước mắt.

Đôi mắt đen của Ân Chân để lộ ra những tia cười.

Lúc ở trên xe, Trịnh Tiểu Vân khẽ huých tôi: “Chị Dĩnh, chị và Tứ ca... ở chung à?”

“Trẻ con biết gì!”

Trịnh Tiểu Vân: “...”

Dùng chiêu này để né tránh, quả thật rất không vui.

Về đến nhà, Ân Chân vẫn dùng laptop của tôi để luyện gõ chữ, tôi ngồi trên ghế sofa, ôm đầu tiếp tục suy nghĩ về hành động bất thường của trình nữ già kia, rốt cuộc là thế nào nhỉ?

Nhưng cuối cùng vẫn chưa có kết luận.

Tôi uống trà sữa, nhìn Ân Chân một cái, cuối cùng anh ta cũng bị tôi nhìn tới nổi cả da gà, khẽ hỏi: “Cô có chuyện muốn nói với tôi sao?”

Tôi móc móc tay: “Lại đây ngồi!” Rồi vỗ vỗ xuống chỗ trống bên cạnh.

Chẳng mấy khi anh lại nghe lời đến thế, dịch sang ngồi cạnh tôi, rất thận trọng.

Đầu tiên tôi kể qua tình hình ở công ty cho anh nghe, rồi lại kể đến cách ứng xử của trình nữ già cùng với ý tốt đột ngột chiều nay của chị ta dành cho tôi. Kể xong, tôi hỏi bằng giọng hết sức thoải mái: “Tôi sợ người trong cuộc bao giờ cũng u mê rối rắm, anh là người ngoài sáng suốt hãy giúp tôi phân tích xem sao.”

Anh thoáng suy nghĩ: “Chắc chắn người đó có việc muốn nhờ cô.”

“Sao có thể!” Tôi hét. “Chị ta là sếp, chỉ có tôi phải cầu chị ta ấy chứ.”

Ân Chân mỉm cười: “Ai chẳng có lúc gặp chuyện không giải quyết được.”

“Tôi thật không nghĩ ra tôi thì có ích gì đối với chị ta?”

“Đừng coi thường bản thân!” Ân Chân mắt mênh mang như nước, xanh biếc mà sâu không thấy đáy. “Ai cũng có sở trường riêng, thời cơ đến sẽ được phát huy thôi.”

“Vậy ư?” Tôi khẽ lẩm bẩm. “Tôi không nhận ra mình có sở trường gì.”

“Cô muốn đợi tôi nói cho cô biết?” Ân Chân buồn cười nhìn tôi.

Tôi sán lại, chăm chăm nhìn vào mắt anh: “Rốt cuộc anh là ai? Có thể nói cho tôi biết không?” Chỉ trong hai ngày tiếp xúc, tôi liền nhận ra anh hoàn toàn không giống như tôi đã nghĩ trước đó. Anh viết chữ rất đẹp, đầu óc lại thông minh, ý chí kiên cường, phân tích sự việc rõ ràng đâu ra đấy, phản ứng nhanh, trực giác nói cho tôi biết, anh không phải người bình thường.

Đáy mắt Ân Chân thấp thoáng ý cười: “Tôi là Ân Chân.”

Tôi lườm anh: “Đây là tên tôi đặt cho anh, tôi muốn hỏi họ tên thật của anh cơ.”

Môi anh khê động đây, nhưng không trả lời.

Cuối cùng tôi đành đầu hàng trước: “Thôi, anh không nói thì thôi. Bao giờ anh muốn nói thì nói.”

“Sẽ có ngày ấy.” Anh khê nói.

“Mong là thế.” Thực ra tôi cũng chẳng băn khoăn nhiều về tên của anh, tôi biết anh sẽ không hại tôi, thế là đủ rồi.

Khi tôi ra ban công nghe điện thoại của Tang Duyệt quay vào, Ân Chân liếc tôi một cái, định nói gì lại thôi.

Tôi bật cười: “Lại đến lượt anh có việc muốn nói với tôi sao?”

Ân Chân dụi dụi mắt, “Cái lọ thuốc hít của cô ấy có thể cho tôi xem được không?”

Tôi cắn cắn môi, nếu nói anh có chỉ số IQ cao, thì lời nói và hành động của anh thực sự rất cổ quái. Nói thế nào nhỉ, hình như hơi lạc hậu so với thời đại.

Tôi châm một điếu, đưa cho anh kèm theo gạt tàn.

Anh dùng sức hít một hơi, bị sặc nên ho liên tục.

Tôi mím môi, tình hình còn tệ hơn so với lần đầu tôi hút thuốc.

Anh nhắm mắt vào: “Tôi hơi chóng mặt.” Vừa nói xong, người đã ngã xuống nền.

Tôi vô thức đỡ lấy anh, anh hoàn toàn không còn ý thức gì nữa mà nặng nề nằm xuống, kéo tôi ngã theo.

“Này!” Tôi vỗ nhẹ vào mặt anh.

Chẳng có bất kì phản ứng nào.

Tôi sợ hãi, giơ tay ra trước mũi xem còn thở không.

Vẫn thở, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này mới quay sang bóp tay mình, lúc ngã đập vào chân ghế, đau chết mất.

Không lâu sau, Ân Chân phát ra tiếng ngáy nhẹ.

Tôi khóc không được cười chẳng xong, chắc có lẽ say thuốc, nhưng người ta chỉ chóng mặt buồn nôn, còn anh lại ngủ luôn không tỉnh.

Vốn định để anh nằm dưới đất ngủ một đêm cũng không phải là không thể, nhưng vấn đề bây giờ là tôi đang bị anh đè lên, tôi không có nghĩa vụ vừa nuôi ăn cho ở, lại còn bị coi là cái gối thịt cho người ta nằm.

Tôi dùng sức để đẩy. Bình thường nhìn anh ta gầy gò như vậy, không ngờ lúc ngủ lại nặng thế này.

Đẩy mãi, tôi đã mồ hôi mướt mát, anh vẫn không suy chuyển.

Tôi bắt đầu nghi ngờ, có phải anh đang cố ý “hưởng lợi” từ tôi không? Nhưng tiếng anh ngáy đều đều vang lên thế kia mà, tôi đúng là dùng bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử rồi.

Tôi lại thử lần nữa, cuối cùng đành từ bỏ.

Cũng may lần sờ tìm được điều khiển điều hòa, tôi bắt đầu mở đến 30 độ.

Dù vậy, ngủ thế này vẫn thấy lạnh. Đến cuối cùng tôi đành phải ôm lấy Ân Chân, quả nhiên ấm hơn rất nhiều.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi cảm thấy như bị ai đó đá ột cái, tôi kêu thét lên. Một bàn tay sờ vào trước ngực tôi, túm lấy cổ áo tôi, nghiêm giọng hỏi: “Ai?”

Mặt tôi đỏ bừng giơ chân lên: “Á, tay anh đang đặt ở đâu đấy?”

Bàn tay đó buông tôi ra, dưới ánh đèn mờ ảo, người đang mặt đối mặt với tôi là Ân Chân. Về mặt anh không vui: “Cô muốn làm gì?”

Tôi muốn làm gì? Muốn chửi rửa! Tôi tức giận: “Anh nhìn kĩ đi, là tôi bị anh đè lên.”

Anh nhớ lại, có lẽ cũng đã hiểu ra lí do, lập tức kéo tôi dậy: “Xin lỗi, tôi... không phải cố ý đâu.”

Tôi biết anh không cố ý, nếu trong lòng anh có ý xấu gì, chắc chắn tôi đã liều mạng với anh rồi.

Nhưng không tránh khỏi có chút gượng gạo.

Tôi xoa xoa tay, cố tỏ vẻ thoải mái: “Thôi, anh về phòng ngủ đi”

Anh xoa xoa tay, mấy lần định nói gì đó, nhưng chỉ nói được một từ “Tôi...” rồi không nói tiếp nữa.

Tôi chẳng thèm bận tâm, đi về phòng mình.

Cả đêm tôi ngủ không yên giấc, đầu óc không chịu nghỉ ngơi, toàn nghĩ tới những việc linh tinh, cho đến tận gần sáng mới chìm dần vào giấc ngủ, khi tỉnh lại lần nữa, vừa nhìn đồng hồ, tôi gần như nhảy ra khỏi giường.

Luống cuống mặc quần áo, rửa mặt đánh răng, kéo Ân Chân ra khỏi nhà, vội vội vàng vàng nhét một nắm tiền xu vào tay anh: “Tôi không kịp đưa anh đến cửa hàng hoa, anh tự đi xe bus nhé, biết không?”

Anh điềm đạm ừ một tiếng: “Chuyện tối qua...”

Tôi cắt ngang: “Dù anh muốn nói gì, để tối về hẵng hay.” Tôi vừa gọi taxi vừa lẩm bẩm: “Sao nhìn anh có vẻ còn băn khoăn về chuyện đó hơn cả tôi nhỉ?”

Tôi lao như bay vào công ty, vừa thở hồng hộc vừa nói: “Quẹt thẻ!”

Chung Thiên Quyên an ủi tôi: “Đừng lo, còn một phút nữa mà.”

Tôi chỉ muốn ngã ngay ra nền.

“Có cần tới mức thế không hả?” Chung Thiên Quyên khinh miệt nhìn tôi.

Tôi không có sức để tranh luận nữa, cô ấy sao có thể hiểu sự vất vả của tôi.

Chung Thiên Quyên cũng không để ý tới tôi nữa, đi vòng quanh cái máy chấm công, còn không ngừng lẩm nhẩm hát: “Em ôm cái máy quẹt thẻ cười hi hi...”

Hình như có một đám quạ đang bay qua đỉnh đầu tôi.

Tôi tốt bụng nói với từng đồng nghiệp rằng: “Người này cử chỉ hành vi điên rồ, mong mọi người đừng để ý.”

Buổi sáng vẫn bình lặng trôi qua.

Buổi chiều để tránh bị Quách Thần Thần gọi vào phòng “tâm sự”, tôi thà chạy ra ngoài gặp khách hàng còn hơn. Tôi lật tìm danh sách khách hàng, nhìn đi nhìn lại, quyết định cố gắng thử lại lần nữa với một khách hàng đã từng hủy hợp đồng hết sức kì lạ.

Xe của công ty đã bị phòng hành chính điều đi để chuẩn bị cho bữa tiệc cuối năm rồi, tôi đành đi taxi, hi vọng khi thanh toán không bị Quách Thần Thần lấy cớ gạt ra.

Tập đoàn Lâm Giang nằm giữa nơi giao nhau của khu Phố Đà và Gia Định, tôi tìm thấy Tiểu Triệu - người phụ trách việc mua bán với công ty tôi, không hỏi nguyên nhân của lần hủy hợp đồng đầu tiên, chỉ niềm nở tươi cười mong anh ta suy nghĩ lại việc hợp tác giữa hai bên.

Tiểu Triệu đón tôi vào văn phòng, đóng cửa lại, vẻ mặt khó xử: “Niên Dĩnh, chúng tôi là khách hàng thường xuyên rồi, vẫn hợp tác vui vẻ, kí hợp đồng với bên cô cũng giúp tôi đỡ được rất nhiều việc, nhưng...” Giọng anh ta thay đổi: “Giám đốc mua hàng mới về của chúng tôi không chịu gặt đầu, tôi chẳng có cách nào.”

Tôi lạ lẫm hỏi: “Lão Từ đâu? Nghỉ việc rồi à?”

Tiểu Triệu hạ thấp giọng, nói: “Nghe nói bị cho nghỉ hưu sớm rồi.”

Tôi nghĩ ngợi: “Thế giám đốc mới là do ai giới thiệu?”

“Do chúng ta thân quen nên mới cho cô biết, nhưng cô đừng nói ra đấy.” Tiểu Triệu cẩn thận nhìn quanh, ghé sát tai tôi thì thào: “Nghe nói là bạn gái mới của tổng giám đốc chúng tôi.”

“Ồ!” Nhìn vẻ mặt thần bí của anh ta, tôi đành phối hợp nói: “Thì ra là thế!” Thực ra tổng giám đốc Thẩm Trạch của tập đoàn Lãm Giang đa tình bên ngoài, thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo, ban đầu tôi còn hứng thú buôn bán với Tiểu Triệu về chuyện này, nhưng nghe nhiều rồi, tôi cũng chán.

“Nói đi cũng phải nói lại, Niên Dĩnh, cô với cô ta không có thù gì chứ, tại sao vừa nhắc đến tên công ty các cô, đặc biệt là tên cô, cô ta liền nghiêng răng nghiêng lợi?”

“Tôi có quen cô ta đâu.” Tôi cười cười, rồi bổ sung thêm một câu, “Tôi cũng không quen tổng giám đốc của anh.”

Tiểu Triệu gãi gãi đầu.

“Anh hãy nghĩ cách khác giúp tôi đi.” Tôi vẫn chưa chịu buông tha. Đơn hàng của tập đoàn Lãm Giang với tôi mà nói rất quan trọng, mất khách hàng này, thì tiền thưởng của tôi bị cắt giảm một nửa.

“Tôi thật sự lực bất tòng tâm.” Tiểu Triệu xòe tay.

Tôi cắn cắn môi: “Thế tôi có thể đi gặp vị giám đốc mới của anh không?”

Tiểu Triệu do dự hồi lâu: “Cũng không phải là không thể, nhưng giám đốc Ôn đã ra ngoài từ nửa tiếng trước rồi.”

“Đi đâu? Khoảng bao giờ thì về?” Tôi nhìn đồng hồ.

“Việc của lãnh đạo sao tôi dám hỏi nhiều.” Tiểu Triệu mặt mày nhăn nhó.

Tôi nghĩ cũng đúng, nên không làm khó anh ta nữa. “Tôi nghĩ chắc chắn là cô ấy có hiểu lầm với công ty tôi, vậy anh giúp tôi cái hẹn, tôi sẽ giải thích cho cô ấy hiểu.”

“Việc này cứ để tôi.” Tiểu Triệu hào sảng nhận lời.

“Vậy tôi về trước đây, nhờ anh cả đấy.”

“Yên tâm đi!”

Tôi cầm túi lên, tay vừa chạm tay nắm cửa, Tiểu Triệu đã ngăn tôi lại: “Niên Dĩnh, giám đốc Ôn về rồi.” Anh ta chỉ chỉ ra cửa, tôi nhìn theo ánh mắt anh ta, một khuôn mặt phụ nữ khá xinh đẹp đang đưa hai người khách tóc vàng mắt xanh vào phòng khách.

“Cô ta chính là giám đốc của các anh à?” Tôi buồn bã nói.

“Đúng thế!” Tiểu Triệu không nhận thấy sự thay đổi của tôi. “Cô ngồi đợi một lát đi, đỡ phải đi lại lần nữa.”

“Không cần đâu!” Tôi nói như người hết hơi. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao vị giám đốc mới này lại gây khó dễ cho tôi, cho công ty tôi rồi.

Ôn Nam Hỷ, giờ là giám đốc của bộ phận mua hàng thuộc tập đoàn Lãm Giang, nửa năm trước, đã từng là đồng nghiệp của tôi. Do tự ý lấy phần trăm của khách hàng, làm tổn hại đến danh tiếng của công ty, nên bị sa thải. Cô ta vẫn nghĩ tôi đã mách lẻo hại cô ta mất việc nên rất hận tôi. Thực ra tôi chỉ biết việc cô ta làm sau khi sự việc đã xong, mà cũng không hiểu tại sao cô ta lại nghĩ là tôi làm.

Tiểu Triệu khó hiểu hỏi: “Sao thế?”

Tôi chỉ nói ngắn gọn một câu: “Rối rắm quá, không thể nào gỡ được.” Tôi từ bỏ, chào anh ta đi về.

Tôi uể oải đứng chờ xe, vô ích ra về, thật hổ thẹn uy danh là người có thành tích quán quân về nghiệp vụ trong năm của công ty.

Nhưng chuyến đi này vẫn có giá trị, ít nhất thì khi trình nữ già nhắc đến chuyện này, tôi có thể thẳng thắn nói cho chị ta rõ nguyên nhân.

Không báo trước, cơn mưa ào ào trút xuống, cũng may một năm bốn mùa tôi đều mang theo ô trong túi, nhìn những người đi đường nhếch nhác tìm cách trú mưa, cảm giác tự hào bỗng dưng trỗi lên trong tôi.

Nhưng trời mưa thì lại có một điểm không hay, đó là xe taxi chưa đón được khách rất hiếm, tôi đợi cả nửa tiếng đồng hồ, vẫn phải đứng im tại chỗ.

Trời mưa càng lúc càng lớn.

Đã không đón được xe thì chớ, một chiếc xe con màu đỏ bất mắt lao qua trước mặt tôi, làm nước bắn bắn tung tóe, đáng ghét là lại bắn hết lên người tôi.

Tôi tức giận vô cùng, giơ ngón tay thối lên với theo chiếc xe.

Không ngờ, chiếc xe đó lùi lại, có người hạ cửa kính xe xuống, ném ra mấy tờ một trăm tệ màu hồng bất mắt.

Phản ứng đầu tiên của tôi là nhặt lên định xé nát rồi ném trả hấn ta, nhưng dù sao đầu óc phản ứng vẫn nhanh hơn chân tay, tiêu hủy tiền là hành vi phạm tội, tôi không muốn mẹ phải đến trại giam thăm nuôi mình.

Tôi còn rất nhiều nhiệm vụ vĩ đại chưa hoàn thành, ví dụ như kiếm thật nhiều thật nhiều tiền để bao nuôi Chung Tiểu Oa (Chung Hán Lương), ví dụ như dàn hòa cho đôi vợ chồng thích oan gia đối đầu là bố mẹ tôi.

Tôi tức giận nhìn theo, chuẩn bị xả cho hấn ta một trận.

Nhưng người đó không cho tôi cơ hội, hấn ta huýt sáo, nho nhã thò một cánh tay ra ngoài hướng về phía tôi vẫy vẫy, sau đó lao vút đi.

Tôi lau sạch những tờ tiền, cho vào túi.

Tôi đã nhớ khuôn mặt này, lần sau để tôi gặp nữa, tôi sẽ đổi số tiền này ra thành tiền xu, sau đó ném vào đầu anh ta.

Bầu trời như bị một tấm vải đen lớn phủ lên, giơ tay ra trước mặt cũng không nhìn đủ cả năm ngón.

Một chiếc xe lại lao qua trước mặt tôi, giờ bộ dạng tôi thế này cho dù là xe chưa có khách thì lái xe cũng không chịu dừng lại, tôi muốn khóc mà không ra nước mắt.

Con người tôi không thích làm phiền người khác, nhưng “người khác” đó không bao gồm ông anh trai.

Tôi gọi di động cho anh ấy, bảo anh nhanh chóng vẫy một chiếc taxi đến đón tôi.

Khi Mục Hàn xuất hiện trước mặt tôi, tôi chưa bao giờ cảm thấy anh ấy lại cao lớn thế này.

Lái xe taxi nhìn bọc ghế trắng tinh bị tôi ngồi thành nhem nhuốc, đau lòng vô cùng.

Tôi không có tinh thần để bắt chuyện với anh ta, chỉ chỉ Mục Hàn, anh ấy chính là người phát ngôn của tôi, có chuyện gì tìm anh trai tôi là được.

Cuối cùng Mục Hàn phải trả thêm tiền cho lái xe, vấn đề được giải quyết êm thấm.

Những vấn đề có thể giải quyết bằng tiền thì không phải là vấn đề, câu nói này rất có lí.

Mục Hàn đưa thẳng tôi về cửa hàng hoa, trách cứ: “Cũng may hôm nay em tìm anh, sáng sớm mai anh về rồi.”

Tôi nói: “Bao giờ anh quay lại Thượng Hải làm việc? Lần này anh không về thăm bố mẹ phải không?”

Anh cười hi hi: “Lần sau.”

Mấy năm trước Mục Hàn bị điều đến Bắc Kinh làm việc, say mê phong cảnh con người nơi đó nên ở lại đó làm liên mấy năm. Rõ ràng ở đây có người và việc khiến anh không rời xa, thế mà lí do anh đưa ra lại đường hoàng tới mức tôi phải đỏ mặt. Anh nói: “Anh thay em canh chừng Tứ gia mà, khi nào em nhớ anh ta, nhớ anh cũng thế thôi.”

Tôi “...”

Nhưng giờ trong tay tôi đã có con át chủ bài Trịnh Tiểu Vân, không tin không trị được anh.

Tôi nheo mắt lại, gian tà nói: “Nếu anh không quay về, cẩn thận Tiểu Vân bị người ta cướp mất. Anh phải biết, những người con gái thuần khiết mà xinh đẹp như nó thì kẻ si tình theo đuổi không ít đâu.”

Mục Hàn dịu dàng nhìn Tiểu Vân cười: “Nếu cô ấy đồng ý làm bạn gái anh, anh lập tức xin về.” Cũng may lúc này Tiểu Thanh không có ở đây, nếu không sẽ đau lòng lắm.

Trịnh Tiểu Vân bĩu bĩu môi, diêm đạm vuốt vuốt mái tóc ngắn: “Em là người của Tứ Gia.”

Tôi: “...”

Mục Hàn tức giận trừng mắt lườm tôi: “Đều do em làm hư cô ấy.”

Tôi ngoài cười khan còn có thể làm gì.

Sau khi tiễn Mục Hàn đi, tôi và Tiểu Vân đang nói chuyện, thì một ông lão thần sắc buồn bã đi ra khỏi cửa hàng, Ân Chân bước theo sau ông ta gọi: “Này, ông quên bàn cờ rồi.” Ông ta vẫn cúi đầu mà đi.

“Lại chuyện gì nữa đây?” Trí tò mò của tôi nổi lên đủ để giết chết một con voi trưởng thành.

“Chị Dĩnh, ông lão này chính là ông lão viết câu đối ngày hôm qua.” Tiểu Vân nói.

Tôi như hiểu ra, ngay sau đó lại thấy u mê: “Vậy hôm nay ông ta lại bị sốc vì việc gì nữa?”

“Có lẽ là muốn báo mối thù ngày hôm qua, ông ta cố ý mang cờ đến chơi cùng Tứ Ca, hồng lấy lại thể diện.”

Tôi xen vào: “Xem ra không những không lấy lại được thể diện, mà còn mất nốt phần còn lại.”

“Chị Dĩnh anh minh!” Tiểu Vân rất biết nịnh bợ, đương nhiên tôi cũng thích.

Ân Chân lặng lẽ đứng đó: “Kỳ nghệ của ông ta cũng rất khá mà.”

Tôi phì cười bằng mũi: “Nhưng so với anh thì vẫn kém hơn nhiều, đúng không?”

Người này da mặt càng ngày càng dày. Anh chỉ cười không đáp.

“Chị Dĩnh, chị và Tứ ca chơi một ván cờ đi, hạ bớt nhuệ khí của anh ta.” Tiểu Vân nhiều khi cũng nịnh bợ hơi thái quá, tôi chẳng hiểu nhiều về cờ vây, thứ duy nhất tôi tinh thông là cờ ngũ tử và cờ nhảy, nhưng liệu có thể làm nên trò trống gì đây.

Tôi sờ sờ mũi rồi cười hi hi: “Có cơ hội, có cơ hội!”

“Sao lại nhếch nhác thế này?” Tôi ngồi trong cửa hàng đã nửa tiếng đồng hồ rồi, Ân Chân mới phát hiện ra toàn thân tôi toàn bùn đất, thật chẳng còn coi bà chủ cửa hàng kiêm bà chủ nhà này ra cái gì nữa.

Nhắc đến việc này cơn giận lại nổi lên, tôi kể qua một lượt chuyện vừa xảy ra.

Dư Tiểu Thanh vừa bước chân vào cửa đã hào hứng chạy đến trước mặt tôi: “Chị Dĩnh, cái xe con đó là hiệu gì?”

“Chị chẳng hiểu gì về xe cộ cả.” Tôi nói, liếc mắt. “Em cũng không biết mà quan tâm tới chị một chút à?”

Trịnh Tiểu Vân kéo tôi về phía mình: “Chị Dĩnh, có Tứ Gia Đảng quan tâm chị là được, người của Bát Gia Đảng quan tâm chúng ta không thêm.”

Tiểu Thanh làm bộ định bỏ nhào vào, hai người lại quần lấy nhau đùa nghịch.

Việc này ngày nào cũng xảy ra vài bận, tôi đã không còn thấy lạ nữa.

Thấy họ thực sự gây ồn ào chẳng ra sao, tôi mới lạnh lùng buông một câu: “Thụ thụ tương luyện không có kết quả đâu.” Cả hai lập tức quay đầu nhìn tôi, lúc ấy mới chịu dừng.

Tôi hi sinh quá lớn mà, haizz!

Tiểu Thanh không chịu thôi lại áp sát vào tôi: “Chị Dĩnh, chị nghĩ xem logo của cái xe ấy hình dạng thế nào?”

Tôi nhớ kỹ lại một lượt, “Hình như chỉ có một con chim ưng sải cánh.”

Tiểu Thanh muốn thử huyết: “Là đại bàng.”

“Ồ!” Tôi nhún nhún vai thờ ơ. “Đại bàng với chim ưng gần giống nhau mà.”

Tiểu Thanh tiếp tục thử huyết.

Tiểu Vân kéo miệng lên cười: “Là Aston Martin, chị Dĩnh chị gặp phải Phú Nhị Đại[6] rồi”

[6] Con trai, con gái nhà phú gia được sinh vào những năm 70-80, thừa kế gia sản có giá trị từ 10 tỉ trở lên thì được gọi là Phú Nhị Đại.

“Phú em gái em thì có.”

“Em gái em là Tiểu Thanh.”

Tiểu Thanh trề môi: “Mình lơ mà cũng trúng đạn à?”

Ân Chân vẫn không nói gì.

“Vậy người đàn ông đó trông thế nào, chị Dĩnh có nhìn rõ không?”

“Trông giống con chó.”

Trịnh Tiểu Vân hai mắt phát sáng: “Chị Dĩnh sắp khổ tận cam lai rồi, em có dự cảm, chị sẽ nhanh chóng có một mối tình lãng mạn thần sầu quỷ khốc với anh chàng Phú Nhị Đại đó.”

Tôi tiện tay với cái gối tựa đập vào đầu Tiểu Vân: “Cút!”

Tiểu Vân âm ức: “Các tiểu thuyết ngôn tình đều viết thế mà.”

“Còn ăn nói lăng nhăng nữa là trừ lương em đấy, trả hết cho Tiểu Thanh.” Tôi tức giận chau mày.

Tiểu Thanh vui sướng: “Chị Dĩnh vạn tuế!”

Tôi phóng khoáng khoát tay: “Đóng cửa, về!”

Về đến nhà, câu đầu tiên mà Ân Chân nói với tôi là: “Chuyện tối qua...”

Tôi đập bàn bộp một cái: “Anh vẫn còn chưa chịu thôi?” Tôi đã quên rồi, anh lại cứ phải nhắc cho tôi nhớ.

Anh bị tôi dọa đến mức sợ nhảy cả lên, vội im miệng.

Tôi nhanh chóng tắm rửa thay quần áo, còn mặc bộ quần áo bẩn thỉu này trên người, tôi sợ người mình sẽ thối um lên mất.

Phơi quần áo xong, Ân Chân dường như bình tĩnh: “Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Tôi gáp dài: “Có gì ngày mai hãy nói!” rồi đi thẳng vào phòng ngủ, chuyện có to bằng trời cũng không thể ngăn được quyết tâm đi ngủ của tôi.

Lại một ngày mới đến.

Chung Thiên Quyên vẫn bảo vệ cái máy quẹt thẻ như bảo vệ tính mạng mình, Quách Thần Thần sắc mặt vẫn âm trầm như thế, dường như càng ngày càng khó coi hơn. Bộ phận thị trường người nào người nấy đều thấp thỏm lo âu, chỉ sợ giẫm phải mìn chìm.

Tôi lại một lần nữa được Quách Thần Thần bí mật gọi vào văn phòng chị ta.

Chị ta tươi cười hỏi: “Tiểu Dĩnh, chuyện lần trước nói với em, em suy nghĩ thế nào rồi?”

Tôi giả ngốc: “Bản kế hoạch và báo cáo tổng kết em đã nộp cả rồi, còn có việc gì nữa?”

Chị ta cố gắng nhẫn nhịn, vẫn tươi cười: “Chính là phúc lợi của nhân viên, kỳ vọng của em dành cho công ty, hoặc có ý kiến gì với cá nhân chị, em có thể đề đạt. Trên công việc chúng ta là quan hệ cấp trên cấp dưới, nhưng ngoài giờ vẫn có thể làm bạn mà.”

Tôi rùng mình một cái, không phải chị ta uống nhầm thuốc đấy chứ. Tôi bắn khoả nói: “Không có, không có, thế này là tốt lắm rồi ạ, ha ha!”

“Vậy em cảm thấy cá nhân chị thế nào?” Chị ta cười hi hi.

“Giám đốc Quách quan tâm tới nhân viên, là việc mà anh chị em trong bộ phận ai cũng hiểu cũng biết. Được làm việc cùng chị là may mắn của bọn em.” Phì phì, Thế nào gọi là lừa dối lương tâm, thế nào gọi là mở to mắt mà nói dối, chính là thế này đây!

Da mặt Quách Thần Thần đúng là đầy quá sức tưởng tượng, chị ta không hề ngượng ngùng mà gật gật đầu: “Chị tiếp nhận những lời tán dương của em.”

Tôi đỡ ngực, duy trì nụ cười hoàn mỹ.

“Mấy hôm nữa chị sẽ đề bạt em lên chức phó giám đốc với Tổng giám đốc” Chị ta vỗ vỗ vai tôi, “Tiểu Dĩnh, bộ phận thị trường bao nhiêu người như thế, em là người duy nhất khiến chị vừa ý.”

Tôi có thể cảm nhận được cơ mặt mình đang co giật, nhân cơ hội trước khi nó cứng ngắc lại, tôi vội nói: “Vậy em xin ra ngoài làm việc trước.”

Chị ta mỉm cười gật đầu.

Về nhà, tôi bị đau dạ dày không ngừng, đây đúng là kết cục bi thương.

Tôi gọi điện đến cửa hàng hoa bảo Ân Chân tự về, sau đó nằm trên ghế sofa như người đã chết.

Ân Chân mở cửa bước vào, tôi thều thào nói: “Thức ăn còn trong tủ lạnh anh mang ra hâm nóng mà ăn đi”

“Cô cho tôi ăn thức ăn thừa từ hai ngày trước?” Anh có vẻ không vui.

“Có vấn đề gì không?” Tôi không hiểu, đồ ăn trong tủ lạnh không thể hỏng được, tại sao không thể ăn.

Anh chẳng buồn để ý tới tôi nữa, nhanh nhẹn mang đồ trong tủ lạnh ra, ném thẳng vào thùng rác.

Cơn giận xộc lên, tôi chỉ thẳng vào anh hét: “Anh bị làm sao đấy”

Anh hoàn toàn không quan tâm tới những lời tức tối đó, chỉ chậm rãi nói: “Tôi đọc trên báo thấy nói, rau quả để qua đêm không nên ăn, nó sẽ phân giải ra hàm lượng nitrit, dễ gây ung thư.”

Tôi: “...”

Anh dường như đọc được câu hỏi trong đầu tôi, lại nói: “Thức ăn thì khá hơn, nhưng cũng để hai ngày rồi, cô đâu thiếu gì chút tiền mọn, hà tất phải hà tiện với sức khỏe của mình”

Cơn giận vừa bốc lên bỗng xẹp hẳn. Tôi hỏi bằng giọng ảm ức: “Vậy chúng ta ăn gì?”

“Cô đợi đấy!” Anh thay giấy rồi lại chạy ra ngoài.

Vài phút sau tôi mới phản ứng lại được, lao ra ngoài ban công gọi với xuống dưới: “Này, anh không mang tiền”

Anh chỉ xua xua tay mà không buồn quay đầu lại.

Tôi vui mừng nghĩ, có bản lĩnh thì dựa vào cái mặt anh mà đổi mang về đây hai hộp cơm đi.

Anh đúng là không khiến tôi thất vọng, mang về cơm còn có thịt có cá.

Tôi bắn khoả hỏi: “Anh lấy đâu ra tiền?”

“Ăn xong tôi sẽ nói cho cô biết” Anh điềm điềm.

Tôi và mấy miếng cơm, lại hỏi: “Không phải anh cướp về đấy chứ?”

Anh miệt thị nhìn tôi: “Đương nhiên là không.”

Tôi yên tâm hơn, lại ăn thêm mấy miếng nữa: “Anh không bị chị ta quấy rối chứ?”

Anh khẽ húng hắng ho: “Đầu óc cô toàn nghĩ những thứ linh tinh gì thế?”

Tôi đỏ mặt tiếp tục cúi đầu ăn.

Ăn cơm xong, không đợi tôi nói, Ân Chân mở miệng trước: “Tối đó tôi đường đột... cô, tôi rất tiếc về việc ấy.”

Anh nói nhanh tới mức tôi không có cơ hội để cắt ngang, tôi buồn bực vô cùng, anh lại thế rồi.

Anh nhanh nhẹn nói tiếp: “Tôi biết như thế là không công bằng với cô, nhưng tôi không thể lấy cô, mong cô tha lỗi.”

Tôi đột ngột hóa đá.

“Tôi không thể ở lại đây mãi, nên không thể hứa hẹn bất cứ điều gì làm lỡ dở cuộc đời cô.”

Càng nói càng hăng nữa chứ, tôi buột miệng: “Này này, anh đừng có tự yêu bản thân quá đáng như thế được không hả? Tôi nói muốn lấy anh bao giờ?”

Anh do dự một lát: “Chuyện hôm đó tôi sẽ không kể ra đâu, cô yên tâm.”

Tôi chán nản dứt tóc, chẳng qua chỉ là bị dè một đêm và ầm ứ chút thôi, có gì nghiêm trọng đến thế? Kết hôn rồi còn có thể ly hôn mà, gì mà đã tới mức làm lỡ dở cả đời đây? “Móc ngoặc móc ngoặc, chuyện tối hôm đó chúng ta coi như chưa từng xảy ra được không?” Lời này mà bị Thôi Hoài Ngọc - người phụ nữ luôn khao khát tình một đêm nghe được thì chắc chắn sẽ nghĩ xiên xiết.

Ân Chân nhìn tôi hồi lâu, trịnh trọng gật gật đầu.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cầm khăn lên lau bàn.

Anh lấy từ phía sau ra một chiếc túi giấy, giọng nhẹ nhàng dịu dàng: “Tặng cô này!”

Tôi nghi ngờ nhận lấy, mở ra xem, là một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ: “Có ý gì đây?”

Anh khẽ nói: “Coi như là chuộc tội”

Mặc dù chỉ là hàng đồ đồng, nhưng dù gì cũng là tấm lòng của người ta, tôi vui vẻ nhận. Có điều câu hỏi trước đó lại hiện ra: “Anh lấy đâu ra tiền?”

Mặt anh thoáng ửng hồng một cách đáng nghi, anh ngại ngùng nói: “Hôm qua người đó lại tới tìm tôi, nhờ tôi giải giúp vài ván cờ khó. Tiểu Vân đứng cạnh hét, giải một ván mười tệ, tôi không để ý thoáng chút đã giải được mười ván rồi.”

Tôi có thể hiểu vì sao anh lại đỏ mặt, lừa tiền của một ông lão đúng là không phải việc gì hay ho. Nhưng ông già đó cũng thật giàu nghị lực, thua hết lần này tới lần khác, vẫn tới tìm.

Tôi phá lên cười: “Được đấy, anh làm nghề tay trái khá đấy”

Anh xấu hổ cúi đầu, khoe miệng thoáng cong lên.

Giày vò anh một lúc, tôi hết đau dạ dày từ lúc nào cũng chẳng rõ.

Nằm trên giường, tôi đột nhiên nghĩ, vừa rồi anh nói không thể ở lại đây mãi mãi, là có ý gì?

4. Chương 4: Em “hơi” Rung Động Trước Anh Rồi

Thứ sáu hàng tuần có lẽ chính là ngày mà đám dân văn phòng chờ đợi nhất trong tuần. Qua được ngày này là có thể sống hai ngày thích ngủ đến mấy giờ dậy thì ngủ.

Tôi cũng không phải là ngoại lệ.

Buổi chiều, tổng giám đốc triệu tập cuộc họp với toàn bộ nhân viên bộ phận thị trường, lúc đó tôi mới hiểu vì sao mấy hôm nay Quách Thần Thần lại bất thường như thế, và cũng thừa nhận rằng sự phân tích của Ân Chân là đúng đắn.

Tổng công ty điều xuống một giám đốc thị trường nữa, tuần sau bắt đầu làm việc, cùng cấp với Quách Thần Thần. Nhưng bộ phận thị trường lại bị chia ra làm hai tổ nhỏ, mỗi người đều có quyền lựa chọn tổ của mình. Bình thường Quách Thần Thần đối nhân xử thế kém, đến cuối cùng rất có khả năng sẽ chẳng ai về tổ chị ta. Vì vậy chị ta mới tìm tôi, hy vọng sự may mắn của tôi có thể trợ giúp cho chị ta qua cửa ải này.

Trong suốt cuộc họp tôi không hề mở miệng, trực giác mách bảo tôi rằng, duy trì thái độ trung lập là lựa chọn tốt nhất lúc này.

Buổi tối tôi kể chuyện này với Ân Chân, anh cong môi lên, tất cả dường như đã sớm nằm trong dự liệu của anh. “Giờ việc cô cần làm là án binh bất động, thân thiết với bên nào quá cũng không có lợi cho cô đâu.”

Tôi đắc ý cười lớn: “Haizz, phàm anh hùng đều có cách nhìn nhận giống nhau.”

Anh khinh miệt trừng mắt nhìn tôi, xua xua tay, quay về phòng.

Chỉ trong vòng một tuần, Ân Chân đã rất thành thạo việc ở cửa hàng hoa, tôi vui sướng làm biếng, thứ Bảy ngủ tới tận khi mặt trời dốt dốt mới chịu dậy.

Tôi thay quần áo, tinh thần sảng khoái đi ra ngoài. Vừa đến cửa thì gặp một người nhanh chân bước tới, ông ta cúi đầu vội vã, suýt nữa thì lao vào người tôi.

“Bố!” Tôi kinh ngạc, sao hôm nay bố tôi lại có thời gian mà tới thăm con gái thế này?

“Tiểu Đinh?” Bố tôi rõ ràng là cũng kinh ngạc, đẩy gọng kính ở mũi lên nhìn tôi chằm chằm, sau khi nhìn rõ tôi rồi, mới cười nói: “Đây là cửa hàng hoa do con mở à?”

“Vâng, đúng thế!”

“Tốt quá!” Bố tôi vui vẻ. “Giúp bố tìm người viết chữ này ra đây!” Nói xong, bố cẩn thận lôi ra một tờ giấy, chữ viết trên đó như rồng bay phượng múa.

Tôi gơ tay đón lấy, ông đập tay tôi một cái, vội giấu đi như giấu bảo vật: “Đừng động vào!”

“...” Tôi trợn mắt. “Bố không cho con xem, sao con có thể giúp bố tìm người?”

“Bố nghe nói là do một cậu nhân viên trong cửa hàng của con viết.” Thấy tôi ngây ngô nhìn, ông lại nhắc nhở tôi: “Mua hoa tặng câu đối.”

Tôi bưng tỉnh, chẳng trách nhìn những chữ này quen quá. Nhưng tôi lại không hiểu, cho dù chữ viết có đẹp đến đâu thì cũng không đáng để bố tôi phải đi chuyến này, thời gian của ông là vàng bạc mà. “Chuyện gì thế hả bố?”

Ông cười hi hi vỗ vỗ đầu tôi: “Bảo con chăm chỉ học hành con lại không chịu, giờ thì biết xấu hổ rồi chứ?”

Tôi: “...” Chuyện gì với chuyện gì đây?

“Thật uổng công con tự nhận mình là fan cuồng của Ung Chính Hoàng đế, tờ câu đối xuân này rõ ràng bắt chước kiểu chữ của Ung Chính, thế mà con không nhận ra. “Bố tôi phê phán con gái thì chẳng hàm hồ chút nào.

Tôi đỏ mặt, không phải vì tôi không nhận ra nét bút của Tứ Gia, mà là vì chuyện tôi là người của Tứ Gia Đẳng đến bố cũng biết, nhất định từ cái mồm to của Mục Hàn mà ra.

Có lẽ sợ tôi ngượng quá, phụ thân đại nhân tốt bụng an ủi: “Nhưng cũng không thể trách con, đến bố cũng suýt nhìn nhầm, tưởng là bút tích của Ung Chính thật.”

Tôi tiện miệng nói: “Bố, không phải con nói bố chứ, tờ giấy này có vấn đề, chất lượng giấy của ba trăm năm trước kém thế này sao?”

Bố tôi tức giận: “Cái tốt thì không học, tính ưa cãi bướng, suy nghĩ sai trái lệch lạc của mẹ con, con lại học được tới tám phần rồi.”

Tôi đá hòn đá dưới chân: “Những lời này mà để mẹ con nghe được thì mẹ sẽ liều mạng với bố không chừng.”

Bố cười hí hí.

Thực ra tôi vẫn luôn không hiểu, trước kia vì sao bố mẹ tôi lại lấy nhau. Hai người bọn họ luận về bối cảnh, học hành, gia thế, sở thích, cái gì cũng đều rất khác nhau. Bố tôi là giáo sư lịch sử ở trường đại học, trong ngành nếu nhắc đến giáo sư Mục Văn Bản không ai là không biết. Ông nghiên cứu sâu về lịch sử đời Thanh, không thể phủ nhận tôi mê mẩn Tứ Gia một phần cũng là vì được truyền lại từ niềm đam mê sử Thanh của ông. Mặc dù bố tôi học vấn cao, thực ra ông chỉ là một con một sách, nói thông tục thì là kẻ khù khờ trong cuộc sống, ông không hiểu nhân tình thế thái, chỉ sống trong thế giới của mình. Còn mẹ tôi thì khác, bà thích những nơi náo nhiệt, biết chơi bời và cũng thích lãng mạng, nhiệt tình thoải mái, lấy việc giúp người làm vui, họ hàng láng xóm láng giềng xung quanh khen bà không ngớt lời, bà học hành không nhiều, tiền chỉ cần đủ tiêu là được. Bình thường bà lúc nào cũng thần bí, nhận mình là biết coi bói, thông linh, mặc dù tôi chưa bao giờ tin.

Hai người với hai tính cách trời nam đất bắc, cuối cùng cũng không thể chịu đựng được đối phương, năm tôi mười tuổi họ đưa nhau ra tòa ly hôn. Tài sản chẳng tranh giành, nhưng họ lại giành nhau quyền nuôi dưỡng con cái. Bố tôi bảo con cái theo mẹ sẽ chẳng đi theo con đường tốt đẹp gì, mẹ thì lại nói bố đến bản thân mình còn không chăm sóc nổi, sao có thể chăm sóc cho con. Cuối cùng tranh giành tới tận tòa án, tôi được tòa giao ẹ nuôi, còn bố mang Mục Hàn đi.

Tôi coi việc tác hợp lại cho bố mẹ là mục tiêu cả đời của mình. Mặc dù lần nào nhắc đến chuyện này cũng bị mẹ mắng ột trận, nhưng tôi quyết không từ bỏ.

“Chị Dĩnh, sao chị lại đứng ở cửa không vào?” Trịnh Tiểu Vân ra ngoài đổ rác nhìn thấy tôi, lại nhìn nhìn bố tôi, rất tò mò.

Tôi kéo bố vào trong, rồi bảo Tiểu Vân: “Đi gọi Ân Chân ra đây.”

“Dận Chân[1]?” Bố tôi kích động túm chặt cánh tay tôi.

[1] Thực ra Ân đọc là Yin, mà Dận cũng đọc là Yin nên bố Tiểu Dĩnh hiểu lầm là Dận Chân.

“Từ Ân trong ân thiết [2].” Tôi nói, bắt đầu hối hận vì đã đặt cho anh cái tên ấy, có lẽ do tôi thiếu suy nghĩ.

[2] Ân thiết: Nghĩa là thiết tha

“Ồ!” Bố bỏ tôi ra.

Ân Chân sải bước đi ra, tôi chỉ vào anh: “Bố, anh ấy chính là người bố muốn tìm.”

“Nào nào nào, chàng trai ngồi xuống đây.” Bố tôi thân mật khoác vai anh.

Ân Chân chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, nhìn tôi, tôi nhún vai, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

“Đây là do cậu viết?” Bố lại lấy tờ giấy câu đối mà ông coi như báu vật ra.

Ân Chân liếc mắt nhìn, gật gật đầu.

“Cậu học của ai thế?”

“Viết theo mẫu thôi ạ!” Ân Chân trả lời rất nhanh, tôi cảm thấy hình như anh đã sớm chuẩn bị đáp án từ lâu.

“Mẫu ở đâu mà có?” Bố tôi cũng không vừa, đề cập đến vấn đề học thuật, ông không hàm hồ chút nào.

Ân Chân ngẩng đầu, mỉm cười: “Trong máy tính.” Anh nhanh nhẹn mở một trang web, tìm bút tích của Ung Chính trong diễn đàn về sử Thanh, quay màn hình một góc 90 độ, hướng về phía chúng tôi.

Mí mắt tôi giật giật, cảm giác có điều gì đó không đúng, nhưng không nói rõ được.

Bố lầm bầm: “Thì ra là vậy!”

Tôi đối chiếu kỹ càng, thấy nét bút tích rõ ràng lão luyện, phóng khoáng tự do hơn một chút, bèn nói với bố: “Đúng là có vài phần sinh động hấp dẫn, nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể nhận ra sự khác biệt trong đó.”

Bố gật đầu: “Con gái bố đúng là có tiền bộ rồi.”

Tiền bố về xong, tôi kéo Ân Chân sang một bên, nghiêm mặt hỏi: “Đừng giả trò đó ra với tôi, anh lừa bố tôi còn được, nhưng đừng hòng qua mắt tôi. Trước đó anh vẫn chưa biết dùng máy tính, lấy đâu ra mẫu cho anh bắt chước?”

Anh vẫn tỏ ra điềm đạm: “Vậy cô muốn tôi nói gì?”

“Đương nhiên là nói thật!” Tôi chẳng buồn nghĩ, đáp.

“Thôi được!” Anh nhún vai.

Tôi nghi ngờ cái động tác nhún vai của anh là học từ tôi.

“Những chữ này do tôi tự viết, chứ chẳng cần sao chép của ai.”

Tôi ngẩn người: “Ý của anh là luyện viết nhiều tới mức thành thạo rồi?”

Anh bắt lực vỗ trán: “Tôi chính là Dân Chân, là Tứ Gia mà cô thường nhắc tới.”

“Xi!” Tôi khinh miệt, nhìn anh từ đầu xuống chân: “Tứ Gia nhà tôi sao lại quê mùa như anh được.”

Khóe miệng anh khẽ cong lên như cười: “Tôi đã nói thật, tin hay không tùy cô.”

Đương nhiên là tôi không tin, không muốn nói thật, tôi cũng đâu có ép, hà tất phải mang những lời nói dối có màu sắc ly kỳ này ra lừa bịp tôi. Tôi tức giận, quyết định buổi trưa không cho anh ăn thịt.

Buổi chiều đột nhiên tôi nhận được điện thoại của mẹ, mẹ nhanh nhẹn hỏi: “Tiểu Dĩnh, hôm nay con về nhà phải không?”

“Vâng, mẹ, lát nữa con bắt đầu xuất phát.”

“Vậy mẹ đợi con cùng ăn tối.”

“Vâng!” Tôi cười cười, tôi vừa ăn trưa không lâu, giờ đã bắt đầu mơ về bữa tối.

“Vậy mẹ cúp máy đây.”

“Đợi đã!” Tai tôi vểnh lên, thấp thoáng nghe thấy giọng cô Trương, thầm thấy không ổn.

“Còn có chuyện gì nữa thế con gái ngoan?”

Tôi cười giả lả vài tiếng: “Cạnh mẹ còn có ai thế, nghe rất ồn ào!”

“Ồ ồ, mẹ mở tivi ấy mà.”

Nói dối! Tôi biết ngay là không ổn mà, mẫu thân đại nhân một khi đã muốn giấu đi khí thế mạnh mẽ của mình, tuyệt đối là không bình thường. “Không có gì đâu mẹ, gặp mặt rồi nói.” Tôi cúp máy.

Hai tay chống má, tôi đắm chiêu suy nghĩ, cô Trương đang ở nhà tôi thì không có gì khác ngoài hai việc, một là muốn ăn bữa cơm miễn phí, hai là lại cần nhằn về việc đại sự cả đời của tôi. Hai việc này hoàn toàn không xung đột, nhanh nhẹn như tôi, lập tức hiểu ra âm mưu của họ.

Trên có chính sách thì dưới có đối sách, tôi nhìn Ân Chân đang bận rộn bên cạnh, cười gian tà.

“Lát nữa giúp tôi một việc.” Tôi nói.

Anh điềm đạm: “Việc gì?”

“Đi rồi biết.” Tôi lảng.

“Tôi có công việc, không bỏ đi được.” Ân Chân thẳng thắn đáp.

Tôi hơi bất ngờ, chuyên nghiệp thế sao? Tôi sờ sờ cằm: “Tôi cho phép anh nghỉ hai ngày, chỉ cần đi cùng tôi là được.”

Giọng anh nghiêm túc: “Như thế không được, tôi còn phải kiểm tiền trả cô.”

Tôi bần khoản một lúc: “Vấn tính lương bình thường.”

Anh cố ý nói với tốc độ thật chậm: “Việc này không tính là việc của cửa hàng chứ?”

Tôi bị câu hỏi của anh làm cho sững sờ: “Anh muốn thế nào?”

Anh vô tội nhìn tôi: “Công việc làm thêm lẽ nào không có phụ cấp?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Trả anh tiền công gấp đôi ngày thường là được chứ gì?”

“Được!” Anh đáp sảng khoái.

Tôi nước mắt đầy mặt.

Bàn giao cho Tiểu Thanh và Tiểu Vân xong, tôi kéo Ân Chân ra bến xe.

Lên xe đường dài, anh hỏi: “Sao không đi taxi?”

“Anh trả tiền?” Tôi tâm trạng không vui, nói với giọng khiêu chiến.

Anh nhướn nhướn mày với vẻ không tin vào mắt mình.

Ngồi qua mấy trạm, tôi cảm thấy bụng dưới ngâm ngấm đau, bấm đốt ngón tay, hồng rồi, có lẽ “bà dì già”[3] lại sắp đến thăm. Sớm không đến muộn không đến, tại sao lại bùng phát ở trên xe, lần này thì mất mặt thật rồi.

[3] Bà dì già: ý nói kinh nguyệt.

Tôi nhắm mắt, miệng lẩm bẩm: “Bà dì già à, xin bà đẩy, bà cố gắng nhẫn nhịn cho đến khi cháu về đến nhà!” Tôi lặp lại mấy lần, muốn dùng sự thành khẩn của mình khiến bà già đó cảm động.

Ân Chân nghe tôi lẩm bẩm một tràng, mở miệng hỏi: “Bà dì của cô đến à? Ở đâu? Sao tôi không nhìn thấy?”

Lúc này bản nhạc trên xe đang mở vừa kết thúc, trong xe yên tĩnh không tiếng động, chỉ có giọng của một mình Ân Chân, tất cả mọi người đều quay lại nhìn chúng tôi.

Tôi đỏ bừng mặt, hận không thể đào một cái lỗ mà chui xuống.

Ân Chân ngạc nhiên: “Tôi nói sai ở đâu à?”

Tôi tức giận nhìn anh: “Im miệng!”

Anh âm ỨC bĩu môi, tôi đột nhiên mềm lòng: “Thôi, dù sao xuống xe rồi cũng chẳng ai biết ai, không có gì phải ngại.”

Anh nhấn mạnh: “Tôi không nói sai.”

Tôi gơ tay đầu hàng: “Là anh không sai, được chưa hả?”

Anh điềm đạm thản nhiên: “Vốn là vậy!”

Tôi dựa vào cửa sổ, nhớ tới tính cách đánh đá của mẹ, vui mừng trong hoạn nạn của người khác, nói: “Anh nghỉ ngơi đi, lát sẽ đến lượt anh chịu đựng.”

“Sao thế?”

“Anh phải mạo nhận là bạn trai của tôi, giúp tôi lừa mẹ.”

Anh liếc mắt nhìn tôi, mặt không biến sắc.

Đã lên thuyền giặc rồi, không sợ anh không nghe lời, tôi tự tin vô cùng, cười tươi xán lạn.

Mẹ tôi ở ngoại ô nên phải đi một đoạn đường dài nữa, trong xe điều hòa ấm áp, tôi vốn chỉ định nhắm mắt dưỡng thần, nhưng thế nào mà ngủ quên mất.

Không biết bao lâu sau, tôi bị âm thanh ồn ào đánh thức.

Tôi dụi dụi mắt, thấy đầu mình đang ngã vào vai Ân Chân.

Anh quay sang cười cười: “Tỉnh rồi à? Hình như đến rồi đấy.”

Tôi ngại ngừng lau nước miếng, lòng thầm than may mắn, chưa rút vào áo anh.

Tôi vừa đi vừa dặn: “Lát nữa gặp mẹ tôi phải lễ phép.”

Aanh điềm đạm: “Biết rồi.”

Chúng tôi rẽ vào chợ mua đồ, con rẽ lần đầu tiên về ra mắt mẹ vợ, không thể đi tay không.

Phải nói đến tính cách của mẹ tôi, đồ đắt đồ rẻ, đồ ngon đồ đẹp đều khó lấy lòng bà, tốt nhất là đưa thẳng cho bà xấp tiền, sau đó nói: “Mẹ thích gì thì mua nhé.”

Nhưng nếu Ân Chân làm thế thì chẳng ra sao cả.

Tôi vẫn rất truyền thống chọn hai hộp thực phẩm chức năng, một làn hoa quả và một hộp sữa, đưa hết cho Ân Chân xách, mình đi tay không, thanh thoi vô cùng.

Vừa lên lầu chưa kịp móc chìa khóa ra, mẹ đã mở cửa, thân mật nói: “Con gái ngoan về rồi đấy à?”

Chẳng có việc gì cũng ra xum xoe, không phải kẻ gian thì là kẻ cướp, may tôi đã sớm có sự chuẩn bị của mình. Tôi đẩy Ân Chân từ sau lưng lên, cười hi hi nói: “Mẹ, con đưa một người về ẹ gặp.”

“Cháu chào bác, cháu là Ân Chân.”

Đúng là dễ bảo, tôi cười hài lòng.

Mẹ tôi đâu phải người tầm thường, vừa nhìn thế trận đã hiểu ngay: “Con bé này, mang bạn trai về cũng không nói sớm, để mẹ chuẩn bị thêm vài món ngon nữa.”

“Anh ấy không để ý đâu.” Tôi khoác tay mẹ đi vào trong, tôi không nỡ để mẹ phải vất vả.

Ân Chân đi theo sau, bộ dạng kỳ quái.

Nhà tôi phòng khách nhỏ, anh đặt đồ xuống, đã chiếm một khoảng lớn.

Mẫu thân đại nhân chân tay lóng ngóng, nói: “Đến chơi là tốt rồi, còn mang đồ làm gì?”

“Dạ, là việc nên làm thôi ạ!” Ân Chân điềm đạm cười.

Tục ngữ có câu mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thích, giờ bộ dạng của mẹ tôi đúng là phù hợp với câu nói ấy. “Chàng trai này rất hiểu biết!”

Tiền là tôi trả, anh chỉ xách có một lúc, công lao lại hoàn toàn thuộc về anh, tôi thầm kêu lên đầy bất bình.

“Cốc cốc cốc!” Có người gõ cửa.

Tôi mở cửa, người đến cũng chẳng thèm nhìn tôi, chạy thẳng vào: “Vận Chi, tôi sắp xếp xong cả rồi.”

Tôi nhàn nhã sửa móng tay: “Cô Trương, cô sắp xếp xong chuyện gì thế ạ?”

Về mặt mẹ lộ rõ sự lúng túng.

Cô Trương hình như lúc này mới nhận ra sự tồn tại của người khác, cô nhìn Ân Chân một lúc lâu: “Cậu chẳng phải là...”

Tôi thuận miệng đáp: “Là bạn trai cháu.”

Hai mắt cô Trương tròn tròn còn to hơn cái chuông đồng: “Lần trước cô hỏi cháu, cháu còn không chịu nhận.”

Tôi ngưng ngừng quay mặt đi chỗ khác: “Vì lúc ấy cháu xấu hổ mà.”

“Con bé này có bạn trai rồi mà cũng chẳng bảo với tôi, khiến cô còn phải đi lo cho nó.” Mẹ tôi cũng coi như phản ứng nhanh, rõ ràng là đáp lại lời của cô Trương, cô ta bớt giận rồi mọi việc sẽ êm.

Mẹ ra sức nháy mắt với tôi, tôi lĩnh hội ngay: “Cô Trương, cảm ơn cô đã luôn quan tâm tới cháu, giờ cháu có bạn trai rồi, cô cũng nên mừng cho cháu chứ.”

Cô Trương vặn vẹo tay bối rối: “Đương nhiên, đương nhiên.” Cô ta ngập ngừng một lúc, rồi tiếp: “Cô đột nhiên nhớ ra có chuyện phải đi, đi trước nhé. Vận Chi, liên lạc sau”

Tôi gọi với theo: “Cô Trương, cô đi từ từ!” Đóng cửa xong, tôi thở phào nhẹ nhõm. Thế nào gọi là “định sách lược tác chiến trong lều trại để quyết định thắng bại ở ngoài ngàn dặm[4]”, chính là muốn nói tới tôi, tôi có chút tự phụ.

[4] Lời Cao Đế viết trong Hán thư, có nghĩa là giải trừ hoạch quyết sách.

Câu nói ngay sau đó của mẹ khiến tôi hiện nguyên hình: “Vậy buổi tối chúng ta ăn gì?”

“Mẹ không chuẩn bị cơm tối sao?”

Mẹ cười hi hi, hạ thấp giọng nói: “Mẹ vốn nghĩ con ra ngoài xem mặt sẽ buồn bực không thiết ăn uống, còn mẹ ở nhà ăn ít mỳ là xong.”

Tôi cố gắng kiềm chế để không lườm mẹ, mẫu thân đại nhân, coi như con phục mẹ rồi.

Mẹ huých huých tay tôi: “Vậy tối nay chúng ta ăn gì?”

Tôi chẳng khách khí đáp: “Hít gió Tây Bắc!”

Mẹ chớp mắt nhìn tôi: “Được, mẹ thì không sao, coi như giảm béo ấy mà.” Khóe mắt mẹ lại liếc về phía Ân Chân, cười giả lả: “Chỉ là nếu con nỡ để cậu ta nhận đói.”

Mặt tôi bỗng dừng lại ửng hồng, giậm giậm chân, buột miệng: “KFC.” Mẫu thân đại nhân ghét nhất là loại thức ăn đó, tôi cố ý ra đề bài khó cho bà.

“Cơm ăn mãi cũng chán, đổi khẩu vị ới mẹ.” Mẹ tôi lẩm bẩm tự nói với mình: “Các con ngồi đi, mẹ thay quần áo rồi ra ngay.”

Ân Chân nhìn hai mẹ con tôi đầu khẩu, mặt ra chiều suy nghĩ.

“Này, nghĩ gì thế?”

“Không có gì!” Anh cố che giấu tâm tư, quay người đi chỗ khác.

Tôi lấy ra tờ một trăm tệ đưa cho anh: “Lát nữa chủ động trả tiền.”

Anh đẩy trả tôi: “Tôi có.”

“Chút đó của anh không đủ.”

“Không đủ hăng hay!”

“Không đủ sẽ không kịp đâu.” Tôi cố nhét vào tay anh, anh kiên quyết không cầm, khế nói: “Tôi không muốn nợ cô nhiều quá.”

Tôi chẳng qua chỉ là sợ anh mất mặt thôi, hai việc này đâu có liên quan tới nhau. Tôi không kịp nghĩ nhiều, kéo áo anh lại, nhét tờ một trăm tệ vào túi quần, anh lại định lấy ra, tôi không chịu, giữ chặt miệng túi quần không buông, khi mẹ tôi đi ra nhìn thấy như thế, bộ dạng có vẻ rất ỷ tứ.

“Khụ khụ...” Bà đánh động.

Tay tôi vẫn đút trong túi quần anh, còn tay kia của anh vẫn đang cầm tay tôi, một tay đặt trên cánh tay tôi kéo, nhìn thân mật vô cùng.

Tôi thu tay về, nhìn quanh như không có chuyện gì xảy ra.

Mẹ tôi đi tới trước mặt tôi, ghé sát tai nói: “Điềm đạm chút, đừng coi như mẹ không tồn tại thế chứ.”

Hai má tôi đỏ ửng.

Trong khu chung cư cũng có KFC, đi đến đây chỉ mất vài phút.

Chúng tôi chọn chỗ ngồi, Ân Chân gọi lớn: “Tiểu nhị, mang thực đơn ra đây!”

Tôi lập tức bịt miệng anh, cười cười nhìn thực khách xung quanh nói: “Anh ấy đùa thôi!”

Rồi tôi hạ giọng, xì mặt xuống: “Anh không biết thật hay giả vờ thế, ăn KFC là phải tự mình ra mua đồ.”

Anh bữu môi: “Thật chẳng nhân đạo gì cả!”

Hừ, không ngờ trình độ tiếng Trung hiện đại của anh lại cao như thế.

Mẹ cười hi hi nhìn chúng tôi, ánh mắt như hiểu tất cả.

Tôi lo lắng kéo Ân Chân cùng đến quầy phục vụ, sợ để anh lại một mình, anh sẽ bại lộ khi bị mẹ ép cung.

Gọi một phần dành cho gia đình và ít đồ vặt khác, tôi bảo Ân Chân bưng về bàn, hơn nữa còn dặn anh ăn nhiều nói ít, có việc gì khó thì đợi tôi quay lại giải quyết sau, công lực của mẹ rất mạnh, anh tuyệt đối không phải là đối thủ.

Khi tôi quay về chỗ ngồi thì vui sướng nhận ra, mẹ tôi và Ân Chân đang nói chuyện rất vui vẻ.

Trên tay mỗi người là một cái cánh gà, miệng bóng nhẫy mỡ, nói gì về Phật ngữ mà tôi nghe không hiểu gì, gì mà “Nhất niệm ngu tức bát nhã tuyệt, nhất niệm trí tức bát nhã sinh”[5], gì mà “sự vật vốn không có sự khác biệt, mà khác biệt là do con người tạo ra, vì con người quá coi trọng sự vật. Nếu sự vật đã không có khác biệt, thì có sự vật nào thật sự tồn tại?” khiến đầu óc tôi ù ù.

[5] Nếu trong lòng có ý niệm ngu xuẩn thì trí tuệ sẽ mất hết.

Mẫu thân đại nhân nghe mà không ngừng gật đầu: “Không ngờ cậu còn trẻ mà đã nghiên cứu về Phật giáo.”

Ân Chân cười đáp: “Đọc nhiều kinh Phật, có thể khiến lòng thanh thản, tránh tức giận.”

Tôi bị họ vớt qua một bên, trong lòng bất mãn, lắc lắc đầu, miệng lẩm bẩm: “Nhân sinh tam cảnh giới, đệ nhất cảnh giới, nhìn núi là núi, nhìn nước là nước, đệ nhị cảnh giới, nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước, đệ tam cảnh giới, nhìn núi vẫn là núi, nhìn nước vẫn là nước.” Nói xong ngay cả tôi cũng muốn phì cười, rõ ràng là vớ vẩn.

Mẹ tươi cười nhìn tôi: “Con nghiên cứu Phật pháp từ bao giờ thế?”

Thấy Ân Chân đã “gãi” đúng chỗ ngứa của mẹ, bèn nhanh trí: “Học anh ấy.”

Ánh mắt mẹ nhìn Ân Chân đột nhiên có phần kính nể.

Hiếm lắm mới có một lần mẹ chịu ăn KFC, mẹ cầm khoai tây rán chấm sốt cà chua ăn thích thú, cuối cùng còn có vẻ thèm thuồng mút mút ngón tay.

Tôi đắc ý nói: “Ngon phải không ạ, nghe nói sốt cà chua này là đặc chế, chuyên cung cấp cho KFC thôi.”

Mẹ nghe thế, bèn kéo nhân viên phục vụ lại hỏi: “Chỗ sốt không ăn hết này bác mang về được không?”

Nhân viên phục vụ nhin cười đáp: “Được ạ.”

Ân Chân rất tự giác gọi: “Sốt cà chua, đóng gói!”

Tôi vô thức khom người, vùi mặt vào đầu gối, bất lực nói: “Con không quen hai người!”

Về đến nhà, mẫu thân đại nhân kéo tôi đi dọn dẹp, Ân Chân mở tivi xem tin tức.

Tôi tìm chuyện để nói: “Mẹ, hôm nay con gặp Mục tiên sinh.” Trước mặt mẹ, chỉ có thể gọi bố là Mục tiên sinh, không được gọi bố.

Mẹ liếc tôi: “Con lại muốn nói gì?”

“Ông già đi rất nhiều!” Tôi lẩm bẩm. Mẹ tôi là mẫu người điển hình miệng cứng rắn nhưng trái tim thì mềm yếu, thường mỗi khi tôi dùng chiêu này thái độ của mẹ sẽ dịu đi nhiều.

“Đáng đời ông ấy!” Mẹ tôi bữu môi.

Tôi thật không nghĩ ra mối thù sâu nặng giữa bố mẹ từ đâu mà ra, đâu phải do bố tôi có nhân tình bên ngoài mà bố bêu vợ con, mẹ tôi cũng không phải hồng hạnh vượt tường, hai người này không thể bình tĩnh ngồi lại mà suy nghĩ về ưu điểm của đối phương sao?

Hơn nữa nhắc đến nguyên nhân dẫn đến việc họ ly hôn thần tốc cũng khiến người ta phải cân nín. Chuyện là bố chưa bao giờ tham gia họp phụ huynh là vì căn bản ông không biết con trai và con gái mình đang học trường nào, lớp mấy và thầy cô nào, do đó ông sẽ lấy cớ là phải kiểm tra vở bài tập của chúng tôi rồi nhân đó nhìn thông tin trường lớp trên nhãn vở. Việc đó không biết tại sao sau này mẹ lại biết, thế là trở thành một trong những chứng cứ chủ yếu cho việc bố không quan tâm tới gia đình.

Tôi vừa mát xa vai ẹ vừa nói: “Bố con giờ sống một mình chẳng dễ dàng gì, anh trai lại không ở bên cạnh bố.”

“Con vừa gọi ông ta là gì?” Mẹ lạnh mặt.

Tôi rùng mình: “Mục tiên sinh.”

Mẹ hừ khê một tiếng: “Tên tiểu tử Mục Hàn xấu xa đó không đến thăm mẹ.”

Tôi cười gian tà: “Anh ấy bận.”

“Mấy hôm trước nó đến chỗ con, đừng tưởng mẹ không biết.”

Tôi ngẩn người: “Sao mẹ biết?”

Mẹ ngẩng đầu lên: “Mẹ có thể bấm đốt để tính.”

Tôi cười cười cho qua như vừa nghe mẹ kể chuyện hài.

Đang nói, Ân Chân đột nhiên đắm mạnh xuống bàn, hét lên: “Đám sâu bọ này, sẽ có ngày ta chém từng tên từng tên một.”

Tivi đang đưa tin tham quan ở đâu đó bị bắt, ngân hàng có rất nhiều nợ xấu, rất nhiều ngoại tệ bị chuyển ra tài khoản ở nước ngoài, con gái con trai của vị đại gia tư bản nào đó đang sống cuộc sống xa hoa lãng phí.

Tôi nhìn Ân Chân như nhìn quái vật: “Thật không ngờ, anh rất có chí khí.”

Anh tức giận phùng phùng, chẳng thềm đáp lời tôi.

“Chí hướng hồi nhỏ của anh nhất định là muốn làm thẩm phán nhỉ, giống như tôi muốn làm phi hành gia vậy, cả đời này không thể thực hiện được.” Tôi chậm rãi nói.

Anh: “...”

Mẹ ngủ sớm, chín giờ đã về phòng.

Tôi chuẩn bị vào phòng đọc lên mạng, lúc này, phòng chat QQ đang rất náo nhiệt.

Tang Duyệt vừa thấy tôi online bèn nói: “Không có bạn trai, cần một bạn trai về ăn tết cùng.”

Tôi lạnh lùng ném ra một câu: “Mê trai!”

Thôi Hoài Ngọc đắc ý: “Mình có đàn ông, không ngại ượn.”

Tang Duyệt đáp thẳng: “Chồng bạn, không mượn.”

Tôi đưa ra lời bình: “Tang Duyệt, cậu gõ sai chữ rồi, ý cậu muốn nói là chồng bạn không khách khí phải không?”

Hoài Ngọc gửi icon đập búa bồm bộp, tôi cười, thưởng thức icon co giật điên cuồng của Tang Duyệt.

Tang Duyệt đang bị bố mẹ ép tới đường cùng rồi, len lén PM cho tôi: “Tiểu Đinh, hay là ỉnh mượn anh trai cậu nhé?”

Tôi từ chối theo bản năng: “Không được, cậu nhắm anh mình khi nào thế? Đừng có mơ, mau mau xóa sạch ý nghĩ đó đi ỉnh!”

“Mượn dùng thôi mà, sẽ trả.” Cô ấy trịnh trọng.

Tôi mỉm cười: “Thế cũng không được, anh mình có chủ rồi!” Dù Trịnh Tiểu Vân đến giờ vẫn chưa nhận lời làm bạn gái anh tôi, nhưng với sự may mắn của anh ấy thì việc họ đến với nhau chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Tang Duyệt sụp đầu buồn bã: “Cậu thấy chết không cứu?”

“Không nghiêm trọng thế chứ!” Tôi quyết không mắc lừa.

“Hừ, mình phải tuyệt giao với cậu!” Tang Duyệt nói không lại tôi, bắt đầu giở trò.

Tôi bỗng lóe lên suy nghĩ, nhớ tới Ân Chân, nhưng rồi lại nén ngay suy nghĩ đó xuống.

Dư Tiểu Thanh và Trịnh Tiểu Vân lần lượt online, Tiểu Thanh buzz tôi: “Chị Đinh, cài đặt YY đi.”

YY là một công cụ ngôn ngữ, không chỉ có thể chat voice, mà còn có thể chat room, giao lưu bằng chữ và hình ảnh. Nghe nói Mục Hàn có một kênh ở YY, chẳng có việc gì làm thì lên đó hát, khiến đám con gái say như điên, còn đặt cho anh danh hiệu là “Đáng yêu”, khiến tôi nghe thấy lạnh cả người.

Tôi rất lười, Tiểu Thanh đã nói với tôi rất nhiều lần, nhưng tôi lười làm. Hôm nay nhân lúc rảnh rỗi, liền tải về cài đặt.

Đăng nhập theo số kênh mà Tiểu Thanh cho, vừa vào còn chưa kịp hiểu gì, Tiểu Thanh đã tố cáo: “Anh Mục cũng thật quá đáng!”

“Sao thế?”

“Tiểu Vân hôm nay mới đăng ký, vừa vào kênh, anh Mục đã tặng cho nó hồng mã giáp rồi.”

“Hồng mã giáp là gì?” Tôi hỏi.

“Là chức năng quản lý kênh.”

“Còn em?”

“Em là hoàng mã, cũng là quản lý toàn kênh.” Tiểu Thanh tiếp tục xóa mù cho tôi.

Tôi gật đầu, nghi hoặc hỏi: “Cấp em cao hơn nó, sao còn oán trách gì?”

“Từ khi kênh này được lập ra em đã vào rồi, cũng có thể coi là nhân vật lão làng, lại phải treo máy N lần làm N nhiệm vụ, cống hiến mới leo lên được vị trí ngày hôm nay, nhưng Tiểu Vân không phải ao động mà vẫn được hưởng công, anh Mục quá thiên vị.”

Tôi khẽ cười, cái “trò chơi” tình yêu này bản thân nó vốn đã chẳng công bằng gì rồi, đối với Mục Hàn mà nói, Tiểu Vân vào kênh là việc anh ấy cầu còn chẳng được, chỉ e là cho dù yêu cầu vô lý thế nào anh ấy cũng sẽ lập tức đồng ý ngay, huống hồ cái vị trí quản lý chẳng đáng giá ấy.

Tôi tìm lời an ủi Tiểu Thanh vài câu, con bé vẫn cần nhẫn nại bình mãi không thôi.

“Em ghen rồi phải không?” Tôi bắt đầu trêu.

“Làm gì có!”

Tôi càng cảm thấy buồn cười hơn, miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng không chừng đang ghen lồng lộn lên rồi.

Trong loa máy tính chậm chậm vang lên một điệu nhạc du dương động lòng, chất giọng trầm ấm của Mục Hàn bắt đầu lan nhanh khắp căn phòng, anh đang hát bài Tốt nhất là đừng gặp gỡ, ca khúc chính trong phim Nếu em là duy nhất 2 hiện đang rất nổi tiếng. Nghe xong hết cả ca khúc, tôi cũng thoáng động lòng.

Từ lâu tôi vẫn biết anh ấy hát hay, nhưng không ngờ giọng hát lại đi vào lòng người như thế.

Tôi buzz Trịnh Tiểu Vân: “Cảm thấy thế nào?”

Phải rất lâu sau cô ấy mới trả lời: “Giọng rất đẹp.”

“Có suy nghĩ gì?”

Cô ấy ngượng ngùng đáp: “Em thì có thể có cảm nghĩ gì cơ chứ.”

Tôi hiểu ý cười, rõ ràng là chìm đắm trong đó, thế mà miệng vẫn còn nói cứng không chịu nhận, cái gọi là “nghĩ một đằng làm một nẻo” chính là đây.

Mắt tôi sáng lên, Mục Hàn lại dám công khai tỏ tình với Tiểu Vân trong kênh.

Ngôn từ sến súa, khắp người tôi nổi đầy da gà.

Tôi gửi một loạt icon buồn nôn cho Mục Hàn, Tiểu Thanh gửi tin cho tôi: “Em không chịu nổi nữa rồi, em phải tước ngựa giáp của Tiểu Vân.”

Tôi nhất thời chưa hiểu Tiểu Thanh nói gì, chỉ thấy tin tức kênh thông báo Tiểu Vân bị tước quyền hạn hồng mã.

Sau đó, Mục Hàn lại add Tiểu Vân vào.

Tiểu Thanh tức giận, tiếp tục tước.

Mục Hàn lại tiếp tục add.

Tiểu Thanh không chịu yếu thế, tiếp tục tước hồng mã của Tiểu Vân.

Lần này Mục Hàn không vội vàng add cho Tiểu Vân, mà tước hồng mã của Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh trong lúc cuống, gửi cho tôi một dòng: “Chị Dĩnh, anh Mục đã cởi quần áo em.”

Thế là toàn bộ mọi người có mặt trong kênh lúc ấy đều ngẩn hết cả ra.

Tôi nằm bò ra bàn mà cười.

Khi Ân Chân đẩy cửa bước vào, tôi đang ôm cái bụng quần quai đau vì cười.

Anh nói: “Tôi đói rồi!” Sau đó, anh nhìn tôi rất điềm nhiên. Tôi cũng trả lời một cách trôi chảy: “Ồ, để tôi ra tủ lạnh xem có gì ăn được không.”

Đồ ăn nhanh đúng là chẳng có chút năng lượng nào, nói thật, tôi cũng thấy hơi đói.

Tôi tìm hai gói mì, nấu thêm hai quả trứng, bỏ ít tương rồi bưng ra. Ân Chân đang ngồi thẳng người, mắt chăm chăm nhìn vào tivi không chớp. Bên tay còn có một chiếc gương nhỏ, thỉnh thoảng lại quay sang liếc vào gương một cái, rồi lại liếc lên màn hình.

Tôi mồ hôi ròng ròng, con người này thì ra yêu bản thân đến vậy.

Nhìn lại lần nữa, không phải thế.

Trong tivi đang chiếu Vương triều Ung Chính và Ân Chân đang so sánh mình với nhân vật trong phim.

Tôi xem chút nữa thì bĩu đứt cả môi, cố nhìn cười nói: “Đừng nhìn nữa, anh đẹp trai hơn anh ta.”

Ân Chân ngẩng đầu lên, tôi đưa cho anh đôi đũa: “Anh ta già rồi, anh mới bao nhiêu tuổi, sao mà bì được?”

Anh cúi đầu ăn mì, không nói gì.

Tôi liếc nhìn anh mấy cái, trêu: “Ái chà, hình như cũng có vài phần giống đấy, càng nhìn càng giống.”

Anh buồn bực sờ mặt: “Giống đâu!”

“Nói không chừng anh già rồi trông sẽ giống.”

Anh tức tối trừng mắt lườm tôi, tôi cười ngất.

Tôi rửa bát đĩa xong, ra cửa thay giày, Ân Chân hỏi: “Muộn thế này rồi cô còn đi đâu?”

“Ăn no quá, đi dạo cho tiêu.”

Anh nhẹ tênh: “Tôi đi cùng cô.”

“Không cần, anh cứ tiếp tục sùng bái Đường thúc thúc của anh đi.”

“Nửa đêm canh ba cô thân gái một mình đi lang thang ngoài đường, không sợ bị cướp à?” Anh liếc tôi, bộ dạng như không thể tin nổi.

Tôi biết anh muốn nhắc đến chuyện lần trước suýt nữa thì tôi bị người ta giật túi, nên quay đầu khinh miệt: “Đấy chỉ là sự cố.”

“Vậy giờ cô cứ thế này mà đi chính là mời người ta phạm tội rồi.”

Tôi: “...”

“Mặc dù cô không tài không sắc.”

Tôi: “...”

Anh tự ý thay giày, mở cửa: “Đi thôi!”

Trời tối đen, xung quanh im ắng.

Tôi đi một vòng quanh khu rồi lại đi thêm vòng nữa, Ân Chân vẫn chậm chậm đi sát theo sau tôi.

Coi như có được một vệ sĩ miễn phí, tôi thấy rất đắc ý.

Tôi tìm một chiếc ghế đá sạch sẽ trong vườn hoa rồi ngồi xuống: “Nghỉ một lát đi!”

Ân Chân lấy giấy lau sạch nửa mặt ghế còn lại rồi mới ngồi xuống.

Xì, người này cũng lắm tật thật, trước đó thì tự yêu mình thái quá, giờ lại mắc bệnh sạch sẽ.

Ánh trăng mờ mờ, bàng bạc lấp lánh như rót rượu khiến người ta dễ liên tưởng.

Tôi quay đầu gọi: “Ân Chân!”

Anh nhìn tôi.

“Việc anh thích làm nhất là gì?” Tôi vươn vươn vai, tư thế không được nhã nhặn lắm.

“Muốn quay lại nơi trước đây tôi thuộc về.” Anh điềm đậm.

“Không phải là diệt trừ những phần tử tham ô tham nhũng, hủ bại, ca ngợi sự thanh liêm à?” Tôi không kìm được trêu anh.

Giọng anh càng lúc càng điềm đậm hơn: “Chỉ có quay lại được nơi mà tôi thuộc về, tôi mới làm được những gì muốn làm.”

“Anh rất vĩ đại.” Tôi cười nói: “Nếu đem so với anh, rõ ràng ước mơ của tôi khó mà lọt tai.”

Anh dịu dàng: “Nói nghe xem!”

Hai tay tôi chống cằm, nói mơ màng: “Tôi hy vọng bố mẹ tôi có thể quay lại với nhau, cả nhà sống một cuộc sống vui vẻ, không cãi vã, không chia ly.”

“Đấy cũng có phải là việc gì mất mặt lắm đâu.” Anh cúi đầu, nụ cười lẫn với vẻ chua xót: “Tôi rất ngưỡng mộ tình cảm giữa cô và mẹ.”

Tôi thản nhiên: “Tôi là do mẹ sinh ra, bà không thương tôi thì thương ai.”

Anh khẽ cười: “Không phải tất cả các bà mẹ đều thương đứa con do chính mình sinh ra.”

Tôi vô thức nói: “Không sai, giống như mẹ của Tứ Gia không thương anh ấy vậy, chỉ coi trọng người em.”

Về mặt Ân Chân thoáng thay đổi, nhưng rất nhanh lại trở về trạng thái bình thường.

Vị trí của Tứ Gia trong lòng tôi rất vững chắc, không thể trách tôi vì đã nghĩ ngay đến anh ấy. Nhưng thổ lộ tâm sự, thể hiện sự si tình của mình đối với một nhân vật cổ đại trước mặt người đàn ông vừa quen chưa đến một tuần, lại chưa đến mức bạn tâm giao, nói thế nào cũng không ổn lắm. Tôi ảo não xịu người xuống, sao không hiểu cách che giấu tình cảm chứ.

Anh đứng lên trước: “Không sớm nữa, cũng lạnh rồi, về thôi.”

“Ừm!”

Tôi nhảy lên, nhìn cuối chân trời vạch một đường ánh sáng màu bạc, kích động hua chân hua tay: “Là sao băng!” Trong truyền thuyết, nếu bạn ước một điều đúng lúc nhìn thấy sao băng thì nó sẽ giúp ước mơ của bạn trở thành hiện thực. Tôi lắp tức nhắm mắt lại, khẽ lẩm bẩm: “Con muốn bố mẹ quay lại với nhau.” Nghĩ thế nào rồi lại lẩm bẩm tiếp: “Con muốn được uống trà chiều với Tứ Gia.” Có phải hơi tham lam không, cuối cùng tôi đánh đổi sang điều ước khác: “Con muốn trúng Song Sắc Cầu[6] năm trăm vạn.”

[6] Một dạng xổ số của Trung Quốc.

Mở mắt ra, quay người, tôi bất ngờ khi thấy Ân Chân cũng đang nhắm mắt cầu nguyện. Lòng tôi khẽ rung động.

Hồi còn học đại học, bạn trai của bạn nữ phòng đối diện tối nào cũng ôm đàn ghi ta đứng dưới ký túc xá hát tình ca, bạn cùng phòng với tôi nói: “Nếu có một người con trai cũng si tình đứng hát vì mình như thế, mình sẽ lấy anh ấy.” Tôi cũng bắt chước người ta lãng mạn, nhưng tôi nói: “Nếu có một người con trai cũng tin vào việc cầu nguyện khi sao băng rơi, đồng thời may mắn ở cạnh nhau lúc sao băng rơi, mình sẽ lấy người ấy.”

Còn lúc này, người ấy đang đứng trước tôi.

Không rõ lai lịch.

Có thể bỏ đi bất cứ lúc nào.

Anh...

Anh đột nhiên mở mắt, thấy tôi đang nhìn chằm chằm, liền vô thức đưa tay sờ mặt: “Mặt tôi có dính thứ gì sao?”

Tôi cụp mắt lại với vẻ thiếu tự nhiên: “Không.”

“Vậy đi thôi!”

“Ừm!”

Tôi dừng lại: “Ân Chân, vừa rồi anh ước gì?”

“Tôi...”

Tôi nhanh chóng cắt ngang lời anh: “Đừng nói nữa, nói ra rồi thì không linh nghiệm đâu.”

Ân Chân cười: “Kể cho cô nghe chắc không sao.”

“Đừng nói!” Tôi đột nhiên chẳng hứng thú, đi nhanh bước chân hỗn loạn. Trời rất tối, tôi lại hơi cận thị nên đâm phải một chiếc xe đạp dựng giữa đường.

“Cẩn thận!” Ân Chân kịp thời kéo tôi lại, giúp tôi tránh phải tiếp xúc thân mật với đất mẹ.

Tôi xoa xoa đầu gối đau nhói, tức giận: “Ai mà vô ý vô tứ thế cơ chứ, dựng xe đạp lung tung!”

“Còn có thể đi được không?” Khóe mắt Ân Chân thoáng ý cười.

“Không đi được lẽ nào anh công tôi?” Tôi giận vì anh lại cười tôi, giọng tức tối.

Anh nhướn nhướn mày, đáy mắt sâu hút: “Có gì mà không được?”

Tôi ngẩn người, nhảy lên như chạm phải điện: “Không cần, tôi đi được.”

Giọng anh hơi trầm xuống, bĩu môi như trẻ con: “Cả đời này tôi chưa từng công ai, thế mà cô còn chê.”

Chẳng mấy khi nhìn thấy bộ dạng trẻ con của anh, tôi phá lên cười thành tiếng không che giấu.

Tôi tắm rửa sạch sẽ xong xuôi thì nhận thấy ý đồ chui vào phòng mẹ ngủ đã thất bại. Mẫu thân đại nhân dùng mảnh cửa tôi đã khóa cửa phòng.

Nhà tôi có tổng cộng ba phòng, ngoài phòng đọc thì có hai phòng ngủ nữa, vốn tôi định ngủ chung phòng với mẹ, để Ân Chân ngủ phòng tôi, nhưng rõ ràng mẹ đã sớm dự liệu việc này. Tôi tức giận hai tay chống nạnh đi đi lại lại, đã ai gặp người mẹ nào nhanh nhanh chóng chóng muốn gả con gái đi như thế chưa?

Không phải là không có cách, một là tôi ngủ ở phòng khách, Ân Chân ngủ ở phòng tôi. Hai là ngược lại. Ba là cùng lắm không ngủ nữa, chỉ có điều sau khi tốt nghiệp đại học xong tôi chưa thức thâu đêm bao giờ. Bốn là thuận theo ý mẹ, ngủ cùng phòng. Đương nhiên, không thể ngủ cùng giường, tôi còn chưa buông xuôi tới mức này.

Tôi gọi Ân Chân lại: “Anh ngủ giường, tôi ngủ sofa hoặc ngược lại?” Người đàn ông lịch sự phong độ sẽ chọn phương án sau, đáng tiếc tôi đã sai.

Anh không giơ tay đón lấy chăn gối từ tay tôi, mắt đầy ý cười: “Cô không sợ mẹ cô nghi ngờ sao?”

Thực ra tôi cũng hiểu mẹ làm như thế là vì muốn thăm dò tôi, nhưng tôi không thể vì việc đó mà bỏ mặc tất cả được. “Thế anh có cách gì hay?”

Ân Chân đi vào phòng tôi, nói đơn giản: “Đương nhiên là ngủ cùng phòng rồi.”

Tôi nghiêng rằng: “Anh đừng mơ!”

Nhưng lại thấy anh đã trải xong chăn nệm xuống sàn, kéo tôi vào trong, đóng cửa.

Tôi có chút ngượng ngùng: “Thì ra là thế!”

“Vậy cô tưởng thế nào?” Anh nheo mắt khẽ cười.

Tôi nghi ngờ liệu có phải tôi luôn đánh giá thấp anh, luôn cho rằng anh thâm trầm ít lời, thỉnh thoảng anh có thể thốt ra những câu khiến tôi phải cứng miệng.

Tôi cười nịnh nọt: “Ý của anh rất hay, vô cùng hay.”

Mặc dù sống “cùng nhà” với anh đã một thời gian, nhưng đây là lần đầu tiên chúng tôi ngủ cùng phòng.

Trong phòng yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng thở của hai người, lúc này đang phập phồng lên xuống, nghe có chút rối loạn.

“Ân Chân, anh ngủ chưa?” Nói xong mới biết câu hỏi của mình thật ngớ ngẩn.

Kết quả có người còn ngốc hơn tôi: “Chưa, còn cô?”

Cả hai cùng bật cười thành tiếng, trong bóng đêm tôi có thể cảm nhận được hai mắt anh sáng rực

5. Chương 5: Thiên Đường Một Giây

Sáng sớm tôi bị mẹ gọi dậy, mẹ khẽ vỗ vỗ vào mặt tôi, tôi mở mắt ra nhìn khuôn mặt mẹ hiện lên to dần trước mắt, như cười như không.

“Tối qua ngủ ngon không?” Mẹ cười hỏi.

“Cũng không tệ.” Về căn bản khi chưa tỉnh ngủ hẳn đầu óc tôi cũng sẽ không tỉnh táo, đương nhiên cũng không thể hiểu được ý nghĩa sâu xa trong câu nói của mẹ.

Mẹ vỗ trán tôi một cái: “Lười nhác!”

Tôi bất mãn bĩu môi.

“Tiểu Ân nhà con đã dậy từ lâu rồi.”

Tiểu Ân... gọi thân thiết quá nhỉ? Tôi vừa mặc quần áo vừa hỏi: “Anh ấy đang làm gì?”

Mẫu thân đại nhân cười thành tiếng: “Đợi khi nào hai đứa kết hôn xong, con phải chia sẻ việc nhà với nó đấy.”

Đầu óc tôi ù đặc, cái gì mà đã đến bước này rồi?

Mẹ nói tiếp: “Có lẽ nó muốn giúp mẹ làm bữa sáng, đập một quả trứng gà thì rót một nửa vào chậu rửa bát, bột bám đầy mặt, không biết dùng lò nướng, nướng bánh cháy đen cả. Giờ mẹ đã đuổi nó ra ngoài ban công rồi.” Mẹ ngập ngừng: “Không phải nó từ sao Hỏa đến đấy chứ?”

Tôi nghiêm túc đáp: “Anh ấy xuyên không đến.”

Mẹ khẽ tát nhẹ vào mặt tôi một cái: “Chỉ biết nói lung tung.” Mẹ lại nói: “Không biết làm việc nhà cũng không sao, nhưng những người quá nhiều tiền chúng ta cũng không với được.”

Tôi mặt không biến sắc: “Mẹ lại gần đây, con nói ẹ nghe một bí mật.”

Mẹ nghi ngờ nhìn tôi, xán lạn.

“Mẹ có biết Ả rập Xê út không?”

“Vớ vẩn, con tưởng mẹ mù chữ à?” Mẹ lườm tôi.

“Có biết Ả rập giàu nhất thứ gì không?”

“Dầu mỏ?”

“Mẹ thật thông minh!” Tôi làm bộ ôm chầm lấy mẹ.

Mẹ lái nhéo tôi một cái, tôi cười bí ẩn: “Ân Chân là thái tử của một tiểu quốc Ả rập Xê út.”

“Thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật.”

Mẹ tôi đâu dễ dàng mắc lừa như thế. “Thái tử mà mặc quần áo hàng chợ từ đầu đến chân thế à?”

“Thế gọi là khiêm nhường.” Tôi ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

Mẹ hừ lạnh: “Thái tử đi ra ngoài không mang di động?”

“Giờ anh ấy đang trong kỳ nghỉ nên không muốn bị làm phiền.” Tôi tự cho rằng lý do của mình kín kẽ không sơ hở.

Mẹ nhún vai không tin: “Lại trêu mẹ phải không?”

Tôi cười cười áp sát vào mẹ: “Nếu như mẹ không sợ anh ấy làm hại đám hoa cỏ của mình, thì cứ ở đây mà so đo với con đi.”

Mẹ thét lên một tiếng, rồi lao ra ngoài.

Tôi cười nghiêng ngả.

Thay quần áo xong, liếc mắt thấy vẫn chưa đến bảy giờ. Tôi biết Ân Chân luôn dậy sớm, nhưng không ngờ ngày nào anh cũng dậy sớm như thế.

Ra khỏi phòng ngủ, tôi thấy anh đang lật xem báo tin tức buổi sáng.

“Sao không ngủ thêm một lát nữa?” Tôi hỏi.

Anh ngẩng đầu, cười cười: “Dậy sớm quen rồi, không sửa được.”

Tôi ném về phía anh một cái lườm, trêu: “Ngày nào cũng phải dậy cho kịp buổi chiều sáng?”

Anh ngang nhiên đáp: “Đúng thế.”

Tôi: “...” Hừ, tưởng mình là Tứ Gia thật đấy mà.

Anh khẽ nhếch mép lên cười.

“Mẹ tôi đâu?” Tôi nhìn quanh, không thấy mẹ đâu.

“Bác gái về phòng nghe điện rồi.”

Tôi đang định vào tìm thì mẹ đi ra, bà mặc chiếc áo khoác ngoài màu tím nhạt, nho nhã đoan trang.

“Mỹ nhân, cười với Gia một cái nào.” Tôi vòng tay ôm eo mẹ, say mê rồi dùng tay nâng cằm mẹ lên.

“Ra kia ra kia!” Mẹ gạt tay tôi ra. “Thu dọn xong chưa? Có thể đi được rồi.”

“Lại đi đâu nữa?” Tôi ngáp, chỉ mong mẹ nhân từ cho tôi được ở nhà ngủ nướng một hôm.

Không biết thế nào, vẻ mặt mẹ lại thoáng đỏ lên: “Uống trà sáng.”

“Biết ngay mẹ không moi được của con một khoản thì sẽ không chịu thôi mà.” Tôi nửa đùa nửa thật, vờ đau lòng lấy tay ôm ngực.

Bà bĩu môi: “Hôm nay không cần con trả tiền.”

Tôi vui vẻ reo lên: “Gà trống sắt chẳng mấy khi chịu nhổ lông, con nhất định phải ăn một bữa no nê.” Sau đó, trước khi mẹ kịp đổi ý, tôi vội chạy ra ngoài trước.

Đi khoảng mấy trăm mét, đến một nhà hàng Quảng khá đẹp. Tôi nói: “Ở đây đi!”

Mẹ lắc đầu: “Không phải quán này, phía trước cơ.”

Tôi và Ân Chân đi cách nhau khá xa, sợ mẹ nghi ngờ, tôi chạy lên trước, nắm tay anh.

Anh khẽ giằng ra mấy cái không được, đành phải đi theo tôi.

Nhưng sự lo lắng của tôi hoàn toàn thừa, mẹ hoàn toàn “hồn xiêu phách lạc”, không biết đang nghĩ gì mà không để ý tới động tác đó của chúng tôi.

Đến nơi, mẹ đẩy cửa, chúng tôi theo vào, người đàn ông ngồi cạnh cửa sổ vẫy tay với chúng tôi: “Vận Chi, ở đây!”

Thôi thoáng sững lại, người này là ai? Sao ông ta có thể gọi tên mẹ thân mật như thế?

Mẹ bước nhanh, chúng tôi đành phải theo sau, lại gần mới thấy rõ người đó quần áo chỉnh tề, tuổi tầm trên dưới năm mươi.

“Vận Chi, đây là con gái và con rể em à?” Ông ta mời chúng tôi ngồi, hỏi.

Tôi ghét nhất kiểu người làm ra vẻ thân thiết như vậy. Tôi liếc xéo đánh giá ông ta, việc nhà tôi đâu đến lượt ông ta lo, ông ta tưởng mình là ai chứ!

“Tiểu Dĩnh, đây là bác Thắm.” Mẹ đẩy tôi.

Tôi buồn bực gọi: “Bác Thắm.”

Ân Chân cũng chào theo tôi.

Bác Thắm đó vội đẩy thực đơn cho tôi: “Muốn ăn gì, cứ gọi tự nhiên!”

Tôi bĩu môi. Tôi nuốt nổi không, lại còn tưởng tôi là kẻ quê mùa không biết gì chắc. Tôi đẩy thực đơn sang phía Ân Chân, nháy mắt ra hiệu, anh không hiểu quay sang nhìn tôi, tôi dùng khẩu hình nói với anh: Cố gắng, gọi nhiều món đắt.

Ân Chân cười cười ngờ nghệch, lại đặt trả củ khoai nóng vào tay tôi: “Tiểu Dĩnh gọi đi.”

Bác Thắm cười: “Tiểu Ân thật biết quan tâm!”

Quan tâm cái đầu ông ấy, tôi thèm vào. Nhưng ba người kia đều đang nhìn tôi, tôi chẳng có cách nào, đành gọi nhân viên phục vụ, chọn những thứ đắt nhất, bác Thắm không có phản ứng gì, mẹ tôi khoe miệng giật giật.

Trong bữa ăn bác Thắm liên tục gấp thức ăn rồi rót nước ẹ tôi, tôi tức giận gặm một miếng sườn tẩm bột, suy nghĩ mông lung.

Tôi đâu phải đứa ngốc, đương nhiên nhìn cái biết ngay ý đồ của bác Thẩm đối với mẹ tôi. Vấn đề là mẹ tôi cũng không tỏ thái độ ghét bỏ gì ông ta, nếu không quyết sẽ không nhận lời mời ngày hôm nay.

Tôi một lòng muốn bố mẹ quay về với nhau, thế mà giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim, đương nhiên là tôi rất không vui.

Tôi phải nghĩ cách để chia rẽ họ mới được.

Mày chau lại, bắt đầu tính kế. Khóe miệng nở nụ cười, tôi hỏi: “Bác Thẩm làm nghề gì ạ?”

“Là công nhân bình thường thôi.” Ông ta cười trả lời.

Tôi gật gật đầu như chợt hiểu, rồi vô tình nói: “Bố cháu là giáo sư đại học.”

Về mặt bác Thẩm hoàn toàn không thay đổi.

Tôi lại bồi thêm: “Bác Thẩm có biết Khang Hy tổng cộng sinh được bao nhiêu con không, tên họ là gì và sinh ra vào năm nào, phúc tấn của họ là gì và lần lượt sinh được những ai?”

Chắc là ảo giác, bởi tôi thấy khóe miệng Ân Chân giật giật.

Mẹ lén kéo áo tôi dưới gầm bàn, tôi mặc kệ, vẫn nở nụ cười gian tà.

Bác Thẩm gãi gãi đầu: “Cái này bác lại không nghiên cứu.”

Tôi nghiêm túc nói: “Sống trên đời này, học thêm một chút cũng chẳng có gì sai trái cả. Hay là bác Thẩm tới thỉnh giáo bố cháu, cháu tin ông sẽ rất vui khi thu nhận một đồ đệ như bác.”

Mẹ tôi đá tôi một cái, tôi cố tỏ vẻ điềm tĩnh phẩy phẩy gấu quần.

Bác Thẩm hòa nhã nói: “Được đấy, có cơ hội bác nhất định xin thỉnh giáo.”

Tôi thầm đắc ý, cứ chờ đấy, khi nào ông trở thành học trò của bố tôi, xem ông còn dám có ý đồ với sư mẫu nữa không.

Ân Chân buồn cười liếc tôi một cái, lắc lắc đầu.

Tôi mặc kệ. Thấy ổn rồi thì thu mình, lẽ ấy không phải tôi không hiểu, nhưng nếu tôi không giết chết tình yêu giữa bác Thẩm và mẹ tôi khi còn đang trong giai đoạn manh nha thì bố tôi sẽ khổ cả đời.

Tôi cười hỏi: “Đùng rồi bác Thẩm, bác biết võ thuật không?”

Ông kinh ngạc: “Bác phải biết cái đấy để làm gì?”

“Bảo vệ mẹ cháu mà.” Tôi nhún mày. “Mẹ cháu xinh đẹp, nên sẽ có không ít những kẻ xấu có ý đồ với mẹ cháu.”

Mẹ “phì” một tiếng phun cả trà ra ngoài.

Tôi cố nín cười, nói: “Bố cháu là cao thủ Taewondo, những người giống như bác thì ba hay năm người cũng không thể đánh được bố cháu.”

Về mặt bác Thẩm cuối cùng cũng bắt đầu gợn sóng.

Nhanh nhanh biết khó mà rút lui đi, nếu không còn có những điều ông không chịu nổi. Tôi nín cười tới mức cơ bụng sắp thắt lại rồi, về mặt vẫn phải tỏ ra bình thản.

Mẹ lại nháy mắt với tôi, rồi lén làm một động tác nhỏ phía dưới, nhưng tôi hoàn toàn phớt lờ.

Bà bắt đầu tìm cách lảng: “Ăn no chưa, sao nói nhiều thế?”

“No rồi ạ.” Tôi bĩu môi, sự thực thì không phải ăn no mà là tức phát no.

“Bình thường Tiểu Dĩnh thích những trò tiêu khiển gì?” Bác Thẩm hỏi.

Tôi đảo mắt: “Cháu thích những trò chơi có tính kích thích, ví dụ như nhảy bungee[1], lướt ván.”

[1] Môn thể thao mạo hiểm nhảy từ trên cao xuống.

Bác Thắm gật gù: “Ồ!”

“Bác Thắm cũng thích ạ?” Tôi cười tí mắt.

Ông ta xoa xoa tay bối rối: “E là không được hợp với bác lắm.”

“Bố cháu sức khỏe khá tốt, mấy hôm trước cháu vừa cùng bố đi nhảy bungee.” Chính tôi cũng không ngờ, mình lại nói dối trơn tru như thế.

“Nói phét mà không cần phải viết bản nháp sao?” Mẩu thân đại nhân nhéo cho tôi một cái vào cánh tay.

Tôi nhìn mẹ, diêm đạm rút tay về, ra sức xoa xoa, vẻ mặt ngây thơ nói: “Bác Thắm, bố cháu còn thích bơi lội vào mùa đông, còn bác ạ?”

“Cơ thể bác chắc sẽ không chịu nổi.” Vẻ mặt bác Thắm mặc dù đang cười, nhưng nụ cười hơi gượng gạo.

Tôi chớp chớp mắt vô tội: “Bố cháu già nhưng tinh thần thì chưa già, tuần trước còn nói muốn cùng cháu đi chơi lại những trò trẻ con như đu quay, tàu lượn. Bác Thắm có thích đi cùng bố con cháu không?”

“Chơi trò tàu lượn bác sợ các khớp xương của mình không chịu nổi, còn về đu quay...” Ông ta làm vẻ suy nghĩ, quay đầu hỏi: “Vận Chi, ở khu vui chơi mới mở hình như có, phải không?”

Mẹ tôi dịu dàng gật đầu: “Có mà.”

Mẩu thân đại nhân, dùng khí mạnh mẽ vô địch của mẹ đầu mất rồi, khí thế phùng phùng của mẹ khi “giáo huấn” bố con đâu rồi, sao giờ lại biến thành một con chim nhỏ yếu ớt như thế? Lẽ nào vỏ quýt dày có móng tay nhọn sao, tôi buồn bã nghĩ.

“Vậy thì...” Bác Thắm khẽ hỏi: “Chúng ta ăn xong bữa sáng rồi qua đó nhé? Đúng lúc mẹ cháu cũng muốn đi.”

Đương nhiên là tôi đồng ý ngay, dù sao tôi cũng là người khiêu chiến, chẳng có lý do gì để rút lui cả.

Bác Thắm bảo chúng tôi đợi một lát, còn ông ta không biết lại chạy đi đâu.

Tôi buồn chán dùng chân đá bay lon nước ngọt rỗng không biết do ai vứt xuống đất. Ân Chân chau chau mày, nhặt lên vứt vào thùng rác.

Mẹ gơ tay kéo tai tôi, tức giận nói: “Mẹ cảnh cáo con, đừng có nghĩ ra trò gì nữa.”

Tôi đau đớn kêu lên, thực ra mẹ cũng chẳng dùng lực gì, tôi cũng không kêu lớn tiếng lắm, nhưng Ân Chân vẫn bị tiếng hét “khoa trương” của tôi làm cho kinh động, anh lẳng lặng đi đến, khẽ nói: “Bác gái, Tiểu Dĩnh không hiểu chuyện, mong bác xuống tay niệm tình.”

Mẹ liếc mắt nhìn anh một cái: “Vậy sau này nhiệm vụ dạy bảo nó giao cho cháu.”

“Được ạ!”

“Nếu không dạy dỗ nó nghiêm túc, sau này cháu sẽ phải chịu trách nhiệm.”

Ân Chân diêm đạm “dạ” một tiếng.

Hai người họ bác một câu cháu một câu, coi tôi như không tồn tại.

Tôi nổi cáu, nhưng lời nói của tôi, thậm chí ngay cả bản thân tôi cũng bị phớt lờ chẳng thừng.

Điều khiến tôi ngạc nhiên là, bác Thắm lại lái xe tới. Đến đại bàng tôi còn nhận nhầm là chim ưng, thì việc nhận biết thương hiệu của chiếc xe này đối với tôi mà nói độ khó quá lớn.

Tôi giành ngồi ghế phụ, không cho bác Thắm và mẹ tôi có cơ hội được gần nhau.

Bác Thắm tốt tính, chỉ cười cười, bắt đầu khởi động xe.

Khu vui chơi được xây dựng ở vùng ngoại ô hơi xa một chút, tôi nhớ lần trước đến đó, khu đất mới đang động thổ khởi công, không ngờ đã đi vào hoạt động nhanh như thế, hiệu suất lại còn rất cao nữa.

Nhân lúc bác Thắm đi đỗ xe, tôi lập tức kéo mẹ sang một bên, hỏi: “Mẹ, mẹ thích bác Thắm thật à?”

Mẹ ửng hồng hai má, “ừ” nhỏ tới mức gần như không thể nghe thấy.

Tôi buồn bực vò vò tóc, thế này thì không ổn rồi.

Tôi phản đối mẹ và bác Thắm đi lại với nhau, một mặt là vì bố, mặt khác, mẹ tôi kết hôn sớm nên giờ mới chỉ hơn bốn mươi, đứng với tôi chỉ như hai chị em, tôi luôn có cảm giác bác Thắm này không xứng với mẹ.

Tôi còn chưa nghĩ xong nên nói gì thì bác Thắm đã quay lại, ông hỏi bằng giọng bình thản: “Hai mẹ con đang nói chuyện riêng à?”

Tôi khoác tay mẹ, thân mật nói: “Mẹ, chúng ta đi mua vé.”

“Để bác mua, bác mua!” Bác Thắm cười ha ha giành trả tiền, nhưng tôi không để ông được như ý, vừa rồi bữa sáng do ông ta trả, vậy thì số tiền này đến lượt tôi mới đúng, chúng ta không ai nợ ai, nên cũng đừng có ý định gì với nhau cả.

Đang là ngày nghỉ nên người tới đây chơi rất đông, chúng tôi kiên nhẫn xếp hàng, tôi đứng giữa mẹ và bác Thắm, mẹ nhìn bộ dạng của tôi mà khóc không được cười không xong.

Ân Chân thì thầm hỏi: “Cô muốn tôi ngồi cái này?” Anh chỉ chỉ vào cỗ máy được thiết kế như cái bánh xe khổng lồ, vẻ mặt kỳ quái.

“Đúng thế, anh chưa chơi bao giờ à?”

“Chưa.” Anh đáp. “Lát nữa tôi không lên đâu, cô đi cùng họ được rồi.”

Tôi tắc tặc lưỡi than: “Anh sợ à?”

“Đương nhiên không phải.”

“Vậy tại sao không chơi?”

Anh lẩm bẩm gì đó, không đưa ra được lời giải thích.

Đang nói, thì đến lượt chúng tôi, mẹ tôi nhanh tay nhanh mắt kéo bác Thắm chen qua đám đông vào trước, do mỗi khoang hạn chế số lượng người ngồi nên tôi và Ân Chân bị rớt lại sau.

Mẹ mặt mày tươi tỉnh làm mặt quỷ với tôi, tôi tức tới mức hộc máu mà chẳng làm được gì.

“Vậy tôi cũng không chơi nữa.” Tôi cũng lùi về phía sau, nhân lúc Ân Chân không chú ý, kéo anh vào khoang thất dây an toàn lại.

“Cô...”

“Vé đã mua cả rồi, không chơi thật lãng phí!” Tôi cong môi, tôi có một khuyết điểm khá lớn, đó là thích nhìn bộ dạng buồn cười của người khác, Ân Chân đã để lộ nhược điểm, tôi sao có thể tha cho anh.

Anh bất lực, quay mặt đi, không thèm nhìn tôi.

Tôi đoán nếu tôi không phải con gái, anh sẽ cho tôi một cái bạt tai.

Tôi ngồi đối diện với anh trên ghế dài, anh không muốn nhìn tôi, bèn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này, bánh xe khổng lồ bắt đầu chuyển động, cảnh vật dưới đất xa dần xa dần.

Ân Chân mím chặt môi, đôi môi mỏng bị mím tới mức hiện sắc hồng.

Chiếc áo vừa bị tôi kéo nên hơi xộc xệch, để lộ một phần cổ, da rất trắng, điểm trên đó là những cọng râu lún phún nơi cằm, vô cùng hấp dẫn.

Tôi ngồi ngẩn tới thất thần, anh đột ngột nắm chặt lấy tay tôi.

Tay rất lạnh, nắm chặt tới mức các đốt ngón tay trắng bệch ra.

Hai mắt anh nhắm chặt, đôi mi dài lay động như cánh bướm, để lộ sự căng thẳng và sợ hãi.

Trán lấm tấm mồ hôi, sắc mặt rất khó coi.

Tôi thử chạm vào anh, thấy người anh căng thẳng, hai chân như khẽ run rẩy.

“Anh... sợ độ cao?” Tôi hỏi với giọng bất an.

Anh không trả lời, tôi có thể cảm thấy tim anh đang đập rất nhanh.

Tôi ảo não vô cùng, tôi đâu biết thể chất anh lại đặc biệt như thế, không chỉ dễ say thuốc, mà còn sợ độ cao nữa.

Cảm giác anh nắm tay tôi chặt hơn, tôi hít một hơi thật sâu, cố làm ra vẻ trấn tĩnh nói: “Nếu anh sợ, tôi có thể cho anh mượn vai để dựa.”

Anh lại coi là thật bèn dựa vào, đầu óc tôi đột nhiên trống rỗng.

Tôi nghiêng rằng: “Anh dựa thật đấy à?”

Anh nói như hụt hơi: “Chẳng phải do cô hại?”

“Anh sợ độ cao sao không nói sớm?”

Anh khẽ nói: “Tôi không biết thế nào là sợ độ cao.”

Tôi liếc anh: “Nếu anh không khắc phục được tật này thì anh không thể ngồi máy bay, cũng không thể leo núi.”

Giọng anh lí nhí: “Nghiêm trọng thế ư?”

Hơi thở của anh vương vất quanh vai tôi, nóng hổi, trái tim tôi có lẽ không chịu nổi, dịu dàng hỏi: “Anh đỡ chưa?”

“Chóng mặt lắm!”

Tôi giơ tay ra, chậm chậm ôm lấy vai anh, để trọng lượng của người anh tựa hẳn vào người mình, khẽ nói: “Thả lỏng ra, đừng căng thẳng quá.”

Anh tựa đầu vào vai tôi, gật gật đầu rất nhẹ.

Tôi vỗ nhẹ vào lưng anh, trong đầu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ kỳ quái, tôi không hề do dự tựa đầu vào anh, lặng lẽ áp sát mặt anh, dịu dàng: “Sắp đến rồi!”

“Ừm!” Anh gần như không nhận ra hành động của tôi.

Chúng tôi cứ giữ tư thế ngồi như vậy, cho đến khi hết vòng chơi.

Tôi thở phào, tinh quái nói: “Giờ có thể buông ra được chưa?”

Lông mày anh giãn ra.

Tôi giơ cao hai bàn tay đang nắm chặt vào nhau lên, ngăn người nhìn. Từ lúc nào tôi và anh, mười ngón tay đan chặt, thế mà chẳng ai biết gì. Vội thu tay về, tôi khẽ húng hắng ho như muốn che giấu sự bối rối: “Đến rồi.” Lòng bàn tay thoáng ửng hồng, giống như sắc hồng trên má tôi lúc này.

Sau khi ra khỏi khoang thì Ân Chân nôn, mẹ tôi kinh ngạc hỏi: “Cậu ta say cái gì à?”

“Sợ độ cao.” Tôi đáp.

“Vậy mau mua cho cậu ấy bình nước.”

Bác Thẩm đã đưa chai nước khoáng tới. Tôi cụp mắt: “Cám ơn bác Thẩm.”

“Người một nhà đừng khách sáo.” Bác vỗ vỗ vai Ân Chân.

Những lời ấy tôi nghe chẳng thấy thoải mái gì cả, nhưng tạm thời tôi chẳng có thời gian để đôi co với ông ta, cứ để ông ta đắc ý đi.

Ân Chân sau khi uống hết nửa chai nước, nhìn có vẻ khá hơn, anh từ từ nói: “Chúng ta đi lại lần nữa.”

Tôi gõ vào trán anh: “Đầu anh có vấn đề à?”

Anh không giận, hùng hồn nói: “Đi thêm vài lần nữa là có thể khắc phục mà.”

Đầu óc tôi có lẽ cũng bị báng sung đập vào, liền đồng ý chứ.

“Hai đứa chơi đi, mẹ và bác Thắm tìm chỗ nào đó ngồi nghỉ.” Mẹ vui vẻ vứt bỏ tôi, tôi thậm chí còn nghi ngờ không biết có phải Ân Chân đã bị mẹ mua hay không nữa.

“Thôi được.” Tôi chẳng còn cách nào, không thể để Ân Chân ngồi lên bánh xe đó một mình.

Lần thứ hai, Ân Chân có tiến bộ rõ rệt, khi khoang ngồi của chúng tôi lên tới đỉnh, anh ôm chặt lấy tôi. Tôi bình tĩnh ấn đầu anh xuống vai mình, nhưng miệng thì châm chọc: “Đáng đời!” Sau khi xuống, anh uống một nửa chai nước còn lại.

Lần thứ ba, trước yêu cầu mãnh liệt của anh, tôi lại cùng anh lên bánh xe đó. Anh nói, lần này ngồi xa tôi một chút, tránh lại có tư tưởng dựa dẫm. Ha ha, cái chày cái cối, để xem anh có thể mạnh mẽ tới khi nào. Thế là lúc bánh xe lao xuống, anh ngồi thụp xuống, tôi bước lên trước để kiểm tra, anh cứ thế ôm chặt hai chân tôi. Tôi bình thần nhìn đáp trả những ánh mắt kỳ quái xung quanh, thậm chí thấy may mắn vì ở đây không ai quen mình.

Cứ như thế lên lên xuống xuống tới bảy tám lần, đến tôi cũng muốn nôn, nhưng chứng sợ độ cao của Ân Chân lại được chữa khỏi hoàn toàn như kỳ tích. Anh có thể vừa thưởng thức phong cảnh vừa ngâm thơ, thần thái ung dung.

Tôi không biết những người đàn ông khác gặp chuyện có xử lý thế này không, tôi chỉ mới yêu có một lần, và mỗi tình đầu của tôi – Tăng Húc Thành thì không phải là người như vậy. Tôi rất thích phẩm chất của Ân Chân, cho dù thỉnh thoảng anh cũng làm những chuyện gây cười.

Sau khi liên lạc được với mẫu thân đại nhân, chúng tôi gặp nhau ở Starbucks.

Mẹ tôi và bác Thắm, hai người thưởng thức cà phê cappuccino và nhấm nháp bánh Tiramisu, một người vẻ mặt đắc ý, người kia thì đắc chí.

Tôi ngồi chen vào giữa họ, cười nhìn họ không nói gì.

“Con bé này!” Mẹ tôi ngượng ngùng.

Bác Thắm thì bị điệu cười của tôi làm cho nổi cả da gà.

Tôi thầm nghĩ cũng không nên ép họ quá, nếu mẹ tôi phát cáu, không chừng sẽ cắt đứt quan hệ với tôi cũng nên. Mẫu thân đại nhân là người ưa ngọt ghét cứng, xem ra tôi phải thay đổi chiến lược.

Tôi nhét vào túi áo mẹ một chiếc phong bì dày cộp, thì thầm với giọng đầy quan tâm: “Mẹ, trời lạnh rồi, mẹ tự mua thêm chút đồ bổ dưỡng để bồi bổ nhé.”

Mẹ cười bẹo má tôi.

“Chiều con phải quay về rồi, mấy ngày nữa sẽ lại tới thăm mẹ.”

Mẹ khẽ nói: “Đi đường cẩn thận!”

“Bác cũng có việc phải quay về thành phố, có thể tiễn Tiểu Dĩnh một đoạn.” Bác Thắm xen ngang.

Tôi cười giả lả: “Vậy thì cảm ơn bác Thắm quá.” Thì ra không phải lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, vậy thì mẹ tôi quen ông ta thế nào? Cũng tốt, trên đường tôi phải thăm dò thêm tin tức mới được.

Nhưng sự tính toán của tôi còn chưa kịp thực hiện thì bác Thắm nhận điện thoại liên tục suốt dọc đường.

Tôi lẩm nhẩm: Đâu có phải vụ làm ăn mấy nghìn vạn đang chờ ông ấy quyết định, có cần phải bận tới mức này không?

Cho đến tận khi đưa tôi và Ân Chân tới tận cửa nhà, ông ta vẫn đang bận nghe điện.

Mặc dù tôi không thích ông ta, nhưng cũng không thể không nói không rằng quay mông bỏ đi, đành nhẫn nại chờ ông ta nói xong.

Sau khi chào tạm biệt, tôi chuẩn bị mở cửa xe bước xuống thì bác Thắm gọi lại.

Tôi quay đầu, ông ta ngập ngừng khó nói.

Tôi thoáng chau mày: “Bác Thẩm có gì xin cứ nói.”

“Tiểu Dĩnh!” Ông ta thành khẩn. “Bác đối với mẹ cháu là thật lòng, hy vọng có thể nhận được sự chúc phúc của cháu.”

Môi tôi khẽ động đậy, nhưng không thốt ra lời.

Ông ta vô cùng nhẫn nại đợi tôi trả lời.

Rất lâu sau, tôi mới cười, khẽ đóng cửa xe lại: “Tạm biệt bác Thẩm!”

Về mặt ông thoáng hiện lên sự thất vọng, nhưng tôi thật sự khó có thể chấp nhận ông ta trong khoảng thời gian ngắn thế này.

Tôi cắn môi, cúi đầu đi vài bước, Ân Chân bình thản nói: “Niên Dĩnh, cô đi sai đường rồi.”

Tôi bước chậm lại, chết cũng không nhận sai: “Tôi có nói là sẽ về nhà sao? Tôi ra chợ mua thức ăn.”

“Ồ? Cô biết nấu ăn?” Ân Chân cười.

“Anh coi thường tôi.” Tôi thật sự chưa từng nấu cơm cho anh ăn, nhưng không có nghĩa là tôi không biết. “Hôm nay tôi phải cho anh nếm thử tài nấu bếp của tôi mới được.”

“Chống mắt ngóng chờ.” Anh cong môi.

Tôi cầm túi gỗ cho anh nhớ: “Anh phải giúp tôi mang đồ.”

Anh không tránh, ánh mắt sáng lấp lánh: “Được!”

Tôi không phải là người có cảm quan rất mẫn cảm, nhưng tôi có thể nhận ra sự thay đổi của Ân Chân. Khi anh và tôi gặp nhau lần đầu, anh vẫn thường vô tình để lộ sự lạnh lùng của mình, cho dù tôi mời anh về sống cùng, anh vẫn giữ khoảng cách với tôi. Không biết bắt đầu từ bao giờ, biểu hiện của anh bắt đầu phong phú hơn, dường như không còn có sự đề phòng đối với tôi nữa, về mặt cũng tươi tắn ấm áp hơn vài phần.

Tôi là một người đơn giản nên cũng chỉ tìm những niềm vui đơn giản. Những lúc tôi vui, tôi cũng mong người khác sẽ vui. Tôi đã nhận thấy sự thay đổi của Ân Chân nên không thể nói là không vui được.

Khi tôi bưng mấy món ăn mất gần hai tiếng đồng hồ trong bếp ra bàn, khóe miệng Ân Chân thoáng nhếch lên: “Cô bận rộn cả nửa ngày chỉ làm được ba món này?”

Một món cà xào trứng, một món salad nấm kim châm, một nồi canh chân giò nấu lạc nữa. Tôi liếc nhìn anh. “Anh không hiểu à, món ăn mặc dù đơn giản nhưng công sức bỏ ra không giống nhau, mùi vị cũng không giống nhau.”

“Tôi tưởng cô khua chiêng gõ trống to như thế, suýt nữa thì dỡ cả bếp ra định làm một bữa triều đình Hán Thanh[2] chứ.” Anh chậm rãi nói.

[2] Một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa, gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán, được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc

Tôi nhìn chằm chằm vào đôi môi mỏng của anh, người này sao có thể ăn nói cay độc như thế? Tôi không chịu lép vế: “Anh đã từng ăn tiệc triều đình Hán Thanh chưa?”

“Ăn mấy lần rồi.”

Tôi hừ lạnh: “Tay gấu gân hươu, anh không sợ hiệp hội bảo vệ động vật hoang dã tới gặp gây phiền phức à?”

Anh thở dài: “Đấy là chuyện từ kiếp trước rồi.”

“Càng nói càng chẳng ra sao, kiếp trước anh từng dự tiệc Hán Thanh, kiếp trước tôi còn là vợ của Tứ Gia cơ.” Tôi hừ hừ hai tiếng, chỉ coi như anh nói vớ vẩn băng quơ.

Đáy mắt đen nháy sâu thẳm của anh dường như thấp thoáng đốm lửa, đột nhiên khẽ cười: “Có người vợ như cô, Tứ Gia quả thật khiến người khác phải thương cảm.”

Tôi đặt bát cơm đã xối đầy cộp một cái xuống trước mặt anh: “Anh có ăn hay không?”

Anh rất nể mặt tôi khi món nào cũng ném một miếng: “Đúng là không tồi.”

Tôi cười kiêu tiểu nhân đắc chí, anh liếc xéo tôi một cái.

Hai chúng tôi giải quyết hết cả bàn ăn rồi nằm phơi bụng trên ghế sofa.

Thấy ăn chăm chú gõ gõ trên máy tính, tôi liếc nhìn anh hai lần, rồi lo lắng hỏi: “Ân Chân, anh thấy hôm nay tôi có sai không?”

Anh ngẩng đầu: “Bác gái không nghĩ gì đâu, bác chỉ coi cô như trẻ con hồn dỗi thôi.”

Tôi lẩm bẩm: “Tôi vẫn luôn cho rằng chỉ khi nào bố mẹ quay về với nhau thì mới có thể tạo ra một gia đình hoàn chỉnh, nhưng hôm nay tôi phát hiện ra đây chỉ là ước mơ của mình tôi thôi. Anh cũng nhìn thấy rồi đấy, khi mẹ tôi ở bên cạnh bác Thẩm, bà rất vui, trông bà như trẻ hơn vài tuổi. Tôi cứ kiên quyết chia rẽ họ thì có phải tôi quá ích kỷ không?”

“Cô đã nghĩ thông rồi, còn hỏi tôi làm gì?” Ân Chân ung dung khoanh tay nhìn tôi.

“Tôi thuộc sao Thiên Bình, là ngôi sao có tính cách không dứt khoát nhất, anh nói vài lời ủng hộ cổ vũ tôi thì chết à?” Tôi lườm anh, người đàn ông này thật chẳng hiểu ý gì, sau này ai lấy anh ta đúng là xui xẻo.

Mắt anh càng sâu hơn, khoe miệng cong lên như cười, “Tôi ủng hộ cô, vừa ý chưa?”

Tôi đắc ý cười.

6. Chương 6: Đi Đâu Tìm Được Người Tốt Thế Này

Lại một tuần mới.

Từ Kiều Kiều, giám đốc mới của bộ phận thị trường xuất hiện, tóc ngắn năng động, trang phục gọn gàng, vẻ mặt nghiêm túc, không hề có biểu hiện kiêu ngạo.

Khi tổng giám đốc giới thiệu chị ta với chúng tôi, vẻ mặt Quách Thần Thần vô cùng khó coi.

Hợp hành là một việc vô cùng tế nhị, tôi len lén lấy di động vào QQ.

Thôi Hoài Ngọc thấy tôi online, lập tức PM cho tôi: “Tiểu Dĩnh, từ hôm nay trở đi hãy gọi mình là cổ thần.”

“Tại sao?”

“Thứ Sáu tuần trước mình vừa bán đứt mã cổ phiếu với giá trần, hôm nay lập tức rớt xuống giá sàn, la la la.”

Dù không nhìn thấy nhưng cũng có thể tưởng tượng được bộ dạng đắc ý tới mức nào của Thôi Hoài Ngọc. Việc yêu thích của tôi là đã kích cô ấy: “Không chừng ngày mai lại chạm trần ấy.”

“Cậu bớt mở mồm quạ đen đi!” Hoài Ngọc tức giận, nói xong câu đó không thấy tăm hơi đâu nữa.

Tôi cười diêm dăm, thấy không ai chú ý tới mình, bèn mở mạng xem tin tức.

Bất ngờ bị tổng giám đốc điểm danh: “Niên Dĩnh, còn cô?”

Tôi đầu óc mù đặc, từ nãy tới giờ có nghe thấy gì đâu.

Đinh Nhất Nhị gạch mấy nét trên sổ ghi chép, mặt bình thản đẩy sang tôi.

Phía trên chỉ có hai chữ: Phân tổ.

Tôi chợt hiểu ngay, mỉm cười: “Tiêu tổng, tôi còn chưa nghĩ xong.”

Tiêu tổng chau mày: “Khó chọn lắm sao?”

“Đối với tôi mà nói thì đây là việc lớn, tôi phải suy nghĩ thật kỹ.” Tôi nghiêm túc đáp.

“Vậy những người khác? Đinh Nhất Nhị, cô nói xem!”

Tôi bĩu bĩu môi, lại dám lấy tôi ra để khai đao. Cũng may tôi không ngốc.

Có tôi mở đường, Đinh Nhất Nhị cũng trả lời dứt khoát: “Tiêu tổng, tôi cũng cần phải suy nghĩ thật nghiêm túc.”

Những người khác trong bộ phận thị trường lần lượt đưa ra ý kiến giống tôi.

Tiêu tổng liếc tôi một cái, trầm mặc hồi lâu: “Ăn Tết xong quay lại làm việc sẽ chính thức phân tổ, trước thời gian này hãy gửi kết quả vào email cho tôi. Phân tổ là quyết định của ban lãnh đạo công ty sau nhiều lần thảo luận bàn bạc, giúp bộ phận thị trường phát triển nhanh và ổn định hơn trong môi trường cạnh tranh lành mạnh. Tôi cần phải nhắc nhở các vị rằng, thành tích của cả đội có liên quan đến việc đánh giá thành tích cuối năm, phải tăng cường tinh thần hợp tác tập thể.”

Tôi hiểu, hành động này gây ra cú sốc không nhỏ cho Quách Thần Thần, cục diện độc đoán chuyên quyền trước đó của chị ta đã bị phá vỡ.

Buổi trưa Đinh Nhất Nhị hẹn tôi cùng ăn cơm, tôi biết chị ta có chuyện cần nói riêng với mình nên đương nhiên nhận lời.

Kết quả tôi đoán sai, chuyện chị ta muốn nói không phải chuyện công ty, mà là chuyện riêng.

“Tiểu Dĩnh, Tết chị với ông xã định sang Singapore du lịch.”

“Hay quá!” Tôi cười, họ kết hôn mười mấy năm rồi mà vẫn dính chặt với nhau như keo con voi, thật khiến người ta ngưỡng mộ.

“Ừm, có điều, bọn chị muốn có không gian riêng, không muốn mang con đi cùng.” Chị ta có phần do dự nói.

“Trăng mặt lần hai, ha ha!” Tôi rất hiểu biết vỗ vỗ vai chị ta. “Nhưng sao chị lại phải báo cáo với em?”

Nhìn bộ dạng chị ta có vẻ rất khó nói, ngập ngập ngừng ngừng: “Em... có thể... trông con giúp chị mấy ngày không?”

Tôi ngẩn cả người, không ngờ chị ta lại đưa ra yêu cầu này. “Cũng không phải là không thể, nhưng...”

“Vậy là em đồng ý rồi?” Chị ta vui ra mặt.

Tôi vò vò tóc, khó xử nói: “Em chưa có kinh nghiệm trông trẻ bao giờ, em sợ...”

“Thằng nhóc nhà chị rất ngoan, cứ cho nó ăn no là được.” Chị ta nói miệng như cười.

Tôi chẳng biết phải nói gì nữa, có phải nuôi lợn đâu. “Anh chị đi mấy ngày?” Hy vọng chị ta có lương tâm mà nhận ra, về sớm một chút.

Đinh Nhất Nhị giơ tay lên đếm: “Nghỉ Tết chắc chắn là được bảy ngày, chị định mang hết phép năm ra dùng, thêm hai ngày thứ Bảy Chủ nhật, khoảng hơn hai mươi ngày.”

“Hai mươi ngày!” Tôi đột nhiên cao giọng.

Chị ta vội vàng an ủi: “Đừng kích động, đừng kích động, hai mươi ngày qua rất nhanh, chớp mắt ấy mà.”

Tôi không khách khí: “Chị tưởng là đóng phim à, ống kính vừa chuyển đã mười tám năm trôi qua chắc?” Tôi coi như đã rơi vào cạm bẫy do chị ta đặt ra.

“Nếu em không nhận lời giúp chị, chị đành đưa nó về quê cho ông bà nội trông vậy, cũng không sao, chỉ là họ quá nuông chiều trẻ con, ngày nào cũng nhét cá nhét thịt cho nó ăn, cứ như bọn chị ngược đãi con mình không bằng.” Chị ta làm bộ làm tịch chậm rãi nói, lén liếc tôi, rồi nói tiếp. “Cứ ra khỏi cửa là tăng tăng lớp

lớp quần áo, sợ nó lạnh, hơi húng hắng ho đã lo lắng như sắp chết, đến bệnh viện truyền nước uống thuốc như cơm bữa, cứ thế chiều hư nó mất. Lần trước...”

“Thôi thôi, em đồng ý là được chứ gì!” Với chiêu lấy lùi làm tiến này của chị ta đúng là đã thắng rồi.

“Hi hi!” Đinh Nhất Nhị kéo tay áo tôi. “Chị biết em tốt nhất mà.”

“Được rồi, đừng nịnh bợ nữa!” Tôi run rẩy, sợ nhất là chị ta dùng chiêu này. “Bao giờ bay?”

“Tối mười ba.”

Tôi gật gật đầu, bỗng nhiên bình tĩnh, mười ba chẳng phải là ngày mai sao? Tôi kéo miệng lên: “Chị thật giỏi hoạt, tính toán đúng lúc, chị không sợ em từ chối?”

“Em sẽ không làm thế.” Chị ta nói, cười tới mức vai rung cả lên. “Miệng cứng lòng mềm, chị đã nhắm em từ lâu rồi.”

Tôi không khách khí cầm đũa gõ vào trán chị ta một cái, cũng cười.

Đi qua cửa thiết bị thông tin, tôi nhớ ra trong nhà còn một chiếc di động cũ, mua thẻ sim về là Ân Chân có thể dùng.

Bà chủ cầm một đồng sim ra cho tôi chọn số, một sim là một trăm tệ, trong tài khoản đã có năm mươi tệ rồi. Tôi chọn mãi, hỏi: “Còn cái nào rẻ hơn không?”

“Có, nhưng số chán lắm.”

Số chán lắm mà bà ta nói có lẽ là có số bốn, cái này tôi chẳng quan tâm.

Hai mắt tôi đột nhiên phát sáng, chọn ra một thẻ sim có mấy số cuối là 4444 liên tiếp. Ngón tay cái miết lên đó một cái: “Cái này bao nhiêu tiền?”

Bà chủ nhìn tôi: “Năm mươi tệ.”

“Ba mươi.”

“Được.”

Tôi vui vẻ trả tiền.

“Tiểu Dĩnh!” Đinh Nhất Nhị vội ngăn tôi lại. “Số này không may đâu.”

Khóe miệng tôi thoáng cười, tôi lại có quan niệm rất cổ chấp về số bốn, chị ta không hiểu. Nếu không phải do số hiện tại tôi dùng đã nhiều năm, đổi số không tiện thì tôi sẽ không nỡ đưa sim này cho Ân Chân dùng.

Bà chủ nói nhỏ sau lưng tôi: “Gần đây loại người nào cũng có.”

Trong mắt bà ta, tôi vừa giúp bà ta giải quyết một khó khăn, còn đối với tôi, như bắt được ngọc.

Hết giờ làm tôi đến cửa hàng hoa, Dư Tiểu Thanh và Trịnh Tiểu Vân đang chụm đầu xem tạp chí.

Tôi liếc nhìn: “Ai đây? Xấu chết đi được.”

Tiểu Thanh không phục đáp: “Chị Dĩnh, chị quê quá, người ta là minh tinh Hàn Quốc đấy.”

Thật không nhận ra, con bé này có giọng điệu giống hệt Thôi Hoài Ngọc. “Đã phẫu thuật thẩm mỹ rồi mà trông vẫn thế này?” Tôi tiện miệng nói.

“Chị Dĩnh, chỉ có mình chị chê anh ta xấu, tiểu cô nương người ta còn đang mê mết muốn chết đấy.” Tiểu Thanh quay mặt đi, bất mãn bĩu môi.

Tiểu Vân “xì” một tiếng: “Mấy tiểu cô nương đó chắc đều lớn lên ở nữ nhi quốc, cả đời chưa nhìn thấy đàn ông hay sao.”

“Trịnh Tiểu Vân!” Tiểu Thanh cuối cùng không thể chịu được nữa.

Tiểu Vân nheo mắt: “Không cho người ta nói sự thật à?”

Tôi lặng lẽ làm thế tay uy vũ để khen ngợi Tiểu Vân.

Tiểu Vân chống má nói: “Nếu nói là đẹp trai thì cái đám này sao bì được với Tứ Ca.”

Khóe miệng tôi bất giác cong lên thành một nụ cười.

Buổi tối tôi đem hết tình hình công ty và những lời của tổng giám đốc ra kể lại nguyên văn với Ân Chân, đồng thời còn dương dương đắc ý trước kế hoạch của mình.

Ân Chân điềm đạm nhìn tôi, chỉ nói một câu: “Niên Dĩnh, cô chưa từng nghĩ đến việc tự mình dẫn dắt một tổ, để những người khác phải theo sự chỉ đạo của mình sao?”

Tôi ngẩn ra, tôi vẫn luôn an phận, chưa bao giờ nghĩ xa hơn.

Nhưng những lời của Ân Chân khiến tôi ngẫm nghĩ, so với việc cả ngày vất óc tìm cách vẹn toàn, vừa không đắc tội với Quách Thần Thần lại vừa không phạm lỗi với Từ Kiều Kiều thì thà rằng tôi tự tìm một con đường khác, tự mình tiến cử cũng là cách hay, hướng hồ, tôi hoàn toàn có tư cách ấy.

“Sao tôi không nghĩ đến việc này chứ?” Tôi lẩm bẩm.

Anh thần nhiên nhướn mày, như muốn thể hiện rõ sự ưu việt của người có chỉ số IQ cao vậy.

Bồn cô nương hôm nay tâm trạng tốt, không thêm so đo với anh.

Tôi rót hai cốc trà mang từ bếp ra, đưa cho anh một cốc.

Anh mở máy tính đọc tin, chỉ vào một tin nói: “Lại động đất rồi, triều đình cần mở lương kho để cứu tế mới phải.”

Tôi vỗ trán: “Ân Chân tôi có điều này cần yêu cầu anh?”

“Chuyện gì?”

“Anh đừng coi mình là Tứ Gia nữa được không?”

Anh cười cười: “Được!”

Tôi thở phào.

“Tôi vốn chính là Tứ Gia mà.” Anh thần nhiên nói tiếp.

Tôi gơ tay gạt máy tính lại: “Trả cho tôi, cho anh mượn mấy hôm, anh lại chiếm làm của riêng.”

“Ngượng quá hóa giận, không phải là hành vi của người quân tử.” Anh vẫn thần nhiên, khóe miệng không khồng chế được nhếch lên cười.

“Hừ!” Tôi đăng nhập QQ tìm bạn tán gẫu xả xì trét vậy.

Không biết hôm nay là ngày gì, toàn bộ danh sách bạn bè của tôi đều đang online.

Không chỉ Dư Tiểu Thanh và Trịnh Tiểu Vân lại đang cãi nhau đỏ mặt về Bát Gia và Tứ Gia, Chung Thiên Quyên và Đinh Nhất Nhị cũng đang thảo luận về cảnh và ẩm thực của Singapore, còn cả Thôi Hoài Ngọc cùng Tang Duyệt đang tranh giành xem hai bọn họ ai mới là người được Tứ Gia yêu nhất.

“Các cậu không thấy chán à?” Tôi thần nhiên cắt ngang cuộc cãi vã gần như diễn ra hàng ngày của Hoài Ngọc và Tang Duyệt.

Hai người bọn họ mỗi người gõ trả lời tôi một câu “Không chán”, rồi lại tiếp tục cuộc tranh luận mới.

Tôi hào hứng tham gia cuộc trò chuyện giữa Đinh Nhất Nhị và Chung Thiên Quyên, nhưng thấy mình hoàn toàn không có cơ hội xen vào giữa bọn họ. Đang định thoát ra, thấy Đinh Nhất Nhị gõ một hàng chữ: “Ngày mai phải đi Singapore rồi, hy vọng bà dì già sẽ không đến thăm vào thời gian này.”

Chung Thiên Quyên chẳng hề do dự tiếp lời: “Yên tâm, Tứ Gia sẽ phù hộ cho chị.”

Tôi kinh ngạc tay run run, laptop suýt rơi xuống nền.

Ai ngờ Chung Thiên Quyên không buông ra những lời kinh hồn thì vẫn không chịu thôi, lại tiếp tục gõ thêm một câu: “Em thì lại mong Tứ Gia phù hộ cho bà đi già đến sớm một chút, không thì mấy ngày Tết khó chịu lắm.”

Tôi lạnh lùng nói: “Tứ Gia ngày xử lý hàng nghìn hàng vạn việc, ngộ nhỡ phù hộ sai...”

Một đồng icon bị thương, lau mồ hôi, quệt mũi, lườm, tức tối, ngượng ngùng, bay sang phía tôi, trước khi bỏ chạy tôi còn không quên hét: “Ân Chân, anh mau đến đọc đoạn hội thoại này.”

Ân Chân tay vẫn cầm cốc trà, chậm rãi hỏi: “Sao thế?”

Khi anh đọc xong đoạn hội thoại, ngụm trà vừa ngậm trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống đã phun ra khắp màn hình.

“Này, anh làm gì thế?” Tôi vội vàng lấy khăn giấy lau, may không làm ướt bàn phím.

Sắc mặt Ân Chân hết trắng lại đỏ, rồi lại xanh chuyển sang đen, màu sắc vô cùng.

“Phản ứng của anh hơi thái quá đấy!” Tôi lườm anh, đột nhiên nhớ ra điều gì đó. “Haizz, anh có hiểu bà đi già là gì không?”

Anh ho mạnh vài tiếng, khề giọng đáp: “Hôm nay tôi đã tra Google rồi.”

Được lắm, nếu không phải thì phản ứng đã không mãnh liệt thế này.

“Tứ Gia thật đáng thương, còn phải lo lắng cả việc bà đi già nhà người ta nữa.” Tôi lẩm bẩm tự nói một mình.

Ân Chân gật mạnh đầu.

Tôi lạ lẫm: “Việc này liên quan gì đến anh? Sao anh phải kích động như thế?”

“Dù sao tên cũng giống nhau, tôi chia sẻ ưu phiền với anh ta có gì là không được.” Ân Chân mặt bình thản, giọng trượng nghĩa đáp.

Lần này đến lượt tôi bị sặc nước, ho tới mức đỏ cả mặt.

Ân Chân nhìn tôi với ánh mắt vô tội, trong đôi mắt sâu thăm thẳm đó lóe lên những tia sáng.

Hôm nay, có người sáng sớm đã đến gõ cửa.

Tôi mắt nhắm mắt mở bò dậy đi ra: “Ai đấy?”

“Mau gọi cô đi.” Đinh Nhất Nhị cười hi hi đẩy con trai lên trước mặt.

“Thôi gọi là chị đi, đừng gọi cô già lắm.” Tôi gãi đầu.

“Xưng hô loạn hết cả rồi.” Đinh Nhất Nhị nói, đưa cho tôi một túi hành lý rất lớn.

Tôi đón lấy, tiện tay ném lên ghế sofa: “Đựng những gì thế? Có phải khoa trương quá không, rốt cuộc là chị đi du lịch hay con chị đi du lịch?”

“Một ít quần áo để thay và đồ chơi, cái gì nó cũng muốn mang nên chị chẳng còn cách nào khác.” Đinh Nhất Nhị bất lực nhún vai.

Hai mí mắt tôi như đang đánh nhau, liếc nhìn đồng hồ, nhảy dựng lên: “Chị, còn chưa tới sáu giờ, sâu dậy sớm sẽ bị gà ăn đấy, chị hiểu không hả?”

“Thầy giáo chúng con rõ ràng dạy rằng gà dậy sớm sẽ có sâu để ăn.” Con trai cưng của Đinh Nhất Nhị nghiêm túc chỉ ra sai sót của tôi.

Tôi khẽ ho: “Mẹ cháu là một con sâu.”

“Cô mới là sâu, cả nhà cô là sâu.” Đinh Nhất Nhị nổi cáu.

“Chị ấy, chính chị.” Tôi phản kích.

Đình Nhất Nhị cũng không chịu lép vế: “Chính cô, chính cô ấy!”

Hứa Lăng Phi mở đôi mắt to đen láy, tò mò nhìn hai người phụ nữ lớn tuổi đang tranh cãi, tôi đỏ mặt: “Không cãi nhau với chị nữa, chị không sợ mất mặt, nhưng em sợ thay cho chị.”

“Xì, cô nói không lại chị ấy!” Chị ta không phục.

Nhìn xem, có giống mẹ của đứa con mười tuổi không?

Lúc này, Ân Chân từ trong phòng đi ra: “Dậy sớm thế?” Nói rồi, anh đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Đình Nhất Nhị mở tròng mắt như ban ngày gặp ma: “Em và bạn trai sống chung? Em đừng làm hư con chị đây.”

Tôi cũng chẳng khách khí: “Đi đi đi, không có anh ấy thì con chị cũng chẳng ai trông.” Tôi sớm đã nghĩ rồi, ban ngày để Hứa Lăng Phi ở cửa hàng hoa, Ân Chân, Tiểu Thanh, Tiểu Vân trông, hết giờ làm tôi sẽ đưa nó về nhà.

Tôi phải vận dụng hết khả năng ăn nói của mình mới giải thích cho Đình Nhất Nhị rõ về kiểu “sống chung” của tôi và Ân Chân không giống như kiểu “sống chung” mà chị ta nghĩ, chị ta nghi ngờ nói: “Hai người không phải là quan hệ nam nữ à?”

“Không phải!” Tôi liếc xéo chị ta, suy nghĩ của con người này không thể trong sáng hơn sao? “Chị nhìn thấy đôi trai gái nào sống cùng nhà mà ngủ hai phòng chưa?”

“Ồ!” Chị ta quay một vòng trong phòng tôi: “Tiểu Dĩnh, nhà em chỉ có hai phòng ngủ?”

“Đúng thế, có vấn đề gì không?” Tôi chau mày. “Nhất Nhị, chị yêu cầu cao quá đấy, có cần em phải mua một căn biệt thự để hầu hạ con chị không?”

Chị ta ngáp ngừng, cuối cùng đành nuốt những lời muốn nói vào trong: “Không cần phải thế!”

Cho đến tối, đưa Hứa Lăng Phi về nhà rồi tôi mới hiểu ra ý Đình Nhất Nhị muốn nói ban sáng.

Đình Nhất Nhị để Hứa Lăng Phi lại, trịnh trọng nói: “Chị giao con cho cô, trông cậy vào cô cả đấy.”

Tôi cười mắng: “Đừng nói nhiều nữa, em không bỏ đói nó đâu.”

“Vậy chị đi đây, còn phải quay về thu dọn hành lý.”

Tôi thật phục chị ta, tối nay bay mà chị ta chẳng hề có chút khái niệm gì về thời gian cả.

Vừa quay đầu, Hứa Lăng Phi đã cầm PSP chơi game.

Ân Chân nhìn cậu bé thoáng ngẩn ra.

Tôi vỗ vỗ vai anh: “Hai mươi ngày tiếp theo, thậm chí là còn hơn thế nữa, thằng bé này tôi nhờ cả vào anh.”

“Cô đùa chắc?” Anh dùng ánh mắt như không thể tin được nhìn tôi.

“Anh cảm thấy tôi có giống như đang đùa không?” Tôi nhún vai. “Tôi phải đi làm, không thể đưa nó đến công ty.”

Ân Chân hiểu ý của tôi: “Tiểu Thanh và Tiểu Vân có thể chăm sóc nó.”

“Câu này không sai.” Tôi gật gật đầu. “Nhưng nó là con trai, ngộ nhờ đi vệ sinh hoặc tắm rửa, để Tiểu Thanh và Tiểu Vân làm thì không tiện lắm.”

“Cô bảo tôi hầu hạ nó khi đi vệ sinh và tắm rửa?” Bộ dạng Ân Chân vô cùng phức tạp.

“Có gì không được?”

Anh bĩu bĩu môi, giọng bé như muỗi kêu: “Tôi chưa bao giờ làm những việc ấy.”

Mặc dù anh nói rất nhỏ nhưng tôi vẫn nghe rõ. Tôi thản nhiên đáp: “Coi như anh chuẩn bị cho sau này, không chừng còn được vợ khen đấy.”

Ân Chân lại lẩm bẩm: “Có phải tôi chưa có con trai đâu.”

Tôi đang đi giày, nghe được nửa câu liền đáp: “Sau này anh muốn có con trai? Không nhận ra là tư tưởng trọng nam khinh nữ của anh nghiêm trọng đến thế.”

Anh bị tôi chọc tức không thêm nói nữa.

Tôi kéo Hứa Lăng Phi, toét miệng ra cười: “Nhóc con, ăn sáng chưa? Chị đưa em đi ăn thứ ngon nhé?”

“Em muốn ăn Crunchy McFlurry[1].” Hứa Lăng Phi cũng cười ngọt ngào với tôi.

[1] Một loại kem của McDonald’s.

“Cái này thì không được.” Trước khi đi Đình Nhất Nhị đã dặn tôi, không thể việc gì cũng chiều theo ý thằng nhóc.

Hứa Lăng Phi chớp mắt: “Chị Tiểu Dĩnh, chị là tốt nhất, đưa em đi ăn đi.”

Đôi lông mi rậm và dài của cậu nhóc chớp chớp, lại thêm giọng điệu ngây thơ đáng yêu, tôi đột nhiên thấy không ổn: “Được rồi, đi ngay.”

“Làm gì có chuyện sáng sớm đã ăn kem, không được.” Ân Chân nói, giọng nghiêm khắc.

Hứa Lăng Phi thấy anh chau mày, núp ra sau lưng tôi.

“Mau thu lại bộ mặt nhàu nhĩ của anh đi, đừng dọa trẻ con nữa.” Rồi tôi quay sang cười tươi với cậu nhóc: “Mặc kệ anh ấy.”

Ân Chân nói giọng nghiêm túc hơn: “Rốt cuộc là cô hay tôi trông nó?”

Tôi ngẩn người, vô thức đáp: “Anh.”

Anh hài lòng gật đầu: “Vậy nghe cô hay nghe tôi?”

Tôi lại ngốc nghếch đáp: “Nghe anh.”

“Ừ.” Ân Chân túm cổ áo Hứa Lăng Phi, giọng thản nhiên: “Vậy đi thôi.”

Tôi đành nghe lời khóa cửa, rơi nước mắt đồng cảm nhìn theo Hứa Lăng Phi.

Trong cửa hàng bánh, Hứa Lăng Phi bị khuất phục trước uy nghiêm của Ân Chân, vẻ mặt đầy bất bình ăn hết bốn chiếc bánh nhân nấm, một bát mì vằn thắn nhỏ. Nhân lúc Ân Chân không để ý, nó liên tục làm mặt quỷ với tôi.

Tôi cố nhịn cười, đây chính là nguyên nhân tại sao khi dạy dỗ con cái, hai vợ chồng lại một người mặt trắng một người mặt đỏ. Tôi đột nhiên bị sắc nước miếng, đang nghĩ đi đâu không biết.

Trịnh Tiểu Vân vừa nhìn thấy Hứa Lăng Phi là lao ngay đến ôm thằng bé: “Oa, nhóc con, oa, đáng yêu quá.” Vừa gọi cô vừa bẹo hai má nó.

Tôi điềm đạm nói: “Anh trai chị mà nhìn thấy sẽ ghen cho xem.”

Tiểu Vân đỏ bừng tai: “Liên quan gì đến anh ấy.”

Tiểu Thanh oán trách liếc bạn một cái.

“Mắt nhóc đẹp quá, vừa nhìn là tim em đã đập thành thịch rồi.” Tiểu Vân làm động tác lấy tay giữ tim, vẻ mặt thoáng ửng đỏ thiếu tự nhiên.

“Có phải sẽ phóng điện?” Hứa Lăng Phi làm động tác minh họa, mắt phát sáng.

Tiểu Vân há hốc miệng, nửa ngày vẫn chưa khép lại được.

“Thằng nhóc giờ đã mê hoặc thế này, lớn lên thì xong hẳn, nhất định là hại nước hại dân.” Tiểu Thanh trợn mắt há miệng nói.

Tôi bịt miệng cười: “Cũng không biết giống ai!”

Tiểu Thanh và Tiểu Vân đều không lạ gì Đinh Nhất Nhị và chồng chị ta, phân tích nửa ngày, cuối cùng đưa ra kết luận: Nếu đem ra so sánh thì Đinh Nhất Nhị có vẻ đa tình hơn, không biết chị Đinh giờ có vô cớ mà hắt hơi điên cuồng không nữa.

Hứa Lăng Phi vừa ngồi đã lấy PSP ra, Ân Chân lạnh lùng quét mắt: “Làm bài tập cho xong đi đã.”

Thằng bé lập tức ngoan ngoãn lấy bút và vở bài tập ra, trốn vào một chiếc bàn nhỏ chăm chỉ ngồi làm.

Tôi phục lăn, đây mới đúng là có uy. Xem ra quyết định giao nó cho Ân Chân trông nom thật là sáng suốt.

Tôi xoa xoa đầu Hứa Lăng Phi: “Nghe lời chú Ân, chị Vân, chị Thanh nhé, biết chưa hả?” Nói xong, tự tôi cũng rung mình, quan hệ xưng hô loạn hết cả.

Hứa Lăng Phi hiểu biết gật gật đầu.

Tôi yên tâm đi làm.

Vừa mở QQ lại thấy Thôi Hoài Ngọc và Tang Duyệt tranh cãi.

Nguyên nhân là vì Tang Duyệt gần đây mê phim Mỹ, thề sẽ lấy chồng Tây.

Hoài Ngọc điềm đạm nói: “Chồng Tây cũng rất tốt.”

Tôi đang băn khoăn tự hỏi không biết cô ấy đứng cùng chiến tuyến với Tang Duyệt từ bao giờ, lại thấy thêm một câu: “Mùa đông có thể mặc ít hơn người khác một cái quần lông.”

Tôi cười chảy cả nước mắt, khắp mặt bàn toàn khăn giấy, bất ngờ một cánh tay giơ ra trước mặt tôi, trong tay là một gói giấy ăn ướp hương nhè nhẹ.

“Từ, giám đốc từ!” Chính là giám đốc mới của bộ phận thị trường - Từ Kiều Kiều.

“Niên Đinh phải không?” Môi chị ta thoáng cong lên, cười thân thiết.

“Vâng, giám đốc Từ có việc tìm tôi?” Tôi nhận gói khăn giấy, sau đó lẳng lặng thu nhỏ giao diện QQ.

Ánh mắt chị ta như đang cười: “Cô vào phòng tôi một lát nhé.”

“Vâng!” Tôi đáp, lòng thầm nghĩ có lẽ mục đích cũng giống Quách Thần Thần, muốn lôi kéo tôi đây mà.

Từ Kiều Kiều bắt chéo hai chân, nhướn mày cười: “Cứ thoải mái, ngồi đi!”

“Cám ơn giám đốc Từ, chị có việc gì cần tôi làm?”

“Tôi vừa vào công ty không lâu, về lý phải thỉnh giáo cô mới đúng.”

“Không dám, không dám!” Tôi vội nói, đạo hạnh của chị ta cao hơn Quách Thần Thần nhiều, tôi bắt đầu thấy thấp thỏm không yên.

Chị ta hắng giọng, đột nhiên hỏi: “Cô thuộc Tứ Đảng?”

“Á!” Tôi kinh ngạc.

“Vừa rồi tôi nhìn thấy ảnh trên desktop của cô, là Cửu Châu Thanh Yển[2] phải không?”

[2] Đảo lớn nhất trong 9 đảo nhân tạo ở di tích Viên Minh Viên. Theo vua quan phong kiến thời trước, thiên hạ có “9 châu”, nên đã xây dựng 9 đảo nhân tạo tại đây.

Khóe miệng tôi nhếch lên: “Giám đốc Từ thật tinh mắt.”

“Tôi cũng là fan của Tứ Gia Đảng.” Chị ta cười đầy ẩn ý.

Tôi không biết có nên bắt tay chị ta hay không, nhưng chị ta đã giơ tay ra trước: “Sau này chúng ta có cùng tiếng nói rồi.”

“Ha ha ha!” Tôi cười ngượng ngùng.

Chị ta hào hứng xoay màn hình máy tính lại: “Nhìn xem, đây là tiểu thuyết về Tứ Gia mà tôi đang viết, đây là tài liệu về sử Thanh mà tôi đang chỉnh lý, đây là những bức ảnh có liên quan tới Tứ Gia mà tôi chụp

khi đến Bắc Kinh, còn có...” Chị ta đang lật tìm trong folder máy tính: “... lời phê bằng bút son của Ung Chính triều, nếu cô cần, tôi sẽ nén lại gửi cho cô.”

Tôi liú lười, Tứ Gia Đảng này cũng chẳng kém gì tôi. Tôi lấp bắp: “Ừ, giám đốc Từ, chị...”

“Tôi thích nhất Niên quý phi, cô cũng họ Niên, chúng ta thật có duyên.” Chị ta giống như một đứa trẻ hào hứng chia sẻ với tôi những thứ mà mình tâm đắc, hoàn toàn khác hẳn với hình ảnh người phụ nữ oai nghiêm và năng động trong cuộc họp ngày hôm qua.

“Chỉ hận vì gặp gỡ quá muộn.” Phải một lúc lâu sau tôi mới thốt ra một câu.

“Sau này có cơ hội sẽ trao đổi, bàn bạc nhiều.” Nụ cười trên môi chị ta nở bừng. “Đúng rồi, cô thường vào diễn đàn nào?”

Tôi còn chìm đắm trong sự chuyển biến của chị ta, chưa kịp thoát ra nên bất giác trả lời: “Diễn đàn Thanh sử.”

Chị ta kích động búng tay. “Tôi cũng thế.” Rồi cong môi: “Nick của cô là gì?”

Tôi mím môi: “Từ Y.”

“Tôi là Niên Hốt Hốt.” Chị ta cong cả mắt.

Ồ, Niên Hốt Hốt, tôi vẫn còn đang lơ mờ chưa hiểu. “Giám đốc Từ, tôi có việc phải làm, chúng ta nói chuyện sau được không?”

“Được, sau này chúng ta hãy hợp tác vui vẻ, cùng nhau đốc sức, không để Tứ Gia phải mất mặt.” Từ Kiều Kiều vẫn cười.

“Ừm, dạ!” Tôi trả lời lấp lửng.

Ngồi về chỗ của mình, đầu óc tôi lúc này mới suy nghĩ được, tôi thế này có bị coi là đã sụp đổ của chị ta chưa?

Từ Kiều Kiều giảo hoạt vô cùng, tôi cũng không ngạc nhiên, sao có thể để chị ta làm rối loạn kế hoạch của mình.

Khóe mắt liếc thấy Tiêu tổng vừa vào văn phòng, tôi lập tức theo sau.

Tôi sớm đã chuẩn bị sẵn bài diễn thuyết, nhanh nhẹn nói xong suy nghĩ của mình.

Tiêu tổng nhìn tôi muốn cười nhưng không cười, cũng không nói gì.

Hoặc đồng ý hoặc từ chối, tôi không nghĩ lại xảy ra tình huống thế này. “Tiêu tổng, anh cũng nên nói một câu cho em biết.” Tôi không thể kiên nhẫn hơn.

Anh ta vui vẻ nói: “Được, chỉ cần cô lấy được đơn hàng của tập đoàn Lâm Giang, tôi sẽ để cô phụ trách một tổ.”

Tôi hậm hực: “Tiêu tổng, chắc anh cũng biết Ôn Nam Hỷ giờ đã là giám đốc bộ phận mua hàng của tập đoàn Lâm Giang, anh làm thế này chẳng phải làm khó em sao?”

“Có chút khó khăn mới thể hiện được năng lực của cô chứ!” Mắt Tiêu tổng thoáng hiện lên ánh cười.

Đây đâu chỉ là chút khó khăn, đây rõ ràng muốn lấy mạng tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy câu danh ngôn cổ “cáo dù có giảo hoạt thế nào cũng không thắng được thợ săn” quả nhiên rất có lý.

Tôi vò đầu bứt tai suy nghĩ suốt cả buổi chiều, cũng không nghĩ ra cách làm sao để xóa hết mọi hiểu lầm trước kia với Ôn Nam Hỷ.

Trước khi hết giờ, tôi nghĩ đến bộ dạng buồn buồn của Hứa Lăng Phi khi không được ăn Crunchy McFlurry hồi sáng nên quyết tâm tối nay sẽ hoàn thành tâm nguyện của nó. Về lý mà nói Ân Chân sẽ không phản đối, thế là tôi gọi điện đến cửa hàng hoa, nói địa điểm và bảo Ân Chân đưa nó đến.

Ai ngờ Ân Chân từ chối thẳng thừng: “Không được.”

“Anh nhân từ một chút đi được không hả?” Tôi bất lực, dạy dỗ trẻ con phải nghiêm khắc, điều này không sai, nhưng cũng không thể không thấu tình đạt lý chứ.

Anh nói: “Không được là không được, không nể mặt ai hết. Tôi làm vậy là vì muốn tốt cho nó.”

“Thế thì cũng phải ăn cơm chứ.” Tôi nhượng bộ, không ăn McFlurry thì thôi, nhưng phải cho ăn cơm, bỏ đói làm nó gầy đi, Đinh Nhất Nhị quay về chắc chắn sẽ đòi mạng tôi.

Ân Chân lạnh lùng: “Đợi nó chép xong mấy bài thơ này tôi sẽ để nó đi ăn cơm.”

Tôi nghe thấy vẻ tức giận trong giọng nói của anh, bèn hỏi: “Nó làm gì anh rồi?”

Anh ngập ngừng: “Cô đến thì biết.”

Tôi rất hào hứng, có thể khiến một người mặt luôn lạnh lùng vô cảm tức tối tới mức này, đó chắc hẳn là người rất có bản lĩnh.

Thuận đường tôi vào KFC mua bánh Tart mang về cửa hàng, Hứa Lăng Phi vừa thấy tôi, vui mừng gọi: “Chị Tiểu Dĩnh!”

“Chép xong thơ chưa? Chép không ngay ngắn, không xong với tôi đâu.” Ân Chân lạnh lùng nói.

Hứa Lăng Phi bĩu môi, ngoan ngoãn ngồi xuống, nhưng cả người bò ra bàn, chớp mũi dính cả vào vở.

Ân Chân điềm đạm liếc nó: “Đứng như tùng, ngồi như kim đồng hồ, đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi.”

Hứa Lăng Phi ngồi thẳng ưỡn ngực, ngay ngắn như khi kim đồng hồ khi chỉ vào số 12, chăm chú viết từng nét một.

“Đang viết gì thế?” Tôi cười hỏi, cầm xấp giấy bên cạnh lên xem, lần lượt nhìn thấy Vọng Lư sơn bộc bố (Xa ngắm thác núi Lư), Tĩnh dạ tứ (Nỗi nhớ trong đêm vắng) của Lý Bạch và Sừ hòa (Cày đồng) của Lý Thân.

“Tại sao lại chép ba bài thơ này?” Tôi tò mò hỏi.

Trịnh Tiểu Vân phì cười thành tiếng.

Dư Tiểu Thanh cười có phần khoa trương hơn, ôm bụng lăn lộn trên ghế.

Về mặt Ân Chân đành lại, chỉ thẳng Hứa Lăng Phi: “Cô bảo nó tự nói đi.”

“Nào, nói cho chị nghe xem.” Tôi dụ giọng.

Hứa Lăng Phi len lén nhìn Ân Chân.

Tôi tiếp tục dỗ dành: “Đừng sợ, chị sẽ thay em làm chủ.”

“Vậy em nói thật nhé?” Hứa Lăng Phi đáng thương trề môi.

Nhìn xem, dọa con nhà người ta tới mức này, tôi xoa xoa đầu nó: “Nói đi!”

Hứa Lăng Phi khẽ nói: “Buổi chiều làm bài tập xong, em nổi hứng làm thơ, làm liền ba bài.”

“Đấy là việc tốt.” Tôi nói. “Cho dù không hay, cũng không thể phạt.”

Ân Chân hừ khê, quay đầu đi.

Tiểu Vân và Tiểu Thanh cười ngặt nghẽo.

Tôi vén mái tóc mai trước trán lên: “Đọc cho chị Tiểu Dĩnh nghe xem nào, chị sẽ không trách mắng em.”

“Vâng.” Hứa Lăng Phi lại len lén nhìn Ân Chân. “Bài đầu tiên là: Nắng rọi Hương Lô khói tía bay[3]/ Lý Bạch bước vào tiệm vịt quay/ Nước miếng rờn rờn ba nghìn thước/ Thò tay vào túi tiền đâu hay.”

[3] Câu đầu tiên trong bài Vọng Lư sơn bộc bố của Lý Bạch.

Khi tôi nghe đến câu thứ hai đã không nhịn được cười rồi, đến khi cả bài thơ được đọc xong, tôi cũng cười bò ra đất giống Tiểu Vân và Tiểu Thanh, đầm bàn thùm thụp, dường như làm vậy cũng không bày tỏ được hết lòng ngưỡng mộ của mình dành cho thằng nhóc.

Về mặt Hứa Lăng Phi chẳng thay đổi nhiều, Ân Chân có lẽ tức tới mức vẹo cả mũi rồi, nhìn bộ dạng hung hăng của anh, xem chừng rất muốn nhảy đến bóp chết Hứa Lăng Phi.

Khó khăn lắm tôi mới dừng lại được: “Em tiếp tục, tiếp tục.” Trực giác mách bảo tôi rằng, hai “tác phẩm” còn lại chắc chắn là thần tác kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Giọng Hứa Lăng Phi nhỏ dần đi: “Cày đồng đang buổi ban trưa[4]/ Mìn rơi thánh thót như mưa ruộng cày/ Nhất Nhị đi ngang qua đây/ Mìn biến ngay thành nhị bách ngũ ‘củ’.”

[4] Câu đầu tiên trong bài Cày đồng của Lý Thân.

Ngay sau đó liền nghe thấy đủ các kiểu tiếng cười, tôi vừa xoa hai hàm cứng đờ của mình vừa nói: “Hứa Lăng Phi, sự kính phục của chị dành cho em cuộn cuộn như nước sông Trường Giang không bao giờ cạn, lại trào dâng tung tóe như nước sông Hoàng Hà không bao giờ rút.”

Ân Chân bực bội cắt ngang lời tôi: “Cô nói như thế, nó sẽ đắc ý đấy.”

Tôi phải dừng lại lấy hơi: “Còn một bài nữa, em đọc hết cho chị.”

“Đầu giường ánh trăng rọi/ Lý Bạch đang ngắm trăng/ Ngẩng đầu với khăn mặt/ Cúi đầu lau đũng quần.” Giọng Hứa Lăng Phi càng đọc càng nhỏ dần, đến câu cuối cùng thì hoàn toàn không nghe thấy.

Tôi thầm thương cảm Lý Bạch sống cũng chẳng dễ dàng gì, không chỉ làm rất nhiều bài thơ lưu truyền tới nay, lại được người người truyền miệng, mà còn bị chúng tôi đem ra làm trò tiêu khiển thế này. Hy vọng ông ấy sẽ không tức giận tới nỗi đội mồ mà dậy.

Tôi nghiêm túc nói: “Hứa Lăng Phi, trước khi gặp em, chị hoàn toàn nghi ngờ về khái niệm “thiên tài” trong nhân thế, nhưng bây giờ, chị tin rồi. Chị từng kinh ngạc tán thưởng trước tài học của Lý Đỗ, quyền luyến không rời với thơ từ ca phú của Lương Hán, cũng từng say mê từ khúc của Tống Nguyên, song hôm nay cuối cùng chị đã hiểu những sở thích trước kia của mình thật nông cạn. Những Lý Thương Ẩn, Đỗ Mục, Tân Khí Tật, Lý Thanh Chiêu, tài năng của họ sao bì được một phần vạn của em!”

Hứa Lăng Phi xấu hổ cúi gầm mặt: “Chị Tiểu Dĩnh, chị thật sự thích thơ em làm ạ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy chị thích nhất bài nào?”

Tôi không cần do dự trả lời luôn: “Bài đầu tiên.”

Hứa Lăng Phi hài lòng gật đầu: “Xem ra chị đúng là biết đánh giá tài năng của em.”

“Đúng thế đúng thế, bà cô chị đây rất biết thưởng thức tài năng của em đấy.” Tôi cười thầm: “Ra ăn bánh Tart trứng đi.”

Ân Chân không thể kiềm chế được nữa, hừ lạnh: “Con hư tại mẹ.”

Tôi cười nghiêng ngả.

Ân Chân thu lại hộp bánh Tart: “Ra góc đứng, hôm nay không được ăn cơm tối.”

“Này, này!” Tôi lo lắng. “Giờ không còn chuộng cách phạt đấy nữa rồi.”

“Tôi còn chưa lấy thuốc ra đâu.” Ân Chân thoáng nheo mắt lại.

“Chúng ta thương lượng được không? Nó vẫn còn trẻ con, lần này tha cho nó, lần sau tùy anh.” Tôi mềm mỏng, Tiểu Vân và Tiểu Thanh cũng xin cho Hứa Lăng Phi.

“Tôi chỉ muốn nó nhớ thật kỹ, thơ từ của cổ nhân sao có thể để nó tùy tiện xuyên tạc như thế? Nhớ hồi tôi lên sáu, mỗi ngày ngủ dậy, sáng học văn chiều học võ, hơn mười tuổi đã thuộc lầu Tứ Thư, Ngũ Kinh, tinh thông kỹ thuật trên lưng ngựa. Đối với thầy kính yêu như thần linh, đâu dám hỗn xược như vậy. Trẻ

con bây giờ có thể ngang ngược bước bình tới mức này, đều là bị những người như cô nuông hù cả đấy. Không có nguyên tắc thì không thể thành người, nó mặc dù còn nhỏ nhưng lại đang là lúc học làm người, trước kia bố mẹ nó dạy dỗ ra sao tôi không quan tâm, nhưng giờ đã giao vào tay tôi thì đương nhiên phải theo nguyên tắc của tôi. Giờ không chịu học, sau này lớn sao có thể gánh vác trọng trách của quốc gia, sao khiến bách tính yên lòng cho được. Tôi...”

Tôi thấy môi anh mở ra khép lại liên hồi, càng nói càng hào hứng. Tiểu Thanh, Tiểu Vân sớm đã né ra xa, Hứa Lăng Phi thà chịu phạt đứng chứ cũng không muốn nghe anh cằn nhằn. Chỉ khổ cho tôi, vì đứng trước mặt anh, chạy không chạy được, tránh không tránh được, bị anh giáo huấn suốt một giờ đồng hồ.

Tới lúc tôi sắp bùng nổ vì không thể chịu được nữa, Ân Chân mới thôi.

Tôi lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm. Người này đã không mở miệng thì thôi, mở miệng nói là kinh hồn, giống hệt vị hoàng đế Thổ Tào nào đó trong lịch sử.

Ân Chân nhấp một hớp trà, tôi lo anh “trắng” họng xong sẽ lại tiếp tục màn “giáo huấn” của mình, vội tìm kế, nói: “Tôi thấy sau này anh nên lập một blog đi.”

“Thế nào gọi là blog?” Anh thoáng chau mày.

“Tôi sẽ dạy anh.” Tôi nói, nhân lúc anh không chú ý vội vàng tui tút bánh Tart ra sau lưng đưa cho Hứa Lăng Phi, đồng thời chắn trước mặt anh, cười như không có chuyện gì.

Ân Chân chấp tay sau lưng đi đến, tôi nháy mắt với Tiểu Vân, cô bé hiểu ý gật đầu: “Tứ Ca, anh muốn rót thêm nước à? Em giúp anh.” Rồi lách người qua, dùng chân che tầm nhìn của Ân Chân.

Tôi ra hiệu cho Hứa Lăng Phi ăn nhanh một chút, nó ra sức nuốt, nhai, nuốt, nhai, rồi nuốt vội nuốt vàng, nghẹn trợn cả mắt.

Tiểu Thanh ngồi bên cạnh lại tìm cách phân tán sự chú ý của Ân Chân, lúc thì chuyển chậu hoa, lúc lại lôi đồ trong hộp ra sắp xếp lại.

Hứa Lăng Phi đứng sau tôi nói khẽ: “Chị Tiểu Đinh, em ăn no rồi.”

Tôi đón lấy hộp giấy, đặt lại chỗ cũ, cũng nói khẽ: “Em cố chịu thêm lúc nữa, chị sẽ nghĩ cách cứu em.”

Ân Chân đưa cho tôi xem kết quả thu chi của cửa hàng ngày hôm nay, tôi chỉ xem qua loa, từ khi anh đến cửa hàng làm, việc làm ăn đúng là khởi sắc không ít.

Tôi dùng khuỷu tay huých anh: “Này, được rồi đấy, anh phạt cũng phạt rồi, đừng làm tổn thương lòng tự tôn của thằng bé quá.”

Anh co duỗi mấy ngón tay, bĩu môi, nhưng không nói gì.

“Anh không đói à?” Tôi cười cười hỏi.

Anh mặt lạnh lùng: “Tôi không đói.”

Tôi quyết định dùng khổ nhục kế, nói bằng giọng đáng thương: “Tôi đói rồi.”

“Tôi có không cho cô ăn cơm đâu.” Ân Chân nhìn tôi từ đầu tới chân.

Dù tôi có nói thế nào, anh cũng nghe không lọt, tôi bắt đầu cảm thấy có chút bức bối.

Tiểu Vân thấy tình hình có chút bất ổn, kéo kéo gấu áo tôi: “Chị Đinh, em đi mua cơm, chị muốn ăn gì?”

Dù giận tới đâu cũng không thể trút vào Tiểu Vân được, đành cười nói: “Vậy thì đành phiền đại tẩu.”

Tiểu Vân kêu ré lên rồi đẩy tôi một cái.

Ân Chân lại chấp tay sau lưng đi đến.

Tôi cắn môi, như đang suy nghĩ gì đó.

Bộ dạng này của anh có vài phần giống Tứ Gia thật.

Tứ Gia tính tình cương nghị, phong cách làm việc dứt khoát triệt để, đặc tội với không ít người. Còn Ân Chân không nề tình riêng, yêu ghét rõ ràng, mắt không vương bụi, gần như là phiên bản của Tứ Gia.

Tôi nhìn anh thêm mấy cái nữa, bắt giác chau mày.

Ân Chân đã đi thẳng tới trước mặt Hứa Lăng Phi, nói bằng giọng đều đều: “Đọc thuộc lòng cả ba bài thơ cho chú nghe, không sót chữ nào thì có thể ngồi xuống.”

Hứa Lăng Phi đâu dám phản đối, ngoan ngoãn đọc thơ, giọng to rõ ràng, vẻ mặt phong phú. Thấy nó được Ân Chân dạy bảo đâu ra đây, tôi bắt giác mỉm cười.

Tôi cứ lo lắng Hứa Lăng Phi ăn chưa no, trên đường về nhà còn mua thêm cho nó miếng bánh ga tô nữa.

Ân Chân trầm giọng: “Đừng nuông chiều trẻ con quá, không tốt.”

Tôi hừ lạnh một tiếng: “Sau này nếu con anh bị đói bị rét thì anh đừng xót nhé.”

Anh điềm đạm đáp: “Không xót.”

Tôi nhún vai coi thường, giờ nói thì dễ lắm, đợi sau này mới biết được.

Về đến nhà Hứa Lăng Phi nhảy lên ghế sofa: “Chị Tiểu Dĩnh, em muốn xem Cừu và sói.”

Tôi đưa điều khiển tivi cho nó: “Tự tìm kênh đi.”

“Cô lại chiều nó rồi.” Ân Chân nói với giọng không vui.

Tôi kéo anh đến trước máy tính: “Mặc kệ nó, tôi dạy anh lập blog.”

Đầu tiên là đăng ký một địa chỉ email, sau đó đăng ký blog ở sina, khi đổi tên sử dụng, tôi trưng cầu ý kiến của anh, anh nói: “Dận Chân” rồi nhấn mạnh: “Là Dận Chân, chứ không phải Ân Chân.”

Tim tôi giật thót một cái, nhưng vẫn nghe theo anh gõ hai từ đó, lại bị thông báo rằng tên này đã được sử dụng.

Ân Chân chau mày: “Thế thì đành để Ân Chân vậy.”

Kết quả vẫn thế.

Thử liên tiếp mấy cái tên, đều không được.

“Chuyện gì thế không biết.” Ân Chân xì mặt xuống.

“Hi hi, Tứ Gia nhà tôi rất được yêu quý.” Tôi cười. Đột nhiên nảy ra một ý, gõ xuống một dòng chữ: Ái Tân Giác La Dận Chân.

Quả nhiên đã thành công.

Tôi cười đắc ý: “Cũng vẫn còn may, nếu để thêm vài ngày nữa có khi ngay cả cái tên này cũng bị cướp mất ấy chứ.”

Anh hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Đừng vội!” Tôi giúp anh hoàn thiện thông tin cá nhân: “Sau đó anh có thể tha hồ mà nói. Nhớ là blog Sina mỗi status chỉ được giới hạn trong 140 chữ, đừng viết nhiều.”

“Biết rồi!” Anh nóng lòng muốn thử.

Tôi nhường máy tính cho anh, cảm thấy có lẽ phải lắp thêm một bộ máy tính nữa, thời đại thông tin, một ngày không có mạng tôi không sống nổi.

Tôi cắn hạt dưa, cùng ngồi xem hoạt hình với Hứa Lăng Phi, thực sự nhàm chán tới phát hoảng, bèn ghé vào xem Ân Chân lên mạng.

Anh liếc nhìn tôi, nhưng không đuổi tôi đi.

Thao tác máy tính của anh giờ đã tương đối thành thạo, tôi thấy anh chưa gửi status nào, chỉ thấy thêm bạn và theo dõi, liền tò mò hỏi: “Tại sao anh muốn theo dõi những người này?” Tôi chỉ vào một danh sách

tên dài trên màn hình, đây đều là những bạn mạng tương đối thân thuộc với tôi trên các diễn đàn về sử Thanh và blog.

Ân Chân nhìn tôi như nhìn người thiếu năng: “Cô không thấy bên cạnh họ đều có ghi chú sao, phàm những người ghi chú là Tứ Gia Đăng tôi đều kết bạn hết.”

Tôi bần khoản một lúc, mới hỏi: “Anh có cần phải như thế không?”

Anh không nói gì, ôm lấy máy tính tiếp tục chăm chú.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhưng anh không kết bạn với tôi.”

“Tôi có biết cô là ai đâu?”

Tôi giành lấy chuột, click mấy cái, thấy tên của mình hiện ra trong danh sách bạn của anh, tự nhiên thấy hài lòng vô cùng.

“Đôn Túc Hoàng Quý Phi Niên Dĩnh.” Ân Chân chau mày. “Tên gì mà lằng nhằng thế?”

“Nhưng đây là người phụ nữ mà Tứ Gia yêu nhất.” Tôi cười tươi như hoa.

Khóe miệng Ân Chân lại bắt đầu giật giật: “Da mặt cô dày thật.”

“Lẽ nào không đúng, hừ!”

Vẻ mặt anh bỗng... thiếu tự nhiên: “Tôi... không biết.”

“Đúng rồi, sao anh biết được!” Tôi lẩm bẩm như tự nói với mình. “Tại sao tôi lại hỏi anh nhỉ, kỳ lạ thật.”

Ân Chân biểu hiện phức tạp, vô thức cắn môi dưới. Cánh môi bị cắn tới ửng hồng, bất giác tôi lại nhớ tới cảnh trên bánh xe khổng lồ ở công viên giải trí, tim đập nhanh hơn, bất giác mặt đỏ ửng.

Có thứ gì đó mạnh mẽ đang lớn lên trong tim, tôi vội vàng ép chút tâm tư đó xuống: “Này, đàn ông con trai mà cắn môi gì chứ.”

Ân Chân còn chưa nói gì, Hứa Lăng Phi ngồi bên cạnh thản nhiên xen vào: “Mẹ em nói đàn ông cắn môi là biểu hiện của thụ[5].”

[5] “Thụ” ở đây chỉ người đóng vai trò là nữ trong tình yêu đồng giới nam.

Tôi giật thót cả mình, Đinh Nhất Nhị dạy con cái gì thế không biết. Tôi túm cổ áo nó kéo đến trước mặt mình: “Em thì hiểu thế nào gọi là thụ chứ?”

“Em hiểu chứ.” Hứa Lăng Phi gật gật đầu. “Mẹ em có giải thích với em rồi, chính là đàn ông với đàn ông...”

Càng nói càng chẳng ra sao, tôi vội vàng ngắt lời nó: “Sau này đừng nghe lời hủ nữ đấy nữa, mẹ em đang đưa em đi vào con đường không đúng đắn.”

Ân Chân nhìn chúng tôi với ánh mắt không hiểu.

Tôi thầm than may mắn, cũng may anh không hiểu nghĩa của từ “thụ” mà chúng tôi đang ám chỉ, nếu không anh bạn nhỏ Hứa Lăng Phi chắc chắn sẽ gặp xui xẻo.

Giọng Ân Chân lạnh lùng “bay” tới: “Hứa Lăng Phi, không sớm nữa, nên đi ngủ rồi đấy.”

“Ồ!” Hứa Lăng Phi hậm hực đáp.

Tôi tìm quần áo cho nó thay rồi đẩy vào nhà tắm, nói với Ân Chân: “Phải phiền anh rồi!”

Ân Chân lấy lại vẻ mặt “tê liệt” của mình, cầm đồ tắm đi vào theo.

Nhân lúc đó, tôi đăng nhập vào QQ của mình.

Thôi Hoài Ngọc gửi tin nhắn cho tôi: “Tiểu Dĩnh, ngày mai mình chính thức chuyển đến Thượng Hải.”

“Ừm, tới lúc ấy mình sẽ đón cậu đi tẩy trần.” Tôi gửi một icon mặt cười qua.

“Hứa nhé.”

Tôi suy nghĩ, người con gái như Hoài Ngọc bình thường tức trí đa mưu, biết đâu lại có thể đưa ra lời khuyên xác đáng cho tôi, bèn đem ân oán giữa tôi và Ôn Nam Hỷ cùng những lời của tổng giám đốc kể cho cô ấy nghe.

Cô ấy trả lời rất nhanh: “Dùng mỹ nhân kế đi.”

Tôi lém qua icon lườm: “Mình đang nói nghiêm túc.”

“Mình cũng nghiêm túc, cậu tự mình nghĩ đi, muốn hòa giải với Ôn Nam Hỷ, rõ ràng là việc nằm mơ giữa ban ngày, thế chẳng phải nên “xuống tay” ở chỗ khác sao. Ôn Nam Hỷ giờ là bạn gái của tổng giám đốc tập đoàn Lâm Giang, vậy thì cậu hãy nắm tay trên của cô ta, vừa có thể hoàn thành nhiệm vụ, lại khiến người phụ nữ đó tức mà chết. Một mũi tên trúng hai đích, tốt biết bao.”

Tôi tròn tròn mắt: “Cậu chỉ nói vớ vẩn!”

“Haizz, không nghe thì thôi, mình off để giữ gìn nhan sắc đây, chúc ngủ ngon!”

“Bye bye!” Tôi phải suy nghĩ rất nhiều, những lời cô ấy nói mặc dù nghe không đứng đắn lắm, nhưng cũng vì đường cùng rồi.

Tôi tìm gương, trong gương là một gương mặt thanh tú có thừa nhưng xinh đẹp rực rỡ thì chưa đủ, bộ dạng này cho dù có đi dụ dỗ Thẩm Trạch đa tình, e là anh ta cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn tôi lấy một cái.

Tôi buồn bã bày đồ trang điểm ít tới đáng thương của mình ra, nếu thật sự phải đi tới bước này thì cần phải nhờ Hoài Ngọc cải tạo triệt để bản thân một lần.

Trong phòng tắm tiếng động rất lớn, tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tóm lại là nghe như quỷ khóc sói kêu, thảm thiết vô cùng.

Hứa Lăng Phi khoác bộ quần áo ngủ đi ra, mặt đỏ lừ, còn Ân Chân toàn thân ướt rượt như vừa trải qua nạn hồng thủy.

Tôi bảo Ân Chân mau mau đi tắm, quay lại thấy Hứa Lăng Phi đang nhìn chăm chăm vào tivi liền nói: “Cho em xem thêm một lát nữa, nhưng khi chú Ân ra thì em phải đi ngủ ngay.”

Nó lẳng lặng gật đầu, ánh mắt ảm ức vô cùng.

Quả nhiên Ân chân vừa đi ra đã đuổi Hứa Lăng Phi vào ngủ, căn bản không thể nào thương lượng với anh ta nữa.

Tôi cười hi hi: “Hứa Lăng Phi, em có thể lựa chọn, ngủ cùng chị hoặc ngủ cùng chú Ân.”

“Không cần đâu.” Hứa Lăng Phi nói với bộ dạng ông cụ non. “Mẹ em bảo chia rẽ tình cảm ân ái vợ chồng nhà người ta là kẻ thiếu đạo đức.”

Tôi suýt nữa thì thổ huyết: “Vô sỉ, ai là vợ chồng với anh ta chứ!” Tôi liếc xéo Ân Chân.

Hứa Lăng Phi gãi gãi đầu: “Vì hai người ở cùng nhau.”

“Chị cũng ở cùng với em nữa mà.” Tôi cảm thấy không thể giải thích cho nó nghe một cách nghiêm túc được, nên đành vòng vo.

“Chị là chị em.” Hứa Lăng Phi đỏ mặt.

Tôi thuận miệng nói tiếp: “Anh ta là chú em.”

Có lẽ Hứa Lăng Phi bị tôi vòng vo khiến rối tinh cả nên rồi, gật đầu bừa đáp: “Vâng!”

“Ừm, em chọn đi.”

“Nhưng...” Hứa Lăng Phi ngược mắt nhìn tôi, rồi lại nhìn Ân Chân. “Bình thường em quen ngủ một mình một phòng.”

“Em lấy đâu ra nhiều nguyên tắc thế.” Khi tôi đã bắt đầu đuối lý, tạ ơn trời đất, cuối cùng thì khuôn mặt trong quân bài cũng mở miệng.

Hứa Lăng Phi lấp bắp: “Nếu trong phòng có người khác sẽ ảnh hưởng tới giấc ngủ của em.”

Tôi cảm thấy mình sắp nổ tung tới nơi.

“Chị Dĩnh, chị ngủ có tốt không?”

Tôi nghĩ một lát rồi đáp: “Có”

“Cũng phải, những người vô tâm vô tính đều ngủ rất tốt, giống hệt mẹ em.” Hứa Lăng Phi nhếch khóe môi lên.

Tôi “...”

Ân Chân liếc tôi, như cười như không.

Hứa Lăng Phi có lẽ không dám hỏi câu đó với Ân Chân, đành thở dài: “Buổi tối nếu em ngủ không ngon giấc, ban ngày sẽ chẳng có tinh thần, mà nếu không có tinh thần thì em không thể làm xong bài tập, mà không làm xong bài tập thì sẽ bị thầy cô giáo mắng, mà nếu bị thầy cô giáo mắng, em sẽ cảm thấy tâm lý nặng nề, mà nếu tâm lý nặng nề, buổi tối em càng không thể ngủ được, cứ như vậy, một vòng luẩn quẩn, tình trạng sức khỏe của em sẽ giảm sút, mà tình trạng sức khỏe giảm sút...”

“Em vẫn nói chưa xong à?” Tôi vỗ vỗ trán thở dài. “Em ngủ một mình một phòng đi.”

Hứa Lăng Phi hô to “vạn tuế” rồi chiếm ngay phòng ngủ của tôi.

Tôi trừng mắt lườm Ân Chân, trẻ con bây giờ thật không đơn giản, giờ đã gặp báo ứng rồi nhé.

Anh thần sắc điềm đạm, không nói gì.

Tôi vò đầu bứt tai, tối nay phải ngủ thế nào đây.

Ân Chân cầm chăn gối trải xuống sàn, nói: “Theo lệ cũ.”

Khóe miệng tôi khẽ cong lên, người này thật tự giác.

Tôi nằm trên giường trần qua trở lại, không sao ngủ được.

Ga giường và gối luẩn quẩn mùi hương của người nào đấy.

Không biết là ai đã từng nói, mùi hương của mỗi người là khác nhau, nếu quen rồi thì có thể nhận ra ngay.

Mùi hương của anh thanh đạm, có mùi của gỗ đàn hương, rất dễ chịu.

Tôi ôm chặt hai má đỏ bừng, vùi vào trong chăn, tôi đang nghĩ đi đâu thế này.

Nghe thấy tiếng lật người khe khẽ của Ân Chân, tôi hỏi: “Anh cũng không ngủ được à?”

“Ừm!” Anh nói tiếp. “Tôi không buồn ngủ lắm.”

“Vậy thì...” Tôi cười xòa. “Anh kể vài câu chuyện cười cho tôi nghe đi.”

“Không biết.”

“Vậy tôi kể cho anh nghe.” Không biết tại sao tôi lại đột nhiên nghĩ đến câu “Cười với Gia một cái, vậy Gia cười với nàng một cái”, tự nhiên phì cười.

“Cô hay thật, chuyện còn chưa kể, tự mình đã cười rồi.” Trong bóng tối, tôi nghe thấy giọng Ân Chân dịu dàng.

Tôi bắt đầu thông thả nói: “Ngày xưa có một con cừu, một hôm nó ra ngoài chơi gặp một con sói. Sói nói: “Tao sẽ ăn thịt mày.” Anh đoán xem kết quả thế nào?”

Ân Chân khẽ đáp: “Sói một lần định ăn thịt cừu, cừu đều tìm cách chạy thoát được.”

Tôi hừ một cái: “Anh xem phim Cừu và sói nhiều quá đấy.”

“Vừa rồi có liếc mắt nhìn mấy cái.” Ân Chân cười. “Tôi không đoán được, kết quả thế nào?”

Ánh mắt tôi lướt xuống dưới đất: “Kết quả sói ăn thịt cừu.”

Anh cười khan hai tiếng.

“Tôi kể cho anh nghe thêm một chuyện nữa.” Nói tới chuyện cười tôi là cao thủ. “Một người đàn ông đi làm hôm thứ Sáu, hôm nay là ngày trả lương, anh ta không về nhà mà ở quán bar với bạn suốt mấy ngày cuối tuần, đồng thời tiêu sạch tiền. Buổi tối Chủ nhật, cuối cùng anh ta cũng về nhà, vợ anh ta đang tức tối chờ anh ta, bắt đầu lớn tiếng mắng chửi anh ta âm ỉ, mắng gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng bà vợ cũng không cần nhằn nữa, hỏi anh ta: “Nếu anh cũng không gặp em trong ba ngày liền thì anh nghĩ thế nào?” Người chồng trả lời: “Anh thấy rất tuyệt.” Thế là thứ Hai qua đi, anh ta không nhìn thấy vợ. Thứ Ba và thứ tư qua đi, anh ta vẫn không nhìn thấy vợ.” Tôi ngăn không cho Ân Chân lên tiếng hỏi. “Đến thứ Năm, sau khi mất ngủ một chút, cuối cùng anh ta cũng có thể lơ mơ nhìn thấy bóng vợ mình.”

Ân Chân đầu tiên im lặng không lên tiếng, một lúc sau, vọng lên tiếng cười kìm nén của anh.

Tôi khẽ nhướn mày, đến câu chuyện cười cũ rích này mà cũng chưa nghe bao giờ, không biết hơn hai mươi năm qua anh có niềm vui gì.

“Còn nữa không?”

Tôi ngáp dài: “Muốn nghe thì đợi ngày mai đi.”

“Được!”

Im lặng một lúc, tôi bắt đầu thấy nặng mắt, vô thức hỏi một câu: “Ân Chân, anh lấy vợ chưa?” Cũng không nghe thấy anh trả lời, từ từ chìm vào mộng cảnh.

“Vén khăn che mặt lên, từ nay vợ chồng gắn bó, loan phượng hạnh phúc.” Hỷ nương bên cạnh khéo léo dẫn dắt từng bước.

Một đôi dép của đàn ông xuất hiện trong tầm nhìn hạn hẹp của tôi, tim tôi đập nhanh.

“Tiểu Dĩnh!”

Giọng nói này...

Một mái đầu ngắn ngủn đã hiện ra trước mặt tôi, bên tai là tiếng cười chế nhạo.

Tôi mở bừng mắt, do động tác hơi mạnh, chỉ nghe thấy bụp một tiếng, người đã rơi khỏi giường, tỉnh luôn mộng. Tôi bức vô cùng, chỉ xem chút nữa là tôi đã có thể nhìn thấy mặt người đó rồi.

“Cô đang hát vở gì thế?”

Mặt đối mặt, Ân Chân vẫn nghiêm nghị như khuôn mặt trong bộ bài.

Tôi chồm cả người lẫn chân ngồi dề lên người anh, hai chân còn kẹp chặt anh ở tư thế khá... bất nhã. Khi ấy tôi quyết định đào hố tự chôn mình, tránh đối diện với nỗi xấu hổ.

Một tuổi tôi không còn đái dầm nữa, ba tuổi đã nhận biết được mặt chữ, sáu tuổi biết làm việc nhà, bảy tuổi một mình tự đi học không cần bố mẹ đưa đón, thế mà hơn hai mươi tuổi đầu, lại ngã từ trên giường xuống sàn. Nếu việc này bị đồn ra ngoài, tôi sẽ không sống nổi.

“Xương tôi sắp gãy rồi.” Ân Chân ồm ồm nói.

Tôi khoa trương hít một hơi thật sâu, rồi đứng dậy làm như không có chuyện gì.

Anh đã từng dề lên tôi một lần, hôm nay tôi dề lại, coi như hòa.

7. Chương 7: Nếu Có Thể Ở Bên Nhau

Tôi thoát được công việc khổ sai là ra ga tàu đón Thôi Hoài Ngọc, nhưng Tang Duyệt thì không tránh được.

Khi cô ấy gọi điện cho tôi, giọng vẫn còn đang hỗn hển thở: “Tiểu Dĩnh, cậu có biết con bé Hoài Ngọc mang bao nhiêu valy hành lý không?”

Tôi có thể tưởng tượng được bộ dạng của cô ấy, sẽ có túi to túi nhỏ, ba lô trước ba lô sau, tay xách, khuỷu tay treo. “Chẳng phải còn có Mười Đồng sao?”

“Hừ!” Tang Duyệt tức giận. “Vừa xuống xe anh ta liền nói công ty có chuyện phải qua đó ngay, công việc tay chân giao hết lại ình, hừ hừ.”

“Đáng thương quá, cậu con gái chân yếu tay mềm.”

“Vì vậy, bữa cơm lát nữa, cậu mời.” Cuối cùng cái đuôi hồ ly của cô ấy cũng đã lòi ra.

“Được rồi, cậu đặt chỗ xong thì gọi ình.” Thực ra cô ấy không cần dùng khổ nhục kế, tôi sớm đã muốn mời rồi, tiện thể đưa Tiểu Vân, Tiểu Thanh, Ân Chân và Hứa Lăng Phi cùng tới, nhiều người mới vui.

Sau khi hết giờ làm tôi chạy như bay tới cửa hàng hoa, vì muốn tiện cho tôi nên nhà hàng mà Tang Duyệt đặt cách chỗ này không xa.

Lúc này, bình thường cửa hàng hoa sẽ không có khách nữa, nhưng một người đàn ông hai tay chắp sau lưng đang đứng chân trước một loại hoa, nhìn chăm chú.

“Chào anh, nếu anh muốn mua hoa hoặc có nhu cầu gì, nhân viên của cửa hàng chúng tôi sẽ giới thiệu cho anh.” Tôi cười nói, cảm thấy lạ khi không có ai ra tiếp anh ta.

“Chị Dĩnh, đây là anh họ em, mặc kệ anh ấy.” Tiểu Vân bực bội nói.

“Nếu em có việc thì về trước đi.” Tôi không phải là bà chủ không thấu tình đạt lý.

“Không có việc gì.” Tiểu Vân ngập ngừng, định nói rồi lại thôi.

Người đàn ông kia dút hai tay vào túi quần, nhàn nhã đi đến: “Cô chính là cô Niên?”

“Vâng, anh có chuyện gì?”

“Tôi là Kha Phong, anh họ của Tiểu Vân.” Anh ta tự giới thiệu.

“Hân hạnh!” Tôi cười ngượng ngùng.

Trịnh Tiểu Vân kéo tôi sang một bên: “Anh ấy đến là muốn đưa em về.”

Tôi bắt giác ngẩn ra.

Trịnh Tiểu Vân là người Hàng Châu, học đại học ở Thượng Hải, sau khi tốt nghiệp đến làm cho tôi, tôi chưa từng nghĩ đến việc cô ấy sẽ rời đi.

“Anh ấy phụng lệnh mẹ em, muốn đưa em về đi xem mặt.”

“Em nói em có bạn trai rồi là xong mà.” Tôi không hiểu.

“Nhưng em lấy đâu ra bạn trai chứ?”

“Anh trai chị!” Tôi thấy yên tâm hơn, đây chẳng phải việc gì to tát, cứ giao cho anh tôi là sẽ giải quyết ổn thoả thôi.

Ánh mắt Trịnh Tiểu Vân có tia sáng xẹt ngang, rất nhanh sau đó tối lại: “Anh Mục không ở đây, nước xa không cứu được lửa gần.”

“Em ngốc chết đi được!” Tôi nói. “Một cuộc điện thoại, anh ấy sẽ lập tức bay tới.”

“Thật không?”

Tôi cốc cho cô ấy một cái. “Chị dâu tương lai của em ơi, chị đừng hành hạ anh trai em nữa.”

Tiểu Vân xấu hổ quay đi. “Chị Dĩnh, chị giúp em gọi điện nhé.”

“Em gọi anh ấy sẽ vui hơn.” Thấy tai Tiểu Vân đã đỏ bừng lên, tôi không trêu nữa. “Được rồi, đừng lo lắng vớ vẩn nữa, chị gọi là được chứ gì.”

Mục Hàn quả nhiên vui sướng quá đổi: “Anh sẽ bay chuyến sớm nhất.”

Tôi bất chợt nhớ ra ông anh trai còn có một chiếc laptop cũ, vẫn để đó không dùng, liền bảo anh ấy mang về cho tôi, anh lập tức vui vẻ đồng ý.

Tôi nói với Kha Phong: “Buổi tối cùng đi ăn cơm nhé, bạn trai của Tiểu Vân, cũng là anh trai tôi, sẽ đến muộn một chút.”

Anh ta nhìn nhìn tôi, giọng điệu bình thản: “Được.”

Một đoàn sáu người đi trên phố, Kha Phong và Ân Chân đi trước, hai người bọn họ dường như rất tâm đầu ý hợp. Tiểu Vân theo sát phía sau, thỉnh thoảng quay lại nói chuyện với tôi và Tiểu Thanh. Hứa Lăng Phi vừa đi vừa đá sỏi dưới chân.

Đi mãi đi mãi, Tiểu Vân ôm trán kêu to, thì ra trong lúc thất thần cô ấy đã va vào cột điện.

Tôi không ngừng lắc đầu.

Kha Phong không nói không rằng đi lại, giơ tay xoa xoa cái cột điện: “Thật khổ ải quá!”

Dư Tiểu Thanh nhìn anh ta với ánh mắt sùng bái, suýt nữa thì nói: “Cho em xin chữ ký”. Vì chuyện của Mục Hàn mà Tiểu Thanh vẫn luôn oán trách Tiểu Vân, bây giờ thấy Tiểu Vân bị đau, cô ấy vui sướng vô cùng.

Lại đi một đoạn nữa, tôi và Tiểu Vân bắt đầu xảy ra tranh cãi trong việc xác định đường đến nhà hàng. Tôi nói: “Rẽ phải mới đúng.”

Tiểu Vân vò vò tóc nói: “Chắc chắn là rẽ trái.”

Tiểu Thanh đứng bên cạnh tôi: “Mình cũng nhớ là rẽ phải.”

Ân Chân nói ngắn gọn: “Rẽ phải.”

“Tôi không thường xuyên đến đây mà cũng biết là phải rẽ phải.” Kha Phong cũng nói.

Chỉ còn lại mình Hứa Lăng Phi, Tiểu Vân nhìn nó mong đợi. Hứa Lăng Phi chớp chớp mắt: “Mẹ em nói phải nghe lời chị Tiểu Dĩnh.”

Trịnh Tiểu Vân bất lực nói: “Ngại quá, em ngu đường.”

Kha Phong liếc mắt nhìn cô em họ khinh miệt, cướp lời: “Đừng sỉ nhục từ ngu đường! Em không phải là ngu đường, mà là gốc ghêch.”

Trịnh Tiểu Vân phản xạ một cách có điều kiện: “Hứ, anh cũng đừng sỉ nhục từ gốc ghêch!”

Tất cả mọi người phì cười, Tiểu Vân vẫn không hiểu mình sai ở chỗ nào.

Dư Tiểu Thanh nhìn Kha Phong với ánh mắt đăm chiêu, anh ta đi tới đâu, ánh mắt cô ấy theo tới đó.

Tôi đẩy Tiểu Thanh một cái: “Này, nhanh như thế mà đã thay lòng đổi dạ rồi à?”

Cô ấy xấu hổ nói: “Chị Dĩnh, anh Kha Phong ăn nói thật sắc sảo!”

“Bạn Dư Tiểu Thanh này, bạn có khả năng kiểm soát trước đàn ông không đấy?” Người mà cô ấy phải lòng không phải anh trai tôi, mà là anh họ của Tiểu Vân.

Tiểu Thanh vâng vạ vạ: “Chị Dĩnh, chị không biết à, em thích nhất là những người đàn ông mồm miệng sắc sảo và có giọng nói dễ nghe.”

“Ồ!” Tôi cố ý trêu chọc. “Vậy Bát Gia nhà em thì sao, bị em đưa xuống vị trí thứ mấy?”

Tiểu Thanh cắn môi, quay người bỏ đi.

Tôi bần khoản nghĩ, bộ dạng này của cô ấy, theo như cách nói của Hứa Lăng Phi thì là biểu hiện của thụ.

Thôi Hoài Ngọc vừa nhìn thấy tôi liền vỗ tay: “Tiểu Dĩnh, ở đây!”

Tôi ngồi xuống cạnh Hoài Ngọc: “Tang Duyệt chưa đến à?”

“Đừng nhắc nữa, cô ấy có việc không đến được.” Thôi Hoài Ngọc buồn bực.

Tôi giới thiệu Ân Chân, Kha Phong, Hứa Lăng Phi với Thôi Hoài Ngọc, Tiểu Vân và Tiểu Thanh thì cô ấy gặp nhiều lần rồi, không cần nói nữa.

Hai mắt Thôi Hoài Ngọc lần lượt hết nhìn Ân Chân lại nhìn Kha Phong, mặt tươi như hoa. “Tiểu Dĩnh!” Cô ấy ghé sát vào tai tôi. “Vẫn là cậu hiểu mình nhất, biết mình thích trai đẹp.”

“Cậu lại không giữ đạo làm vợ rồi, mình gọi điện thoại cho Mười Đồng đây!” Tôi làm bộ lấy tay móc điện thoại.

“Đừng mà!” Hoài Ngọc lườm tôi.

Thực ra cô ấy chỉ nhanh mồm nhanh miệng thế thôi, chứ bản chất lại rất truyền thống.

Tôi gọi đồ ăn xong, quay đầu nhìn Hoài Ngọc: “Mười Đồng bạn thế à, đến cơm tối cũng không đến ăn?”

“Công ty mở tiệc đón tiếp anh ấy.” Hoài Ngọc cười gian tà. “Thực ra ban sáng cũng không phải vội vàng đến thế, là mình muốn hành hạ nô dịch Tang Duyệt, cố ý tách Mười Đồng ra.”

Tôi cười đám bạn: “Cậu thật xấu quá!”

Hoài Ngọc thần bí huých tôi: “Tối qua mình nằm mơ, một nhóm người cưỡi giày ngồi kiệu bàn Nhật ăn lẩu Bắc Kinh, cậu hỏi mình rau thơm có đủ không, có cần thêm nắm hương và rau sống không, Tứ Gia ăn vận như người hiện đại, lúc về còn đi giày cho cậu.”

Tôi xấu hổ: “Đáng ghét!” Khóe mắt liếc thấy Ân Chân đang vênh tai, nhìn về phía chúng tôi mấy lần.

Hoài Ngọc ho hai tiếng: “Cậu hạnh phúc lắm hả, mãn nguyện lắm hả?”

Tôi ôm mặt.

“Haizz, Tứ Gia quả nhiên yêu cậu nhất!” Hoài Ngọc buồn bã nói.

Tôi băn khoăn: “Giờ cậu nói những lời như thế, không ghen nữa à?”

Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt tình cảm dâng trào: “Mình là đích phúc tấn của cậu, Tứ Gia yêu cậu cũng là yêu mình.”

Chỉ nghe “cạch” một tiếng, đĩa trên tay Ân Chân rơi xuống nền. “Ngại quá!” Anh khom người cúi nhặt, lúc đứng dậy lại làm rơi cái khăn mặt ướt.

Tôi bất mãn nói: “Anh cẩn thận chút đi!” Rồi hào hứng hỏi: “Này, thế cậu có nhìn rõ khuôn mặt Tứ Gia không?”

“Nhìn không rõ lắm, nhưng khuôn mặt hình dáng có vài phần giống anh ta.” Hoài Ngọc chỉ vào Ân Chân.

Chúng tôi cùng quay sang nhìn Ân Chân, bộ dạng kỳ quái.

Ân Chân bị hai chúng tôi nhìn dựng cả tóc gáy, lúng túng kéo kéo cổ áo, rồi lại dùng khăn giấy ra sức lau bát đĩa.

Tôi phá lên cười: “Hoài Ngọc, cậu nhất định là bị tác động tâm lý.”

Cô ấy gật gật đầu: “Cũng phải, tên anh ta thật có sức lừa đảo lớn.”

Tôi đẩy đĩa giá về phía cô ấy: “Ăn nhiều một chút.”

Hoài Ngọc ầm ức: “Mình muốn ăn thịt!” Một lúc sau, mồm cô ấy nhai thịt bò, ậm ờ nói: “Đúng rồi Tiểu Dĩnh, trước khi mình tìm được việc làm, cậu phải thu nhận mình.”

“Mười Đồng không nuôi nổi cậu sao?”

Thôi Hoài Ngọc toét miệng cười: “Cả ngày ở nhà cũng chán, mình đến cửa hàng hoa giúp cậu.”

“Cậu hỏi Tiểu Thanh, Tiểu Vân và Ân Chân, ai chịu chia bớt một nửa lương cho cậu, mình sẽ đồng ý.” Tôi nhìn cô ấy cười gian tà.

Tiểu Vân thản nhiên nói: “Nhân viên của cửa hàng sắp nhiều hơn hoa rồi.”

Tiểu Thanh cũng chậm rãi nói: “Gần đây vật giá leo thang.”

Ân Chân điềm đạm: “Tôi phải kiếm tiền trả nợ.”

Sau đó cả ba người đồng loạt quay đi.

Hoài Ngọc tức giận: “Mọi người thật quá đáng!”

Tôi nhún vai: “Mình cũng chẳng có cách nào khác.”

“Mình không nhận lương là được chứ gì?” Hoài Ngọc sắp cuống hết cả lên.

“Hứa đấy nhé!” Bốn người đồng thanh, tôi lần lượt bắt tay chúc mừng ba người kia, lao động miễn phí sao có thể không cần.

“Các cậu!” Thôi Hoài Ngọc hai tay chống nạnh.

Kha Phong vỗ vỗ vai Tiểu Vân: “Em đi theo chị Dĩnh ăn nói có vẻ tiến bộ đấy.”

Tiểu Vân kiêu ngạo: “Chẳng thế!”

Hứa Lăng Phi nháy mắt nhướn mày: “Chị Tiểu Dĩnh là giỏi nhất!”

“Đừng nịnh đầm nữa!” Tôi gạt mũi nó. Cũng không quên tán dương Mục Hàn: “Anh trai em cũng không tồi đâu, anh Kha, tôi đảm bảo Tiểu Vân ở bên anh tôi sẽ rất hạnh phúc.”

Kha Phong điềm đạm cười: “Gọi tên tôi là được rồi.”

Tiểu Vân kéo Hoài Ngọc hỏi: “Chị Hoài Ngọc, chị nghe anh Mục hát bao giờ chưa?”

Hoài Ngọc nhìn tôi: “Chưa.”

“Thế thì chị nhất định phải nghe!” Tiểu Vân nghiêm túc nói. “Nếu không sẽ hối hận đấy.”

“Được, chị sẽ nghe.”

Một lúc sau, Tiểu Vân lại nói: “Chị Hoài Ngọc, về em sẽ ghi âm gửi cho chị.”

Hoài Ngọc gạt đầu.

Lại thêm năm phút nữa trôi qua, Tiểu Vân vỗ vỗ gáy nói: “Chị Hoài Ngọc, thực ra anh Mục hát sống sẽ càng hay hơn.”

Dư Tiểu Thanh thật sự không thể chịu đựng được nữa, liếc mắt nhìn Tiểu Vân: “Trình Tiểu Vân, cậu sắp thành Tường Lâm Tẩu[1] rồi đấy.”

[1] Nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn. Tường Lâm Tẩu là phụ nữ lao động điển hình ở nông thôn Trung Quốc cũ, thiện lương, chất phác, ngoan cường.

Kha Phong nheo mắt lại: “Trình Tiểu Vân, em cũng thật không biết xấu hổ, kín đáo một chút được không, đừng như kẻ si tình gốc ghếch thế nữa.”

“Đúng thế, đúng thế.” Tiểu Thanh mượn gió bẻ măng.

Tiểu Vân nhìn tôi với ánh mắt cầu cứu, tôi cũng lực bất tòng tâm, ăn nói cay nghiệt không phải sở trường của tôi.

“Tâm đầu ý hợp là việc tốt đẹp nhất trên thế gian này, sao có thể nói là hành động si tình chứ.” Ân Chân thoáng mỉm cười. “Duyên trời tác hợp, cậu làm anh nên mừng cho em mình mới phải.”

Đương nhiên tôi cũng nương theo lời anh mà nói tiếp: “Thực ra anh trai tôi cũng quản Tiểu Vân chặt lắm, chắc Tiểu Vân thấy gò bó.”

“Cũng phải.” Hoài Ngọc bĩu môi. “Không giống Tang Duyệt, nó đối với anh cậu là tình đơn phương, bọn mình không ủng hộ.”

“Gì cơ?” Hình như tôi ngửi thấy mùi của “tin tức”.

Hoài Ngọc khinh miệt nói tiếp: “Hôm nay nó thổ lộ với mình rằng mấy hôm trước bị mất ngủ, thử uống bia, rượu trắng, rượu tây rồi nhưng đều vô ích, sau đó nghe Mục Hàn hát, lúc ấy mới ngủ ngon.”

Tôi mở to hai mắt, còn có cả việc này nữa.

Trịnh Tiểu Vân sắc mặt thoáng thay đổi, Hoài Ngọc vội quay sang giải thích: “Tiểu Vân đừng ghen, đây chỉ là mối tương tư đơn phương của Tang Duyệt thôi, trong lòng Mục Hàn chỉ có mình em.”

Tôi gật đầu lia lịa. “Anh chị rất chung thủy, trước kia anh ấy từng thích một cô gái Bắc Kinh, nhưng vì rất nhiều nguyên nhân mà họ không thành. Sau đó anh ấy quen em, thế là hoàn toàn dứt bỏ mối tình trước đó.”

Ai ngờ tôi vừa nói xong, sắc mặt Tiểu Vân càng khó coi hơn.

Hoài Ngọc tức giận lườm tôi một cái: “Mình thấy cậu không phải đang giúp anh ấy mà là hạ bệ anh ấy.”

Tôi hối hận chỉ muốn tự mình mấy cái bạt tai, nhưng lại không phục, trừng mắt lườm lại: “Chẳng phải cậu là người khơi chuyện trước?”

Dư Tiểu Thanh cười bò ra bàn, tôi nói: “Không được sung sướng trên nỗi đau khổ của người khác.”

Kha Phong bèn giúp Tiểu Thanh: “Mục Hàn là người thế nào, đợi anh ta đến sẽ biết.”

Tôi và Hoài Ngọc đứng về phía Kha Phong, Ân Chân ủng hộ Tiểu Vân, còn Tiểu Thanh và Kha Phong một phe, cục diện vô cùng hỗn loạn. Tôi đỡ trán, thầm nói: “Đại ca thân yêu của em ơi, ai bảo anh khuấy động bao nhiêu trái tim thiếu nữ thế này, hôm nay em cũng không thể ngăn chặn được, anh hãy tự cầu phúc đi!”

Cả một bàn người chỉ có Hứa Lăng Phi là điềm tĩnh nhất, nhưng vừa cúi đầu liền phát hiện ra, nó đã chén hết đĩa khoai tây chiên.

Hoài Ngọc lau lau mồ hôi: “Tý nữa em đừng có đánh rắm đấy.”

Nó lắc lắc đầu nói: “Thầy giáo em nói, rắm là khí trong người, làm gì có chuyện không được đánh.”

Tôi tò mò hỏi: “Thầy giáo dạy môn nào nói thế?”

“Hi hi!” Nó cười cười, nhanh chóng chuyển đề tài: “Chị Tiểu Đình, câu vừa rồi em đối đáp chuẩn chứ?”

Ân Chân khề hừ một tiếng, lạnh lùng liếc nó: “Xem ra hôm qua phạt thế vẫn chưa đủ.”

Câu nói này như một câu thần chú, Hứa Lăng Phi lập tức cúi mày cụp mắt: “Chú Ân, cháu sẽ không dám nữa.”

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, rất đúng.

Ăn no uống đủ, cũng là lúc phải về, nhưng Mục Hàn còn chưa tới thì đám người này giải tán sao được. Tôi đề nghị: “Cứ ngồi mãi ở đây cũng không hay, còn không đi chắc nhân viên phục vụ sẽ khó chịu. Hay là, chúng ta đi hát karaoke?” Tôi là vì nghĩ cho Mục Hàn, mặc kệ mọi việc, đợi khi nào anh ấy đến hát vài câu, đảm bảo Tiểu Vân sẽ nguôi giận ngay.

“Tôi không có ý kiến.” Kha Phong nói.

“Vậy còn cậu?” Tôi hỏi Hoài Ngọc. “Đi cùng bọn mình hay về nhà?”

“Có trò vui để xem sao không đi.” Hoài Ngọc cười hi hi nói, còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Tôi như muốn tức thở: “Cậu không cần báo cáo với Mười Đồng nhà cậu à?”

“Ôi may mà cậu nhắc, cậu mau ình biết địa chỉ, lát bảo anh ấy tới đón.” Thôi Hoài Ngọc toét miệng cười.

Tôi đọc địa chỉ, cô ấy đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, cúi đầu nhắn tin.

Hoài Ngọc là cây hát karaoke nổi tiếng, về cơ bản có mặt cô ấy thì người khác sẽ không có cơ hội phát huy. Cô ấy điểm loạn trên màn hình một hồi, một danh sách bài hát dài dằng dặc hiện ra, có lẽ phải hát tới tận sáng mai.

Tôi ngồi xuống cạnh Ân Chân: “Anh cũng hát một bài đi!”

“Không biết hát!” Anh ngượng ngùng nói.

Bản thân tôi cũng là người hát không tốt lắm, nên có cảm giác đồng bệnh tương liên. “Vậy chúng ta cùng uống rượu đoán tay?” Phải tìm trò gì để chơi chứ, nếu không thà về nhà ngủ còn hơn.

Anh lắc lắc đầu.

Hoài Ngọc vừa nghe tới rượu, mắt phát sáng, vứt bỏ cả micro: “Chúng ta gọi một chai Chivas đi!”

“Được!” Tôi thoải mái đáp, bởi vì tôi biết, Mục Hàn nhất định sẽ giành trả tiền.

Sau khi rượu được mang lên, tôi đang định lấy trà xanh ra để uống cùng, Hoài Ngọc khăng khái gạt tay: “Không cần!” Cô ấy đổ nửa cốc rượu: “Thế này mới đã”, rồi ngửa cổ uống cạn, còn nhìn tôi như khiêu khích.

“Hi hi, tửu lượng khá quá!” Tôi không mắc mưu cô ấy, chỉ nhấp một ngụm nhỏ, cô ấy uống say lát có Mười Đồng tới đón, còn tôi phải làm thế nào?

Trịnh Tiểu Vân cười: “Anh họ em tửu lượng cũng tốt lắm đấy.”

Dư Tiểu Thanh càng sùng bái hơn, hai mắt sáng long lanh: “Người đàn ông biết uống rượu rất có khí phách.”

Tôi cười khan rồi huých Ân Chân: “Này, cô ấy nói anh không có khí phách đàn ông.”

Ân Chân điềm tĩnh liếc tôi: “Có khí khái hay không không phải cô ấy nói là xong.”

Tôi vô cùng tán đồng: “Tiểu Thanh, giờ với em người tình trong mắt hoá Tây Thi!”

Tiểu Thanh xấu hổ cúi đầu.

Tôi lẩm bẩm như tự nói với mình: “Anh tôi cũng uống rất khá, tôi nhớ Tết năm ngoái, anh ấy uống một lúc bốn chai rượu trắng, mặt không đỏ đầu không đau.”

Kha Phong cười ha hả: “Cuối cùng cũng tìm được đối thủ rồi.”

Tôi cũng cười, thái độ của anh ta đối với Mục Hàn trước sau vẫn không được thân thiện, có lẽ cũng là vì đề phòng, sợ Tiểu Vân thiệt thòi.

Hoài Ngọc hát xong một bài uống một ly rượu nên đã ngà ngà say, cô ấy tay cầm chai rượu, nhìn thấy ai cũng rót, nhìn thấy ai cũng đòi cạn ly.

Mọi người đều rất phối hợp, Tiểu Vân bình thường không biết uống rượu nhưng hôm nay cũng cụng ly rồi nhấp môi.

Chỉ có Ân Chân không uống.

“Tôi không biết uống rượu!” Anh quả quyết nói.

“Là rượu, không phải thuốc độc.” Ánh mắt Hoài Ngọc loé sáng.

Ân Chân nhìn thẳng: “Tôi không uống.”

Hoài Ngọc tức tối: “Uống một hớp không mang thai được đâu.”

Ánh mắt Ân Chân loé lên một tia sáng sắc lẹm khó nắm bắt, quay người đi không thèm nhìn cô ấy nữa.

Hoài Ngọc vẫn lải nhải: “Thật chẳng nể mặt người khác gì cả.”

Tôi vội dàn hòa, đón lấy ly rượu: “Mình nể mặt cậu”, rồi làm bộ làm tịch uống một hớp lớn, thực ra chỉ vào dạ dày được một phần ba.

Lúc này Hoài Ngọc mới vui trở lại, khoác vai tôi tiếp tục hát một mình.

Mục Hàn không phụ lòng mong mỏi của mọi người, cuối cùng cũng đến nơi trước mười giờ. Anh thở dốc đẩy cửa bước vào, nở nụ cười mê hồn: “Chào mọi người.” Anh đưa túi máy tính cho tôi, ngay sau đó rất tự giác ngồi xuống cạnh Tiểu Vân, những người còn lại cũng tự giác nhường chỗ cho anh.

Kha Phong đưa cho anh ly rượu, mặt không đổi sắc, tự mình giới thiệu: “Tôi là anh họ của Tiểu Vân, ly này mời anh!”

Ly rượu của ông anh vợ tương lai kính, Mục Hàn nào dám từ chối.

Kha Phong lại rót đầy ly khác: “Anh đến muộn, ly này là rượu phạt.”

“Phải phạt! Phải phạt!”

Trong nháy mắt, Mục Hàn đã uống bốn ly rượu.

Trịnh Tiểu Vân kéo kéo tay áo Kha Phong: “Anh, đủ rồi.”

“Xót rồi à?” Kha Phong điềm điềm hỏi.

“Đâu có!” Trước mặt bao nhiêu người thế này, đánh chết Tiểu Vân cũng không thừa nhận.

Thực ra tôi cũng rất xót, nhưng không phải xót Mục Hàn, mà là xót tiền trong ví của anh ấy.

Mục Hàn ợ ra hơi rượu: “Các vị, xin thứ lỗi, tôi vào nhà vệ sinh một lát.”

Tôi đẩy Ân Chân: “Anh đi với anh ấy đi!”

Ân Chân gật gật đầu, tôi mím môi, vào những lúc quan trọng, vẫn phải nhờ tới anh.

Tôi thở hắt ra: “Anh Kha, anh tôi rất có thành ý. Những ly rượu anh mời, anh ấy đều đã uống cả rồi.”

Tiểu Vân vội vội vàng vàng gật đầu.

Kha Phong thùng thảng: “Bốn chai rượu trắng mà còn sống được thì mấy ly rượu kia có tính là gì.”

Tôi câm nín, vừa rồi đúng là vạ miệng.

Dư Tiểu Thanh: “Anh Kha nói đúng!”

Tôi và Tiểu Vân cùng lườm Tiểu Thanh, Tiểu Thanh im tịt.

Hoài Ngọc quen khuấy động không khí, cô ấy đảo đảo mắt, cười nói: “Tối nay, hình như chỉ có mình Ân Chân là chưa uống.”

Tôi trầm giọng nói: “Anh ấy nói không biết uống rượu rồi mà.”

“Mời anh ta uống rượu thật chẳng dễ dàng gì!” Hoài Ngọc nói cười vui vẻ, cô ấy đổ ly nước quả của Ân Chân đi, thay vào đó là nửa cốc Chivas. “Ai bảo anh ta làm mất mặt mình, ai bảo anh ta chẳng coi mình ra gì.”

Tôi phá lên cười: “Hoài Ngọc, cậu nhỏ nhen thế từ bao giờ hả?”

Cô ấy nói giọng oán trách: “Anh ta từ chối mình, cũng giống như Tứ Gia từ chối mình, mình rất đau lòng.”

“Cậu say thật rồi!” Tôi cười ngất, đỡ cô ấy ngồi ra một góc.

Ân Chân dìu Mục Hàn vào, tôi vội hỏi: “Anh tôi không sao chứ?”

Anh lắc lắc đầu, mặt bình thản, đợi Mục Hàn ngồi vững, mới khề giọng nói: “Nôn hai lần, vẫn ổn.”

Tôi chân thành nói: “Phiền anh quá!”

Anh không nói gì, cầm cốc lên, tôi thót tim, đang định ngăn lại, thì đã bị Hoài Ngọc kéo một cái, cuối cùng vẫn không dám lên tiếng.

Có lẽ là khát, anh uống vừa vội vừa nhanh, ngay sau đó lông mày nhíu chặt: “Mùi vị thứ đồ uống này lạ quá!”

Hoài Ngọc chống nạnh cười như điên: “Ai bảo anh không nể mặt tôi, ha ha ha, chẳng phải đang uống rượu đấy à?”

Tôi rùng mình.

Sắc mặt Ân Chân trầm xuống, như chuẩn bị nổi cơn tam bành, nhưng rất nhanh sau đó anh ôm chặt đầu, dựa vào thành ghế sofa.

Không phải lại giống như say thuốc đấy chứ, tôi thầm nghĩ. Có được kinh nghiệm lần trước, tôi cũng không hoang mang lắm.

“Này, anh không sao chứ.” Tôi xán lại gần, vỗ vỗ anh.

Anh đột nhiên ngồi thẳng dậy: “Tôi muốn hát!”

Tôi vô thức hỏi: “Anh muốn hát bài gì?”

“Được lòng dân sẽ có thiên hạ.” Anh nói ngắn gọn.

Tôi liếc nhìn qua, anh ngoài sắc mặt hơi đỏ ra, ánh mắt vẫn tinh nhanh, không giống bộ dạng kẻ say rượu.

“Tứ Ca, em gọi bài cho anh.” Tiểu Vân hào hứng.

“Đa tạ!”

“Tứ Ca, anh khách sáo quá!” Tiểu Vân nhanh nhẹn tìm thấy tên bài hát của Lưu Hoan, chọn bài, sau đó bấm nút thêm bài.

Rất nhanh âm nhạc vang lên, cả căn phòng bỗng bình.

Ân Chân ngồi thẳng, tay cầm micro, không đợi nhạc dạo kết thúc, lớn tiếng hát: “Đếm anh hùng, luận thành bại, tự cổ tới kim anh có thể nói rõ, công tội mặc lòng nói, mưa gió bão bùng vẫn đi về một mình...”

Cái thứ giọng khàn khàn này...

Sai nhạc, sai tới tận dãy Himalaya.

Trịnh Tiểu Vân và Dư Tiểu Thanh ôm nhau cười bò.

Tôi vẫn luôn nghĩ mình là người hát không ra gì, không ngờ giờ lại còn xuất hiện một người tệ hơn mình.

“Đừng hát nữa!” Tôi nói.

Ân Chân cầm chặt micro sống chết không buông.

Tôi bất lực, tự tìm đường lui ỉnh: “Nghe cái thứ giọng vỡ tim vỡ phổi này, có cảm giác giống A Đỗ[2] phải không?”

[2] A Đỗ, tức Đỗ Thành Nghĩa, là ca sĩ người Singapore.

Chẳng ai thèm quan tâm tới tôi.

“Vậy cách lên xuống này giống Đào Lang[3] không?” Tôi tiếp tục.

[3] Ca sĩ người Trung Quốc.

Mọi người hoàn toàn phớt lờ.

Đến khi Ân Chân hát xong, đôi tai bị đầu độc của chúng tôi mới được giải thoát.

Tôi thở hắt ra, vội cướp micro nhét vào tay Hoài Ngọc, bực bội: “Đều do cậu hại.”

Cô ấy cười gian tà: “Mình đâu biết anh ấy dễ say như thế, mà cách say cũng rất độc đáo.”

Tôi quay người nhìn Ân Chân, anh lại ngã ra ghế sofa.

“Mình rất tò mò muốn biết tại sao anh ấy lại cứ phải chọn bài này?” Hoài Ngọc ngạc nhiên hỏi.

Tôi trả lời bằng giọng khẳng định: “Anh ấy xem Vương triều Ung Chính nhiều quá.”

Hoài Ngọc tỏ vẻ hiểu biết: “Xem ra cũng bị cậu bức hại.”

“Còn lâu ấy!” Tôi phản đối. “Là do anh ấy tự xem, rảnh rồi còn nghiên cứu sử Thanh cơ.”

Ân Chân nằm bò ra một lúc lại ngồi thẳng dậy: “Niên Dĩnh, tôi có chuyện này muốn nói với cô.”

“Hai người nói chuyện đi, nói chuyện đi.” Hoài Ngọc cười rồi đi ra chỗ khác.

Tôi khoanh tay trước ngực, nhìn anh chăm chăm: “Anh muốn nói gì?”

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi mắt đen sâu thăm thẳm không thấy đáy: “Tôi là Dận Chân.”

Tôi xua xua tay một cách thiếu kiên nhẫn: “Tôi biết anh là Ân Chân.” Bên kia Kha Phong và Mục Hàn lại bắt đầu uống tiếp, tôi không còn lòng dạ nào mà ngồi đây nói chuyện với Ân Chân nữa.

Anh khẽ nắm tay tôi: “Tôi muốn nói, tôi là Tứ Gia.”

Tôi cười: “Vậy sao anh lại đến năm 2010?”

“Xuyên không đến.” Anh nghiêm túc nói.

Tôi càng buồn cười hơn, chắc chắn là nghe thấy cuộc đối thoại giữa tôi và mẹ. Ai cũng bảo khi say rượu là nói thật nhất, sao anh lại chỉ biết nói “quá” lên thế này.

“Cô đừng có không tin.”

Tôi ngờ nghệch ừm một tiếng. “Ân Chân, anh say rồi.”

“Tôi không say!” Mắt anh rất bình tĩnh.

Tôi nhún vai, bình thường những người say rượu chẳng ai thừa nhận mình say cả. “Được rồi, anh say thật đấy, nằm xuống nghỉ một lát đi!”

“Niên Dĩnh!” Anh vội vàng kéo tay tôi.

Bên kia Mục Hàn uống đỏ mặt tía tai, bắt đầu ăn to nói lớn, tôi vội đẩy Ân Chân ra, chạy tới cạnh Mục Hàn, giật lấy ly rượu trong tay anh: “Anh, đừng uống nữa.” Tôi tức giận nhìn Kha Phong: “Anh Kha, anh còn rót rượu cho anh ấy nữa, tôi không nể mặt đâu.”

Mục Hàn cười ha ha nhìn tôi: “Em gái này trông quen quá!”

Tôi cảm thấy từng giọt mồ hôi nhỏ tong tong xuống.

Kha Phong vô tội nhướn mày: “Tôi không ép, là anh ấy chủ động uống.”

“Phải đấy!” Tiểu Thanh giúp đỡ. “Anh Mục nói hôm nay tâm trạng rất vui, phải uống để chúc mừng.”

Mục Hàn bắt giắc gật đầu: “Anh vui, vui lắm!” Cao hứng lên, anh còn hát: “Chưa say rượu đã say người...”

Tôi sầm mặt: “Anh vội vàng nửa đêm tới đây, còn chưa ăn gì, bụng rỗng uống rượu, không say mới lạ.”

Trịnh Tiểu Vân lo lắng nhìn Mục Hàn: “Chị Dĩnh, anh Mục không sao chứ?”

Tôi vỗ vỗ vào tay Tiểu Vân: “Chăm sóc anh ấy, đừng để anh ấy uống nữa.”

Mục Hàn đột nhiên chân mềm nhũn, ngồi thụp xuống nền.

Tiểu Thanh nhanh tay giành đỡ anh với Tiểu Vân.

Mục Hàn đột nhiên cười ngây ngốc, rồi ôm chặt Tiểu Thanh, vén tóc mai trên trán cô ấy ra: “Anh thật sự rất thích em.” Anh nghiêng đầu, ngủ mất.

Tiểu Thanh ngẩn ngơ tại trận.

Nụ cười trên mặt Tiểu Vân cứng đờ.

Kha Phong đứng dậy, cạy tay Mục Hàn ra, đẩy Tiểu Thanh về phía sau: “Mục Hàn, tôi thật thất vọng về anh.”

Đầu tiên tôi sốc, ngay sau đó vội vàng dàn hoà: “Anh tôi say rồi, nên ăn nói lung tung.”

“Hừ!” Kha Phong ánh mắt lạnh như băng. “Gặp người nào yêu người nấy, anh ta căn bản không xứng với Tiểu Vân, cũng không xứng với Tiểu Thanh.”

Tôi hít một hơi thật sâu: “Anh đừng động chạm làm tổn thương người khác.”

“Sự thực như vậy.” Nụ cười của Kha Phong lạnh như băng tuyết.

“Anh so đo gì với kẻ say chứ!” Tôi nổi cáu, cao giọng.

“Tửu phẩm như nhân phẩm.” Giọng Kha Phong vẫn bình tĩnh như thế, anh ta quay sang Tiểu Vân, lạnh lùng nói: “Trình Tiểu Vân, trước kia em còn trẻ không hiểu biết, gặp và yêu một người đàn ông thời kỳ đồ đá thì không nói làm gì, nhưng giờ cũng đừng tìm kẻ đốt rơm nhóm lửa về chứ!”

Tiểu Vân bĩu bĩu môi, khinh miệt nhìn Mục Hàn một cái: “Đốt rơm nhóm lửa? Anh đề cao anh ta quá rồi, cả nhà anh ta chỉ mặc vỏ cây.”

Tôi bức chết mất, Tiểu Vân vợ cả tôi vào mà mắng, xem ra đúng là giận quá mất khôn.

Hoài Ngọc ghé tai tôi thì thầm: “Lần đầu tiên mình thấy Tiểu Vân ăn nói sắc lẹm như thế, tiềm lực của con người thật vô hạn.”

Hứa Lăng Phi cũng thì thầm: “Có thể ép một người dịu dàng như chị Tiểu Vân thành thế này, chú Mục Hàn thật quá vĩ đại.”

Tôi vỗ trán, chắc trong mắt nó, phụ nữ là chị còn đàn ông đều là chú cả.

Kha Phong giọng có vài phần không được khách khí: “Giờ anh phải đi rồi, còn Trình Tiểu Vân thì sao?”

“Đương nhiên cùng đi!” Tiểu Vân tức tối nói, mặt đỏ bừng cả lên.

Hai người cùng rời bước, không thèm chào tôi.

Dư Tiểu Thanh ỉu xiu: “Chị Dĩnh, em về trước đây!”

Khó khăn lắm mới vui vẻ một lần mà cuối cùng tàn tiệc trong bức bối, còn phải rước thêm hai con quỷ say, tôi bức tức đá cho Mục Hàn một cái.

“Tiểu Dĩnh, giờ làm thế nào?” Hoài Ngọc hỏi tôi.

Tôi suy nghĩ: “Mười Đồng sắp đến rồi phải không, đành nhờ anh ấy giúp đưa hai người này về nhà rồi hẵng tính.”

“Để mình gọi cho anh ấy.”

Tôi gọi nhân viên phục vụ, nhìn con số trên hoá đơn, muốn khóc mà không có nước mắt.

Thôi Hoài Ngọc và Mười Đồng gọi xe trước, sau đó hợp lực đưa Mục Hàn đang bất tỉnh nhân sự nhét vào trong taxi.

Tôi vỗ nhẹ nhẹ lên mặt Ân Chân: “Còn đi được không?”

Anh cần nhằn: “Đã nói rồi, không say!” Nhưng anh bước đi loạng choạng không vững, tôi khẽ thở dài, giữ chặt cánh tay anh.

Hứa Lăng Phi cũng giúp tôi dìu anh ra xe.

Haizz, chưa từng gặp người nào phiền phức thế này, say thuốc, sợ độ cao, yêu bản thân mình quá đáng, sạch sẽ, rượu một ly đã say...

Cả nhóm chúng tôi đưa Ân Chân và Mục Hàn về mỗi người một giường, một tối dứt cả hơi.

Hoài Ngọc nhìn nhìn đồng hồ: “Không sớm nữa, bọn mình phải về đây.”

“Hôm nay làm phiền hai người quá!” Tôi xin lỗi, bởi không ngờ là sự việc lại đến nước này.

“Bọn mình không sao, chỉ lo vấn đề của Mục Hàn và Tiểu Vân thôi, cậu phải nhanh chóng nghĩ cách giải quyết đi.” Hoài Ngọc đập một cái vào vai tôi.

Tôi gật đầu: “Mình biết, đợi anh ấy tỉnh rượu rồi mới tính.”

Hứa Lăng Phi liền tiếp thả mấy quả “bom” to đoàng thật không đúng lúc, ngay lập tức xấu hổ vùi mặt vào ghế sofa.

Hoài Ngọc cười ngất: “Em dùng pháo lễ hoàng gia để tiễn bọn chị à?” Cô ấy cười bò ngã cả vào lòng Mười Đồng, Mười Đồng cũng buồn cười vò vò đầu vợ.

Tôi tiễn vợ chồng Hoài Ngọc ra cửa, lúc quay lại nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Mục Hàn, càng nhìn càng thấy tức.

Anh ấy ngủ rất ngon lành, còn tôi phải làm thế nào?

Tiểu Vân đang tức giận như thế, ngày mai không biết có đi làm không.

Kha Phong lại không thích anh trai tôi, sau này chắc chắn sẽ nói những lời không hay về anh ấy.

Cho dù Tiểu Vân có tha thứ cho Mục Hàn lần này, nếu hàng ngày bị Kha Phong thổi những lời khó nghe vào tai, chắc chắn cô ấy sẽ mềm lòng, e là khi ấy lại thành to chuyện.

Đau đầu đây!

Tôi bực bội nghĩ, có lẽ Kha Phong không chỉ đơn thuần thấy Mục Hàn không thuận mắt, chưa biết chừng bất cứ người đàn ông nào có ý đồ với Tiểu Vân anh ta cũng đều không thể chấp nhận. Theo tình hình này thì có lẽ tới tám chín phần là anh ta có tình cảm với cô em gái.

Nghĩ tới đó, tôi lại cảm thấy thương Mục Hàn, anh ấy không chỉ phải cạnh tranh với những kẻ chinh phục khác, mà còn có một đối thủ vô hình, đây mới là kẻ thù nguy hiểm nhất.

Hứa Lăng Phi ngáp dài: “Chị Tiểu Dĩnh, em buồn ngủ rồi.”

Căn hộ chung cư nhỏ chỉ có hai chiếc giường, giờ Ân Chân và Mục Hàn mỗi người chiếm một chiếc, tôi liếc nhìn nó: “Em ngủ trên sàn được không?” Tôi chỉ vào tấm thảm trải dưới nền mà tối hôm qua Ân Chân trải.

Hứa Lăng Phi lắc lắc đầu: “Em phải ngủ một mình một phòng.”

Tôi nghiêng rằng: “Được, vậy em ngủ trên ghế sofa đi.” Dù sao phòng khách cũng được coi là một phòng.

Rõ ràng là không đủ chỗ, tôi tăng nhiệt độ điều hoà, cố gắng không để thằng bé bị nhiễm lạnh, hai người kia thì đành mặc kệ vậy.

Mục Hàn tự làm tự chịu, tôi ném một tấm thảm lên người anh rồi chẳng quan tâm nữa.

Nhưng Ân Chân thì thật oan ức, nếu không phải do Hoài Ngọc lén lút hành động, cũng không đến nỗi thế này.

Anh lục đục một tiếng, mày cau chặt, bộ dạng như đang rất khó chịu.

“Muốn uống nước không?” Tôi khẽ hỏi.

Anh không có phản ứng gì.

Tôi vén chặt góc chăn giúp anh: “Vậy anh ngủ đi, ngủ một giấc tỉnh lại sẽ không khó chịu nữa.” Tôi cũng rất buồn ngủ, ngày mai còn phải đi làm, chỉ muốn nhanh chóng xong xuôi để còn ngủ ngon, không ngờ anh lại giơ một cánh tay ra giữ chặt tôi.

“Sao thế?” Tôi quay đầu lại.

Cánh tay anh kéo tôi vào lòng, khe khẽ gọi: “Tiểu Dĩnh...”

Giọng nói này... Tôi ngẩn người ra trong giây lát.

Ân Chân giật giật khóe miệng, phủ người xuống, đặt một nụ hôn lên môi tôi.

Tôi còn đang suy nghĩ về giọng nói thì thềm vừa gọi tên mình như đã từng nghe thấy ở đâu đó, anh đã kéo mặt tôi lại, cười khẽ nhìn vào mắt tôi, ánh mắt như dính chặt lấy khuôn mặt tôi, trong mắt tràn ngập sự dịu dàng. “Chưa từng bị đàn ông hôn bao giờ phải không?”

Tôi cứng lưỡi, đại não gần như ngừng hoạt động.

Đáy mắt Ân Chân từ từ gợn lên ý cười thú vị: “Chưa từng bị hôn cũng không phải vội, tôi dạy em.” Anh giữ chặt gáy tôi, làn môi ấm nóng lại áp tới, tôi vô thức nín thở, anh thăm dò liếm liếm môi tôi, ngay sau đó mút chặt lấy, tôi đỡ người ra như con rối gỗ, hoàn toàn không còn biết gì nữa. Môi lưỡi anh linh hoạt tách răng tôi ra, trong hơi thở vẫn còn phảng phất hơi rượu thơm mát, nhanh chóng chinh phục, khám phá vùng đất mới.

Mặt tôi đỏ ửng tới cổ.

Nụ hôn nóng bỏng của anh vẫn chưa chịu dừng lại, càng lúc càng sâu hơn, hơi thở của tôi dần trở nên dồn dập, tôi nói giọng không được rõ ràng: “Buông tôi ra...”

Ân Chân liền dùng sức ôm chặt tôi, hơi ấm cơ thể anh truyền sang tôi theo động tác đó, ánh mắt tôi mơ màng, tay cứ như bị người ngoài hành tinh khống chế, hoàn toàn không tuân theo lệnh của chủ nhân nữa, từ từ bầu chặt lấy vai anh.

Nụ hôn triền miên quần quýt cuối cùng cũng kết thúc, Ân Chân buông tôi ra, tôi đỡ ngực thở dốc, tim vẫn còn đập điên cuồng.

Còn kẻ gây loạn lại đang cười tà mị vô hại, anh thoả mãn chỉnh lại áo, loạng choạng nằm xuống ngủ tiếp.

Không khí ấm áp dịu dàng vừa rồi vẫn còn luẩn quẩn khắp phòng giờ bỗng tan biến như chưa từng tồn tại.

Tôi sờ lên đôi môi sưng mọng, hơi thở vẫn vương vít mùi của anh.

Anh thế này là sao? Uống rượu xong bạo gan? Uống rượu xong bỗng nổi tà tính? Uống rượu xong muốn thổ lộ chân tình? Uống rượu xong bộc lộ bản tính? Tôi căn bản không rõ nụ hôn đó rốt cuộc có nghĩa gì.

Vừa uống rượu vào là anh như biến thành một người khác. Lại học được cách bắt nạt tôi!

Tôi hít một hơi thật sâu, rõ ràng tôi có thể đẩy anh ra, thế mà lại hoàn toàn không nghĩ đến việc phải phản kháng.

Tôi liếc mắt nhìn anh, ngủ ngon lành say sưa, tôi làm sao có thể coi như mọi chuyện này chưa từng xảy ra đây?

Mộng cảnh lại ập đến.

Tôi mặc bộ đồ cưới dày cộp và nặng nề, quỳ trước tiền sảnh, cung kính dập đầu trước cha mẹ ba cái rờ kêu.

Mẹ tôi cẩn thận dặn dò: “Đi lấy chồng rồi, đừng có hành sự tùy tiện nghe chưa.”

Tôi vội vội vàng vàng gật đầu.

Giọng bố tôi thì rõ ràng hơn: “Từ nay về sau phải giúp chồng, dạy con, đừng để bố mẹ mất mặt.”

Tôi ngoan ngoãn: “Con sẽ làm thế, thưa bố.”

Bố tôi xua tay: “Vây đi đi!”

Một cơn gió nhẹ thổi tới khiến khăn che mặt bay lên, tôi nhìn rõ giáo sư Mục và Niên phu nhân đang ngồi chính giữa tiền đường.

Phản ứng đầu tiên của tôi: “Mình điên thật rồi.”

©STE.NT

Sáng sớm tôi bị Hứa Lăng Phi lay tỉnh. Tôi vừa mở mắt, nó đã nhảy dựng lên vì hoảng, chỉ vào đôi mắt gấu trúc của tôi: “Chị Tiểu Đinh, tối qua chị đi ăn trộm gà à?”

Tôi ồm ồm nói: “Vớ vẩn, sần cứng quá, chị ngủ không ngon.”

Nó lại chỉ: “Chú Ân cũng thật chẳng lịch sự gì cả, ai lại để con gái ngủ dưới sàn.”

Tôi liếc nhìn thấy chiếc giường trống không. “Chú ấy đâu rồi?”

“Chú Ân gọi cháu dậy rồi vào nhà tắm rửa mặt.”

“Ồ!” Tôi bóp bóp thái dương, đầu vẫn còn hơi đau.

Ân Chân bước vào, vẻ mặt sáng khoái, liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó rời mắt khỏi bộ quần áo xộc xệch trên người tôi: “Hứa Lăng Phi, cậu phải đi đánh răng rồi đấy.”

Tôi nhìn anh, ký ức tối qua bỗng tràn về. Hai má ửng hồng, mỗi lúc mỗi rạng rỡ.

“Cô không khỏe?” Anh hỏi.

“Không có.” Tôi giữ chặt áo ngủ, ngẩng đầu.

Anh nở nụ cười như hiểu ý: “Vậy thì mau dậy đi, muộn lắm là tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

“Ừm!” Giọng tôi vẫn lí nhí như thế, len lén nhìn anh, vẻ mặt anh thản nhiên, đạo mạo đường hoàng giống như chính nhân quân tử vậy.

Vừa uống rượu tâm tính đã thay đổi, chẳng trách anh lại kiên quyết từ chối rượu như thế.

Tôi nghiêng răng thâm mắng, uống say rồi làm trò lẳng nhăng, tỉnh lại chẳng nhớ gì cả.

Nhưng anh quên cũng tốt, kéo tôi lại phải ngượng ngùng mỗi lần chạm mặt anh.

Từ phòng tắm đi ra, tôi nghe thấy tiếng Hứa Lăng Phi nói: “Chú Mục Hàn, tối qua chú đã đắc tội với chị Tiểu Vân.”

“Thế à?” Mục Hàn xoa xoa đầu vẽ mặt bối rối.

Xem ra đầu óc anh ấy vẫn chưa tỉnh táo hẳn, tôi hừ khê một tiếng: “Ra vực nước lạnh vào mặt rồi sẽ nhớ lại ngay ấy mà.”

“Ừ.” Mục Hàn đi làm thế thật, sau đó cúi đầu ủ rũ, nói: “Anh chỉ nhớ mình đã uống rất nhiều rượu, còn lại quên sạch.”

Đúng là gã đàn ông nào cũng giống nhau, tôi khinh miệt liếc ông anh trai một cái, rồi lại tức tối quay sang lườm Ân Chân.

Vẻ mặt Ân Chân lại tươi cười hơn hở.

Tôi thêm mắm dặm muối thuật lại một lượt những chuyện xảy ra tối qua, chỉ thấy sắc mặt Mục Hàn càng lúc càng khó coi, còn Hứa Lăng Phi ngồi bên cạnh cười tới mức ngả hẳn cả người vào vai Ân Chân.

Ân Chân vừa mở miệng định nói, Mục Hàn đột nhiên lao ra ngoài cửa.

“Anh, anh đi đâu đấy?”

Mục Hàn tâm trạng phức tạp: “Anh đi tìm Tiểu Vân giải thích cho rõ.”

Tôi chậm rãi hỏi: “Anh có biết nhà cô ấy ở đâu không?”

Anh ấy ngập ngừng: “Anh không biết.” Rồi anh lại nói chắc chắn: “Em biết mà.”

“Em cũng không biết.” Tôi trả lời dứt khoát.

Mục Hàn liếc tôi: “Sao em lại không biết?”

Tôi đáp rất nhanh: “Tại sao em nhất định phải biết?”

“Em là sếp của cô ấy.” Mục Hàn nói với giọng rất hiển nhiên.

Tôi cũng không chịu lép vế: “Đây là cuộc sống riêng của nhân viên, sếp cũng không có quyền can thiệp.”

Rất lâu sau anh mới nói: “Vậy anh hỏi Tiểu Thanh.”

Tôi cười: “Anh cho rằng Tiểu Thanh sẽ giúp anh ư?”

“Đương nhiên!” Mục Hàn vô cùng tự tin.

Mục Hàn móc di động ra, nhưng rất nhanh sau đó đã thất bại: “Tiểu Thanh không nghe máy.”

Trong lòng tôi đã có tính toán, Kha Phong chắc chắn dùng mỹ nam kế để chinh phục Tiểu Thanh rồi, bây giờ Tiểu Thanh là đồng minh của anh ta.

“Giờ anh phải làm thế nào?” Mục Hàn buồn bã.

Tôi xoa tay: “Em cũng hết cách.”

Ân Chân từ từ nở một nụ cười: “Đừng cuống, tôi biết địa chỉ nhà Tiểu Vân.”

Tôi nghi ngờ nhìn anh, tôi còn không biết, sao anh lại biết được.

Mục Hàn hỏi đúng câu hỏi mà tôi nghi ngờ.

Đôi môi mỏng của Ân Chân thoáng lay động: “Có một lần cô ấy nói với tôi.” Anh viết địa chỉ lên một tờ giấy, nhét vào tay Mục Hàn.

Mục Hàn bực bội: “Sao anh không nói sớm?”

“Hai người anh một câu chị một câu, tôi làm gì có cơ hội mà nói xen vào.” Đôi mắt sâu hút của Ân Chân thoáng sáng lên.

Hứa Lăng Phi ngây thơ vô số tội hỏi: “Chú Ân Chân nhớ rõ địa chỉ nhà chị Tiểu Vân như thế để làm gì?”

Ánh mắt thăm dò của Mục Hàn đột nhiên sâu thêm mấy phần.

“Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ quên những gì mắt nhìn thấy, tai nghe thấy, tôi cũng có muốn thế đâu.” Ân Chân thần nhiên đáp.

Tôi: “...”

Điều khiến tôi không ngờ được là, khi chúng tôi tới cửa hàng, Tiểu Vân và Tiểu Thanh đã mở cửa bán hàng, ngay cả Hoài Ngọc cũng đã có mặt ở đây để giúp đỡ.

Tiểu Vân ngượng ngùng nói: “Chị Dĩnh, tối qua em thật không tốt, không nên mắng cả chị như thế.”

Tôi vờ giận: “Chị vẫn còn đang giận đây này.”

Tiểu Vân vuốt vuốt mái tóc dài phía sau: “Chị Dĩnh, em thật xin lỗi, lúc đó em không nghĩ được gì cả.”

“Đúng thế!” Tôi lạnh nhạt đáp. “Thêm cả ông anh họ em đứng bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa, em có thể bình tĩnh mới lạ ấy.”

Tiểu Vân vội vàng đón lời: “Em ngủ một giấc tỉnh dậy là hiểu ngay, em giận anh Mục Hàn, nhưng không thể đổ tội lên đầu chị Dĩnh được.”

Tôi xoa xoa đầu cô ấy: “Em cũng không đến nỗi hồ đồ lắm.”

Tôi quay sang Tiểu Thanh: “Còn em bảo vệ Tiểu Vân quá nhỉ, ngay cả điện của anh Mục Hàn cũng không thèm nghe.”

Tiểu Thanh vô tội đáp: “Không liên quan gì đến em, là Tiểu Vân cướp mất điện thoại của em, giờ vẫn còn chưa trả.”

Tiểu Vân cắn cắn môi, không nói gì.

Tôi nói ngắn gọn: “Mục Hàn đến nhà em chịu tội rồi, bọn chị cứ tưởng hôm nay em giận nên sẽ không đi làm.”

“Em là người công tư phân minh.” Tiểu Vân kéo kéo vạt áo, đột nhiên kêu lên thất kinh: “Chết rồi!”

Tiểu Thanh đang ôm một bó hoa hồng rực rỡ tươi tắn, bị tiếng hét của bạn làm cho giật nảy cả mình, sương đọng trên cánh hồng rơi hết vào người: “Trình Tiểu Vân, cậu đừng kêu lên giật cục thế nữa!”

Tiểu Vân thất sắc: “Anh Mục đến đó, trong nhà chỉ còn anh họ em, họ... liệu họ có đánh nhau không?”

Tôi bỗng thấy sợ hãi, nhưng vẫn nói cứng: “Cứ để anh họ em đánh anh ấy một trận cho em được hả giận.”

Tiểu Vân ra sức vịn vịn tay: “Liệu có xảy ra án mạng không?”

Hoài Ngọc phì cười: “Tiểu Vân, em nghĩ nhiều quá rồi.”

Tôi cũng khẽ cười: “Nếu em không yên tâm, thì mau về nhà xem sao đi!” Tôi dừng lại một lát: “Vấn tính công cho em.”

“Em chẳng thêm lo cho anh ấy.” Tiểu Vân nói giọng đều đều, nhưng hai mày nhíu chặt, kết quả của việc lơ đãng là không làm đồ đĩa cắm hoa thì cũng làm rối tung bó hoa mà Tiểu Thanh đã cắm xong.

“Bà cô của tôi ơi!” Tiểu Thanh gào lên.

Hoài Ngọc đẩy Tiểu Vân ra cửa: “Em còn không mau về nhà đi, ở đây chỉ làm hỏng việc thêm.”

Tiểu Vân do dự đi đi lại lại trước cửa, tôi nhìn mà chóng cả mặt, đành lấy cớ đi làm để tránh cho nhanh.

Vào văn phòng tôi lập tức gọi điện cho Mục Hàn: “Anh, anh còn sống đấy chứ? Không thiếu cánh tay cẳng chân nào đấy chứ?”

“Anh rất ổn.” Mục Hàn trả lời.

Tôi yên tâm. “Vậy thì tốt!” Thật không nên coi thường Mục Hàn, anh ấy có được trái tim và sự ngưỡng mộ của bao nhiêu thiếu nữ như thế, không đơn giản chỉ là dựa vào vẻ bề ngoài tuấn tú và giọng hát ngọt ngào.

Mấy hôm nay Tiêu tổng ra nước ngoài, nhưng trước khi đi có viết email giục tôi nhanh chóng xử lý vụ của tập đoàn Lâm Giang. Kỳ thực tôi chỉ là một con hổ giấy, dám gầm không dám nói.

Tôi ngồi ngẩn người trước màn hình máy tính đến nửa ngày, có lẽ phải dùng chủ ý của Hoài Ngọc rồi.

Buổi trưa đến cơm tôi cũng chẳng buồn ăn, chạy thẳng tới cửa hàng.

Hoài Ngọc rút dây cắm mạng của chiếc máy tính để bàn, cắm vào máy xách tay của cô ấy, mở phần mềm Great Wisdom, chăm chú nghiên cứu đồ thị của cổ phiếu K.

Tôi hỏi: “Cổ phiếu mà lần trước cậu bán tháo thế nào rồi?”

“Đừng nhắc đến nữa!” Hoài Ngọc ảo não nói. “Sau khi kịch sàn một ngày, lại tăng liên tiếp năm ngày, khiến mình chán chết đi được.”

“Xem ra danh hiệu “cổ thần” của cậu chỉ hữu danh vô thực.” Tôi cười.

Hứa Lăng Phi cũng cười.

“Trẻ con thì biết gì, dám cười chị à?” Hoài Ngọc tạo thế như chuẩn bị đánh đít nó.

Hứa Lăng Phi chạy ra nấp sau lưng Ân Chân. Bình thường Ân Chân đối xử với nó nghiêm khắc, nhưng vào giờ phút quan trọng, Hứa Lăng Phi vẫn rất tin tưởng anh.

Ân Chân nhìn tôi một cái, đôi mắt sâu thẳm không để lộ bất cứ manh mối nào.

Tim tôi bắt đầu đập loạn, vội vàng quay mặt đi. “Hoài Ngọc, cách lần trước của cậu, mình cảm thấy rất được, cậu hãy làm cổ vấn hình ảnh ỉnh.”

“Hả?” Vẻ mặt cô ấy hoang mang, xem ra đã hoàn toàn quên mất chuyện lần trước tôi kể.

Tôi thì thào vào tai cô ấy vài câu, cô ấy lập tức à ồ như hiểu ra, hào hứng nói: “Không vấn đề, cứ giao việc này ỉnh.”

Hoài Ngọc đẩy tôi vào một góc, lấy ra một chiếc túi đựng đồ trang điểm rất lớn, đổ hết mọi thứ trong túi lên bàn.

Tôi kinh ngạc hỏi: “Ngày nào cậu cũng mang bao nhiêu thứ thế này theo người à?”

“Đương nhiên rồi, khuôn mặt quan trọng hơn hết thấy.”

Tôi lẩm bẩm: “Chẳng trách túi cậu lúc nào cũng nặng như thế.”

Hoài Ngọc bắt đầu bôi bôi trét trét lên mặt tôi, cười hi hi nói: “Đảm bảo lát nữa sẽ chẳng ai nhận ra cậu.”

Tôi bất lực trầm ngâm: “Cậu biến mình thành quái vật, đương nhiên sẽ chẳng có ai nhận ra được.”

“Xi, cậu coi thường mình!” Hoài Ngọc nói. “Mình sẽ khiến cậu xuất hiện trước mặt mọi người với một diện mạo hoàn toàn mới.”

“Đừng dọa cho họ sợ chạy hết là mình cảm ơn cậu lắm rồi.”

Hoài Ngọc cầm cây bút chì kẻ lông mày lên uy hiếp tôi: “Có tin mình sẽ vẽ cho cậu thành cậu bé bút chì Shin không?”

Tôi vội vàng xin tha: “Mình sai rồi, xin cậu hãy giơ cao đánh khẽ.”

Cần mẫn lao động khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, Hoài Ngọc cuối cùng cũng vỗ tay một cái: “Thành công!”

“Chị Dĩnh, mau ra đây cho bọn em ngắm xem nào.” Tiểu Thanh sốt ruột gọi.

Tôi xấu hổ mãi không dám quay người ra, Hoài Ngọc kéo tôi ra: “Beng beng beng, giờ xin long trọng giới thiệu tác phẩm mà tôi tâm đắc nhất trong năm nay.”

Tiểu Thanh vỗ tay: “Oa, xinh quá đi mất.”

Hứa Lăng Phi cũng reo lên khen: “Chị Tiểu Dĩnh biến thành đại mỹ nhân rồi!”

Ân Chân chăm chú nhìn tôi mấy lần, không nói gì, rồi lại nghiêm túc nhìn một lúc nữa, vẫn không nói gì.

Hoài Ngọc sốt ruột: “Ít nhiều anh cũng phải đưa ra một lời nhận xét chứ.”

Khóe miệng Ân Chân cong lên, chậm rãi nói: “Chuyên viên hoá trang quả thật là có bản lĩnh biến vịt thành thiên nga.”

Tôi: “...”

Không biết di động của ai “ding” một tiếng, mọi người đều lần lượt móc di động ra xem.

Dư Tiểu Thanh, Trịnh Tiểu Vân, Hoài Ngọc, Tang Duyệt và cả tôi đều dùng cùng một seri điện thoại như nhau, biến thái đến độ ngay cả chuông cũng chọn giống nhau, vì vậy khi đặt cùng một chỗ, căn bản thường không phân biệt được là di động của ai.

Tôi móc di động ra nhìn nhìn, không phải là của tôi, Tiểu Thanh cũng lắc lắc đầu.

Hoài Ngọc dương dương tự đắc nói: “Thế thì của mình rồi, không chừng là tin nhắn thông báo mình trúng cổ phiếu mới.”

“Trúng là cậu phải khao đấy.” Tôi nói.

“Nhất trí!” Hoài Ngọc tâm trạng vui vẻ móc di động ra, liếc mắt nhìn tôi một cái: “Ồ, là tin nhắn của Tứ Gia.”

“Á!” Tôi và Ân Chân cùng ngẩn người.

Hoài Ngọc giơ cao di động lên.

Tiểu Thanh với lên giật lấy. “Phì!” Cô ấy cười gập cả người.

Ân Chân liếc mắt nhìn một cái, cũng không nhịn được cười.

Tôi tò mò vô cùng, vội áp sát lại gần, kết quả phì cười thành tiếng.

Đây là một tin nhắn đến từ trung tâm di động giục nạp tiền: “Số dư trong tài khoản của bạn không đủ mười tệ, xin mời hãy nạp thẻ.” Nữ nhân Hoài Ngọc này lại cài đặt số máy tổng đài 10086 là Dân Chân.

Tôi chỉ cô ấy: “Cậu... Mình phục cậu rồi đấy!”

Hoài Ngọc thần nhiên: “Cậu cũng có thể đặt tên mà, Chung Hán Lương, Liễu Vân Long hoặc Tứ Gia, chẳng phải theo sở thích của cậu à?”

“Mình làm sao chi tiết được như cậu.”

Cô ấy đáp: “Kẻ tám lạng người nửa cân cả thôi.”

Tôi lườm bạn.

Hoài Ngọc vờ như không nhìn thấy, lập tức chuyển đề tài: “Nói đến Chung Hán Lương, tối qua mình mơ thấy anh ấy cũng đến cửa hàng hoa làm việc.”

Tiểu Thanh tiếp lời: “Ước gì điều đó trở thành sự thật.”

“Thế sau đó thì sao?” Tôi hào hứng hỏi.

“Mình mơ thấy anh ta yêu Tiểu Vân.”

Tiểu Thanh âm ứ: “Chị Hoài Ngọc, chị bảo em phải chịu cú sốc này thế nào đây?”

Hoài Ngọc phá lên cười ha hả, vỗ vỗ đầu Tiểu Thanh: “Chị cũng chẳng có cách nào, nếu giấc mơ chịu theo ý của chị thì chị nhất định sẽ tác hợp anh ta cho em.”

Tôi đứng bên cạnh lạnh lùng nói: “Hoài Ngọc, cậu không đi viết kịch bản phim thì thật đáng tiếc.”

“Thật à? Thật không?” Hoài Ngọc mặt mày hớn hở.

“Ừm, thực sự quá sốc!”

Hoài Ngọc lao vào đánh tôi, tôi cười hi hi gạt “móng vuốt” của bạn ra.

Trêu đùa nhau một hồi, tôi gọi điện cho Tiểu Triệu ở bộ phận thu mua của tập đoàn Lâm Giang, thăm dò thời gian biểu của tổng giám đốc Thẩm Trạch.

“Thẩm tổng không phải ngày nào cũng đến công ty, mà cho dù có đến thì cũng phải sau mười giờ.”

“Vậy bình thường anh ta có trò gì tiêu khiển?” Tôi tiếp tục tìm hiểu tình hình.

“Sở thích của Thẩm tổng rất phong phú, không nói hết được.”

Tôi nghĩ một lát, rồi hỏi: “Thế anh có biết anh ta thích mẫu phụ nữ như thế nào không?”

Tiểu Triệu suy nghĩ: “Phụ nữ xinh đẹp, từ trước tới giờ anh ta chưa từng từ chối.”

Mặc dù tin tức thu thập được không nhiều, nhưng có thể đưa ra một kết luận: Thẩm Trạch là đồ cận bã.

“Niên Dĩnh, cô định làm gì?” Tiểu Triệu hình như đã nhận ra sự bất thường của tôi. “Không phải cô say Thẩm tổng đấy chứ?”

Tôi tiện miệng đáp: “Đến anh ta trông thế nào tôi còn không biết nữa là.”

“Vậy cô...”

“Tôi muốn tìm cách tiếp cận anh ta, sau đó trực tiếp bàn với anh ta về việc hợp tác.”

“Ồ!” Tiểu Triệu như hiểu ra. “Niên Dĩnh, có phải cô định sử dụng mỹ nhân kế không?”

“Ha ha!” Tôi sờ sờ mũi. “Anh thấy khả năng thành công của tôi có lớn không?”

“Nói thật thì hy vọng không nhiều.”

Sự thăng thần của Tiểu Triệu khiến tôi xấu hổ hận không có lỗ nẻ nào để chui xuống. “Anh thật chẳng nể mặt tôi tí nào.”

“Niên Dĩnh, cô mặc dù không đến nỗi quá xấu, nhưng nếu đem so sánh với giám đốc Ôn thì hình như còn thiếu thứ gì đó.”

Tôi: “...”

“Phong tình, ừm, đúng, chính là từ này, tháng trước giám đốc Ôn cùng Thẩm tổng xuất hiện trong một bữa tiệc chiêu đãi, thật là xinh đẹp kiều diễm, phong tình vô cùng. Mọi người đều nói so với khi làm việc như hai người hoàn toàn khác.”

Tôi buồn bã: “Cũng may anh không nói, trong mắt anh tôi chỉ là tomboy.”

“Haizz, tôi đang định nói cô rất hợp làm người anh em.”

Tôi: “...”

“Đừng nói tôi không giúp cô, Thẩm tổng rất mê bóng đá, tối nay có trận đấu giao hữu giữa đội tuyển quốc gia và đội tuyển Hàn Quốc, nhất định anh ta sẽ tới quán bar để xem, giám đốc Ôn ghét nhất trò này nên chắc chắn sẽ không đi cùng. Niên Dĩnh, đây là cơ hội tốt cho cô.” Tiểu Triệu chậm chạp nói.

“Rất cảm ơn anh!” Tôi cảm kích đáp, mặc dù sau khi nghe những lời vừa rồi của anh ta thì sự tự tin trong tôi đã bị sụp đổ tới quá nửa rồi.

“Vậy chúc cô mã đáo thành công.”

Tôi đành phải nói: “Cảm ơn!”

Tôi nhìn khuôn mặt được hoá trang vô cùng kỹ càng trong gương, hỏi Hoài Ngọc bằng giọng không tự tin lắm: “Bộ dạng này thật sự có thể ra ngoài gặp người khác à?”

“Đương nhiên!” Vừa rồi cô ấy cứ dính sát lấy tôi, có lẽ cũng đã nghe thấy đoạn hội thoại giữa tôi và Tiểu Triệu: “Còn chưa xuất chinh, sĩ khí đã mất, đây là điều tối kỵ.”

Khóe miệng tôi nhếch lên thành nụ cười nhạt.

“Tiểu Dĩnh, chưa đánh đã rút, không phải phong cách của cậu.” Hoài Ngọc đã dùng đến chiêu khích tướng, nhưng chí khí của tôi vẫn ỉu xiu như cũ.

Tôi vò vò tóc, buồn bực nói: “Trước đây mình đã xác định hạ quyết tâm rồi mới để cậu hoá trang giúp mình, nhưng giờ sao lại rúm ró thế này?”

Hoài Ngọc cụp mắt, suy nghĩ hồi lâu, nói: “Thế này đi, tối nay cậu đến nhà mình trước, mình chọn cho cậu một bộ đồ thật đẹp, sau đó đi cùng cậu, mình ngồi uống rượu bên cạnh để tiếp thêm sức mạnh cho cậu.”

Tôi cười: “Nếu cậu định nhân cơ hội này chớp lấy cuộc tình một đêm thì Mười Đồng sẽ chém chết.”

Cô ấy đẩy tôi một cái: “Mình có lòng tốt giúp cậu, cậu lại mang mình ra làm trò đùa.”

Tôi cười ôm ôm vai bạn: “Vậy quyết định thế đi.”

“Yên tâm, mình sẽ tìm cách tiếp sức cho cậu.”

Tôi lại nhìn mình trong gương lần nữa, nhếch miệng lên cười, người trong gương cũng nhìn tôi cười thật ngọt ngào.

Ân Chân đang ngồi nghịch bút bi, thấy tôi đi ra, dường như vô tình gọi tôi: “Niên Dĩnh!”

“Hả?” Tôi không quay đầu lại, sau chuyện tối qua, tôi nhận ra mình không dám đối mặt với anh.

Anh hình như do dự rất lâu: “Không có gì!”

Tôi ngạc nhiên: “Không có gì thật chứ? Vậy tôi đi đây.”

“Ừ, không có gì!”

Tôi đi ra tới cửa, cuối cùng vẫn không kìm được quay lại nhìn Ân Chân một cái.

Anh ngồi trong góc, mày cau chặt như đang suy nghĩ điều gì đó rất lung.

Tôi trầm mặc hồi lâu, sau đó lại trầm mặc rời đi.

Buổi tối khi tôi tới cửa hàng hoa đón Hoài Ngọc, Mục Hàn và Trịnh Tiểu Vân cũng có mặt ở đó.

Tôi đá Mục Hàn một cái: “Lại làm lạnh rồi à?”

Anh cười rất tươi, gật đầu.

Tôi trề trề môi về phía Tiểu Vân, tò mò hỏi: “Anh họ cô ấy thì xử lý thế nào?”

“Đây là bí mật giữa đàn ông bọn anh.” Mục Hàn trả lời ngắn gọn.

Tôi bất mãn bĩu môi: “Đến em mà cũng không chịu nói?”

“Sợ em rồi.” Mục Hàn hạ thấp giọng: “Anh nói với anh ta vài chuyện về Tiểu Thanh, thế là bọn anh hoá thù thành bạn.”

Tôi kinh ngạc: “Chuyện gì?”

Mục Hàn cúi đầu ho một tiếng: “Thì toàn những chuyện như cô ấy thích ăn thứ gì, có sở thích gì, thích loại hoa gì, vân vân và vân vân.”

Tôi trợn trừng mắt: “Chỉ đơn giản thế thôi?”

“Đúng, chỉ đơn giản thế thôi.”

“Em còn tưởng bọn anh sẽ quyết đấu cơ.” Tôi trêu.

“Bọn anh mà quyết đấu thì em có lợi gì?” Mục Hàn giơ tay ra giúi đầu tôi xuống một cái, giọng điệu nhẹ bâng.

Tôi xoa xoa đầu: “Sao anh biết Kha Phong có ý với Tiểu Thanh?”

“Mất anh có mù đâu.”

Tôi chẳng còn gì để nói nữa. Có lẽ đây là sự miễn cảm mà chỉ đàn ông mới có, tôi thì chỉ thấy Tiểu Thanh chết đứng chết ngồi trước Kha Phong. Đột nhiên tôi nảy ra một suy nghĩ vô cùng mãnh liệt, liệu có nên để Mục Hàn phân tích suy nghĩ của Ân Chân không.

Khi ý nghĩ này lướt qua, tôi bèn cười thầm.

Ân Chân đi đến cạnh tôi, hạ giọng khẽ nói: “Cô nhất định phải đi à?”

“Hả?” Tôi ngẩn người.

Về mặt Ân Chân vẫn bình thản, cười như không có chuyện gì xảy ra.

Mười đầu ngón tay của tôi đan chặt vào nhau, anh có ý gì? “Anh muốn nói gì?”

“Không có gì!” Ân Chân đột nhiên quay người.

Tôi đứng ngẩn ra tại chỗ.

“Sao thế?” Hoài Ngọc vỗ vỗ vai tôi.

Tôi cắn môi dưới.

“Có thể đi được chưa?”

“Đi thôi!” Tôi nói. Liếc ngang thấy bóng Ân Chân, đồng tử đột nhiên như co lại.

Hoài Ngọc nhanh mắt nhanh tay giành được chiếc taxi vừa đỗ trả khách, tôi lần khăn đi theo, đi được hai bước lại quay đầu, Ân Chân không còn ở đấy nữa, không biết tại sao trước mắt tôi lúc này lại chỉ toàn là hình ảnh tấm lưng thẳng đứng của anh cùng bộ dạng ngập ngừng như muốn nói gì lại thôi đó.

“Này, nghĩ gì thế?” Hoài Ngọc hươ hươ tay trước mặt tôi.

Tôi khẽ thở hắt ra: “Không có gì.”

Hoài Ngọc liếc xéo tôi một cái: “Cậu không nhận ra giờ cách nói của cậu và anh chàng Ân Chân kia càng ngày càng giống nhau à? Buổi chiều anh ta mờ mờ ám ám tìm hiểu chuyện liên quan tới cậu, mình nói cho anh ta biết xong hỏi anh ta muốn làm gì, anh ta cũng thở hắt ra như sắp chết, nói không có gì.”

Tim tôi giật thót một cái, nhưng về mặt lại điềm nhiên như không: “Anh ấy hỏi những gì?”

“Chỉ là cậu trang điểm như thế để làm gì, và nguyên nhân nữa.”

Tôi chần chỉnh lại tâm trạng của mình, rồi hỏi: “Anh ấy còn nói gì nữa?”

“Hết rồi.”

Tôi cố nặn ra một nụ cười: “Thế à!”

“Hai người giở trò gì thế?” Hoài Ngọc nghi hoặc hỏi.

Tôi quay mặt tránh: “Đừng lãng phí tế bào của một biên kịch vào người như mình.”

“Hai người... có gian tình.”

“Cậu nghĩ nhiều rồi.” Tôi trả lời thiếu tự nhiên, lại lần nữa nghĩ đến chuyện tối qua.

Hoài Ngọc hào hứng hét lên như phát hiện ra đại lục mới: “Oa, Tiểu Dĩnh cậu đỏ mặt rồi!”

Tôi sờ sờ má: “Thật không?” Rõ ràng hai má tôi đang nóng bừng, đến tai cũng đỏ dừ cả lên.

“Ha ha, có tạt giạt mình!” Hoài Ngọc bẹo má tôi một cái.

Tôi cố tỏ ra thần nhiên: “Da mặt mình mỏng, không chịu được những lời trêu chọc của cậu đâu.”

Hoài Ngọc “xì” một tiếng, quay người nói với tài xế: “Bác tài, dừng lại trước cổng khu chung cư phía trước.”

Vào đến nhà, Hoài Ngọc kéo tôi vào phòng quần áo.

Con người này thật quá khủng bố, trong nhà lại có nguyên một phòng chỉ dành để cất quần áo của cô ấy.

“Cậu chuyển toàn bộ tới đây à?”

“Làm gì có!” Hoài Ngọc nhướn nhướn mày. “Chỉ một nửa mà thôi.”

Tôi bắt giắc cứng lưỡi.

Cô ấy mở tủ, lục lọi lật tìm rất lâu, cuối cùng ném ra một chiếc áo sơ mi bó sát với cổ chữ V màu đen, ra lệnh: “Thay vào!”

“Ừ.” Tôi vô cùng phối hợp, cô ấy nói gì tôi đều làm theo cả.

Một lúc sau lại rút ra một chiếc váy ngắn màu đỏ sẫm, ướm ướm lên người tôi: “Mặc vào!”

Tôi do dự: “Ngắn quá không?”

“Đấy chính là hiệu quả mà mình cần.”

Tôi ngượng ngùng: “Mình sợ lạnh.”

Hoài Ngọc chống nạnh cười mắng: “Cậu có thể dùng thể nữa được không?”

Tôi còn chưa kịp nói gì, cô ấy tiếp: “Không muốn hợp đồng nữa à? Không cần tiền thưởng luôn à? Không muốn thăng chức tự mình dẫn tổ à?”

Cô ấy hiểu rõ những điểm yếu của tôi, tôi lập tức mềm nhũn, ngoan ngoãn mặc váy.

“Cũng không tệ!” Hoài Ngọc sờ sờ cằm ngắm tôi.

Tôi lắp bắp: “Cậu thật sự muốn mình mặc thể này sao?”

“Không ai đến quán bar lại mặc kín mít như gói bánh chả.” Cô ấy khinh miệt nói, gạt đồng quần áo không dùng đến sang một bên.

Tôi tiện tay lật lật lên xem, chỉ riêng các loại váy ngắn có kiểu dáng khác nhau đã hai mươi mấy chiếc, giờ thì coi như tôi đã được mở mang tầm mắt, biết thế nào là “nghiên shopping” rồi. “Đây là cậu trang bị để đi bar?” Tôi trêu.

“Tất nhiên!” Cô ấy cười tươi rói.

Sau đó Hoài Ngọc lại kéo tôi ra phòng khách, bời bời trét trét lên mặt tôi lần nữa. “Đơn giản thôi, dặm lại phấn.”

Tôi nghe thấy câu đó thì rất vui.

“Giờ thả tóc của cậu ra.”

Còn chưa kịp phản đối, cô ấy đã tháo tung dây cột tóc xuống, dùng máy sấy kéo thẳng tóc tôi, thả trên vai: “Người phụ nữ thế này mới hấp dẫn.”

Tôi ngượng ngịu cười.

“Hi hi!” Hoài Ngọc nướn ột bên lông mày. “Trong sự thuần khiết có chút sexy, trong sexy lại có vẻ ngây thơ, mình đảm bảo anh chàng công tử đa tình đó nhất định sẽ bại dưới gấu váy cậu, à, dưới gấu váy siêu ngắn của cậu, từ nay về sau sẽ một lòng một dạ theo cậu.”

Tâm trạng tôi đã hào hứng hơn một chút. Tôi không thể nào tưởng tượng nổi có thêm một người bên cạnh mình, bao nhiêu buồn vui của mấy chục năm sau này đều có liên quan tới người ấy. Tôi không thể nào chấp nhận nổi, trừ phi người ấy là... Tôi đột nhiên há hốc miệng, bị trí tưởng tượng của mình dọa cho sợ hãi. Tôi vội vàng lắc lắc đầu để xua tan suy nghĩ cổ quái đó.

Hoài Ngọc ném cho tôi đôi tròng mắt màu sôcôla: “Vũ khí bí mật của sát thủ mình cũng đã truyền thụ cho cậu cả rồi đấy.”

Không thể không thừa nhận, hiệu quả của đôi tròng mắt này rất tuyệt vời, không những khiến mắt to hơn rất nhiều, mà còn có cảm giác long lanh, chẳng trách mà nó trở thành pháp bảo của rất nhiều ngôi sao điện ảnh.

Hoài Ngọc cũng đeo tròng mắt vào, chớp chớp mắt: “Bạn yêu, cậu thấy mình thế nào?” Cô ấy mặc một chiếc váy hở lưng màu đen, đẹp tuyệt vời, khiến người khác phải hồn xiêu phách tán.

Tôi nhìn cô ấy: “Mình rất thông cảm với Mười Đồng, có một bà vợ lúc nào cũng trong tư thế chuẩn bị vượt tường thế này, thật hại não.”

“Cút!” Cô ấy cáu.

Cuối cùng tôi khoác áo khoác, đi một đôi bốt màu đen, tai đeo khuyên tai hình giọt nước dài, tạo tư thế cho cô ấy xem: “Có chút cảm giác phong tình quyến rũ nào không?”

Cô ấy mặt vô cảm: “Phong tình thì không có, nhưng mình thấy cậu rất phong trần.”

Tôi gào lên: “Cút!”

Taxi thả chúng tôi ở cửa quán bar. Sau khi xuống xe, tôi vỗ trán một cái: “Quên mất, mình đã bỏ qua một vấn đề rất quan trọng.”

“Cái gì?” Hoài Ngọc hỏi.

“Mình không biết Thẩm Trạch trông thế nào.” Sợ bị cô ấy đánh, tôi vội vàng chạy ra xa mấy bước.

Quả nhiên giọng cô ấy trở nên đầy... ngưỡng mộ: “Niên Dĩnh, cậu chính là thần tượng của mình.”

“Giờ làm thế nào?”

“Cậu ngốc chết đi được, lên mạng tìm ảnh.”

Người trong cuộc bao giờ cũng cuống, cách giải quyết đơn giản thế mà tôi không nghĩ ra, thật đáng hổ thẹn.

Hoài Ngọc cầm di động lên mạng tìm kiếm, tín hiệu trong quán bar không tốt, cô ấy cứ quay vòng vòng tại chỗ. “Lẽ nào nhất định phải di động mới bắt được tín hiệu hay sao?” Lời vừa nói xong thì được, cô ấy cười: “Đúng thế thật!”

Chúng tôi ngồi xuống không lâu thì có người đến bắt chuyện.

Nhưng mục tiêu của người này là Hoài Ngọc, anh ta chau mày hỏi cô ấy: “Em muốn uống gì, anh mời.”

Hoài Ngọc vuốt vuốt mái tóc ngắn, cười gian tà: “Anh thật rộng rãi, đợi em nghĩ xong rồi sẽ nói với anh nhé.” Đặc giọng thoại phim Hồng Kông, tôi rùng mình.

Người đó cũng biết điều, cười cười rồi bỏ đi.

Hoài Ngọc nhếch miệng: “Vô vị!”

Tôi cười ngất: “Vậy thế nào mới thú vị?”

“Đẹp trai.” Cô ấy chỉ ra ngoài cửa. “Ví dụ thế kia kìa.”

Tôi nhìn theo ánh mắt của cô ấy, lập tức nụ cười đông cứng trên môi, câu tiếp theo của Hoài Ngọc, càng khiến cơ mặt tôi cứng lại: “Người kia chính là Thẩm Trạch.” Cô ấy giờ tấm ảnh lớn có chú thích trên màn hình di động vừa tìm được ra trước mặt tôi.

Tôi rùng mình: “Bọn mình về đi!” Oan gia ngõ hẹp, giờ tôi chỉ hối hận đã không mang túi tiền xu đổi từ ngân hàng theo người thôi.

“Niên đại tiểu thư, cậu sao thế hả?”

Tôi cúi gằm mặt xuống: “Cậu còn nhớ tên công tử lái chiếc Aston Martin mà mình từng kể không?”

“Ừm, chính là cái tên làm bùn bẩn khắp người cậu còn ném tiền ra làm nhục cậu phải không?”

Tôi xoè tay: “Đúng!”, rồi hất hất cằm về phía Thẩm Trạch ngồi. “Chính hắn.”

Hoài Ngọc không những chẳng an ủi tôi, ngược lại hai mắt phát sáng: “Tiểu Dĩnh, đây chính là duyên phận!”

Tôi bị cô ấy chọc cho tức muốn thổ huyết.

Lúc này, trận bóng bắt đầu, người đến quán bar cũng nhiều hơn.

Tôi giật giật tay áo Hoài Ngọc: “Bọn mình đi thôi!”

“Không đi!” Hoài Ngọc vừa nhấp một ngụm rượu, vừa chào hỏi người đàn ông lạ lướt qua chỗ mình ngồi, thản nhiên thông dong, như cá gặp nước.

“Cậu có phải là fan của đội tuyển bóng đá quốc gia đâu, ở đây làm gì chứ?” Tôi bực bội nói. Hoài Ngọc thỉnh thoảng cũng thức đêm xem bóng đá với Mười Đồng, nhưng chỉ là giải ngoại hạng Anh hoặc Series A thôi, đối với nền bóng đá Trung Quốc vợ chồng họ lúc nào cũng nhìn bằng thái độ giễu cợt.

Cô ấy dùng ngón tay gõ vào trán tôi: “Mình thích thế!”

Tôi chẳng còn cách nào, đành ngồi xem bóng đá cùng cô ấy.

Trước kia tôi cũng đã từng là fan của môn thể thao vua này. Hồi học trung học, tôi là fan cuồng của đội Thân Hoa và Liêu Ninh, ở nhà giờ vẫn còn trân trọng lưu giữ bức ảnh chụp chung cùng Tạ Huy, Thân Tư, Lý Thiết, Trương Ngọc Ninh... và chữ ký sống của họ, nhưng nền bóng đá Trung Quốc bây giờ càng ngày càng tuột dốc, tôi đã tìm ngòi ý lạnh, rất lâu không còn quan tâm nữa.

Lúc nghỉ giữa hiệp, Hoài Ngọc huých huých tôi: “Này, hình như người đó cứ nhìn cậu mãi đấy.”

Tôi chẳng buồn ngẩng đầu.

“Anh ta đang đi về phía này.”

Tôi lập tức rót rượu: “Mình còn chưa tìm anh ta tính sổ, anh ta đã tự mở miệng mề.”

“Cậu đừng tự đắc ý thế, hôm nay vì có trận đấu bóng, cả quán bar chỉ hai đứa mình là nữ.”

Tôi: “...”

Thẩm Trạch cầm ly rượu thản nhiên ngồi xuống cạnh tôi, khoe miệng nhếch lên như mỉm cười: “Chào cô, chúng ta có phải đã từng gặp nhau rồi không?”

Tôi không biết anh ta nhận ra tôi thật hay chỉ là cách để bắt chuyện, đành mỉm cười.

Hoài Ngọc cười rất tươi: “Cách bắt chuyện của anh cũ quá rồi!”

Thẩm Trạch sờ sờ mũi: “Tôi nói thật lòng mà.” Anh ta nhướn mày nheo mắt lại, bộ dạng lười nhác, lúm đồng tiền trên má sâu hút, cho dù không cười nhưng cũng giống như đang cười rất dịu dàng.

Lúc này tôi chỉ nghĩ được bốn chữ: “Hại nước hại dân.”

“Phụ nữ thích xem bóng đá không nhiều, được quen cô ở đây, cũng coi như là có duyên.” Anh ta lại cười hi hi.

Tôi định mặc kệ nhưng Hoài Ngọc ngằm đá tôi mấy cái dưới gầm ghế, đành phải nói: “Đúng thế!”

Hoài Ngọc ra sức nháy mắt với tôi, tôi hiểu ý cô ấy, đây là cơ hội hiếm có, nhưng phải làm thế nào để câu dẫn người khác, việc này không phải sở trường của tôi.

“Để anh ta mời cậu uống rượu.” Hoài Ngọc thì thầm vào tai tôi. “Giọng nói mềm mại hơn một chút.”

Tôi thử làm theo, nhưng vừa định thốt ra thì giọng anh ta vang lên khiến tôi giật cả mình.

“Muốn uống bao nhiêu không thành vấn đề.” Thẩm Trạch vỗ tay gọi phục vụ, cười nhìn tôi.

“Ngồi sát lại với anh ta, gần hơn chút nữa.” Hoài Ngọc tiếp tục làm chỉ huy. “Sau đó hỏi mượn di động của anh ta.”

“Lấy di động của anh ta làm gì?” Tôi không hiểu.

Hoài Ngọc nhìn tôi như nhìn kẻ ngốc. “Ghi số điện thoại của cậu vào.”

Tôi hiểu ra, bèn lấy hết dũng khí: “Tôi muốn gọi điện, có thể mượn di động của anh một lát được không?”

“Nếu cô thích, xin được tặng cô.” Thẩm Trạch khi đưa di động cho tôi, vuốt tay tôi một cái.

Tôi cố gắng kiềm chế cảm xúc, theo chỉ thị của Hoài Ngọc bấm số gọi vào chính máy của mình, cười ngây ngô: “Có thời gian thì gọi em.” Tôi cười tới mức người khẽ run.

Có lẽ tôi có khả năng diễn kịch, Thẩm Trạch chống cằm, uể oải nói: “Em thật thẳng thắn, nhưng anh thích.”

Tôi cố gắng giữ nụ cười trên môi: “Anh cũng rất đáng yêu.”

Thẩm Trạch phá lên cười: “Đây là lần đầu tiên có người khen tôi như thế.” Anh ta chớp chớp mắt, phủ tay lên tay tôi.

Tôi cảm thấy không thể tiếp tục được nữa, muốn tìm kiếm sự giúp đỡ của Hoài Ngọc, nhưng vừa quay đầu nhìn, cô ấy đã vút lại tôi, chạy sang bàn bên kia tán dóc với một anh chàng người ngoại quốc.

Tôi vờ tìm đồ trong túi, lặng lẽ rút tay lại.

Anh ta nhìn vào mắt tôi, khoe miệng cong lên rất đẹp: “Tôi còn chưa biết tên em.”

“Có cần thiết không?” Tôi cười khan.

“Thì ra em thích tình một đêm.” Thẩm Trạch áp sát tôi, hơi thở phả lên cổ tôi, môi mơn trớn. “Vậy tối nay ở chỗ tôi hay về nhà em?”

Sống lưng tôi cứng lại, đẩy anh ta ra.

“Sao, sợ à?”

Tôi lẩm bẩm: “Không có!”

“Muốn đóng đưa trong quán bar, thủ đoạn của em rõ ràng không đủ.” Nụ cười của anh ta vô hại, nhưng ánh mắt thì sắc vô cùng.

Tôi hít một hơi thật sâu: “Anh tìm nhầm người rồi, tránh xa tôi ra một chút.”

Anh ta cười: “Nếu đã đến đây rồi thì đừng vờ thanh cao làm gì. Nếu không phải tối nay ở đây chỉ có hai em là gái thì tôi có đến mức phải tìm đến em không?” Anh ta ăn nói cay nghiệt, nhưng giọng lại nhẹ như gió thoảng mây bay.

Tôi chẳng buồn nghĩ, cầm ly rượu trên bàn hất vào mặt anh ta.

Ánh mắt Thẩm Trạch toé lửa, anh ta giơ cao tay, rồi lại buông xuống. “Thôi, tôi không đánh phụ nữ.” Mặt anh ta ướt rườn rướt, mặc dù nhếch nhác, nhưng vẫn anh tuấn tới rợn người.

Tôi nghĩ kỹ rồi, tôi không thể vì một bản hợp đồng mà bán mình, tôi không phải loại người đó, mà nếu đã vậy, cũng không cần phải vờ vịt tới cùng nữa. “Anh đừng cho rằng mình oan ức, cũng đừng vờ vịt rộng lượng, so với những gì anh đã làm thì hành động của tôi chẳng qua cũng chỉ là kiến đốt voi thôi.”

Anh ta nhìn tôi, trầm ngâm: “Có ý gì?”

Tôi phì cười: “Quả nhiên là người giàu dễ quên.” Tôi lấy năm tờ một trăm tệ mới tinh từ trong túi ra đập lên mặt bàn. “Của anh, trả cho anh.” Coi như anh ta gặp may, nếu gặp tôi mấy hôm trước thì đồng tiền xu kia của tôi đã có đất dụng võ rồi.

Thẩm Trạch vẫn vẻ mặt hoang mang.

Tôi không giận mà còn cười: “Thì ra anh quen dùng tiền để giải quyết mọi việc.”

“Cô nói cho rõ ràng, rốt cuộc tôi có chỗ nào đắc tội với cô?”

Tôi khóc không được cười chẳng xong, chỉ có mình tôi là vẫn nuôi mộng báo thù, còn kẻ đương sự sớm đã quên sạch sành sanh từ lâu, hoặc với anh ta mà nói, anh ta vốn không cho rằng việc anh ta từng làm là sai.

Di động đổ chuông, Thôi Thập Nguyên lo lắng hỏi: “Niên Đình, Hoài Ngọc có đi với em không?”

“Ừm, bọn em đi với nhau.”

“Sao cô ấy không nghe điện, các em ở đâu?”

Tôi nhìn về phía Hoài Ngọc, cô ấy đang hăng hái cụng ly với người ta, cười khở: “Bọn em đang ở trong bar Tinh, cô ấy uống nhiều quá.”

“Anh đến ngay.”

Tôi kéo Hoài Ngọc về bàn, cô ấy nằm bò ra mặt bàn như con mèo nhỏ, bộ dạng phong tình, cười ha ha ngây ngốc.

“Lát nữa Mười Đồng đến, cậu mau tỉnh táo chút đi.” Tôi vỗ vỗ mặt bạn.

“Vừa rồi cô còn chưa nói hết.” Thẩm Trạch xen vào.

Tôi ngẩn người: “Anh còn chưa đi sao?”

“Tại sao tôi phải đi, số tiền này là thế nào?”

Tôi bị sự lơ đãng của anh ta làm cho tức chết, cười nói: “Anh mau cầm số tiền này về đi, chúng ta coi như không ai nợ ai.”

“Tôi không có thói quen cầm tiền của phụ nữ.” Anh ta nói chắc chắn như đinh đóng cột.

Tôi phát điên, sao người này mãi vẫn không nhớ ra vấn đề thế nhỉ. Hạ quyết tâm, nhanh chóng giơ tay ra vuốt má anh ta một cái: “Đây là tiền boa, anh nhận được rồi đấy.”

Có lẽ anh ta chưa từng gặp người con gái nào bạo dạn như thế, trợn mắt há miệng, nhất thời cứng lưỡi.

Tôi liếc xéo một cái: “Chê ít?”

Anh ta: “Cô...”

Tôi chẳng buồn để ý tới anh ta nữa, thanh toán xong, không bao lâu Thôi Thập Nguyên đã đến.

Thập Nguyên chào Thẩm Trạch một câu, không nói không rằng vác Hoài Ngọc lên đánh vài cái vào mông vợ cho hả giận, Hoài Ngọc bị đau hét tướng lên, tôi nghệt mặt, Thẩm Trạch kinh ngạc, sự chú ý của toàn bộ những người có mặt trong quán bar đều đổ dồn về phía hai vợ chồng họ.

“Niên Đình, Thẩm tổng, chúng tôi đi trước.” Thôi Thập Nguyên nói.

“Tôi đi cùng hai người.” Tôi vội nói.

Thập Nguyên gật đầu.

Đến nơi đỗ xe tôi nhìn thấy ngay chiếc Aston Martin màu đỏ đỏ, tiến lên phía trước đá vào bánh xe mấy cái, vô cùng hả giận.

Ý cười lướt qua khóe mắt Thôi Thập Nguyên: “Đây là xe của ông chủ bọn anh, hơn bốn trăm vạn một chiếc, đá hỏng em không đền nổi đâu.”

Tôi ngẩn ra: “Hoài Ngọc không nói với em là anh làm cho tập đoàn Lâm Giang.”

“Sản nghiệp đứng tên Thẩm Trạch không chỉ một mình Lâm Giang đâu.” Thôi Thập Nguyên cười, nói: “Xem ra bình thường em cũng chẳng buồn đọc mấy tờ tạp chí lá cải nhỉ?”

Tôi cười nhìn anh ta bố trí xong cho Hoài Ngọc: “Không cần tiễn em, em tự đi taxi về.”

“Vậy em cẩn thận!”

“Yên tâm đi!”

Phía sau có người bấm còi, tôi không thèm quay đầu lại.

Tiếng còi đó vẫn bấm liên hồi không buông tha, xe lướt tới cạnh tôi, Thẩm Trạch thò đầu ra: “Này, tiễn cô một đoạn.”

“Không cần!” Tôi nói.

Anh ta vẫn chậm chậm cho xe theo tôi rồi đột nhiên túm lấy quai túi của tôi.

Tôi hoàn toàn mất thăng bằng nghiêng người về phía anh ta, anh ta giơ tay vuốt má và cầm tôi một cái, sau đó lại ném ra mấy tờ giấy bạc: “Đáp lễ!”

Tôi tức tới giậm chân bình bịch, còn anh ta thì phá lên cười rồi ngao nghễ lướt đi.

Tôi phải đi lòng vòng bên ngoài một lúc cho hả bớt hơi rượu mới dám về.

Hứa Lăng Phi đã ngủ, Ân Chân ở trong phòng.

Tôi nhìn khuôn mặt quen thuộc trong gương, trang điểm nhẹ nhàng, da trắng sáng, môi đỏ hồng, vẫn rất rực rỡ xinh đẹp, nhưng thật tổn công vô ích.

Mỹ nhân kế kết thúc trong thất bại.

Vụ của tập đoàn Lâm Giang cuối cùng đã hoàn toàn hết hy vọng, giấc mộng thăng chức của tôi cũng vỡ vụn.

Tôi khẽ thở dài, đi tẩy trang.

Sợ làm phiền Ân Chân, tôi rón rén đi vào phòng ngủ, ngồi xổm kéo ngăn kéo ra lật tìm quần áo.

Một bóng người phủ tới, tôi cảnh giác quay đầu.

Ân Chân sầm mặt, đôi đồng tử đen nháy chát chứa nhiều tâm sự.

Tôi cười hỏi: “Anh chưa ngủ hả?”

Anh không trả lời, nụ cười có chút phiêu diêu.

Ngay sau đó, tôi bị một lực mạnh đẩy ép vào tường.

Tôi phản ứng rất nhanh, cổ giăng ra: “Anh làm gì thế?”

Ân Chân mặc kệ lại một lần nữa khoá chặt hai cổ tay tôi, từ cao nhìn xuống, ép tôi thật chặt.

Đôi môi anh thoáng cười, nghiêng người áp sát lại, môi lướt qua khóe mắt, trượt xuống môi tôi.

Tim tôi lại đập thành thịch.

Anh thô bạo bao phủ môi tôi, nói hôn nhưng thực ra là cắn thì đúng hơn, kịch liệt tới mức xém chút nữa là cắn đứt môi tôi rồi.

Tôi “ư ư” kháng nghị, không khí trong miệng và khắp người đều lần lượt bị anh nuốt từng chút từng chút một, đôi môi nóng bỏng, khắp khoang miệng toàn hơi thở của anh, mặt tôi như bị một làn sương dày đặc bao phủ.

Nghe nói mỗi người con gái đều từng mong bị người đàn ông mình yêu giữ chặt và ép sát vào tường cường hôn.

Tôi không phủ nhận tôi có cảm tình với anh, nhưng quan hệ giữa chúng tôi chưa tới mức này.

Trong nháy mắt, nụ hôn của anh sâu hơn, cắn rồi day nhẹ, ngậm chặt môi tôi, kỹ thuật giỏi tới mức tôi phải kinh ngạc.

Chút lý trí còn sót lại khiến tôi muốn đẩy anh ra, nhưng hai tay bị anh giữ chặt, nếu đổi là người khác tôi đã sớm lên đầu gối tấn công vào vị trí hiểm rồi, nhưng tôi không nỡ nặng tay với anh như thế.

Ngược lại anh như được cổ vũ, ngậm lấy tai tôi, đôi môi mỏng bắt đầu di chuyển, dịu dàng hơn, mơn trớn mềm mại như lông mao, khiến tôi có cảm giác buồn buồn, nụ hôn triền miên say đắm dừng lại nơi cổ rất lâu, khiến tôi khẽ rùng mình run rẩy. Môi anh lại trượt xuống, dừng lại chỗ xương quai xanh, tôi run rẩy, thở hắt ra những tiếng rên vỡ vụn, ngất ngây say đắm như vừa uống loại vodka mạnh nhất.

Lý trí đã bị ném tít lên chín tầng mây, chân tôi mềm nhũn, đôi mi khẽ run run, hơi thở dồn dập, gần như không thể trụ được nữa.

Cộc cộc cộc, cửa bị đập.

Tôi và Ân Chân cùng bừng tỉnh, Ân Chân khàn giọng hỏi: “Ai?”

“Là em!” Giọng ngái ngủ của Hứa Lăng Phi.

Tôi vội đẩy Ân Chân ra, lúc này mới hít được bầu không khí trong lành. Cúi đầu nhìn, áo trễ nải, hở cả nửa bờ vai, phần da trước ngực đỏ rực như màu cánh hồng, mặt nóng bừng như bị lửa đốt. Tôi hít một hơi thật sâu, kéo lại áo và khoác thêm áo ngoài vào rồi mở cửa.

“Chú Ân Chân, chị Tiểu Dĩnh, em đói không ngủ được.” Hứa Lăng Phi đáng thương nói.

Tôi băn khoăn: “Tối nay em ăn gì?”

Hứa Lăng Phi nhìn Ân Chân một cái, cúi đầu: “Không ăn gì.”

“Hả?” Tôi ngẩn ra.

Giọng Ân Chân điềm nhiên: “Tôi quên mất.”

“Anh có nhầm không đấy, chuyện này mà cũng quên được?” Tôi hét: “Ngược đãi trẻ con, chuyện như thế mà anh cũng làm được!”

Hứa Lăng Phi kéo kéo tay áo tôi: “Chị Tiểu Dĩnh, chị đừng mắng chú Ân Chân, sau khi chị đi chú ý cứ ngăn ngừ như người mất hồn.”

Tim tôi giật thót một cái, hình như cũng nhìn thấy được điều gì đó trên nét mặt Ân Chân.

Anh bối rối quay mặt đi.

Tôi mỉm cười: “Để chị đi làm cái gì cho em ăn.”

Tôi lấy ra hai gói mì thả vào nồi nước, nấu hai bát, một bát cho Hứa Lăng Phi, bát còn lại không biết có nên cho Ân Chân ăn không.

Vừa rồi anh đã đủ mạnh, ăn no để anh lại bắt nạt tôi chắc?

Tôi do dự không quyết, anh cũng chưa ăn tối, Hứa Lăng Phi không chịu nổi thì một người đàn ông như anh làm sao chịu nổi?

Haizz, tôi mới là người xem chút nữa bị xâm hại, sao tôi lại phải nghĩ cho anh chứ.

Đầu óc hỗn loạn, trong lúc thất thần, Ân Chân không khách khí đón lấy bát mì, ngồi ăn xì xụp.

Xem ra cũng đói lả rồi.

Tục ngữ có câu, ăn no mới ẩm cật, anh giờ đang ở tầng lớp bần hàn, vội vàng háo sắc làm gì chứ?

Tôi vừa suy nghĩ vừa đảo mắt nhìn.

Hứa Lăng Phi gõ bàn gõ bát: “Chị Tiểu Dĩnh, chị đừng nhìn em như thế, em nổi hết da gà rồi.”

Tôi vờ giận: “Mau ăn đi, ăn xong còn đi ngủ!”

Hứa Lăng Phi lập tức kính lễ: “Yes, madam!” Hôm nay chắc nó lại xem bộ phim cũ trên kênh TVB rồi.

Tôi rửa bát xong quay về phòng, Ân Chân đang ngồi ngẩn người ở đó, thần sắc có chút mệt mỏi.

Anh liếc mắt nhìn tôi, tôi vô thức túm chặt cổ áo.

Nụ cười trên môi anh cứng lại, đôi môi mấp máy nhưng lại không nói gì.

Tôi nói lảng: “Hôm nay anh uống rượu?”

“Không.” Ân Chân trả lời rất nhanh.

“Ồ!” Tôi nói tiếp. “Là tôi uống rượu.” Tôi nằm xuống giường thầm nhắc nhở bản thân, nhất định là tôi uống say rồi, nhất định.

“Niên Dĩnh, tôi...”

Tôi ngắt lời anh: “Đừng nói gì cả!”

Ân Chân khẽ cử động, tôi như con chim sợ cành cong vội hét: “Anh đừng lại đây!”

Cả người anh như cứng đờ tại chỗ.

Tay tôi túm chặt một góc gối, điều hoà hơi thở. “Ân Chân!” Tôi khẽ gọi.

Ánh mắt anh loé sáng, nhìn tôi thăm dò.

Tôi lẩm bẩm: “Anh sẽ kết hôn với em chứ?”

Anh khựng người lại.

“Anh có hứa sẽ mãi mãi ở bên em không? Anh có thể cho em một gia đình không?” Tôi nói liên tiếp.

Ánh mắt Ân Chân phức tạp khó dò, miệng mím chặt: “Cuối cùng tôi cũng sẽ phải quay lại thế giới của mình, tôi không thể cho em bất cứ lời hẹn thề nào.”

Tôi thở hắt ra, lòng buồn bã. Tôi nói như tự trào phúng: “Vậy thì, đừng chọc em nữa.”

“Tôi xin lỗi!” Tôi nghe thấy tiếng anh dịu dàng gọi tên mình. “Niên Dĩnh, xin lỗi.”

Tôi cười yếu ớt.

Những gì xảy ra trong quãng thời gian vừa rồi như hiện ra trong đầu tôi.

Anh với bộ dạng bơ vơ trong lần đầu gặp gỡ.

Anh với bộ dạng bảo thủ như những học giả thời xưa.

Anh với khả năng phản biện nhanh nhẹn và những lời nói cay nghiệt.

Anh với khả năng viết chữ rất đẹp.

Anh, người đã lập mưu tính kế, chỉ ra đường đi nước bước cho tôi.

Anh đã cùng tôi ngắm sao băng và ước nguyện.

Anh mặc dù sợ độ cao nhưng ý chí kiên cường, cố gắng khắc phục nhược điểm của mình.

Anh khi dạy dỗ giáo dục Hứa Lăng Phi lại rất nghiêm khắc, vô tư.

Anh với giọng hát sai nhạc nghiêm trọng.

Anh ngửi mùi rượu đã say.

Còn cả hình ảnh anh vừa rồi ép sát tôi vào tường và cưỡng hôn nữa.

...

Từng cảnh từng cảnh lần lượt chiếu lại lướt qua mắt tôi.

Từ lần đầu tiên gặp mặt tới giờ, anh đã nói anh phải quay về, về nơi anh phải về, tôi sớm đã biết câu trả lời của anh.

Anh cam tâm ở lại cửa hàng hoa nhỏ của tôi là vì bất đắc dĩ.

Mặc dù tôi không biết rõ lai lịch của anh, nhưng từ cách anh đối nhân xử thế, cách nói chuyện cùng những kiến giải khác người, không khó để nhận ra anh rất có tài, tham vọng cũng lớn, cần một sân khấu rộng hơn để anh thực hiện giấc mộng của mình, làm sao nữ tử thường tình có thể trói buộc được anh.

Tôi cup mắt, tâm trạng sa sút, hoang mang thảng thốt.

...

Lại một lần nữa tôi rơi vào mộng cảnh hỗn loạn.

Tôi ngồi trên lưng một con ngựa trắng, một người đàn ông dắt ngựa đi bên cạnh tôi, người cao ráo, tầm thước, mặc trường bào màu xanh, thỉnh thoảng lại quay sang nói với tôi vài câu.

Anh gọi tôi là Tiểu Đinh, giọng dịu dàng vô cùng.

Người con gái với nụ cười tươi rói kia, như là tôi, mà dường như không phải là tôi.

Không biết tại sao tôi luôn không thể nhìn rõ mặt của người đàn ông đó.

8. Chương 8: Khi Tình Yêu Đi Ngang Qua

Nghe nói hôm nay Tiêu tổng tới văn phòng. Anh ta chắc chắn sẽ tìm tôi để hỏi tiến triển về vụ tập đoàn Lâm Giang. Tôi ngồi trước máy tính cần bút suy nghĩ xem phải đối phó thế nào.

Mục Hàn mặt mày hớn hở tới tìm tôi, anh ấy vừa xuất hiện, đầu tiên làm cô bé lễ tân ngượng ngịu tới mức mất hết hình tượng, sau đó thì lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của những cô gái chưa chồng trong công ty.

Tôi kéo anh ra góc cầu thang, hỏi: “Anh, có chuyện gì thế?”

Mục Hàn xua tay: “Đến tìm em lấy chìa khóa nhà.”

Tôi vừa móc chìa khóa ra vừa hỏi: “Anh cần chìa khóa để làm gì?”

Mục Hàn cười hi hi: “Mượn dùng một phòng.”

Tôi lập tức thu tay về, cảnh giác nói: “Anh đừng có phá hỏng nhà bếp của em đấy.”

“Phản ứng của em và Ân Chân giống hệt nhau, chẳng trách anh nói thế nào, dĩ thế nào anh ta cũng không chịu đưa chìa khóa cho anh.”

“Thế à?” Tôi thần nhiên đáp.

“Đừng vớ vẩn nữa! Mau đưa đây” Mục Hàn giương bộ dạng hung thần ra đe dọa tôi.

Tôi đưa chìa khóa cho anh trong tâm trạng không cam tâm tình nguyện chút nào, còn không quên dặn: “Anh phải hết sức cẩn thận đấy!”

Mục Hàn nhét vào tay tôi một lá thư: “Này, Tứ Gia của em nhờ anh đưa cho em đây, anh thấy anh ta viết viết lách lách cả buổi sáng, không biết có phải thư tình không nữa.”

Tôi bắt giắc cụp mắt xuống.

Mục Hàn hừ lạnh: “Còn dùng băng dính dán tới mấy lớp, sợ anh đọc trộm chắc.”

Tôi cười ngất: “Nếu như không dán, anh có đọc không?”

“Đương nhiên.” Mục Hàn thản nhiên đáp: “Muốn theo đuổi em gái anh thì tất phải qua cửa của anh.”

Tôi cầm lá thư đập vào đầu anh một cái: “Vì vậy chiều này dùng để phòng tiểu nhân chứ không phòng người quân tử.”

Mục Hàn: “...”

Tôi quay về chỗ ngồi chưa được bao lâu thì liên tục có đồng nghiệp tới tận nơi tìm. Tất cả đều là nữ, không có ngoại lệ nào.

Người này hỏi: “Niên Dĩnh, người vừa rồi có phải là bạn trai cậu không?”

Tôi lắc đầu: “Là anh trai mình.”

Hai mắt người đó sáng bừng lên: “Anh ruột à?”

Tôi gật gật đầu.

Lại thêm người nữa: “Anh ấy đẹp trai quá.”

Tôi tự hào: “Chứ sao, anh mình mà.”

Lại có người nói: “Cậu với anh ấy không giống nhau tí nào.”

Tôi liếc nhìn người vừa nói, vẻ mặt không vui.

Cô bé lễ tân mãi mới chen được vào: “Chị Dĩnh...”, rồi im lặng.

Tôi buồn cười quá, nói: “Anh trai chị là hoa đã có chủ rồi.”

Ngay sau đó những tiếng chép miệng tiếc nuối vang lên.

Người này nói: “Thật đáng tiếc!”

Người kia nói: “Chậm một bước rồi!”

Em gái lễ tân lúng búng: “Chị Dĩnh, nếu anh ấy chia tay với bạn gái, chị nhớ thông báo cho em đầu tiên nhé!” Sau đó ôm mặt bỏ chạy.

Câu này tôi phải nói với Tiểu Vân, để cô ấy có chút ý thức đề phòng mới được.

Sau khi xua được đám fan của Mục Hàn đi, tôi ổn định tâm trạng, bóc thư Ân Chân ra đọc.

“Niên Dĩnh, dù em có cho rằng tôi ích kỷ hay không, tôi vẫn phải nói suy nghĩ của mình với em.”

Tôi nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch, vừa nặng vừa nhanh.

“Để đạt được mục đích có rất nhiều thủ đoạn, nhưng cách mà em chọn tôi không tán đồng.”

Tôi cắn cắn môi, xem ra tôi đã hiểu lầm rồi, đều tại Mục Hàn đoán mò mà ra cả.

“Đối phương dù sao vẫn là một người làm kinh doanh, mà người làm kinh doanh ai không coi trọng lợi nhuận, em phải dùng tài năng của mình để thuyết phục anh ta. Dùng sắc đánh đổi, cách này không bền.”

Tôi ôm trán, rốt cuộc anh muốn nói gì.

“Giờ tôi đưa ra ba điểm cho em tham khảo.”

“Thứ nhất: Phải chứng minh cho anh ta thấy sản phẩm của công ty em có ưu thế vượt trội những sản phẩm cùng loại của các công ty khác, thật chi tiết. Có câu nói: “Làm việc mới không bằng làm việc mình đã

thành thạo”, thiết lập một mối quan hệ hợp tác tốt đẹp, lâu bền luôn quan trọng hơn chút lợi ích nhỏ trước mắt. Đối phương không thể không hiểu đạo lý này.”

“Thứ hai: Lập một bản kế hoạch chi tiết, kết hợp với khuyến mại. Đây có lẽ không phải là việc của em, nhưng như thế sẽ để lại ấn tượng sâu sắc cho đối phương.”

“Thứ ba: Kiên trì. Phải cho đối phương thấy thành ý và sự quyết tâm từ tận đáy lòng của em.”

Mấy chữ cuối cùng có vẻ viết vội vàng, thậm chí không ký tên.

Tôi bị lá thư với những lời lẽ không rõ ràng này làm cho dở khóc dở cười, mấy trang giấy viết thư mỏng dính lại khiến trái tim tôi hỗn loạn.

Dùng sắc đánh đổi, không thể bền lâu. Thế mà anh cũng nghĩ ra được. Tôi bĩu môi bất bình. Suy nghĩ hồi lâu, tôi bỗng vô cớ bật cười thành tiếng.

“Niên Đình, cười gì thế?” Chung Thiên Quyên đi ngang qua nhìn vào mặt tôi, hỏi.

“Không có gì!” Tôi vội vàng giấu lá thư đi.

Cô ta nghi ngờ liếc tôi một cái.

Tôi cười ngờ nghệch.

Buổi trưa khi tôi đến cửa hàng hoa, Hoài Ngọc cũng vừa đến, ngáp dài, vẻ mặt mệt mỏi, cô ấy khom người, đỡ eo, cảm giác đi lại rất khổ sở.

Tôi ngạc nhiên: “Cậu bị triệu chứng lưng à?”

Hoài Ngọc lườm tôi: “Một đêm bảy lần, cậu thử xem.”

Tôi đỏ mặt: “...”

Mục Hàn vội vàng đẩy cửa bước vào, trong tay cầm túi lớn túi nhỏ. Anh thở phì phò hỏi: “Tiểu Vân, em đã ăn cơm xong chưa?”

Trịnh Tiểu Vân giọng dịu dàng: “Vẫn chưa.”

“Tốt quá, anh còn sợ không kịp.” Mục Hàn đặt đồ lên bàn, lấy từng thứ từng thứ trong đó ra.

“Đây là canh hoa quả Mục thị, em có thể coi là món khai vị.” Sau đó anh ấy lại lấy bông cải xanh xào tôm nõn, trứng kho, hành tây xào thịt bê, cá hấp và bò bít tết. Cuối cùng lấy ra bánh rán và bánh khoai môn: “Món tráng miệng.” Anh cười hi hi nói.

Tiểu Vân cười nghiêng ngả.

Tôi tròn mắt há miệng: “Anh chuẩn bị từng này thứ ột mình Tiểu Vân à?”

Mục Hàn lơ tôi đi, giờ trong mắt anh ấy chỉ có thể nhìn thấy người khác thôi, anh dịu dàng hỏi: “Những món này có hợp khẩu vị của em không?”

Tiểu Vân miệng nhét đầy thức ăn, chẳng buồn trả lời, chỉ gật đầu như gà mổ thóc.

“Một đầu bếp thiên tài như thế ở trước mặt em, em còn do dự gì nữa, mau đưa anh về nhà đi.” Mục Hàn đấm đui nói.

Tiểu Vân đỏ mặt: “Trước mặt bao nhiêu người thế này, anh đáng ghét chết đi được.”

Mục Hàn nắm lấy cánh tay cô ấy: “Cứ coi như họ không tồn tại đi. Anh đút cho em ăn nhé?”

Bọn họ chẳng buồn quan tâm tới những người có mặt trong cửa hàng, đầu mảy cuối mắt với nhau, Hoài Ngọc làm bộ dạng buồn nôn: “Thật sơn hết cả da gà!”

Tôi gơ cao tay: “Đến em gái anh ấy mà cũng không có phần, thật quá đáng, đánh đi.”

Hoài Ngọc xoa xoa tay, hùng hổ định làm theo lời tôi.

Mục Hàn vội chuyển đề tài: “Em gái, chiếc laptop anh mang cho em dùng có thích không?”

Tôi buột miệng: “Anh, chắc anh sắp nổi tiếng rồi!”

“Hả?”

“Bao nhiêu là hình sexy, ngày mai em sẽ post hết lên mạng.”

Mục Hàn: “...”

Khi Kha Phong bước vào, Dư Tiểu Thanh nhìn anh ta với ánh mắt chờ đợi.

Nhưng hai tay anh ta trống không, khiến người khác không khỏi thất vọng.

Tôi đặc ý nghĩ, anh ta làm sao bì được với anh trai tôi chứ!

Kha Phong nhìn quanh quất, đột nhiên cầm một bó hoa hồng to, hỏi: “Bó này bao nhiêu tiền?”

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Là chủ, tôi vô thức báo giá cho anh ta, Kha Phong đặt một tờ giấy bạc xuống, rồi quay sang đưa cho Tiểu Thanh: “Tặng em này!”

Tiểu Thanh mở to mắt, nói với giọng như không dám tin: “Thật tặng cho em à?”

Kha Phong cười tươi: “Đương nhiên.”

Theo như trình tự bình thường, lúc này Tiểu Thanh nên lao vào vòng tay anh ta.

Thế là chúng tôi rất phối hợp, đồng loạt quay người đi.

Tôi thầm nghĩ: Chiêu này Kha Phong sử dụng rất tốt, không những thỏa mãn được lòng hư vinh của Tiểu Thanh mà còn giúp cho việc kinh doanh của cửa hàng, lấy lòng bà chủ là tôi đây.

Hai người đó biểu diễn xong tiết mục của mình sau lưng chúng tôi, Kha Phong nói: “Anh mời em đi ăn nhé.”

Tiểu Thanh vui vẻ nhảy chân sáo ra ngoài cùng anh ta.

Tôi oán thán nhìn Hoài Ngọc: “Chẳng ai đi ăn với mình, đành phải mời cậu vậy.”

Hoài Ngọc chống nạnh cười nói: “Mình ăn xong mới tới, bốn cô nương không thể đi cùng cậu được.”

Thật mất mặt.

Chỉ còn lại Hứa Lăng Phi và Ân Chân.

“Vậy thì, tôi đành miễn cưỡng đứng ra chịu trận.” Ân Chân khóe mắt như cười, điềm đạm nói.

“Cả em nữa, cả em nữa.” Hứa Lăng Phi gơ tay.

Tôi dùng tiếng cười thận trọng che giấu tâm trạng của mình.

Hứa Lăng Phi gọi cả một bàn đồ ăn vặt, có lẽ những thứ này bình thường Đinh Nhất Nhị cảm không cho nó ăn.

Tôi không cần nó, chẳng mấy khi được ăn một bữa, chắc là không vấn đề gì.

Hứa Lăng Phi ăn nhồm nhoàm, mồm bóng nhẫy, tôi rút giấy ăn ra lau miệng cho nó.

“Người không biết lại tưởng nó là con em.” Ân Chân đột nhiên mở miệng, giọng điệu kỳ quái.

Tôi cười cho có lệ, chậm rãi nói: “Hồi mười mấy tuổi tôi chưa từng làm những chuyện hư hỏng.”

Ân Chân liếc mắt nhìn tôi, chậm rãi nói: “Ở chỗ tôi, vào tuổi em, con cũng sắp tới tuổi lấy vợ rồi.”

Tôi không cho là thật: “Đừng mang mấy chuyện hủ tục ở quê anh ra nói, giờ những người hơn ba mươi mới kết hôn, hơn bốn mươi mới sinh con nhiều lắm.”

Anh ngập ngừng, định phản bác, cuối cùng lại im lặng.

Tôi làm như vô tình nói: “Tôi đã đọc thư anh rồi.”

Ân Chân nhún nhún mày.

“Chú Ân viết thư tình cho chị Tiểu Dĩnh à?” Hứa Lăng Phi cười hi hi nói xen vào: “Chú Ân cũng thật quê mùa, giờ ai còn viết thư tình bằng tay nữa, đều gửi email và nhắn tin hết rồi.”

Tôi cong môi: “Chị thích thư viết tay đấy thì sao nào? Như thế mới tình cảm!” Lúc này tôi mới phát hiện ra mình vừa nói hớ: “À, có điều lá thư đó không phải thư tình.”

Hứa Lăng Phi vỗ tay reo hò: “Chị Tiểu Dĩnh lỡ miệng rồi.”

Ân Chân vẻ mặt hết sức thản nhiên.

Tôi trừng mắt lườm Hứa Lăng Phi một cái: “Trẻ con đừng có tham gia vào.”

“Vậy em thấy kiến nghị của tôi thế nào?” Ân Chân nhìn tôi mắt như thấp thoáng cười.

Tôi nói: “Đáng để suy nghĩ.”

Anh cup mắt, cười mỉm.

Hứa Lăng Phi lại gian tà ghé sát vào: “Em có thể đưa ra ý kiến không?”

Tôi đẩy một đĩa bánh Tart tới trước mặt nó: “Người lớn nói chuyện, trẻ con không được xen vào.”

“Dạ!” Hứa Lăng Phi ngượng ngùng.

Tôi len lén liếc Ân Chân: “Cảm ơn!”

Anh ngược mắt: “Không có gì.”

Khi hai ánh mắt chạm nhau, tim tôi giật thót một cái, tôi phải vội cup mắt trước.

“Chị Tiểu Dĩnh xấu hổ rồi!”

“Hứa Lăng Phi, hỏi cậu một câu đây.” Ân Chân ánh mắt nhẹ như không: “Có một con sâu muốn qua sông, nhưng trên sông không có cầu, giữa sông có một phiến lá, hỏi nó làm sao để qua sông?”

Có lẽ đây là câu đố anh đọc được trên mạng, tôi phì cười. Theo tư duy thông thường thì con sâu phải nhảy lên phiến lá, sau đó chờ gió đẩy đi, nhưng người bình thường đều cho rằng đáp án không thể đơn giản như thế, vậy là vắt óc ra mà nghĩ.

Hứa Lăng Phi bị Ân Chân “lừa” cho ngồi ngệt ra đó mà nhăn nhó suy tư.

Ân Chân điềm đạm nói: “Chúng ta tiếp tục thôi.”

Tôi cố nhịn cười, còn ánh mắt anh lại hết sức hiền hòa, điềm tĩnh.

Sự do dự của tôi chỉ kéo dài một lúc, sau đó liền ngã bài: “Thật ra tối qua chẳng xảy ra chuyện gì cả.”

Anh vẫn điềm nhiên nhìn tôi.

Tôi nhún nhún vai: “Cho dù tôi có muốn dùng sắc để câu kéo, cũng đã thất bại rồi.”

Về mặt Ân Chân không để lộ bất kỳ điều gì, một lúc sau, anh mới ồ một tiếng.

Tôi cười ha ha: “Nhưng tôi đã chọc tức anh ta.” Tôi rất muốn nhìn thấy biểu hiện không bình thường của Ân Chân, nhưng không có gì xảy ra. Tôi hơi thất vọng cup mắt, lặng lẽ thở dài.

Không khí như ngưng đọng, tôi bắt đầu nhấp nhồm không yên.

Cũng may Hứa Lăng Phi kịp thời kéo tay áo Ân Chân: “Cháu nghĩ rất lâu rồi, cuối cùng nghĩ ra hai cách.”

“Hai cách thế nào?” Ân Chân kiên nhẫn hỏi.

Hứa Lăng Phi dương dương tự đắc, đáp: “Cách thứ nhất, đợi sau khi nó nhả tơ xong, nó có thể kéo sợi tơ giống như loài khỉ đu qua sông.”

Tôi suýt nữa thì cười ngất, phải đấm ngực cho đỡ tức thở.

“Cách kia thì sao?” Tôi thấy Ân Chân đang phải cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

“Cách còn lại chính là dùng thuật phân thân, sau đó người này đập lên vai kẻ kia mà qua sông.” Hứa Lăng Phi nói xong nhìn tôi. “Chị Tiểu Dĩnh, em có tài không?”

Tôi cười tới không thở được: “Em quá có tài ấy chứ.”

Ân Chân kinh ngạc: “Thuật phân thân là gì?”

Hứa Lăng Phi khinh miệt bĩu môi: “Đã bảo chú quê mùa mà.”

Tôi xoa xoa cái cằm đã cười tới mỏi nhừ của mình: “Anh có thể hỏi Google.”

Ân Chân im lặng, ánh mắt phức tạp lướt qua mặt tôi.

Lúc này, tôi đột nhiên có một cảm giác rất kỳ quái, anh không thể hòa nhập được vào thế giới của chúng tôi, tôi cũng không sao bước vào được thế giới nội tâm của anh.

Tôi vắt óc nghĩ để viết một bản kế hoạch, vừa gõ dấu chấm câu cuối cùng xong chưa được năm phút, Tiêu tổng đã triệu kiến.

Cũng may đã sớm có sự chuẩn bị, tôi khẽ thở phào.

Tiêu tổng rất hài lòng với bản kế hoạch, nhưng cũng nói với tôi một cách rõ ràng: “Chỉ dựa vào cái này thôi thì vô ích, cô có chắc chắn sẽ thuyết phục được Thẩm Trạch không?”

Nếu chưa xảy ra chuyện tối hôm qua thì có lẽ còn có khả năng, nhưng bây giờ, tôi có lẽ đã bị anh ta liệt vào danh sách những nhà cung cấp bị từ chối tiếp đón rồi.

“Tiêu tổng, có thể bố trí để người khác làm vụ này không?”

“Đây là khách hàng của cô, cô đã bỏ bao nhiêu công sức ra như thế, nếu người khác dùng tâm huyết của cô mà ký được hợp đồng, cô cam tâm không?” Tiêu tổng cười tươi như hoa.

Tôi câm nín.

“Hơn nữa...” Tiêu tổng ngập ngừng. “... là một nhân viên kinh doanh xuất sắc, cô cũng không nên dễ dàng từ bỏ mục tiêu như thế.”

Tôi có lý do để từ bỏ, nhưng lại không thể nói rõ với Tiêu tổng, thế thì xấu hổ chết mất thôi. Tôi vò đầu bứt tai: “Vậy tôi sẽ cố gắng.”

“Không phải là cố gắng!” Tiêu tổng nghiêm túc chấn chỉnh tôi. “Mà nhất định phải thành công.” Anh ta cười cười: “Tôi rất coi trọng cô.”

Được lắm, mũ đã được chụp xuống, tôi nghĩ nếu không sống chết làm việc cho anh ta cũng không xong.

“Cũng sắp Tết rồi, đừng tạo áp lực ỉn quá!” Tiêu tổng nhướn nhướn mắt.

Tôi mỉm môi cười khê: “Tiêu tổng, anh áp dụng chiêu thức của nhà tư bản rất thành công, 100% rồi đấy.”

Áp bức người ta chết đi được nhưng vẫn không quên ném ra một câu an ủi, sợ ép quá lại hỏng việc.

Tiêu tổng cố ý nghiêm sắc mặt, nhưng thực ra không thể kìm được, cuối cùng vẫn bật cười thành tiếng.

Tôi là người rất biết điều chỉnh tâm lý, mặc dù vẫn chưa nghĩ ra cách nào tốt hơn nhưng cứ vứt nó qua một bên đã. Buổi tối, tôi dành thời gian để hoàn thiện bản kế hoạch, sau đó mở máy vào mạng.

Hứa Lăng Phi chống cằm, vừa ăn bím bím vừa xem hoạt hình.

Ân Chân ngồi ở đầu kia của bàn ăn, cũng cầm laptop bận rộn.

Cảnh tượng trước mắt, ấm áp và thật dịu dàng.

Tôi liếc khuôn mặt nhìn nghiêng của Ân Chân, đường nét cương nghị lạnh lùng, anh thoáng chau mày, bộ dạng vô cùng chăm chú.

Nhất thời ngồi ngắm anh tới gần ngơ.

“Em đang nhìn gì thế? Trên mặt tôi có dính gì à?” Ân Chân đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

“Không!” Tôi vội nhìn sang chỗ khác. Anh không phải đang rất tập trung ư? Sao biết tôi đang quan sát anh.

Hứa Lăng Phi liếc về phía tôi một cái: “Chị Tiểu Dĩnh nhất định là đang nghĩ chú Ân Chân thật đẹp trai.”

Tôi: “...”

“Thế thì tôi nên cảm thấy vinh dự phải không?” Ân Chân cười mà như không cười.

“Vinh dự cái đầu anh ấy!” Tôi che miệng ngáp: “Không tranh cãi với hai người nữa, tôi ngủ trước đây.” Tôi hơi mệt, nằm xuống cầm sách điện tử đọc một lát, ý thức đã bắt đầu lơ đãng.

Nhưng đầu óc lại không chịu nghỉ ngơi.

Trong lúc mơ màng hình như có người nào đó cầm di động của tôi đi, giúp tôi dèm chắn, thực sự tôi không mở nổi mắt nữa, chỉ lăm bằm câu gì đó.

Trong lúc hỗn độn đó lại có một bóng người quen thuộc mà mơ hồ chậm chậm lại gần, ép tôi vào góc tường, không sao thoát ra được.

Anh áp chặt đầu tôi vào ngực anh, dịu dàng vuốt tóc tôi: “Tiểu Dĩnh!”

Lại là giọng nói đó, tôi cố gắng mở mắt nhưng không sao mở được.

Anh giữ cầm tôi, ép tôi nhìn vào mắt anh, không cho phép tôi được lẩn tránh.

Sau đó, người anh từ từ ép xuống, miên man quần quýt hai cánh môi hồng của tôi.

Trong lúc giây phút kịch liệt, cuối cùng tôi đã nhìn rõ mặt người ấy.

“Ân Chân!” Tôi hét lên một tiếng rồi ngồi bật dậy, trong lúc hốt hoảng không còn phân biệt được là mơ hay thực.

“Tôi đây.” Ân Chân điềm đạm. “Em khê thôi, Hứa Lăng Phi ngủ rồi, đừng đánh thức nó.”

Giọng tôi nghe rất xa xôi: “Tôi vừa gọi anh à?”

“Đúng thế.” Ân Chân cười, chậm rãi nói tiếp: “Em gọi tên tôi, còn hét rất to nữa.”

Đầu óc trì trệ mất một giây, tôi lại gặp một giấc xuân mộng, đối tượng còn là anh nữa. Mắt tôi ửng hồng, nhanh chóng tẩy não, không thể để anh biết việc mất mặt này được. Tôi khê húng hắng ho. “Ồ, tôi gọi Tứ ca Dân Chân, không phải anh.”

Anh: “...”

Để kéo dài thời gian nghỉ Tết, thứ Bảy và Chủ Nhật này tôi vẫn phải đi làm.

Hoài Ngọc thần thần bí bí gọi điện cho tôi: “Này, Tiểu Dĩnh, xem ra có cửa rồi, hôm qua Thẩm Trạch hỏi Mười Đồng cách liên lạc với cậu.”

Tôi ồ lên một tiếng, sau đó mới giật mình thất sắc: “Anh ta không phải muốn hắt axit vào mặt mình đấy chứ?”

Hoài Ngọc buồn bực, rất lâu sau mới nói: “Tư duy của cậu thật kỳ quái.” Rồi bổ sung thêm một câu: “Người thường khó theo kịp.”

Tôi điềm nhiên: “Cảm ơn quá khen!”

Hoài Ngọc đột ngột nói sang chuyện khác: “Mình không lo việc anh ta hắt axit vào cậu, mà mình sợ anh ta sẽ hắt nước tẩy trang vào mặt cậu.”

Tôi: “...”

Nhận được điện thoại của giáo sư Mục là việc nằm trong dự liệu của tôi, cứ trước mỗi cái tên, ông và Niên phu nhân đều cãi nhau một trận kịch liệt về việc tôi và Mục Hàn sẽ đón Tết ở đâu.

Mọi năm cuộc tranh cãi đều diễn ra vào tối hai mươi ba tháng Chạp, nhưng năm nay hình như sớm hơn.

“Con gái ngoan!” Giáo sư Mục rào trước đón sau. “Ba mươi Tết nhớ đến sớm đây.”

Tôi mím môi: “Bố! Bố đã nói với mẹ chưa?”

Giáo sư Mục thái độ cứng rắn: “Mặc kệ bà ấy!”

“Bố, bố làm thế này chẳng phải làm khó con à?” Một người là bố, người kia là mẹ, tôi chẳng muốn đắc tội với ai hết.

“Hừ, mấy năm trước bố đều nhường nhịn rồi, năm nay nói gì cũng phải đến chỗ bố đón Tết.”

Tôi thở dài: “Bố, bố biết nấu ăn không?”

Giáo sư Mục ngập ngừng: “... Bố sẽ mua đồ bán thành phẩm.”

“Bán thành phẩm thì cũng phải gia công chứ!” Tôi đả kích.

“VẬY bố sẽ mua đồ làm sẵn.”

Tôi tiếp tục đả kích: “Bố thấy sẽ có người chịu ăn à?”

“...”

“Huống hồ, bếp của bố có dùng được nữa không, lại là một vấn đề.”

Giáo sư Mục đột nhiên ngắt ra, lúng búng: “Vậy phải làm thế nào?”

“Luật cũ, vẫn nên ăn Tết với mẹ.” Tôi đáp.

“Ồ!” Giáo sư Mục buồn bã cúp điện thoại.

Ngay sau đó, điện thoại của Niên phu nhân gọi đến.

“Tiểu Dĩnh, về sớm một chút, mẹ sẽ làm nhiều món ngon cho con.” Tác phong hùng dũng dứt khoát của mẹ vẫn không hề thay đổi.

Tôi vội vàng vàng nhận lời: “Vâng, vâng!”

Mẹ hài lòng cười: “Ân Chân cũng đến nữa nhé?”

Tôi do dự, ậm ậm ở ở trả lời cho qua.

“Mẹ còn phải gọi điện cho anh trai con nữa, cứ thế đi.” Câu cuối cùng còn chưa nói hết, mẹ đã cúp máy.

Tôi cụp mắt, rồi lại nhướn mày, kỳ nghỉ Tết là ngày duy nhất trong năm cả nhà đoàn viên, nhưng cũng là dịp để bố mẹ tôi cãi nhau liên miên, chẳng ai chịu ai tới cùng. Nhưng năm nay có Tiểu Vân, Ân Chân và cả Hứa Lăng Phi, dù thế nào họ cũng phải giữ gìn vài phần thể diện.

May mắn là, Thảm Trạch hoàn toàn không làm phiền tôi. Có lẽ anh ta cảm thấy đối phó với một cô gái chân yếu tay mềm thật không được phong độ cho lắm.

Chẳng mấy chốc kỳ nghỉ Tết được mong chờ đã tới, tôi, Ân Chân và cả Hứa Lăng Phi nữa, sáng sớm ngày ba mươi một đã lên xe về nhà.

Ân Chân nhanh nhẹn lên xe, vỗ vỗ vào ghế bên cạnh ý bảo tôi ngồi.

Tôi mặc kệ anh, ngồi hàng ghế sau cùng Hứa Lăng Phi.

“Tết năm ngoái anh ăn Tết thế nào?” Tôi hỏi anh.

Anh nhắm mắt suy nghĩ hồi lâu: “Cũng chẳng có gì đặc biệt, gia yến, sau đó ai về phủ người ấy.”

Tôi phì cười: “Còn cả gia yến nữa à? Anh có nhiều anh chị em thế sao?”

Anh nghiêm túc gật đầu: “Đúng là không ít.”

“Có nhiều bằng con trai con gái của Khang Hy không?” Tôi cố ý trêu anh.

Anh vẫn rất nghiêm túc: “Cũng tầm ấy.”

Tôi gật đầu: “Chẳng trách.”

Anh nhìn tôi.

“Nhà anh không chú trọng tới kế hoạch hóa gia đình, để nhiều quá không có cơm ăn, chẳng trách tôi lại nhất được anh trong thùng rác.”

Anh: “...”

Xe vừa đi chưa được bao lâu, tôi nhận được điện thoại của Mục Hàn: “Tiểu Dĩnh, em dậy chưa, anh đến đón em, sau đó cùng về nhà mẹ.”

Tôi chẳng khách khí gì đáp: “Em đã lên xe rồi, sao anh không nói sớm?”

“Thì giờ anh mới mượn được xe mà.”

Tôi cười: “Thôi, anh đi đi!”

“Trời ạ, em đúng là ngốc chết đi được, ngồi xe khách đường dài hai tiếng đồng hồ, em không sợ bị sụn lưng à, nói cho anh biết bên tiếp theo ở đâu, anh sẽ đợi em.” Mục Hàn cười hai tiếng.

Tôi lẩm bẩm: “Sao mà sụn lưng được, là bình thường anh quá công tử, hưởng thụ quen rồi.”

Mục Hàn cần nhắc: “Cho dù em không sao, cũng phải nghỉ cho Ân Chân chứ, lưng của người đàn ông là quan trọng lắm đấy.”

Tôi: “...”

Đợi đến nửa ngày vẫn không thấy bóng dáng Mục Hàn đâu, tôi sắp lạnh cóng cả người rồi.

Tôi xoa xoa tay, đi đi lại lại. Vừa đi vừa mắng: “Mục Hàn chết tiệt! Mục Hàn chết tiệt!”

Ân Chân quay đầu liếc mắt nhìn tôi, cởi chiếc khăn quanh cổ ra quàng cho tôi.

“Anh không lạnh à?” Tôi khịt khịt mũi.

“Không lạnh.”

Thế là tôi yên tâm chiếm luôn chiếc khăn của anh.

“Chú Ân, cháu cũng lạnh.” Hứa Lăng Phi dụi qua dụi lại cánh tay chúng tôi nũng nịu.

Ân Chân thản nhiên: “Hết rồi!”

Hứa Lăng Phi trề môi.

Tôi tháo khăn ra cho nó, nhìn nó nghịch tới mức mồ hôi ướt trán, trông chẳng có vẻ gì là lạnh. Tiểu tử này muốn phá đám đây, tôi lườm nó, nó cười hắc hắc gian tà.

Tôi vừa chui vào xe, lập tức cần nhắc Mục Hàn: “Sao anh không đợi đến khi em chết cóng rồi hẵng tới.”

“Hi hi, không phải xe của mình nên không quen tay lái.” Mục Hàn cười rinh rích. “Hơn nữa anh còn phải đi đón Tiểu Vân trước.”

Trịnh Tiểu Vân ngồi ở ghế phụ quay đầu lại, cười tươi rói: “Chị Dĩnh, Tứ Ca!”

“Chị dâu, lát nữa đừng căng thẳng quá, mẹ em rất thoải mái.”

“Còn cần em dạy chắc, anh đã nói từ sớm rồi.”

Tôi lẩm bẩm: “Ồ, đúng rồi, suýt nữa em quên chúng ta do một mẹ sinh ra.”

Mục Hàn: “...”

Không biết bao lâu, Ân Chân ghé sát tai tôi gọi khẽ: “Dậy đi, đến rồi!”

Tôi mở bừng mắt, buồn bã nhận ra, tôi lại tựa đầu vào vai anh ta ngủ.

Hứa Lăng Phi cười khi nhìn tôi, cũng không biết một đứa trẻ như thế nhìn thì hiểu gì chứ.

Mục Hàn không ngừng lấy từ trong cốp xe ra rất nhiều đồ, giống như túi thần kỳ, lúc thì rút ra một bó hoa cắm chướng, lúc lại lấy ra nhân sâm, lúc lại sắp ong, sữa...

Tôi khoanh tay nhìn: “Anh, anh khuôn cả siêu thị về à?”

“Chẳng mấy khi mới về nhà một lần. Phải làm ẹ vui chứ, ai mà keo kiệt như cô, về hai tay không!” Mục Hàn khinh miệt.

“Hừ!” Tôi nhìn Ân Chân. “Lấy ra cho anh ấy nhìn.”

Chỉ thấy Ân Chân rút ra một tập phiếu mua hàng của siêu thị đập vào ngực Mục Hàn.

Tôi cười hí hí: “Rốt cuộc thì ai thông minh hơn ai? Anh vất vả chuyển đến đây thì không nói làm gì, nhưng sau này ăn không hết bị quá đất còn bị mẹ mắng cho ấy chứ.”

Mục Hàn cầm tập phiếu mua hàng nhét thẳng vào túi: “Cảm ơn!”

Tôi há hốc, sau khi phản ứng lại được thì lập tức lao tới truy sát anh.

Mục Hàn ra sức nhảy thật cao để né, còn tôi ra sức đuổi, đột nhiên anh chạy tới nấp sau một chiếc xe, tôi không kịp né, suýt nữa thì bị xe đâm phải.

Dù gì cũng là người một nhà, Mục Hàn lập tức quan tâm hỏi han: “Tiểu Dĩnh, không sao chứ?”

“Không sao!” Cũng may thần kinh vận động của tôi khá phát triển, né kịp thời.

“Tiểu Dĩnh?” Một người đàn ông trung niên thò đầu ra khỏi xe, ăn mặc nghiêm chỉnh, tinh thần sáng khoái.

Mặc dù không thích, nhưng tôi vẫn chào: “Bác Thẩm.” Tôi đã ngầm đồng ý ẹ và bác ta qua lại, nhưng không ngờ vào ngày gia đình đoàn viên như hôm nay, bác ta cũng có mặt.

“Ông ấy là ai?” Mục Hàn hỏi khẽ.

Tôi buồn bực đáp: “Bạn trai của mẹ.”

Không ngoài dự liệu, Mục Hàn há hốc miệng.

Lại thêm một chiếc xe nữa lướt từ phía sau tới, giáo sư Mục mặc ple chỉnh tề, đầu ngẩng cao hiên ngang tiến lại.

Tôi và Mục Hàn quay sang nhìn nhau, cùng đồng thanh kêu lên: “Chết rồi!”

Giáo sư Mục lái chiếc Passat cũ màu đen, còn chiếc xe mà ông Thẩm kia ngồi đến người không biết gì về xe như tôi nhìn một cái cũng nhận ra ngay, là chiếc Roll-Royce sang trọng vẫn thường quảng cáo trên tivi.

Hai người lần đầu gặp mặt, giáo sư Mục đã mất điểm.

Mục Hàn thì thào vào tai tôi: “Tình địch tương kiến, vô cùng tức giận.”

Tôi đá cho anh một cái: “Anh còn tâm trạng mà nói chuyện đó, mau vào trong xem sao đi!”

Chúng tôi mỗi người đều xách theo túi lớn túi nhỏ đi vào, đến Hứa Lăng Phi cũng chạy ra giúp đỡ.

Bước vào cửa tôi liền cảm nhận được không khí trong phòng khách như đông đặc lại, ông Thẩm kia và giáo sư Mục ngồi đối diện nhau, giống hệt cảnh cao thủ so găng trong các tiểu thuyết võ hiệp, khả năng tập trung cao độ, không ai dám khinh suất ra tay trước.

Niên phu nhân mang ra hai tách trà, một chén rón rén nhẹ nhàng đưa cho ông Thẩm, chén kia đặt cách một tiếng xuống trước mặt giáo sư Mục.

Còn chưa khai chiến, giáo sư Mục lại đã thất thế.

Tôi lắc lắc đầu, xem ra không ổn rồi.

Về mặt Mục Hàn cũng bất lực.

Ân Chân vỗ vai Hứa Lăng Phi, nó hiểu ý gật gật đầu, ngay sau đó chạy tới nhào vào lòng Niên phu nhân, ngọt ngào gọi: “Con chào bác!”

Thằng bé này chẳng biết lạ gì cả.

Niên phu nhân vui tới mức không khép được miệng, cười: “Đây là con ai thế?”

Đến lúc tôi xuất chiêu rồi: “Đồng nghiệp của con đi du lịch, nhờ con trông giúp vài ngày.”

Niên phu nhân ngồi xổm xuống, hỏi: “Tại sao lại gọi ta là bác?”

Hứa Lăng Phi ngây thơ vô tội, chỉ vào tôi: “Bởi vì con gọi chị ấy là chị Tiểu Dĩnh.” Rồi lại ra vẻ ông cụ non: “Cách xưng hô không thể tùy tiện.”

Mục Hàn lẩm bẩm: “Nó còn gọi mình là chú mà.”

Mọi người trong phòng đều phá lên cười, không khí dịu xuống vài phần.

Niên phu nhân sau khi mừng tuổi cho Hứa Lăng Phi xong, bắt đầu hào hứng quan sát Tiểu Vân.

Mục Hàn đẩy Tiểu Vân một cái, Tiểu Vân ngượng ngùng đi lên phía trước, bị Hứa Lăng Phi gây rối như thế, giờ không biết nên mở miệng nói thế nào cho phải.

“Cô gái này trông lanh lợi quá!” Niên phu nhân khen ngợi.

“Người được nuôi lớn bằng nước hồ Thiên Đảo[1] mà!” Tôi tiếp lời.

[1] Hồ Thiên Đảo ở Chiết Giang, Trung Quốc, là hồ có nhiều đảo nhất trên thế giới

Tiểu Vân huých tôi: “Chị Dĩnh, em phải xưng hô thế nào đây?”

Tôi thuận miệng đáp: “Gọi là mẹ.”

Tiểu Vân không suy nghĩ nhiều, nhanh nhẩu gọi: “Mẹ!”

Niên phu nhân vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Ồi!”

Trình Tiểu Vân hai má đỏ ửng, lại không dám trút giận lên người tôi nên dấm cho Mục Hàn một cái rất đau.

Mục Hàn đau tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trong lòng thì sung sướng muốn chết.

Chúng tôi lần lượt tặng quà cho Niên phu nhân.

Giáo sư Mục đặt một bao lì xì dày lên bàn.

Niên phu nhân thông dong buông lời: “Năm nào cũng thế này, không có gì mới mẻ cả.”

Giáo sư Mục phải cố gắng kiềm chế để không lên tiếng phản bác.

Theo tôi thì lì xì là thực tế nhất, nhưng vì mẹ tôi thấy giáo sư Mục không thuận mắt nên dù ông có tặng gì mẹ cũng sẽ tìm cớ để gây sự, đả kích.

Bác Thẩm cười cười: “Vận Chi, lần này anh đi Hồng Kông mang về được cho em hai thứ.” Ông ta chậm chạp rút ra một cuộn trục, đặt lên bàn rồi mở dần ra.

Đây là một quyển thơ ngũ ngôn tứ tuyệt được viết theo lối Hành thư[2]:

“Ngẫu lai tùng thụ hạ (Hàng thông vừa ghé bước)

Cao chắm thạch đầu miên (Gối đá giấc nồng say)

Sơn trung vô lịch nhật (Núi sâu nào có lịch)

Hàn tận bất tri niên.[3] (Lạnh hết năm nào hay?)”

[2] Hành thư: Hành thư, hay Hành khải, tương truyền là thể chữ được hình thành vào cuối đời Hán.

[3] Đây là bài Trả lời người của Thái thượng ẩn giả, đời Đường, do Hải Đà dịch nghĩa.

Tôi vừa nhìn đã lập tức thốt lên: “Là chữ của Tứ Gia.”

Bác Thẩm mỉm cười: “Tinh lắm.”

Tôi thật sự không cần phải khiêm tốn, bao năm hâm mộ Tứ Gia chẳng phải vô ích.

Niên phu nhân cười tí mắt, không cần phải nói cũng biết vui thế nào rồi.

“Học đòi phong nhã!” Giáo sư Mục đứng sau tôi bực bội nói. “Trước kia có thấy bà thích tranh chữ bao giờ đâu!”

Tôi cố nén cười, đẩy đẩy bố: “Bố ra kiểm định đi.”

Giáo sư Mục hạ mắt kính, chăm chú nhìn một lúc lâu, sau đó quả quyết nói: “Đây là hàng giả.”

Niên phu nhân lập tức cau có quát: “Ông định đến gây sự phía không?”

“Những vấn đề về học thuật bà có nghiên cứu sâu bằng tôi không?” Giáo sư Mục đường hoàng đáp, thực tế ông đúng là có tư cách được phô trương.

Tôi hiểu tính cách của giáo sư Mục, cho dù ông có không thuận mắt ông già Thẩm này tới đâu thì cũng không mang chuyện ngành của mình ra đùa, đương nhiên tôi đứng về phía bố mình: “Con cũng tin sự phán đoán của bố.”

Niên phu nhân tức tối nhìn tôi, tôi lè lè lưỡi, kéo Mục Hàn ra làm khiên đỡ đạn.

Ân Chân bước lên phía trước, liếc mắt nhìn, rồi điềm đạm nói: “Quả nhiên bắt chước rất giống, nhưng chính xác không phải do Tứ Gia viết.”

“Cậu cũng biết à?” Niên phu nhân có hơi khách sáo với anh.

Ân Chân điềm tĩnh nói: “Cháu cũng có nghiên cứu.”

Về mặt bác Thẩm ngưỡng ngừng, gãi gãi đầu: “Không thể nào, tôi đã phải trả một món tiền rất lớn mới đấu giá được đây”

“Thế thì ông bị lừa rồi!” Giáo sư Mục nheo nheo mắt.

Đột nhiên tôi như nhớ ra điều gì đó, đập bàn một cái: “Đợi đã, con nhớ bức tranh chữ này được cất giữ tại Bảo tàng Thượng Hải mà? Sao có thể mang sang Hồng Kông bán đấu giá?”

Bác Thẩm từ từ thu lại nụ cười, hai mày cau chặt, tự trào nói: “Vẫn tưởng mình là người đi lại trên sông nước đã lâu, không ngờ đến cái rãnh cón con lại bị lật thuyền.”

Niên phu nhân vội vàng phân giải: “Không sao, treo một bức bút tích thật trong nhà, ngày nào em cũng phải lo lắng sợ hãi, đồ giả cũng tốt, dù sao em cũng chỉ treo cho đẹp thôi mà.”

Tôi đỡ trán, sự thiên vị của mẹ quả rất rõ ràng.

Giáo sư Mục hai tay chấp sau lưng, cười gượng gạo.

Ân Chân cười: “Bác gái, Tiểu Đình đã chuẩn bị cho Bác bút tích thật.”

Tôi suýt nữa thì cắn vào lưỡi mình, sau đó trợn mắt há miệng nhìn anh lấy một quyển trục ra, trên đó viết: “Ngẩng đầu không hổ với trời đất. Dở hay tự có đánh giá của riêng mình.”

Niên phu nhân giật giật ống tay áo của giáo sư Mục: “Ông cũng ra kiểm định đi?” Khóe miệng bà nhếch lên như cười.

Giáo sư Mục lại nhìn rất lâu, cúi đầu lẩm bẩm: “Chữ thì đúng là của Ung Chính Gia, nhưng loại giấy này mới quá.” Ngay sau đó ánh mắt thăm dò đầy ẩn ý của ông lướt qua Ân Chân, lập tức cúi thấp đầu xuống: “Là bút tích thật.”

Tôi không biết Ân Chân đã chuẩn bị bức tranh chữ này từ bao giờ, nhưng vừa hay lại có thể giải vây cho bố tôi, nên tôi liếc nhanh anh với ánh mắt đầy cảm tình.

Niên phu nhân vội vàng cuộn bức tranh lại như vừa bắt được vàng, cười hi hi bẹo mũi tôi coi như lời khen tặng.

Bác Thắm cười khở: “Xem ra vật kia cũng không cần phải đưa ra nữa, cùng mua được trong lần bán đấu giá đó, nhất định sẽ lại là hàng giả.”

“Bác Thắm, dù sao bác cũng đã mất mặt rồi, mang ra ọi người xem xem, cùng lảm lảm thêm lần nữa.” Tôi cổ vũ, cùng lảm ông ta sẽ bị đè bẹp dưới uy thế của bố tôi, không ngóc đầu lên được.

Tay Niên phu nhân vẫn đang đặt trên vai tôi, lập tức thương ngay cho tôi một cái véo đau.

Bác Thắm lấy ra một lọ thuốc hít: “Nghe nói là của Ung Chính từng dùng.”

Ân Chân đi tới cầm lên sờ sờ mấy cái: “Có phải của Tứ Gia từng dùng hay không cháu không biết, nhưng đúng là đồ thời Thanh.”

Giáo sư Mục cười tán thưởng: “Tiểu tử, cậu rất không đơn giản.”

Hiếm khi thấy vẻ mặt Ân Chân lại bên lên như lúc này.

Bác Thắm cuối cùng cũng lấy lại được chút thể diện, cười tươi vui vẻ.

Nhân lúc Niên phu nhân không để ý, giáo sư Mục vỗ vỗ vai Ân Chân khẽ nói: “Mặc dù vừa rồi cậu là vì giúp tôi, nhưng sau này đừng đứng ra mạo nhận nữa.”

Ân Chân để lộ sự bối rối của mình, một lúc lâu sau mới đáp: “Được!”

Môi tôi cong lên, thuận nước đẩy thuyền: “Nghe thấy chưa hả, sau này đừng mạo nhận Tứ Gia nữa.”

Hai mắt Ân Chân sáng rực như sao: “Sau này đưa tôi tới Bảo tàng Thượng Hải nhìn bức tranh chữ đó nhé.”

Tôi: “...”

Niên phu nhân mím môi thoáng cười: “Mọi người ngồi chơi một lát, tôi xào thêm mấy món nữa là có thể ăn cơm rồi, bữa trưa ăn uống đơn giản thôi.”

Tôi vội vàng đẩy Mục Hàn ra: “Mẹ, để anh ấy làm, tay nghề của anh ấy con còn chưa được thưởng thức bao giờ.”

“Nó còn biết nấu ăn?” Giáo sư Mục và Niên phu nhân đồng thanh hỏi và cùng quay mặt lại.

Tôi nói với giọng vô cùng ghen tị: “Không chỉ biết nấu thôi đâu, mà mùi vị màu sắc đều đầy đủ, Tiểu Vân, đúng không?” Tôi hơi cao giọng hỏi, vẻ mặt như đang chờ xem kịch vui.

Trình Tiểu Vân mỉm cười, mặt đỏ lựng.

Mục Hàn bị tôi đuổi vào bếp, Tiểu Vân cũng đành vào theo để giúp. Niên phu nhân là người không thể ngồi không dù chỉ một lúc, lấy chiếc áo len đã đan được một nửa, ước thử lên người bác Thắm: “Cũng khá vừa, mấy ngày nữa là có thể mặc rồi.”

Bác Thắm vui ra mặt, giáo sư Mục thì khó dăm dăm.

Tôi nhìn thấy, thở dài thườn thượt, lần này có lẽ bố tôi hết hy vọng thật rồi.

Ở góc kia, Ân Chân đang ngồi trên sofa, vẻ mặt cổ quái.

Tôi tò mò đi lại, thấy trên tay anh đang cầm một túi mè đen.

Tất cả những người thuộc Tứ Gia Đẳng đều biết, trên vỏ bao này có in hình Ung Chính Hoàng đế, tôi bất giác hiểu ý phì cười.

Về mặt Ân Chân khá phức tạp. Lúc sau, anh buông một câu: “Cái này, có bị coi là vi phạm quyền chân dung không?”

Tôi thản nhiên đáp: “Thế thì đã làm sao, Tứ Gia đâu thể đội mồ dậy mà tố cáo họ.”

Ân Chân: “...”

Tới giờ ăn, khi sắp xếp chỗ ngồi thì lại xảy ra tranh chấp, giáo sư Mục và bác Thắm đương nhiên đều giành ngồi bên cạnh Niên phu nhân, cuối cùng đành nhường cho Hứa Lăng Phi ngồi đầu bàn, giáo sư Mục và bác Thắm hai người ngồi hai bên Niên phu nhân, phía bên kia lần lượt là Tiểu Vân, Mục Hàn, còn cả tôi và Ân Chân nữa.

Bác Thắm nói: “Được biết sở thích của Mục tiên sinh rất rộng, thích Taekwondo, nhảy bungee, lướt sóng, bơi lội vào mùa đông nữa.”

Giáo sư Mục liếc mắt nhìn tôi một cái, ậm ờ trả lời cho qua.

Tôi cúi gằm đầu rất thấp.

“Lần trước sau khi nghe Tiểu Dĩnh nói thế, tôi có đi học vài đường quyền, Mục tiên sinh xem lúc nào rảnh, chúng ta thử sức một chút.” Bác Thắm nhướn nhướn mày, nở nụ cười tỏ vẻ không hề nghi ngờ.

Giáo sư Mục rùng mình, quay đầu lại nhìn tôi một cái.

Tôi lập tức cười nhả nhử tiếp lời: “Bác Thắm, bác không phải là đối thủ của bố cháu, nếu bác muốn thử sức thì cứ thử sức với cháu trước đã.”

Mục Hàn cũng hiểu ý đón lời ngay: “Đúng đấy, cho dù có qua được cửa của Tiểu Dĩnh, cũng phải đấu với cháu mới đủ tư cách để đấu với bố cháu.”

Mặt bác Thắm kia sầm lại.

Niên phu nhân cũng sa sầm sắc mặt: “Hai đứa đọc nhiều tiểu thuyết võ hiệp quá rồi phải không?”

Tôi lè lè lưỡi, khề nói: “Giúp bố để mình là việc hết sức thỏa đáng.”

Hứa Lăng Phi tay cầm chiếc đùi gà đang ra sức gặm, cũng không quên nói giúp tôi: “Mẹ cháu cũng đã nói, ăn cây táo rào cây sung, trời tru đất diệt.”

Tôi im bặt, ví dụ so sánh kiểu gì vớ vẩn thế không biết. Tôi cười diêm đạm: “Không biết trong nhà bác Thắm còn có những ai?”

“Còn có một thằng con trai vô tích sự nữa.” Giọng bác Thắm nhỏ hết mức có thể, vẻ mặt bất đắc dĩ như không muốn nhắc tới người này.

Tôi cau kính nghĩ, có giỏi thì gọi anh ta tới đây đấu game với tôi, xem ai giỏi hơn ai.

Tôi nháy mắt với Mục Hàn, anh khề gật gật đầu. “VẬY VỢ TRƯỚC CỦA BÁC...”

Niên phu nhân không vui cắt ngang: “Hai đứa đang điều tra họ khẩu à?”

Bác Thắm ngáp ngừng vài giây: “Bà ấy đã mất rồi.”

“Mất từ bao giờ thế ạ?” Tôi cướp lời hỏi tiếp.

“Năm năm trước.”

Mục Hàn nhanh mồm nhanh miệng chất vấn: “Mới được năm năm, bác không cảm thấy đi tìm niềm vui mới nhanh thế này, có chút bạc tình à?”

“Tiểu Hàn!” Niên phu nhân ánh mắt thâm trầm, bắt giác cao giọng.

Về mặt bác Thắm trông có chút khó coi.

Tôi vẫn bình tĩnh như không: “Bố mẹ cháu chia tay nhau mười mấy năm rồi mà không ai tái giá, trong lòng họ vẫn còn có người kia.”

Niên phu nhân đập bàn cái bộp: “Tiểu Dĩnh, càng nói càng quá đáng rồi đấy.”

Bác Thắm cười khổ: “Xem ra sự có mặt của tôi ở đây không được hoan nghênh cho lắm.”

Niên phu nhân lắc đầu: “Mặc kệ chúng!” Bộ dạng mẹ như không thể nhẫn nhịn hơn nữa.

Giáo sư Mục lúc này mới lên tiếng dàn hòa: “Được rồi, mọi người bớt lời đi!”

“Ông đắc ý rồi phải không, con trai con gái đều đứng về phía ông.” Niên phu nhân bất bình.

Giáo sư Mục cười mà như không cười, vẻ mặt lúc này rất hớn hờ: “Vận Chi, giận quá mất khôn, đừng để bọn trẻ chê cười.”

Niên phu nhân khẽ hừ mũi một tiếng.

Bác Thẩm khẽ cười, như muốn làm dịu bầu không khí nên đã chuyển đề tài: “Việc tiểu hôn sự của Tiểu Dĩnh, Tiểu Hàn cũng sắp rồi nhỉ? Hay là cùng tổ chức một ngày?”

Má tôi ửng hồng: “Bọn cháu không nhanh thế đâu, nếu anh cháu không đợi được thì cứ tổ chức trước.”

Mục Hàn không vui: “Gì mà bảo anh đợi không được?”

Tôi cười khan ha ha hai tiếng: “Anh không muốn sớm rước Tiểu Vân về nhà à?”

“Đương nhiên là anh muốn.” Mục Hàn dịu giọng. “Nhưng cũng còn phải xem Tiểu Vân có nhận lời cầu hôn của anh không chứ.”

Má Tiểu Vân đỏ ửng như hai trái đào.

Tôi đá bóng sang cho Mục Hàn một cách thành công, vừa vui mừng chưa được hai phút, anh trai tôi lại nói: “Nhưng Tiểu Dĩnh này, anh thấy hai đứa cũng nên sớm tổ chức đi thôi, chưa cưới mà đã ở chung không phải chuyện gì hay ho cả.”

“Sống chung trước khi cưới?” Giáo sư Mục và Niên phu nhân lại một lần nữa phối hợp rất ăn ý.

Tôi tức tối chỉ muốn khâu hai cái môi mỏng của Mục Hàn lại.

“Tiểu Dĩnh, có chuyện đó thật à?” Giáo sư Mục hỏi tôi, vẻ mặt hết sức nghiêm trọng.

Tôi mấp máy môi, thốt ra một câu: “Bọn con ngủ riêng.”

Hứa Lăng Phi giơ tay nói: “Việc này cháu có thể làm chứng, cháu ngủ một phòng, chị Tiểu Dĩnh và chú Ân Chân ngủ một phòng, đúng là ngủ riêng ạ!”

Tôi bức bối chết mất, tiểu tử này rõ ràng là muốn hạ bệ tôi mà.

Giáo sư Mục bắt đầu đập bàn: “Thế này thì còn ra thể thống gì nữa!”

Niên phu nhân cố ý phản bác lời ông: “Giờ là thời đại nào rồi, ông đúng là đồ cổ hủ, lần trước Tiểu Ân đến đây, tôi cũng để nó và Tiểu Dĩnh ngủ một phòng đấy.”

Tôi ngán ngẩm, lần này thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không gột sạch được.

“Bà ...” Giáo sư Mục tức giận chỉ vào Niên phu nhân. “Sao lại có loại mẹ như bà chứ!”

Niên phu nhân ưỡn ngực, chống nạnh: “Tôi làm sao, một người mẹ như tôi có chỗ nào không tốt, ít nhất thì tôi cũng mãi mãi nhớ rằng con trai con gái mình đã từng học ở trường nào, mấy năm và ở lớp nào, giáo viên chủ nhiệm là ai, còn ông thì sao?”

Giáo sư Mục gượng gạo: “Bà lại lôi chuyện này ra nói.”

“Đây chính là chứng cứ hùng hồn nhất chứng tỏ rằng ông không hề quan tâm tới gia đình, tới các con!” Niên phu nhân không chịu tỏ ra yếu thế.

“Dù vậy bà cũng không thể đẩy con gái vào chỗ nước sôi lửa bỏng được.” Giáo sư Mục nói giọng chính nghĩa.

Tôi đoán giờ thì đến lượt Ân Chân buồn bức rồi, đang yên đang lành anh bị so sánh với cái lò lửa, khỏe miệng bỗng giật giật.

Niên phu nhân tức tới mức chẳng buồn suy nghĩ nữa. “Ông mới đẩy con gái vào chỗ nước sôi lửa bỏng.”

Tôi đang định nói, Ân Chân đã ngăn tôi lại: “Bác trai, bác gái, có thể nghe cháu nói một câu không ạ?”

Giáo sư Mục vì chuyện sống chung mà bắt đầu thấy anh không thuận mắt, bực bội gắt: “Nói đi.”

Ân Chân ôn hòa giải thích: “Giữa cháu và Tiểu Dĩnh rất trong sáng, hoàn toàn không có việc như hai bác nghĩ.”

Tôi thăm bữu môi bổ sung: Thực tế thì cũng không được trong sạch cho lắm.

“Cậu định chối bỏ trách nhiệm?” Lần này thì đến lượt Niên phu nhân nổi đóa.

Ân Chân ngẩn người: “Cháu không có ý đó.”

“Thế cậu định làm thế nào?” Giáo sư Mục nhìn anh chằm chằm.

Tôi thấy nếu không lên tiếng e là một mình Ân Chân không thể ứng phó được, vội vàng thở dài: “Bố! Mẹ! Hai người đang làm gì thế? Giờ là con gái của bố mẹ không chịu lấy chồng, chứ không phải không có ai lấy.”

Mục Hàn thấy mình đã gây ra họa lớn, còn không lên tiếng nữa thật không biết mọi chuyện sẽ đi đến đâu, vội nói: “Bố! Mẹ! Hai người bộ dạng hung hăng như thế, người khác nhìn vào lại tưởng Tiểu Dĩnh không lấy được chồng nên bố mẹ bức hôn đấy.”

Tôi tức tối lườm ông anh trai một cái, câu này mặc dù là để nói giúp tôi, nhưng sao nghe thật tủi hổ.

Tiểu Vân vừa cười vừa nói: “Chị Tiểu Dĩnh sao có thể không lấy được chồng chứ? Có rất nhiều người đang xếp hàng đang chờ được lấy chị ấy đấy, ví dụ như anh chàng công tử kia, chị Tiểu Dĩnh nhỉ?”

Tôi sờ sờ mũi khẽ cười.

Niên phu nhân quả nhiên bị hấp dẫn ngay bởi lời Tiểu Vân, kéo Tiểu Vân ra góc thì thầm để “moi” tin tức.

Giáo sư Mục khôi phục lại vẻ mặt như bình thường.

Tôi thở phào, quay đầu lại thấy bác Thẩm cười rất giao hoạt.

Đề tài này do ông ta châm ngòi, đúng là lão hồ ly!

Tôi ngằm nắm lấy tay Ân Chân dưới gầm bàn: “Không sao nữa rồi, không ai ép anh làm bất cứ chuyện gì mà anh không muốn nữa đâu.”

Anh khẽ mấp máy môi: “Sao em biết là tôi không muốn?”

Tôi khẽ sưng người, ánh mắt lay động.

Ánh mắt Ân Chân sâu thẳm sáng rực như đá Hắc Diệu giờ tay vén tóc mai giúp tôi, điềm đạm nói: “Tôi còn cầu mà không được ấy chứ.”

Tôi ngẩn người ra mất một lúc, thật sự chẳng biết phải nói gì. Rất lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Ân Chân, đôi mắt đen láy của anh dường như có điều muốn nói mà không thể nói ra.

“Vừa rồi anh nói gì?” Tôi hỏi.

Ân Chân nhìn tôi thật sâu: “Không nhớ nữa.”

Tôi cứng đờ mặt nhưng cũng vờ đưa tay lên ngoáy tay, làm bộ thoải mái: “Gần đây hay nghe lắm.”

Ân Chân bật cười.

Ăn cơm xong Mục Hàn hỏi tôi: “Buổi chiều có kế hoạch gì không? Chơi mạt chược?”

Ân Chân điềm đạm đáp: “Không biết chơi.”

“Vậy chơi bài nhé?” Mục Hàn truy hỏi.

“Cũng không biết.”

Mục Hàn chau mày: “Sao cái gì anh cũng không biết thế?”

Ân Chân nở một nụ cười kỳ quái: “Thứ tôi biết, chưa chắc anh đã biết.”

“Ví dụ?” Mục Hàn khiêu chiến.

“Ngâm thơ, vẽ tranh, đoán đố, viết câu đối.” Ân Chân thông dong.

Tôi cười thầm, đây đều là những thứ khiến Mục Hàn đau đầu nhất.

Quả nhiên Mục Hàn vỗ trán hét lên: “Tiểu Dĩnh, là em cố ý phải anh ta đến chinh anh phải không?”

Tôi cười thoải mái: “Anh, Tiểu Vân, bố mẹ là đã đủ một bàn rồi.”

Mục Hàn liếc tôi: “Em còn bỏ sót một người.”

Tôi lập tức nhận ra mình hoàn toàn không tính bác Thẩm.

Nhưng bác ta lại rất tự giác: “Mọi người chơi đi, tôi ngồi xem thôi.”

Bày bàn mặt chược xong, mọi người tự chọn chỗ ngồi, vừa hay Tiểu Vân và Mục Hàn ngồi đối diện nhau.

Mục Hàn cười hi hi nói với Niên phu nhân: “Mẹ, con hạ thủ không lưu tình đây đây.”

Niên phu nhân căng thẳng: “Việc đây còn phải chờ xem bản lĩnh của con tới đâu.” Xem ra mẹ vẫn bất mãn vì chuyện vừa rồi.

Bác Thẩm mang một chiếc ghế ra ngồi phía sau Niên phu nhân, thỉnh thoảng lại chỉ cho bà vài chiêu.

Hứa Lăng Phi chán nản kéo kéo tay áo tôi: “Chị Tiểu Dĩnh, em muốn chơi game.”

Tôi đưa nó vào thư phòng, mở máy tính, rồi mang cho nó một đĩa đầy đồ ăn vặt, nó vui vẻ nịnh nọt: “Chị Tiểu Dĩnh là tốt nhất!”

Ân Chân ngồi ngoài phòng khách xem ti vi, tin tức đang nói về cuộc triển lãm những di tích văn hóa đã bị thất lạc thời Thanh.

Lúc này tâm trạng tôi phức tạp khó nói.

Ân Chân cầm tay tôi: “Sao mặt em lại thế kia?”

Tôi mỉm cười: “Tôi lo anh lại bảo tôi đưa anh đi xem, lần triển lãm này là ở Đài Loan, khó lắm.”

Anh: “...”

Ân Chân dùng khoeo mắt liếc về phía bàn mặt chược đang khí thế phùng phùng, khẽ hỏi: “Niên Dĩnh, chẳng phải em đã quyết tâm tác thành cho bác gái và bác Thẩm rồi à, sao hôm nay lại đối đầu với ông ấy?”

Tôi cụp mắt: “Anh còn nhớ lần trước gặp nhau, ông ta nói mình chỉ là một công nhân bình thường không?”
“Thế thì sao?”

“Nhưng anh nhìn chiếc xe mà hôm nay ông ta đi xem, còn cả quà tặng mẹ tôi nữa, những thứ đó một công nhân bình thường sao có được?” Tôi lạnh lùng đáp.

“Em ghét người có tiền?” Đôi lông mày thanh tú của Ân Chân nhướn cao.

“Không phải!” Tôi lắc lắc đầu, “Tôi ghét sự dối trá.”

Ánh mắt sâu thẳm của Ân Chân nhìn khắp mặt tôi một lượt, đôi lông mày càng lúc càng nhíu chặt.

Tôi nửa đùa nửa thật: “Vì vậy anh đừng bao giờ lừa tôi, nếu không tôi sẽ đuổi anh đi đấy.”

Thần sắc anh thoáng lay động, giọng nói nhỏ tới mức phải nín thở mới nghe được: “Tôi đâu sợ bị em đuổi đi, tôi chỉ lo làm em sợ chết thôi.” Câu sau tôi căn bản là hoàn toàn nghe không rõ.

Tôi uể oải ản vai anh một cái: “Chỉ cần anh không phải là phạm nhân bị truy nã, tôi nghĩ chẳng có gì có thể dọa được tôi cả.”

Anh tránh ánh mắt tôi, ngược nhìn lên, mặt điềm nhiên: “Em cũng đừng hy vọng vào tôi quá nhiều.”

Tôi cười không nói thêm nữa, quay đầu qua lấy điều khiển ti vi.

Ân Chân gơ tay ra vén một lọn tóc của tôi bị rơi ra sau tai.

Tôi ngẩng đầu.

Nụ cười của anh mơ hồ: “Bị che mắt rồi.”

Mặt tôi thoáng ửng hồng.

Ân Chân thoáng lay động, đôi môi khẽ nhếch lên.

Tóc anh giờ đã dài hơn một chút, ngắn nhưng khá dày.

Nghe nói một người đàn ông thật sự đẹp trai phải trải qua thời gian khảo nghiệm khi để đầu trọc. Kiểu tóc không ngắn cũng chẳng dài càng tôn thêm đường nét trên khuôn mặt anh.

Nhưng dù là để kiểu tóc nào, khí chất của anh cũng không bị ảnh hưởng.

Anh vốn là người anh tuấn phi phàm, khí chất ưu tú, lúc này qua ánh tà dương rơi rớt, cả người anh giống như được phủ một lớp màn mỏng màu vàng kim, càng rực rỡ nhức mắt.

“Tiểu Đinh, rót ẹ cốc nước!”

Niên phu nhân cao giọng sai bảo đã cứu vớt tôi kịp thời, nếu không có lẽ tôi sẽ chết chìm trong đôi mắt thâm sâu như đáy biển kia của anh.

Mâm cơm đêm Giao thừa là do đích thân Niên phu nhân làm, tôi và Mục Hàn chỉ chạy loanh quanh làm chân sai vặt.

Khi món canh cuối cùng được bưng lên, tôi nghe thấy tiếng giáo sư Mục nói với Ân Chân: “Tiểu tử, cậu đúng là mang lại rất nhiều bất ngờ thú vị.”

Tôi kinh ngạc, buổi trưa bố vẫn còn có chút bất mãn đối với anh, lúc này lại khen ngợi không ngớt, con người này thật khó hiểu. Tôi hỏi: “Bố, chuyện gì khiến bố vui tới mức này?”

Giáo sư Mục vui vẻ cười ha hả: “Ân Chân chủ động muốn giúp bố dịch luận văn sang tiếng Mãn và Mông Cổ.”

Tôi thực sự ngẩn cả người.

Ân Chân len lén nhìn tôi: “Tôi học từ nhỏ.”

“Trường học ở chỗ các cậu đúng là rất kỳ lạ.” Giáo sư Mục không truy hỏi tiếp nữa. “Cũng may là thế, nên hôm nay cậu mới có thể giúp được tôi.” Ông đã hiển nhiên coi Ân Chân là trợ lý của mình.

Tôi ghi nhớ trong lòng, định lúc nào về sẽ hỏi cho rõ nên đùa, nói: “Bố, bố phải trả lương cho người ta, dựa vào cái gì mà anh ấy lại phải làm không công chứ!”

Giáo sư Mục trề môi: “Đương nhiên, vốn bố cũng định đi thuê người dịch, giờ thì không cần nữa, phân tốt không thể mang sang bón ruộng người.”

Tôi bối rối.

Ánh mắt Ân Chân thoáng có ý cười.

Sau bữa tối không lâu, Niên phu nhân liền hạ lệnh tiễn khách. “Không sớm nữa, những người không phận sự mau về đi.” Ý nghĩa của câu này là, giáo sư Mục chính là người không phận sự.

Lúc này tôi nhất định phải ra mặt nói giúp cho bố: “Mẹ, bố vừa mới uống rượu, không thể lái xe, hôm nay để bố ngủ lại đây đi.”

Mục Hàn cũng tán đồng: “Đúng thế, giờ đang kiểm tra nồng độ rượu gắt gao lắm.”

Niên phu nhân khoát tay: “Chỉ có hai phòng, con bảo ngủ thế nào đây?”

Chúng tôi chụm đầu vào bàn bạc rất lâu, sau đó đưa ra kết luận, tôi, Tiểu Vân và Niên phu nhân ngủ một phòng, Ân Chân, Mục Hàn và Hứa Lăng Phi ngủ trong phòng đọc, giáo sư Mục và bác Thẩm, đôi tình địch này ở chung một phòng.

Niên phu nhân ánh mắt khó hiểu.

Thực ra tôi cũng lo để bố và bác Thẩm ngủ chung một phòng liệu có xảy ra chuyện gì hay không, nhưng một câu nói của Ân Chân đã gạt phắt lo lắng ấy của tôi đi: “Ai gây sự ở đây cũng sẽ để lại ấn tượng xấu với bác gái, nên chẳng ai dám mạo hiểm đâu.”

Thế là tôi nở một nụ cười đầy ẩn ý: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng nữa.”

Xem tiết mục ca nhạc mừng xuân được một lúc, Niên phu nhân dụi mắt, đi vào phòng ngủ nghỉ ngơi.

Giáo sư Mục và bác Thẩm cũng lục tục kéo nhau về phòng.

Trịnh Tiểu Vân và tôi quay sang nhìn nhau, bất lực than: “Sớm thế này mà đã đi ngủ sao?”

Mục Hàn sờ sờ cằm: “Ngủ sớm dậy sớm, vợ đảm mẹ hiền.”

Tiểu Vân: “...”

Tôi không nhịn được cười.

“Hay là ra ngoài đi dạo?” Ân Chân đột nhiên đề nghị.

Tôi chẳng nghĩ nhiều: “Được!”

Trong khu chung cư chỗ nào cũng có người đốt pháo hoa nên tiếng reo hò cổ vũ ầm ĩ, náo nhiệt vô cùng.

Tôi và Ân Chân không thích những nơi ồn ào náo nhiệt nên cố ý tìm tới chỗ yên tĩnh hơn.

Buổi tối trời có gió lạnh, lạnh hơn ban ngày nhiều. Gió lùa vào người qua cổ áo, tay áo tôi, khiến tôi có chút hối hận vì không quàng khăn, bất giác rụt rụt cổ lại.

Ân Chân lập tức nhận thấy ngay: “Lạnh à?”

“Hơi lạnh.” Tôi nói.

“Vậy về đi!” Ân Chân như vô tình nắm tay tôi. Bàn tay to rộng của anh có vài nốt chai, thô ráp nhưng không kém phần ấm áp.

“Ừm!” Tôi gật gật đầu, chính vào lúc này tôi phát hiện ra một bóng người mờ ám luẩn quẩn cạnh bồn hoa phía xa xa kia. Tôi đi nhanh vài bước, cuối cùng nhìn thấy rõ trong tay hắn ta cầm một dụng cụ đang thành thực mở khóa một chiếc xe ô tô.

Đây là góc khuất mà camera của khu nhà không thể kiểm soát được, chẳng trách hắn ta lại ngang nhiên to gan như thế.

Nhưng hắn gặp phải tôi thì đúng là xui xẻo.

Tôi lao vút lại, chỉ mấy cú đá đá hắn ngã lăn ra đất.

“Đừng lo chuyện bao đồng!” Tên đó khua khua con dao trong tay chỉ vào tôi hét.

Tôi phớt lờ lời hắn, cười đáp: “Tôi khuyên anh hãy nên ngoan ngoãn đầu hàng đi.”

Lúc này Ân Chân cũng chạy đến nơi, tên kia thấy tình hình không ổn, liền nhảy lên chiếc xe máy, tôi vội vàng đuổi theo nhưng hắn vẫn chạy thoát.

“Không đuổi được.” Tôi thở dốc. “Nhưng cũng may hắn chưa thành công.”

Ân Chân nheo mắt quan sát tôi như lần đầu tiên gặp gỡ.

Tôi trách: “Chỉ tại anh cả, nếu anh không đến thì hắn cũng sẽ không bỏ chạy.”

“Tôi sợ em bị đánh.” Mắt anh tối lại.

“Hắn không phải đối thủ của tôi.” Tôi kêu ngạo đáp, sự thực thì lần bị giật túi xách trước là do bị bất ngờ. Từ nhỏ tới lớn, chỉ có tôi bắt nạt người khác, hồi học cấp ba, thậm chí còn dẫn đầu cả đám nam sinh đi đánh nhau. Lớn lên, tôi mới dần dần đổi tính.

“Hình như em chưa bao giờ cần giúp đỡ, cũng không cần an ủi, điều này khiến người khác cảm thấy bản thân thật chẳng có giá trị gì với em cả.” Ân Chân cúi đầu nói, thần sắc có chút buồn bã.

Tôi ngạc nhiên, trả lời theo trực giác: “Đương nhiên không phải, tôi cũng mong sẽ có ai đó giơ tay ra giúp đỡ mình vào những lúc vô vọng nhất, giúp tôi đưa ra quyết định những lúc tôi không biết phải làm thế nào.”

“Ví dụ?” Về mặt bình tĩnh của anh không để lộ chút cảm xúc nào.

“Ví dụ...” Tôi nhớ tới lời đề nghị suy nghĩ về việc tự mình dẫn tổ của Ân Chân và cả ba điều anh viết trong lá thư gửi tôi nữa, tôi cup mắt, không biết phải trả lời thế nào.

Anh nắm chặt tay tôi trong tay anh.

Ngực tôi nóng rực, buột miệng: “Ân Chân, nếu sau này em thật sự không lấy được chồng, chúng ta hãy về sống với nhau đi.”

Anh đẩy người tôi dựa vào thân cây, những đốm lửa trong mắt nhảy nhót: “Đừng đợi sau này nữa, chỉ bằng ngay bây giờ đi?” Anh cúi đầu, môi đã dính chặt lấy môi tôi.

Tôi mở to mắt, tóc anh cọ cọ vào đầu mũi tôi, buồn buồn, giống như móng vuốt của con mèo nhỏ đang cào cào trái tim tôi vậy.

Ân Chân khẽ thở dài: “Em có thể nhắm mắt vào được không?”

Khóe miệng tôi nhếch lên cười, đang định nói thì từ xa vọng tới giọng của Mục Hàn: “Hình như họ ở kia.”

Tôi vội vàng đẩy Ân Chân ra, tim đập thành thịch không ngừng.

9. Chương 9: Kiếp Nạn Khó Tránh

Kì nghỉ Tết trôi qua, Đinh Nhất Nhị cuối cùng cũng tới đón Hứa Lăng Phi về. Tiểu tử này ở với chúng tôi cả tháng nên nảy sinh tình cảm, lúc đi nước mắt rưng rưng. Nhưng nó quay người lại nhìn Ân Chân hát “Tôi tiễn anh đi nơi xa rất xa”, khiến những người khác đều phì cười.

Mục Hàn tạm thời bay về Bắc Kinh, anh ấy đã xin với lãnh đạo để được điều về Thượng Hải công tác, hiện giờ đang trong giai đoạn bàn giao.

Còn quan hệ giữa tôi và Ân Chân vẫn không có thêm bước tiến triển nào nữa.

Anh đối với tôi lúc nóng lúc lạnh, nhưng luôn giữ thái độ xa cách, khiến tôi luôn có cảm giác rằng tất cả những gì xảy ra vào tối hôm ấy, chẳng qua chỉ là giấc mộng của mình tôi mà thôi.

Tôi không biết sự thay đổi của anh là do đâu, tôi cũng không thể truy hỏi anh rằng những lời anh từng nói anh còn nhớ không, da mặt tôi đủ dày nhưng tôi cũng có sự tôn nghiêm của riêng mình.

Tôi đành phải tự suy đoán, có lẽ vào hôm mừng hai, cô Trương có tới nhà chơi, hỏi đến công việc của Ân Chân, nghe nói anh đang làm giúp tôi ở cửa hàng hoa mà không có một công việc chính thức nào nên để lộ rõ sự coi thường khiến anh cảm thấy xấu hổ? Hay là do lời nói đùa của tôi “Tất cả những tình yêu không coi hôn nhân là mục đích đều là hành vi lưu manh” đã khiến anh ấy sợ hãi? Cũng có thể do sự kỳ vọng và dựa dẫm của tôi đối với gia đình khiến anh nhụt chí? Hay anh luôn cho rằng anh sẽ phải quay về thế giới của mình, nên cố tình giữ khoảng cách với tôi?

Rốt cuộc là nguyên nhân nào, tôi không thể đoán được.

...

Cho dù tôi có tìm mọi cách tìm hiểu, đã kích thế nào, Ân Chân vẫn vô cảm như một con rối, không có bất kì phản ứng nào.

Thậm chí một người hoàn toàn mù tịt về âm nhạc, về giai điệu như tôi còn hát tình ca cho anh nghe.

Anh là tuyết, em là đất, tình cờ gặp gỡ.

Anh buông lời, em dang tay đón lấy, đón lấy anh vào huyết mạch mình.

Từ khi sinh ra em như sống trong thời kỳ đồ đá,

Anh đã khắc một tấm biển vĩnh cửu lên trái tim em,

Điều này có phải rất kỳ lạ không?

Mưa rơi

Dù cho thế giới này trắng đen điên đảo

Anh vẫn trắng như bông tuyết

Ô...

Em nhắm mắt lại, không thể không thẳng thắn thừa nhận với mình rằng,

Anh chính là người em yêu nhất, anh có hiểu không,

Còn màu sắc nào đủ để so sánh với sự tinh khiết của anh,

Không thể không thẳng thắn thừa nhận với mình rằng,

Anh chính là người em yêu nhất,

Xin hãy nhìn vào mắt em.

Anh bỏ đi, khiến em trống rỗng, tương lai mù mịt,

Em đợi, đợi tới bạc đầu, để chứng thực sự tồn tại của anh,

Từ khi sinh ra em như sống trong thời kỳ đồ đá,

Anh đã khắc một tấm biển vĩnh cửu lên trái tim em,

Điều này có phải rất kỳ lạ không?

Mưa rơi

Dù cho thế giới trắng đen điên đảo

Anh vẫn trắng như bông tuyết

Ô...

Em nhắm mắt lại, không thể không thẳng thắn thừa nhận với mình rằng,

Anh chính là người em yêu nhất, anh có hiểu không,

Còn màu sắc nào đủ để so sánh với sự tinh khiết của anh,

Không thể không thẳng thắn thừa nhận với mình rằng,

Anh chính là người em yêu nhất,

Xin hãy nhìn vào mắt em.

Tôi đã vứt bỏ cả tôn nghiêm, mặt dày tỏ tình với anh, nhưng anh vẫn không hiểu.

Có những lúc tôi cảm thấy giận anh vô cùng, nếu đã không có ý gì, tại sao còn khơi gợi khiến trái tim thiếu nữ của tôi rục rịch?

Tôi chợt lóe lên một suy nghĩ ác ý, cho Ân Chân ăn kẹo sôcôla ngâm rượu.

Chẳng phải hề uống rượu là “thú tính” của anh sẽ lớn lên sao, tôi phải chống mắt xem lần này anh có phản ứng gì.

Sau khi hết giờ tôi cố ý tới siêu thị mua sôcôla, giờ không như trước kia nữa, không phải cửa hàng nào cũng đều bán sôcôla ngâm rượu, tôi tìm được mấy hộp dưới tầng thấp nhất của giá hàng, cũng may còn hạn sử dụng, tôi vui sướng mang ra quầy thu ngân trả tiền.

Ăn cơm tối xong, tôi bắt đầu dụ dỗ anh: “Nào, ăn vài viên sôcôla đi!”

Anh chau mày: “Tôi không ăn mấy thứ này.”

“Đồng nghiệp của em mang về từ nước ngoài đấy, nếm thử xem, rất ngon.” Tôi nói dối mà mặt không biến sắc, tim không đập.

Lúc này anh mới nhăn nhó cầm một viên bỏ vào miệng.

Tôi thăm dò: “Mùi vị thế nào? Có muốn thêm một viên nữa không?”

Mặt anh biến sắc: “Em cho tôi ăn thứ gì thế?”

“Sôcôla.” Tôi đáp với vẻ vô tội.

“Nhưng mùi vị này...” Còn chưa nói xong, anh đã ngã xuống.

Tôi nhanh chóng nhảy né, lần này anh không đè lên người tôi được. Tôi đắc ý cười, cho dù anh có giảo hoạt thủ đoạn tới đâu, cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay tôi.

Tôi chống cằm, ngắm anh thật kỹ.

Đôi lông mày anh tuấn, ánh trắng trải lên khuôn mặt anh lớp ánh sang nhàn nhạt và dịu dàng, hai gò má đỏ ửng, đôi môi phớt hồng.

Tôi không kìm được cúi xuống dùng môi mình cọ vào môi anh một cái, thấy không có phản ứng gì, tôi lại hôn chụt một cái lên má anh. Cảm giác được tự do hoành hành thế này thật sự rất tuyệt, tôi cúi đầu chuyên tâm liếm môi anh, mềm mại vô cùng, cảm giác ấy khiến trái tim tôi run rẩy.

Ấn Chân khê cử động người, tôi sợ hãi giật thót mình, vội ngồi thẳng lên, dùng khước mắt liếc anh.

Anh hình như lại ngủ tiếp, tôi khê thở phào, lấy tay gạt tóc mái ở trán anh. Khuôn mặt lúc ngủ say càng khiến người ta mê mẩn, bởi vì lúc này đôi tay của tôi có thể tự do hoạt động, muốn làm gì thì làm.

Tôi phủ người xuống, muốn nhìn anh kỹ hơn.

Bỗng trời đất đảo lộn, tôi bị anh lật đè xuống dưới. Đôi môi mỏng của anh mím chặt thành hình cánh cung, ngón tay cuốn lấy những lọn tóc rủ xuống cạnh trán tôi, nở nụ cười tình quái.

Tôi cười khan mấy tiếng để làm dịu bầu không khí, môi đã bị anh giữ chặt, dù sao khi tỉnh dậy anh cũng sẽ chẳng còn nhớ gì nữa, tôi dùng sức kéo đầu anh xuống, định đáp trả.

Anh cười đầy ẩn ý, qua làn áo cản một cái xuống ngực tôi, tôi cảm thấy trống ngực mình đập thành thịch và hít thở như khó khăn hơn, sự hưng phấn của cơ thể đến theo bản năng.

Sau cái hôn thật dài và sâu, cúc áo tôi đã bị mở tung, đầu tóc rối loạn, cảm giác nóng rực lan tới nơi sâu thẳm nhất.

Tôi đẩy anh một cái, thấy anh đang ôm chặt tôi và lại...ngủ. Tôi đỏ mặt ngồi dậy, chỉnh lại quần áo, đắp cho anh một tấm chăn mỏng.

Sau này không dám để anh dính tới rượu nữa, tôi không muốn bị thất thân không rõ ràng

Bỗng một hôm Hoài Ngọc hỏi tôi: “Tiểu Dĩnh, hình như rất lâu rồi không có tin gì của Tang Duyệt.”

Tôi ngẫm nghĩ, đúng là thế thật. “Từ sau hôm cậu chuyển đến Thượng Hải, hình như nó chưa xuất hiện lần nào, đến điện thoại cũng ít gọi. Không biết có phải cậu đã đắc tội gì với nó không?”

“Sao có thể thế được!” Hoài Ngọc sờ sờ cằm. “Lẽ nào con ranh đấy yêu rồi?”

Tôi gật gật đầu. “Có lý!”

“Ừm, con ranh này trước nay vẫn luôn trọng sắc khinh bạn, có đàn ông một cái là không nhớ gì đến bọn mình nữa.” Hoài Ngọc đột nhiên cười rinh rích.

Tôi ranh mãnh: “Hay là hẹn nó ra nghiêm trị bức cung?”

“Ý hay!” Hoài Ngọc vỗ tay. “Mình gọi điện.”

Tang Duyệt vui vẻ nhận lời, rất nhanh ba chúng tôi đã gặp nhau ở một quán trà gần cửa hàng hoa.

Tang Duyệt đã làm tóc xoăn, mặt mày rạng rỡ, tinh thần tươi vui, vừa nhìn là đã biết có vấn đề.

Hoài Ngọc phủ đầu cô ấy bằng một câu: “Này Tang Duyệt, kiểu tóc của cậu nhìn giống Lazy Sheep quá.”

Tôi cúi đầu bịt mũi cười.

Tang Duyệt vẫn như không hiểu, lại hào hứng sờ lên tóc: “Thật không, thật không? Mình đáng yêu thế à?”

Tôi không dám uống nước, ôm bụng cười như điên.

Tang Duyệt lúc này mới nhận ra sự móc máy trong lời nói của Hoài Ngọc, cô ấy lập tức vào mạng tra, tra xong nhào người đánh Hoài Ngọc một cái: “Cậu dám nói đầu mình giống một đồng phân à?”

Hoài Ngọc cũng chẳng chịu nhượng bộ cầm ngay chìa khóa dí vào cổ Tang Duyệt, cười gian xảo: “Mau khai thật ra, có bạn trai rồi phải không?”

Tang Duyệt ngưng ngưng hỏi lại: “Phải thì làm sao?”

Tôi đột nhiên hứng thú: “Cậu giấu kỹ quá đấy!”

“Mau khai thân thế, tính cách, chiều cao cân nặng, tổ tông mười tám đời nhà người ấy ra đây.” Hoài Ngọc ra sức nháy mắt nhìn tôi, muốn khoe khoang khả năng phán đoán chính xác của mình.

Dưới sự hợp lực công kích của chúng tôi, Tang Duyệt không thể không khai thật. Trong buổi liên hoan cuối năm say khi uống rượu say, cô ấy đã cùng sếp của mình có một đêm nồng nhiệt, ngay sau đó anh ta tiến hành theo đuổi kịch liệt. Đây là tình yêu nảy sinh sau cuộc tình một đêm. Với tình hình này, Tang Duyệt sắp trở thành bà chủ của chính mình rồi.

Hoài Ngọc khen ngợi vỗ vai bạn: “Cuối cùng cũng có người chịu rước nàng rồi, lòng trắng cũng được an ủi.”

Tang Duyệt ai oán nhìn Hoài Ngọc, về khoản nhanh mồm nhanh miệng, cô ấy không bao giờ giành phần thắng.

Lúc này, Hoài Ngọc quay sang, liếc mắt nhìn tôi.

Tôi hỏi: “Gì nữa, nhìn thế là có ý gì?”

“Giờ chỉ còn mình cậu là gái ế thôi, Tang Duyệt đã tự giải quyết được vấn đề cá nhân của mình rồi, việc của Tiểu Thanh và Tiểu Vân xem ra cũng đã ổn thỏa, cậu làm gì còn lo nể nào mà chui đây?”

Tôi mấp máy môi, không nói gì.

Hoài Ngọc thật lòng hỏi: “Tiểu Đinh, có phải cậu quyết một lòng một dạ với Tứ Gia không?”

Tôi cười ngất: “Nếu giờ này chàng đứng trước mặt mình thì không chừng mình có chết cũng phải theo, nhưng chàng chỉ là một nhân vật trong dòng lịch sử, gặp không được, sờ không được, cho dù mình muốn, mẹ mình cũng không cho.”

Hoài Ngọc vỗ vỗ ngực “Thế thì tốt, mình còn đang lo cậu bị tẩu hỏa nhập ma cơ.”

Tôi liếc xéo bạn: “Mình có thể không?”

“Mình sợ cậu ở với Tiểu Vân lâu bị nó truyền nhiễm tư tưởng xấu.” Hoài Ngọc vừa nói vừa bịt miệng cười.

“Xì!”

Hoài Ngọc bồng mặt mày hơn hớn: “Thập Nguyên có mấy nhân viên cấp dưới cũng được lắm, hay là giới thiệu cho cậu nhé?”

Đôi mắt đen và sâu đó, bỗng lướt qua trong đầu tôi, tôi từ chối theo bản năng: “Không cần.”

Tang Duyệt lại lên tiếng oán than: “Hoài Ngọc, cậu thiên vị nhé, khi mình cô đơn, sao không thấy cậu lo ình?”

“Xì, cậu có phải là đích phúc tấn của mình đâu!” Hoài Ngọc lườm.

Tôi cảm thấy sau khi Tang Duyệt có bạn trai, cũng có điểm tốt, ít nhất thì đã dịu dàng hơn trước rất nhiều, để mặc chúng tôi tranh nhau bắt nạt mà không thêm trả miếng.

Hoài Ngọc huých tôi: “Anh chàng Ân Chân kia, cậu định để anh ta ở mãi trong nhà à?”

Tôi hoang mang: “Tại sao lại không được?”

“Ban đầu chẳng phải vì vị đạo sĩ đưa ra những lời mê tín cậu mới nhận anh ta về à? Giờ đã lâu như thế mà không có gì xảy ra, chắc không sao nữa đâu.”

Bất giác tôi ngẩn người, cái gì mà vị đạo sĩ, cái gì mà số kiếp, cái gì mà cứu tinh hóa giải kiếp nạn, trong những ngày sống cùng nhau, tôi hoàn toàn đã quên hẳn những chuyện này. Tôi bối rối cụp mắt, nói ngang: “Để mình xem thế nào.”

Hoài Ngọc và Tang Duyệt nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ. Tôi chỉ đành cười trừ.

Nhắc đến Ân Chân mới nhớ, dạo gần đây anh rất bận, ngày thì làm việc ở cửa hàng hoa, tối lại giúp giáo sư Mục dịch luận văn. Có lần đang chỉnh sửa văn bản ở cửa hàng hoa bị mấy cô bé vô tình nhìn thấy, thế là quần lấy anh nhờ dạy chữ Mãn, Ân Chân bị quấy rầy tới mức chẳng biết phải làm sao, đành miễn cưỡng nhận lời.

Trịnh Tiểu Vân là người có đầu óc nhanh nhạy trong kinh doanh, lập tức hỏi ý kiến tôi, dành ra một khoảng nhỏ trong cửa hàng cho Ân Chân làm chỗ dạy học, đương nhiên không thể dạy miễn phí, mà giống như làm gia sư, thu tiền theo giờ.

Thế là nhất thời anh bỗng trở nên rất “hot”.

Do thịnh hành trào lưu đọc truyện Thanh xuyên (xuyên không về triều Thanh) nên ngày nào cũng có mấy cô bé con xinh xắn rực rỡ đến ghi tên xin học, mỗi người một vẽ, trở thành cảnh tượng đẹp mắt trong cửa hàng hoa, việc kinh doanh cũng theo đó mà phát. Hơn nữa vì tên anh khá đặc biệt nên những cô bé đó đều thân mật gọi anh là Tứ Gia.

Tôi cũng không biết cảm giác trong lòng mình thế nào nữa.

Buổi sáng sớm ngày lễ Tình nhân, Trịnh Tiểu Vân nhận được một bó hồng lớn qua dịch vụ điện hoa.

Dư Tiểu Thanh cũng nhận được hoa hồng theo dịch vụ ấy.

Hoài Ngọc ôm một hộp sôcôla Ferrero tới chọc tức tôi.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Tại sao trên thế giới lại có ngày lễ Tình nhân đáng ghét này cơ chứ!”

Sau đó tôi bực bội ôm luôn hai bó hoa của Tiểu Thanh và Tiểu Vân bày ra bán, vào cái ngày đặc biệt này sẽ bán được khối tiền không chừng, nhưng lại vấp phải sự từ chối của cả hai.

Ân Chân nheo mắt, hình như đang suy nghĩ gì đó.

Khi tới công ty, tôi nhận được một bó hồng rất to.

Việc này tạo ra một đợt sóng lớn trong nội bộ công ty.

Không chỉ Đinh Nhất Nhị và Chung Thiển Quyên, hai nhân vật có khả năng đưa chuyện nhanh nhất đợt nhiên tìm tới, mà Từ Kiều Kiều và Quách Thần Thần cũng bị kích động, không ngờ đến trưa, ngay Tiêu tổng cũng chạy ra xem náo nhiệt.

“Ha ha, Tiểu Niên à, thể hiện cũng khá đấy nhỉ!” Tiêu tổng nhếch mép cười, trêu tôi.

Tôi thản nhiên, trêu lại: “Nếu Tiêu tổng thích, tôi có thể tặng lại anh.”

Về mặt anh ta hiện rõ nụ cười tinh quái: “Thỏ không ăn cỏ gần hang.”

Tôi bất giác phá lên cười ngất.

“Tiểu Đình, có bạn trai cũng không nói để bọn chị chúc mừng.” Đình Nhất Nhị rất bất mãn lên tiếng trách tôi.

“Em không có.” Tôi cũng bắn khoăn, rốt cuộc là ai vung tay thế này.

“Thế nghĩa là có ai đó đang yêu thầm cậu rồi.” Chung Thiên Quyên đầy kinh nghiệm phán.

Tôi cười khan: “Hy vọng là thế.” Tôi chống cằm suy nghĩ, điểm lại tất cả những người đàn ông từ mối tình ngày thơ đến những mối tình trưởng thành một lượt.

Tiêu tổng gọi đường dây nội bộ cho tôi: “Nhớ vụ của tập đoàn Lâm Giang đấy.”

Một câu nói khiến tôi chẳng còn tâm trạng đâu mà mơ mộng nữa.

Trước khi tan sở, tôi nhận được một cuộc điện thoại lạ.

“Nhận được hoa chưa? Thích không?” Giọng anh ta trầm ấm, nghe hơi quen quen.

Chính chủ cuối cùng cũng đã xuất hiện, tôi thậm bực tức trong lòng. “Anh là...?” Tôi dò hỏi.

“Trí nhớ của người đẹp quá không được tốt lắm nhỉ? Thật khiến tôi đau lòng quá!” Nghe ngữ khí của anh ta chẳng có chút đau lòng nào cả.

Tôi chau mày: “Cho chút gợi ý!”

Anh ta thẳng thắn bộc lộ thân phận: “Tôi là Thẩm Trạch.”

Tôi càng ngạc nhiên, nếu nói anh ta muốn chọc tức để trả thù tôi thì còn chấp nhận được, nhưng trò tặng hoa tỏ tình này hơi khác thường.

Tôi lạnh giọng nói: “Thẩm tổng muốn mang tôi ra làm trò đùa?”

“Đương nhiên là không rồi, tôi rất nghiêm túc, mong em nỗ lực cùng đi ăn với tôi tối nay.” Thẩm Trạch rất điềm tĩnh, thông thả nói.

Mời tôi ăn cơm, lại vào ngày lễ Tình nhân, người này đang giở trò gì không biết.

Anh ta không cho tôi cơ hội từ chối: “Lát nữa tôi đến đón em, quyết định vậy nhé!”

Tôi ngẩn người cầm điện thoại trong tay, nhất thời không biết phải làm sao.

Hơn mười phút sau, điện thoại của Thẩm Trạch lại gọi đến: “Tôi đến rồi.”

“Còn chưa hết giờ mà.” Tôi cũng không biết tại sao lại buột miệng nói ra câu đó.

“Em nhanh lên một chút, chỗ này không thể đỗ xe.”

Tôi do dự, nghĩ đến bản hợp đồng, hôm nay cũng được coi là một cơ hội tốt, tôi đành chấp nhận nhét bản kế hoạch vào trong túi, dự định sẽ tìm cách nói với anh ta.

Sự thực chứng minh, những việc quá gây sóng gió quả nhiên không nên làm, tôi được Thẩm Trạch mời lên xe trước ánh mắt mở to của bao người, anh ta còn ân cần mở cửa cho tôi, lịch sự vô cùng, chẳng giống kẻ ngạo mạn ngang tàng mà tôi đã gặp trước đó.

Thể hiện của anh ta càng khiến tôi nghi ngờ lòng tôi ngày hôm nay, tâm trạng căng thẳng.

Đồng thời cũng tự cảm cảnh ỉnh, ngày mai nhất định tôi sẽ bị đám bà tám trong công ty dùng hình bức cung.

Quả báo đến cũng nhanh thật, mấy hôm trước còn dùng chiêu này với Tang Duyệt, hôm nay báo ứng đã tìm đến.

“Em muốn ăn gì?” Khi Thẩm Trạch hỏi, tôi đang gửi tin nhắn cho Hoài Ngọc, ngón tay cái đặt trên bàn phím khá lâu, không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Vào những ngày này, nếu không đặt trước e là không có chỗ ăn đâu.” Tôi có ý muốn rút lui, người này đạo hành thâm cao, tôi sợ mình không phải là đối thủ của anh ta.

Anh ta cười rất tươi: “Việc này em không cần lo, em chỉ cần nói địa điểm, tôi nhất định không làm em thất vọng.”

Tôi trầm suy tính trong lòng, anh ta tài chính hùng hậu, cho dù tôi có muốn tới nhà hàng xoay Kim Mậu ăn hay gì đó chắc cũng chẳng làm khó được, mất đảo một vòng, chi bằng... Tôi cười hì hì: “Đi đâu ăn cũng được à?”

Thẩm Trạch quay đầu sang nhìn tôi, dường như có ý khen ngợi trước thái độ rất hợp tác ấy: “Do em quyết.”

Tôi chỉ đường: “Lái về bên kia, rẽ phải, đúng rồi, rẽ tiếp, rẽ tiếp, đến rồi!”

Đây là một con phố nổi tiếng về các món ăn vặt, nó không chỉ nổi tiếng ở mùi vị món ăn, mà còn nổi tiếng vì bẩn và ồn ào.

Thẩm Trạch phì cười, ngữ khí không biết là châm chọc hay vui mừng vô hạn nữa: “Chỗ em chọn rất đặc biệt.”

Tôi cười lớn, chọn bữa một quán, xung quanh đều là quán ăn lộ thiên, mùi dầu mỡ nồng nặc, Thẩm Trạch mặc dù vẫn ung dung ngồi xuống nhưng không giấu nổi vẻ mặt chán ghét.

Tôi vờ không nhìn thấy, đẩy tờ thực đơn mỡ màng cho anh ta.

Anh ta vội vàng từ chối: “Em chọn đi!” Mặc một bộ vest đắt tiền, đồng hồ hiệu, đi xe đẹp, khí chất xuất chúng, môi trường xung quanh thật vô cùng không hợp với diện mạo ấy.

Tôi sung sướng trước cảnh người khác gặp nạn, đáng đời, muốn mang tôi ra đùa, cũng phải trả giá đấy.

Thẩm Trạch chỉ ăn mấy miếng rồi buông đũa, hình như chẳng để tâm.

Anh ta ăn càng không ngon miệng, tâm trạng của tôi càng vui, thế là một mình ngồi ăn ngon lành.

Thẩm Trạch tươi cười: “Xem ra hôm nay tâm trạng em rất tốt.”

“Còn anh?”

“Tâm trạng tôi lúc nào cũng tốt cả.”

Tôi nhân lúc lò nong rền sấm, rút tập tài liệu từ túi ra: “Đây là một bản kế hoạch, phối hợp thúc đẩy tiêu thụ sản phẩm. Thẩm tổng, mời anh xem qua!”

Anh ta không nhận, bộ dạng nhàn nhã, đôi môi mỏng khê nhếch lên: “Niên tiểu thư, đừng bàn tới công việc, như thế rất mất hứng có biết không hả?”

Anh mới tiểu thư, cả nhà anh tiểu thư, tôi trầm rửa. Khi ngẩng mặt lên, tôi lại nở nụ cười xòa: “Công tư cả hai việc đều không thể lỡ mà.”

Đáy mắt Thẩm Trạch thấp thoáng ý cười: “Vậy lúc nào về tôi sẽ xem, giờ tôi chỉ muốn bàn việc riêng”

Tôi căng thẳng tới mức lạc cả giọng: “Anh muốn làm chuyện gì?”

“Giữa đàn ông và đàn bà thì còn có thể bàn chuyện gì đây?” Anh ta cười khê, vén một lọn tóc xòa trước trán tôi, cùng một động tác, nhưng mang lại cho tôi hai cảm xúc khác nhau. Người kia khiến trái tim tôi rung động, còn lúc này tôi chỉ thấy phản cảm muốn khước từ.

Tôi đột nhiên phá lên cười: “Không ngờ có người bị ghẹo thành quen rồi.”

Thẩm Trạch hình như sớm đã có chuẩn bị, nên trả lời rất điềm đạm: “Không biết ai ghẹo ai.”

Tôi suy nghĩ một lúc, rồi hỏi thẳng: “Anh muốn theo đuổi tôi phải không?”

Anh ta hình như bất mãn, nhưng vẫn dịu giọng: “Việc rõ ràng như thế mà em không nhận ra?”

“Con người tôi không thích làm kẻ thứ ba, anh hãy giải quyết những bông hoa đang ở bên mình trước đi đã.”

Tôi vốn cho rằng anh ta sẽ không đồng ý, ai ngờ anh ta nhướn mày, lập tức nhận lời: “Nhớ những gì em vừa nói đấy!”

Nụ cười trên môi tôi như cứng lại, miễn cưỡng đáp: “Đến lúc đó hẵng hay!”

Ánh mắt Thẩm Trạch thiên biến vạn hóa: “Tôi sẽ cho em thấy thành ý của tôi.”

Tôi tự tiêm phòng ỉn. Đây chẳng qua chỉ là kế hoãn binh, những lời nói của một công tử đa tình tuyệt đối không đáng tin. “Cứ thế đi, tôi phải về rồi.”

“Tôi đưa em về.”

Tôi quay đầu lại cười tươi như hoa: “Chúng ta không thân, không dám phiền anh.”

Thẩm Trạch cũng không kiên quyết, sau khi lên xe tôi nhận được tin nhắn của anh ta: “Em rất hợp khẩu vị của tôi, Niên Dĩnh, em đợi tiếp chiêu đi.”

Khóe miệng tôi nhếch lên cười, có lẽ từ trước tới giờ chỉ có anh ta khinh bạc nên không chịu đựng được cảnh bị người ta trêu đùa lại. Nhưng đây chỉ là tính khí vụng về của một đứa trẻ được nuông chiều mà thôi, cậy có tiền có thế, đúng là vớ vẩn!

Bình đến tướng ngăn, nước lên đất chặn, cùng lắm là tôi bỏ việc không làm nữa, về chăm lo cho cửa hàng hoa!

Giờ nhờ sự may mắn mà Ân Chân mang tới, việc kinh doanh ở cửa hàng rất phát đạt, Tiểu Vân và Tiểu Thanh ngày nào cũng cười tới không khép nổi miệng, là chủ cửa hàng tôi nhẽ ra phải vui sướng nhảy nhót mới đúng, nhưng không hiểu sao tôi không vui nổi.

Tôi vừa móc chìa khóa ra, Ân Chân đã mở cửa, giọng dịu dàng, trầm ấm: “Về rồi à?”

Tôi có ảo giác, hình như anh đang ngồi đợi tôi về. Đi hẹn hò với Thẩm Trạch khiến tôi có cảm giác tội lỗi. Giống như người vợ say nắng giấu chồng ra ngoài gặp người tình, còn chồng thì chẳng biết gì, vẫn đối xử với vợ như thường ngày. Tôi cụp mắt, ậm ờ đáp: “Ừm!”

“Theo tôi vào đây!” Khuôn mặt anh tuấn của Ân Chân bắt giắc nở nụ cười.

“Để làm gì?”

Ánh mắt Ân Chân thoáng lay động: “Tặng em một món quà.”

Anh đưa tôi vào phòng ngủ nhỏ, trước kia khi Lăng Phi còn ở đây, tôi và anh đã chen chúc trong căn phòng này, sau khi Hứa Lăng Phi bị Đinh Nhất Nhị đưa về, tôi cũng chuyển về phòng mình. Căn phòng này rất lâu rồi tôi chưa vào.

“Là gì thế?” Tôi toét miệng cười tươi như hoa, chẳng lẽ người này đã đột nhiên nghĩ thông rồi?

“Lát nữa em sẽ biết.”

Anh cứ ấn tôi ngồi xuống cạnh giường: “Ngồi yên thế này nhé, đừng cử động.”

Tôi kinh ngạc vô cùng, định làm gì không biết. Lúc này tôi mới nhận ra, trước mắt tôi đã được bày một chiếc bàn, tờ giấy Tuyên bày ra trước mắt lấp lánh.

“Đã hoàn thành cũng tương đối rồi, thêm vài nét bút nữa là xong.” Ân Chân chuyên tâm quan sát tôi, đôi mắt đen láy như mực, miệng tủm tỉm cười.

Tôi cũng cười, thì ra anh muốn vẽ chân dung tôi.

Anh vung bút, loáng cái là xong, trên khuôn mặt từ từ hiện ra một nụ cười: “Xong rồi!”

Tôi vội vàng chạy lại. Anh nói: “Còn thiếu một thứ nữa.” Anh lôi ấn ra, dùng lực ấn xuống bên góc trái bức tranh.

Tình này cảnh này, như đã khắc sâu trong tâm trí tôi, giờ lại hiện ra. Tôi vỗ vỗ trán, sao lại không nhớ ra nhỉ, đành quy kết mình đã mơ thôi.

Bức họa mà Ân Chân vẽ là một cô gái, phong cảnh phía sau xanh nước biếc, nét vẽ bay bổng như thật, chỉ có điều hình ảnh cô gái trong tranh lại mặc áo sơ mi trắng và quần bò, hoàn toàn chẳng ăn nhập gì với màu sắc thủy mặc, nhưng cũng thể hiện được những đường nét dù là nhỏ nhất, song động như thật, rất thú vị.

Tôi nhìn kĩ dấu ấn ở góc tranh mà anh vừa đông: Phả Thần Cư Sĩ. Tôi nhếch miệng lên cười, người này đúng là cũng rất kỳ công. “Ấn là khắc ở cửa hàng bên đường à? Tay nghề cũng khá đấy!”

Ân Chân im lặng hồi lâu, cười hỏi: “Em thích không?”

Tôi gật gật đầu: “Thêm một bài thơ nữa thì càng hay.”

“Được.” Ân Chân xắn ống tay áo lên. “Em thích bài nào?”

Tôi nhắm mắt nghĩ: “Cô phụ thử sự tăng hữu ước, quế hoa hương thảo bất đồng khán.”

Ân Chân cau mày: “Câu này không hay!”

“Vậy, khả liên lương địa cách ngô việt, thử tình duy phó thiên biên nguyệt?”

Anh buồn bã nói: “Cũng không hay!”

“Tương nhu dĩ mặt bất như tương vong vu giang hồ, em đặc biệt thích câu này.”

“Em không thể tìm câu nào ít bi thương hơn à?” Ân Chân nhếch miệng lên, đôi lông mày lúc này đặc biệt thuần khiết. “Hơn nữa câu này cũng không thể được tính là thơ.”

Tôi ho mấy tiếng: “Vậy anh tự tìm đi!”

“Huy bút vũ kiếm khiêu càn khôn, huê thủ hồng nhan tiểu hồng trần.” Anh cười. “Câu này thế nào?”

Lồng ngực tôi lập tức tràn ngập không khí ấm áp: “Rất hoàn chỉnh, nhưng không giống do anh viết.”

Khuôn mặt anh tuần ỉng hồng: “Đọc được trong sách.”

Tôi vui sướng: “Câu này chắc cũng không phải xuất phát từ những cuốn sách nghiêm túc, có lẽ là trong các tác phẩm ngôn tình nhỉ?”

Ân Chân khẽ hừ một tiếng, nhìn tôi thoáng giận.

Tôi cười hi hi.

“Có một bài, mặc dù không hợp với em lắm, nhưng thôi dùng tạm đi.” Anh liếc tôi, cười rạng rỡ, rồi phóng tay viết xuống mấy hàng chữ, tôi ghé lại xem, đọc thành tiếng.

“Có một người đẹp

Quần áo lượt là

Dáng điệu thướt tha

Như hoa mùa xuân

Mặt xinh đẹp sáng ngời

Tóc búi cao như núi

Đang gảy đàn gõ phách

Ca hát vui tai

Giọng hát mượt mà

Trong sang hài hòa

Hôm nay có được niềm vui này

Không còn màng tới gì khác.”

Má tôi nhanh chóng hồng rực, anh lại còn rảnh rỗi nghĩ ra thơ mà trên tôi nữa.

Ân Chân cười hi hi, khuôn mặt anh bị ánh đèn vàng trên bàn hắt vào, tạo ra những đường nét dịu dàng mà cương nghị.

Tôi coi như nề tình anh đã rất chăm chút trong việc chuẩn bị quà nên không đôi co với anh nữa, mà ra sức nịnh nọt: “Anh đói chưa? Tôi nấu sủi cảo cho anh ăn nhé?”

“Em không có thứ gì khác nữa à?”

“Mỳ ăn liền.” Tôi hùng hổ nói.

Ân Chân bắt lực thở dài: “Tùy em vậy!”

Kết quả là tôi tìm được một túi bánh trôi nước nhân mè đen, làm một bát đầy rồi cùng ăn với anh. Bữa tối vừa rồi không đến nỗi không ăn được, nhưng tâm trạng khác nhau, nên hôm nay tôi vô cùng vui vẻ, khẩu vị cũng tốt đặc biệt.

Tiểu Thanh nói một câu rất đúng, không quan trọng là ăn gì, mà là ăn với ai.

Thấy trên mép anh dính một ít mè đen, tôi rút giấy ăn đưa cho anh, anh đón lấy, nhưng lại lau miệng cho tôi.

Lúc này ánh mắt anh vô cùng dịu dàng.

Con hươu nhỏ ngoan cố trong trái tim tôi sớm đã rục rịch muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Ân Chân cong môi, trong lúc tôi không kịp đề phòng anh cúi người xuống, hôn lên môi tôi một cái, nụ hôn này thật trọng, triển miên, còn cả mùi thanh thanh của mè đen, tôi thoáng dao động, khe khẽ cổ lên, đợi động tác tiếp theo của anh.

Nhưng đúng lúc này anh dừng lại, quay người đi khẽ thở hắt ra: “Anh xin lỗi.”

Tôi sắp bị bức tới phát điên rồi. Lẽ nào tôi không chủ động không được?

Anh phải quay về cái nơi đáng ghét nào đó, nên anh sợ hãi rụt rè, không dám dũng cảm tiến lên.

Nếu anh chịu thổ lộ lòng mình với tôi, chịu chia sẻ một phần bí mật của anh với tôi, tôi đã có đủ dũng khí để giữ anh ở lại?

Cho dù anh muốn tôi cùng quay về thế giới của anh, cho dù ở lại đó vạn kiếp, có thể tôi cũng sẽ cam tâm tình nguyện.

Nhưng giờ chuyện thế nào đây?

Tôi buồn bực vò vò tóc nghĩ.

Ân Chân quay mặt lại, mắt vô tình lướt tới. Trong mắt anh, sáng tối tách biệt, có cả vẻ dịu dàng, nhưng nhiều hơn cả là sự mâu thuẫn và đèn nén.

“Nghỉ sớm đi!” Anh điềm đạm nói.

Tôi cắn môi: “Anh cũng thế.”

“Niên Đinh!” Anh gọi giật tôi lại.

Giọng anh dường như mang tới hy vọng cho tôi.

“Quà em chưa mang đi kìa.”

Tôi đột nhiên xì mắt: “Mực còn chưa khô, cứ để tạm ở chỗ anh đi.”

“Cũng được.”

Tôi đóng cửa, bắt lực ngồi sụp dựa vào tường, đầu óc trống rỗng.

Hôm sau đi làm, đi tới đâu tôi cũng bị vây chặt.

Đầu tiên là trong thang máy, có kẻ tò mò tới dò la sự tình, bị tôi vờ điếc lờ đi.

Sau đó trong phòng uống trà, gặp ánh mắt thăm dò và khinh miệt của Quách Thần Thần.

Ngay cả trong nhà vệ sinh, chủ đề bàn tán chính của đám phụ nữ vẫn là tôi.

Thỉnh thoảng lại có người chạy tới trước mặt tôi hỏi này hỏi kia, tôi căn bản không thể tập trung làm việc.

Cuối cùng tôi không thể chịu được nữa bèn chạy vào cầu cứu Tiêu tổng, bất lực nói: “Tiêu tổng, nếu anh không can thiệp, tôi không thể làm việc được.”

Tiêu tổng cười nói: “Tiểu Niên, tôi biết cô rất muốn có được hợp đồng của Lâm Giang, nhưng không thể mang bản thân ra đặt cược được.”

Tôi: “...”

Anh ta tiếp tục nói: “Thẩm Trạch thay bạn gái còn chăm chỉ hơn thay áo, mấy năm nay chưa từng thấy anh ta dừng lại bên ai quá lâu. Hợp đồng này là kế hoạch lâu dài, tôi không muốn cô bị tổn thương.”

Không thể không nói, tôi bị sự thấu tình đạt lý của Tiêu tổng làm cho cảm động. Nhưng sự việc không giống những gì anh ta nghĩ, tôi vẫn phải giải thích cho rõ ràng: “Tiêu tổng, hình như anh hiểu lầm rồi.”

Anh ta xua xua tay: “Tôi biết cô muốn nói gì, cô định nói cô sẽ không yêu đương thật, chỉ là diễn kịch thôi đúng không. Thẩm Trạch rất đa tình, nhưng vẫn có không ít phụ nữ lao vào anh ta như con thiêu thân, đối với phụ nữ anh ta có chiều riêng của mình, người nào đã từng ở bên anh ta rồi đều một lòng một dạ không rời bỏ được. Tiểu Niên...” Anh ta nói ý vị sâu xa. “Đùa với tình cảm, cô không phải đối thủ của anh ta.”

“Tiêu tổng, cảm ơn sự quan tâm của anh, nhưng sự việc không phải như anh nghĩ.” Tôi ngập ngừng. “Ban đầu đúng là tôi có ý định dùng mỹ nhân kế dụ dỗ anh ta, nhưng tôi đã sớm từ bỏ rồi.” Tôi nhún nhún vai. “Giờ anh ta lại mở miệng nói muốn theo đuổi tôi, tôi không thể quản lý được cách nghĩ của anh ta.” Tôi dừng lại, thận trọng tìm từ. “Hơn nữa, anh ta cũng sẽ không vì chuyện hẹn hò với tôi mà ký hợp đồng, việc công việc tư anh ta rất rõ ràng.”

“Có vẻ như cô đang nói giúp cho anh ta thì phải, còn bảo không rung động.” Tiêu tổng trêu.

“Thật sự là không có, nhưng sau này, tôi cũng không dám hứa chắc chắn. Chẳng ai có thể dự đoán được chuyện xảy ra trong tương lai cả, đúng không?” Tôi chỉ có thể bày tỏ rõ lập trường của bản thân.

“Tôi tin cô có chừng mực, tóm lại, tôi không hy vọng sau này công ty mất đi một nhân viên mẫn cán có năng lực mà lại có thêm một phụ nữ hà khắc oán hận.”

Tôi đột nhiên phá lên cười lớn, Tiêu tổng bất lực nhìn.

Có lẽ cũng đã đi đến bước đường cùng nên tôi mới tìm đến chuyên gia tình yêu Hoài Ngọc để thổ lộ: “Cậu nói xem, phải làm thế nào mới khiến một người đàn ông nhận ra tầm quan trọng của cậu, để anh ta biết rằng đi qua ngôi làng này rồi sẽ không còn cửa hàng này nữa, anh ta mà không ra tay e là sẽ muộn.”

Hoài Ngọc điềm đạm hỏi: “Người đó thích cậu không?”

“Có lẽ cũng thích.” Nếu không sao anh phải tặng quà làm tôi vui, sao lại có những hành động thân mật với tôi như thế?

Hoài Ngọc nhảy dựng khỏi ghế, vui mừng tột độ: “Tiểu Dĩnh, có ai rồi?”

Tôi miễn cưỡng mỉm cười.

“Này, bộ dạng cậu bây giờ rất giống nữ chính trong các phim tình cảm đau khổ.”

Tôi chẳng buồn đôi co với cô ấy.

“Không đúng không đúng.” Hoài Ngọc lẩm bẩm: “Tiểu Dĩnh, cậu chẳng còn ý chí chiến đấu nữa, là ai đã khiến cậu bị thương tới mức thịt nát xương tan thế này, ai đã giẫm nát trái tim pha lê của cậu?”

Tôi nổi da gà.

Hoài Ngọc thấy tâm trạng tôi không vui nên không đùa nữa, nghiêm túc nói: “Có hai cách, hoặc cậu chủ động hoặc cậu dùng chiêu kích tướng.”

“Chủ động thế nào, khích tướng thế nào?”

“Rất đơn giản.” Hoài Ngọc liếc tôi. “Chủ động mà cậu cũng không biết? Phụ nữ theo đuổi đàn ông chỉ như vén một tấm rèm, cậu hãy tỏ tình với anh ta, mình không tin anh ta không có phản ứng gì.”

Tôi nói: “Cậu tiếp tục đi.”

“Muốn khích tướng anh ta rất dễ, đàn ông đều có ham muốn chiếm hữu, không thể chịu đựng được việc cậu ở bên cạnh người đàn ông khác, một khi đã bùng nổ thì như trời rung đất chuyển, thế là thành công.” Hoài Ngọc cười rất gian, ánh mắt mơ màng, bộ dạng tình tứ.

Hai mắt tôi sáng bừng, câu này rất có lý.

Lần trước tôi và Hoài Ngọc đến quán bar tìm Thẩm Trạch, sau khi quay về Ân Chân tức giận bưng bưng cương hôn tôi.

Nếu không phải do Hứa Lăng Phi xen vào, có lẽ là...

Tôi ôm mặt.

Hoài Ngọc hào hứng quan sát tôi: “Cách mình đưa ra không tồi chứ, cậu cũng nên khai thật ra đi.”

“Khai gì?” Tôi vờ ngốc.

Cô ấy nghiêng rằng: “Khai ra xem tên nào đã bắt mắt hồn cậu.”

Tôi chớp chớp mắt: “Mình có nói thế đâu, mình chỉ tiện miệng hỏi thôi mà.”

“Cậu!” Hoài Ngọc tức tối chỉ thẳng vào tôi. “Cậu đừng để mình bắt được đấy! Hừ, đến lúc ấy xem mình xử cậu thế nào.”

Tôi nói cứng, vươn cổ ra: “Who sợ who!”

Cô ấy làm bộ bóp cổ tôi, hai đứa lăn ra cười.

Những lời Hoài Ngọc nói, tôi đã suy nghĩ rất lâu, cũng bắt đầu triển khai.

Ân Chân rất thông minh, không dễ dàng mắc mưu, phải diễn cho giống thật, thế là, đồng chí Thẩm Trạch, tôi đành lợi dụng đồng chí lần này vậy. Dù sao anh ta cũng thường xuyên đá phụ nữ, tôi coi như thay trời hành đạo, tôi chẳng cảm thấy hổ thẹn áy náy chút nào.

Vì vậy khi Thẩm Trạch gọi điện hẹn tôi lần nữa, tôi bảo anh ta tới cửa hàng hoa đón mình, trước mặt Ân Chân, nhận bó hồng đồ thẩm của anh ta, đồng thời thân mật thơm lên má anh ta một cái.

Tôi liếc thấy mặt Ân Chân thoáng sầm xuống, lòng bỗng đau nhói vô cớ.

Đôi mắt trầm mặc như thế, lạnh tới bức người, ánh mắt như lưỡi kiếm sắc nhẹ nhàng đâm vào tim tôi, tôi khẽ run rẩy.

“Em lạnh lắm à?” Thẩm Trạch quan tâm hỏi. “Lên xe sẽ không lạnh nữa.”

“Chúng ta đi thôi!” Tôi đột nhiên cảm thấy bối rối không dám nhìn vào mắt Ân Chân. Nhưng kịch vẫn phải diễn tiếp, nếu không bao nhiêu sức lực bày mưu kế trước đó đổ sông đổ biển hết.

Hoài Ngọc nhìn Ân Chân đầy ẩn ý, rồi lại nhìn nhìn tôi, đột nhiên như hiểu ra điều gì đó, há hốc miệng. Tôi khẽ lắc lắc đầu với cô ấy, ra hiệu cho cô ấy phải kín mồm kín miệng.

Tôi thần thờ ăn cơm, thần thờ uống nước, Thẩm Trạch tìm đủ mọi cách để làm cho tôi vui, nhưng tôi vẫn chán nản không vui lên được.

Cuối cùng anh ta như ý thức được điều gì đó. “Em có tâm sự?”

“Không!” Có chết tôi cũng không chịu thừa nhận là trong đầu tôi lúc này đang tràn ngập ánh mắt lạc lõng cô đơn của Ân Chân.

Thẩm Trạch cười cười: “Ăn cơm xong còn muốn đi đâu nữa?”

“Tùy anh.”

“Hay là đi xem phim nhé?” Anh ta hỏi ý tôi.

Tôi gật gật đầu: “Dù sao cũng rất lâu rồi không vào rạp chiếu phim.”

Chúng tôi tới rạp Tân Thế Giới, chọn một bộ phim chiếu vào dịp lễ Tình nhân, Cherish Our Love Forever.

Bộ phim này là phần tiếp theo của bản truyền hình năm 1998, do ekip cũ đóng. Một phần ba phim mô tả về cuộc sống mười hai năm sau của Văn Huệ và Dương Tranh.

Bài hát chính của phim là Đợi em yêu anh được thể hiện qua giọng ca Trần Dịch Tấn, khiến bộ phim thêm ngọt ngào tang thương.

Nhưng nếu đem so sánh, tôi vẫn thích bản phối Trần Minh hát hơn, tình cảm dạt dào, cao trào mạnh mẽ, thể hiện được tuổi xuân và mơ ước của những con người thời ấy.

Có lẽ Thẩm Trạch không thích loại phim giải trí kiểu này nên ngáp dài liên tục.

Tôi thì chăm chú xem đầy thú vị, không phải vì diễn viên đẹp, đóng hay, có cảm xúc mà đây vốn là tượng đài của một thế hệ, sự trỗi dậy của một thế hệ, mượn dùng một câu trên mạng thì là: “Cho dù biết rõ bản điện ảnh công chiếu với mục đích thu lợi lừa tiền, nhưng cũng phải đi xem tuổi thanh xuân bị lừa, đi xem lại tuổi thanh xuân khốn kiếp không thể quay lại ấy.”

Hết phim, tôi vẫn chìm đắm trong không khí bi thương ấy.

Thẩm Trạch hỏi: “Có phải người phụ nữ nào cũng cảm tính thế không?”

Tôi hỏi ngược lại: “Chẳng phải anh còn hiểu phụ nữ hơn tôi sao?”

Anh ta: “...”

Tôi thấp thỏm không yên khi về nhà, trong lòng đang suy đoán phản ứng của Ân Chân.

Chuyện ngày hôm nay có thể là một mồi lửa, chỉ cần chạm vào sẽ bùng nổ, cũng có thể là do tôi quá cả nghĩ, anh hoàn toàn chẳng quan tâm.

Ánh mắt bình thản của Ân Chân lướt qua tôi.

Chẳng nổi cơn tam bành như tôi tưởng tượng, tôi thất vọng về phòng.

“Niên Dĩnh, đợi một lát, tôi có chuyện muốn nói với em.”

Tôi quay ngoắt đầu lại, bốn cô nương đợi đã rất lâu rồi.

Từ phía sau vọng tới một âm thanh nhỏ tới mức gần như không thể nghe được: “Niên Dĩnh, ngày mai tôi phải chuyển ra ngoài.”

Nụ cười trên mặt tôi cứng lại: “Anh nói gì?”

Anh không nhìn tôi: “Tôi không thể làm phiền em mãi, vừa khéo hôm nay thấy trong khu có người muốn cho thuê phòng, giá tiền cũng phù hợp, tôi liền đồng ý ký hợp đồng.”

Tôi không hiểu, tại sao chỉ trong vòng một buổi, mọi thứ lại thay đổi 180 độ thế này?

Anh đặt một xấp tiền lên bàn: “Chỗ này trả em.”

“Anh lấy đâu ra tiền?” Tôi nghe thấy giọng mình thoáng run.

“Bác Thẩm nhờ tôi thẩm định chỗ đồ cổ mấy lần giúp bạn, cũng kiếm được một ít.” Ánh mắt anh sâu thẳm khó dò, tôi hoang mang, dường như có thứ gì đó rất quan trọng đang rời bỏ mình mà đi.

“Niên Dĩnh, tôi xin lỗi, tôi không nên khuấy động cuộc sống của em.” Anh buồn buồn nói. “Bây giờ, em đã có lựa chọn tốt hơn rồi, tôi có thể yên tâm ra đi. Nếu...” Anh ngước mắt lên. “Nếu em muốn đến thăm tôi, tôi sống cũng gần đây thôi, chính là ở tòa nhà phía trước.”

Tôi cắn chặt môi.

“Việc ở cửa hàng hoa chắc tôi không làm nữa, nhưng...” Anh dừng lại một lúc. “Cửa hàng bên cạnh tôi đã thuê lại, dùng để làm lớp dạy chữ Mãn, tiện thể nhận thăm định đồ cổ giúp người ta, nếu em muốn gặp tôi, cũng rất tiện.”

Tôi dựa dính vào lưng ghế, đến ngón tay cũng bị tôi nắm tới trắng bệch.

Anh nhìn tôi sâu hút. “Đây là chìa khóa nhà em, những gì cần nói tôi đã nói rõ, em có muốn hỏi gì không?”

Tôi ngẩng phắt đầu lên. “Không.”

“Vậy được, tôi về phòng đây.” Anh quay người, bước chân dứt khoát.

Tôi nặng nề ngồi phịch xuống ghế, nước mắt vô thức lăn chã rơi.

Tối nay chắc chắn là một đêm mất ngủ.

Nhưng tới sáng hôm sau bộ dạng của tôi lại như long gằm hổ thét, chặt đầu chẳng qua cũng chỉ để lại một vết sẹo to bằng cổ tay, mười tám năm sau lại là một hảo hán, huống hồ ở xã hội hiện đại này làm gì có ai vì ai đó mà không sống nổi chứ.

Vào ngày bố mẹ ly hôn, tôi đã khóc không thành tiếng một lần, sau này không bao giờ còn rơi nước mắt nữa. Cho dù cùng lúc đối mặt với sự phản bội của bạn trai và bạn thân, tôi cũng không khóc.

Vì vậy, khóc xong trận này thì hãy quên sạch sành sanh đi.

Thẩm Trạch vẫn rất hào hứng vì sự mới mẻ mà tôi mang lại, ngày nào cũng tặng hoa tặng quà không ngớt, vì muốn lấy lòng tôi, thậm chí còn chủ động yêu cầu ký hợp đồng.

Tôi hỏi: “Anh ký hợp đồng là vì sản phẩm của công ty em đạt tiêu chuẩn, chứ không phải vì em, đúng không?”

Anh ta đáp: “Đúng, dù gì anh cũng là người làm ăn.”

Tôi cười khen ngợi: “Vậy thì được.”

U sầu một lát, anh ta nói tiếp: “Thật không hiểu cách tư duy cổ quái của em.”

“Bởi vì em chẳng có chút kỳ vọng nào vào anh cả, do đó cũng sẽ không có cảm giác hư vinh.” Tôi nói thẳng. Thẩm Trạch đối với tôi rất tốt, thậm chí thời gian này còn giống như một người đàn ông của gia đình, chẳng còn thấy bóng dáng của chàng công tử phong lưu đa tình đâu nữa. Nhưng dù có là thế, tôi vẫn không có tình cảm với anh ta, quan hệ giữa chúng tôi thoải mái và tùy tiện giống như những người bạn cũ đã quen nhau mười mấy năm trước rồi.

“Anh thật sự không còn cơ hội nữa?” Đôi mắt hào hoa của Thẩm Trạch nhắm hờ, ý cười nơi đầu mày cuối mắt vẫn giữ nguyên không đổi.

Tôi mỉm cười: “Thẩm đại thiếu gia, anh tha cho em đi, anh còn dụ dỗ em nữa, không chừng em sẽ yêu anh mất.”

Anh ta nói không biết ngượng: “Yêu anh là việc tự nhiên không thể tự nhiên hơn.”

Tôi vội vàng xin tha mạng: “Em không thể là một trong những con chim yến, chim oanh kia của anh đâu.”

Anh ta cười hi hi: “Anh biết, vì vậy chúng ta tốt hơn cả vẫn nên là bạn.” Giọng anh ta nhẹ nhàng, cảm giác như vừa thở phào nhẹ nhõm.

Tôi nói: “Sao em cảm thấy như anh sớm đã có âm mưu.”

Anh ta đột nhiên nghiêm túc: “Niên Dĩnh, đúng là anh đã từng có suy nghĩ muốn vì em mà từ bỏ cả cánh rừng xanh tốt, không sống cuộc sống phong lưu đa tình trước kia nữa, bắt đầu ổn định và cầm tay em bước vào cuộc sống vợ chồng tương lai.”

Tôi ngẩn người, ngẩng đầu lên, anh ta xua tay ra hiệu cho tôi đừng nói gì, rồi tiếp: “Anh không cao thượng như thế, không thể vì một người phụ nữ không có anh trong tim mà thay đổi cuộc sống vốn có của mình, nếu em yêu anh, có thể anh sẽ thử thay đổi, nhưng em lại không yêu anh, vì vậy anh đành chọn cách từ bỏ.”

Tôi cười vờ vịt: “Thảm đại thiếu gia, không ngờ anh lại vẫn vẻ như thế!”

Anh ta sờ sờ mũi, trong mắt thoáng lướt qua những tia sáng dịu dàng: “Thực ra thời gian này, ngày nào cũng mười giờ về là ngủ, cả ngày chỉ nhìn thấy một khuôn mặt của em, anh sắp bị bức tới điên rồi.”

Tôi cuối cùng cũng không kìm được phá lên cười: “Em càng ngày càng thích anh.”

Mắt anh ta phát sáng: “Nếu em hối hận, thì có thể thu lại những lời vừa nói.”

Tôi cười tới không thể thở được: “Em thích anh vì phẩm chất không bám dai như đĩa ấy.”

“Xi!” Anh ta trừng mắt lườm tôi một cái. “Không biết bao nhiêu thiếu nữ kiểu diễm đang đợi lao vào lòng anh kia kìa, Gia không để mắt tới cô đâu.”

“Vâng vâng vâng! Gia ngài hôm nay muốn làm hạnh ai, mời lật thẻ bài.” Tôi phối hợp.

Anh ta đi ra tới cửa rồi lại thò nửa người vào: “Sau này có bạn trai nhất định phải đưa tới trình diện anh đây, anh phải xem xem tiêu chuẩn của em như thế nào.” Anh ta lại thở dài. “Anh không cam tâm.”

Tôi cười ném một tờ tạp chí qua: “Mau cút đi.”

Anh ta lại ngoan cố làm mặt quỷ với tôi, lòng tôi bỗng ấm áp lạ thường.

Giáo sư Mục gọi điện cho tôi, giọng lo lắng: “Con gái, bố biết con muốn giúp bố, nhưng đừng tự làm khó mình.”

“Bố, rốt cuộc bộ đang nói gì?” Tôi đầu óc mù mịt.

“Chẳng phải con và Thảm Trạch đang yêu nhau à? Tiểu tử này phong lưu lắm, không hợp với con.” Giáo sư Mục nghiêm khắc.

Tôi càng hoang mang hơn, cho dù tôi và Thảm Trạch có yêu nhau thật thì liên quan gì đến việc giúp giáo sư Mục?

“Thảm Trạch là con trai của Thảm Bách Vũ, con không biết à?”

“Thảm Bách Vũ là ai ạ?”

Tôi nghe thấy giáo sư Mục giậm chân bình bịch: “Chính là kẻ đó!”

“Ai ạ?” Đầu tôi lóe lên. “Bạn trai của mẹ con?”

“Hừ!”

Cách dùng từ của tôi đã làm tổn thương trái tim giáo sư Mục một cách sâu sắc, một lúc lâu sau ông cũng chẳng buồn quan tâm tới tôi.

“Bố, con không cố ý.” Ông vẫn không nói gì.

“Bố, con sai rồi.” Ông vẫn không nói gì.

“Con hoàn toàn không biết quan hệ giữa Thảm Trạch và ông ta, hơn nữa tính mẹ con bố cũng biết rồi đấy, nếu mẹ đã nhắm bác Thảm thì cho dù con và Thảm Trạch có kết hôn, bà cũng không quan tâm tới suy nghĩ của người khác, vẫn sống cùng ông ấy thôi.” Tôi nói chậm lại. “Vì vậy, không có chuyện ấy đâu.”

Giáo sư Mục ngẫm nghĩ. “Không phải là con muốn giúp bố, bố yên tâm rồi. Sợ con cừu dâng lên miệng hổ, bị anh ta ăn sống nuốt tươi thôi.”

Khóe miệng tôi cong lên cười. “Từ nhỏ tới lớn con đã khiến bố phải lo lắng bao giờ chưa, con gái bố rất biết chừng mực.”

“Thật không?” Ông vẫn không tin tưởng tôi.

Tôi bất lực. “Hay là để con thề nhé?”

“Không cần làm thế.”

Tôi nhân cơ hội chuyển đề tài: “Sao bố biết Thảm Bách Vũ là bố của Thảm Trạch?”

“Hừ, bố đã sớm điều tra từ lâu.”

Cũng đúng, tôi gật đầu, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. “Vậy sao bố biết chuyện của con và Thẩm Trạch?” Tôi thận trọng hỏi.

“Những tin tức kiểu này trên báo lá cải còn thiếu à? Cho dù chỉ thấy lưng và mặt nghiêng, nhưng con gái bố mà bố lại không nhận ra sao?” Giọng giáo sư Mục bất giác cao thêm vài bậc.

Tôi lại nghĩ đến chuyện khác, bố tôi nhìn thấy, chắc Ân Chân cũng nhìn thấy rồi. Không biết trong lòng anh nghĩ gì.

“Con gái, con đang nghe đấy chứ?”

“Con đang nghe.”

“Con và Ân Chân lại có chuyện gì à? Mỗi lần bố nhắc đến con, nó đều im lặng. Con gái à, những chuyện một chân giẫm hai thuyền chúng ta không thể làm.” Giáo sư Mục nói lời chính nghĩa.

Tôi cười khỏ: “Bố, con và Thẩm Trạch chỉ là bạn.” Tôi ngập ngừng một lát: “Giữa con và Ân Chân có chút hiểu lầm.”

“Có cần bố ra mặt giúp đỡ không?”

“Tự con có thể giải quyết.”

Giáo sư Mục nói: “Bố thấy cậu ta cả ngày buồn bã không vui, có hiểu lầm gì mau nói rõ đi.”

Tôi khẽ ngẩn người, lòng bỗng gợn sóng.

Hết giờ làm, tôi đi chậm chậm tới cửa hàng hoa, do cố ý tránh mặt Ân Chân nên đã mấy ngày nay tôi không tới đó.

Cửa hàng của Ân Chân bên cạnh mở toang cửa, tôi liếc mắt nhìn vào trong, Ân Chân đang ngồi ngay ngắn, tay cầm bút, bên cạnh là đám thiếu nữ nhao nhao.

Khuôn mặt anh vui vẻ, tươi cười như hoa, thần thái nhàn nhã, gần như đang hưởng thụ cảm giác của mình tỉnh.

Tôi buồn bã vô cớ, giáo sư Mục còn nói anh buồn bã không vui, ngược lại tôi thấy anh rất vui là đằng khác.

Tôi không vào cửa hàng hoa, bắt xe quay về nhà.

Ngồi ăn cơm trong quán cạnh tiểu khu, nhưng tâm trạng vẫn không sao bình tĩnh được.

Đang định về nhà, một cơn mưa như trút nước ngăn bước chân tôi.

Trời mưa rất to, có lẽ không thể tạnh ngay được.

Gần đây tâm trạng tôi thất thường nên hay quên trước quên sau, chiếc ô thường mang theo không biết đã vứt ở xó nào rồi.

Ngẫm nghĩ, dù sao cũng không xa, cứ đợi mưa chạy về nhà, ướt thì tắm là xong.

Tôi là người thuộc trường phái hành động, nghĩ là làm ngay.

Nhưng hình như mưa dày và nặng hạt hơn so với tưởng tượng, trong nháy mắt tôi bị những hạt mưa thấm ướt như chuột lột. Tôi thở hồng hộc, quay lại trú mưa dưới gốc cây ban này.

Có một người cầm chiếc ô màu đen đi tới, anh ta đi rất chậm, giống như đang ngắm cảnh mưa rơi. Tôi thấy bóng quen quen, đột nhiên giật mình, nheo mắt lại nhìn, quả nhiên là anh.

Tôi vội quay người đi, coi như không nhìn thấy anh, cũng hy vọng anh sẽ không nhận ra tôi.

Nhưng Ân Chân lại đứng trước mặt tôi: “Em đang đợi tôi?”

Tôi cố gắng nở một nụ cười: “Không phải.”

“Không phải đợi tôi, em đứng đây làm gì?”

Giờ tôi mới phát hiện, tòa nhà trước mặt chính là nơi anh sống. “Em đang trú mưa.” Tôi vẫn miễn cưỡng cười.

“Trời mưa to gió lớn sấm chớp ùng ùng em lại trú mưa dưới gốc cây? Em có hiểu biết không thế?” Ân Chân nổi giận.

Tôi bị anh mắng nóng mặt, bất giác cũng hét lên: “Mặc kệ em!”

Ánh mắt anh sâu thẳm: “Đến chỗ anh trú mưa đã.”

“Không!” Tôi chết cũng không nghe.

“Em không thể cứ đứng đây mãi được.” Giọng anh nặng nề.

Tôi cũng là đứa bướng bỉnh. “Em nói anh cứ mặc kệ em.”

“Chuyện này không thể nghe theo em được.” Ân Chân nghiêng rắng, kéo cánh tay tôi, dùng ô che người tôi.

“Anh mau bỏ ra!” Tôi ra sức giằng co.

Ân Chân cũng nổi cáu, giữ chặt tay tôi.

Tôi dùng sức cạy những ngón tay anh ra, sắc mặt anh tối lại. “Rốt cuộc em muốn thế nào?”

“Em phải hỏi anh mới đúng, rốt cuộc anh muốn thế nào?” Tôi cũng cao giọng. Rồi xa tôi nhưng lại trêu ghẹo tôi là có ý gì, để tôi tự sinh tự diệt không được sao?

Anh lãnh đạm nhìn tôi, một lúc sau, khó khăn cất tiếng gọi: “Tiểu Dĩnh!”

Tôi bị giọng nói dịu dàng của anh làm ềm nhũn, chẳng còn sức lực nữa, mím mím môi: “Em không đến chỗ anh đâu, hay là anh đưa em về?”

Anh gật đầu: “Cũng được!”

Ân Chân đứng ngoài cửa, xem ra anh không có ý định đưa tôi vào tận trong nhà.

Tôi vừa bực bội vừa thăm rửa, sau đó nở nụ cười ngọt ngào: “Vào nhà ngồi một lát?” Không đợi anh đáp, tôi kéo anh vào.

“Uống trà nhé?”

Ân Chân quan tâm cười: “Em thay quần áo ra trước đi, nếu không sẽ bị lạnh.”

Tôi vội vàng thay quần áo, lau khô tóc, đầu óc vẫn đang hoạt động, phải làm thế nào mới giữ được anh ở lại.

“Anh ăn tối chưa, hay là ăn xong rồi hãy về?”

Anh vừa gật đầu, tôi lập tức lao như bay ra lục tủ lạnh. Mấy hôm trước vừa đi siêu thị, tích lũy rất nhiều đồ, hôm nay có cơ hội thể hiện rồi.

Tôi thành thực thái khoai tây trên thớt, khe khẽ ngâm nga một bài hát. Tôi rất thích một cuộc sống gia đình thế này, sau khi hết giờ làm pha tách trà, nghe nhạc, làm vào món ngon cùng ăn với người mình yêu thương, khéo miệng bất giác nhếch lên cười.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng sau lưng, tôi quay đầu, thấy Ân Chân đang lặng lẽ dựa người vào khung cửa, trầm mặc nhìn tôi.

“Cảm giác làm người giám sát có phải rất tuyệt không?”

Anh cười. “Chỉ là đột nhiên cảm thấy có lúc em cũng rất dịu dàng.”

Tôi phì cười, sau đó nhón chân hôn lướt lên môi anh, chớp chớp mắt: “Vậy thế này có được coi là dịu dàng không?”

Động tác của anh còn nhanh hơn vòng tay giữ chặt gáy tôi, dùng miệng ngậm lấy môi tôi: “Sau này không được chủ động như thế nữa!”

Tôi như bị điện giật, đôi lông mi khẽ rung, mặt đỏ bừng. Lấy hết dũng khí, tôi lại chạm vào môi anh.

Ân Chân chau mày: “Niên Dĩnh, anh không phải Liễu Hạ Huệ đâu.”

“Ai bảo anh là Liễu Hạ Huệ!” Giọng tôi bé như muỗi kêu.

“Em đừng hối hận đấy!” Giọng anh bắt đầu khản đặc.

Tôi chẳng màng, tiếp tục lần tới hôn anh, dùng hành động thể hiện quyết tâm của mình.

Anh túm lấy cằm tôi với lực không nặng cũng không nhẹ, đôi môi mỏng lại một lần nữa phủ lên môi tôi không hề báo trước.

Tôi loạng choạng dựa về phía sau, anh kéo hai tay tôi đặt lên vòng eo rắn chắc của mình.

Nhiệt độ trong phòng bỗng tăng cao.

Đôi mắt đen láy của anh gần ngay trong gang tấc, trái tim tôi mềm nhũn, nhẹ nhàng đáp trả.

Làm sương mờ trong mắt Ân Chân như dày hơn, hơi thở nặng nề như tranh giành cường đoạt và xâm lược.

Anh đỡ chặt người tôi, tôi bị anh bế thốc đặt lên bàn làm bếp, vung tay gạt một cái, những thứ vương vãi trên đó loảng xoảng rơi xuống sàn.

Tôi đau lòng nói: “Đây là bình nước em mới mua.”

Ân Chân tức giận đáp: “Im miệng!”

Tôi co người lại, mím môi: “Lạnh quá!”

Anh trừng mắt: “Em không thể tập trung một chút sao?”

Tôi đột nhiên chống hai tay vào ngực anh, dường như càng kích thích cơn dục vọng đang bùng cháy trong anh.

Môi anh ngậm lấy vành tai tôi, liếm thùy tai, lúc nhẹ lúc mạnh, lúc thì lè lưỡi vẽ thành một vòng tròn, lúc thì cắn yêu, một tay lần lên ngực tôi, khó khăn cởi cúc áo sơ mi, tay kia cũng không rảnh, giữ chặt gáy tôi khiến tôi áp sát anh hơn.

Đúng là giang hồ lão luyện! Tôi ngán lên, âm thanh này nũng nịu vắn vít, khiến hơi thở của anh càng thêm gấp gáp, anh vồ vập gần chặt lấy môi tôi, giày vò một phen.

Ngay sau đó môi anh trượt xuống, chiếm lấy vùng da trần trụi, bỗng như phải lửa.

Mỗi nụ hôn của anh giống như đóng ấn, khắc sâu tôi vào trái tim anh.

Sự dịu dàng của anh giống như một tấm lưới từ từ bao phủ lấy tôi, khiến tôi cam tâm tình nguyện mắc lưới.

Đầu lưỡi anh linh hoạt như ngón tay, nhẹ nhàng và dễ dàng khơi bùng lên ngọn lửa ẩn sâu trong cơ thể tôi bấy lâu nay.

Chiếc áo sơ mi bị cởi ra một nửa, lại thêm vương vãi, Ân Chân dứt khoát cởi hẳn nó ra, nửa phía thân trên của tôi không mảnh vải, da thịt bông lộ ra, tôi bất giác run rẩy, Ân Chân ôm chặt lấy tôi, vùi đầu vào ngực tôi, tôi dần dần mất hết sức lực, chỉ dùng răng cắn chặt môi dưới, chống đỡ từng cơn kích thích khoái cảm mà anh mang tới.

Hơi thở của anh nóng bỏng và ẩm ướt, mặt đỏ lên, xâm chiếm từng phân từng tấc trên cơ thể tôi, tìm kiếm nơi mẫn cảm nhất, tôi nghe thấy tiếng mình lí nhí rời rạc, mặt đỏ bừng như người say rượu.

Quần áo đã rơi hết xuống sàn, miệng khô lưỡi rát, tôi ôm chặt lấy theo sự sai khiến của trái tim, ôm chặt hơn một chút, vô thức uốn eo lên như muốn nghênh đón, nghênh đón nữa.

Anh buông tôi ra, những ngón tay nhanh nhẹn lướt qua vùng bụng dưới bằng phẳng, muốn cởi chiếc quần bò tôi mặc trên người.

Hơi thở anh phả ra nóng hổi, càng cuồng càng không mở được. “Đáng chết!” Anh khẽ lẩm bẩm mắng.

Tôi không nhịn được bật cười thành tiếng.

Anh hít một hơi thật sâu, nhấn nài mở khóa và cúc quần, dùng đầu gối tách hai chân tôi ra, ngón tay dài không do dự chạm vào nơi riêng tư nhất, bàn tay kia vuốt ve mé đùi trong của tôi, tôi như bị một dòng điện chạy giật qua, toàn thân căng cứng.

“Thả lỏng ra!” Anh nhẹ nhàng vỗ về tôi, giọng nói khàn khàn quyến rũ như một mũi thuốc an thần cho trái tim đang lo lắng bất an của tôi.

Anh nhấn nài dỗ dành tôi, động tác tay vẫn không ngừng lại, chẳng mấy chốc đã tìm thấy điểm mẫn cảm của tôi, tôi khẽ rên lên, yêu như thể chẳng phải là giày vò, là hưởng thụ hay sao!

Tôi túm chặt vai anh, ư ư như muốn bật khóc thành tiếng.

Anh cố tình giày vò tôi, vì muốn trừng phạt tôi vừa rồi đã cười anh.

Môi anh trượt xuống ngực tôi, ngậm lấy phần mềm mại nhất ấy, cắn cắn mút mút.

Bị răng anh chạm vào, tôi vừa đau lại vừa như kích thích sự nhạy cảm của các giác quan, lại bất lực khẽ rên lên.

Cuối cùng anh cũng tha cho tôi, nhanh chóng lột bỏ những vương vís trên người, rồi đè tôi xuống dưới.

Trong lúc đó tôi mở bừng mắt, giọng khan khan: “Đừng làm vậy, em sống là người của Tứ Gia, chết là ma của Tứ Gia.”

“Anh chính là Tứ Gia.” Đôi môi mỏng của anh phủ xuống, hơi thở đàn ông mãnh liệt nuốt chửng lấy tôi.

Anh cầm tay tôi đặt xuống phía dưới mình, tôi có thể cảm nhận được sức nóng và sự bành trướng ở đó.

Lúc này, anh quay đầu nhìn ra cửa.

Một lúc sau, lại nhìn.

“Anh, anh làm sao vậy?” Tôi bị anh giày vò cho tới mức không thể thở nổi, phát âm cũng không rõ.

Anh cười khò: “Anh chỉ lo Hứa Lăng Phi đột nhiên xuất hiện gõ cửa.”

Tôi: “...”

Bàn tay to lớn của anh phủ lên ngực tôi, tôi co rúm lại, tình mê ý loạn cắn vào vai anh một cái, người anh chấn động, hít một hơi thật sâu, trên trán lấm tấm mồ hôi. Anh tiến dần vào, nhưng lại không quên hỏi một câu: “Em sẵn sàng chưa?”

Tôi sắp phát điên rồi, anh còn hỏi tôi như thế. Tôi tức giận đẩy anh: “Anh, mau đi chết đi!”

Ân Chân cười không thành tiếng, hạ thân nhún thẳng lên.

Cảm giác đau đớn như cắt da cắt thịt, tôi đau tới nắm chặt cả hai tay, cắn môi trắng bệch.

“Em... là lần đầu tiên?” Ân Chân hôn lên tóc tôi.

“Vớ, vớ vẩn.” Tôi chẳng có sức nhưng vẫn nói cứng. “Em là con gái thời đại mới, sao có thể là lần đầu chứ.”

Anh cười: “Đừng làm tổn thương mình, đau thì cứ cào anh.”

Tôi không khách khí xòe vuốt, cào thành nhiều đường trên vai anh.

Tại sao con gái lại luôn phải nhớ đến người đàn ông đầu tiên của mình, đều là vì cảm giác đau đớn xé da xé thịt này đây.

Anh lại một lần nữa thận trọng nhích vào trong, rất nhẹ, rất chậm, trong cảm giác đau đớn tôi dần dần thấy một chút mê mẩn, sung sướng.

Ân Chân thấy vai tôi khẽ thả lỏng, động tác bắt đầu nhanh hơn, hung dũng tiến về phía trước không theo bất kỳ một quy luật nào.

Khiến tôi đau tới cực điểm, cũng sung sướng tới cực điểm.

“Gọi tên anh đi!” Anh ra lệnh cho tôi.

Tôi do dự một lát.

Anh chẳng nề tình đi thẳng vào, chạm mạnh tới cực điểm của tôi.

Tôi kêu lên, anh vội mút lấy môi tôi nuốt những tiếng rên xiết ấy vào trong.

“Gọi tên anh.”

Tôi hoảng loạn: “Ân, Ân Chân.”

Anh thỏa mãn hôn cổ tôi: “Nhớ kỹ, anh là Ái Tân Giác La Dận Chân.”

“Dận Chân!” Tôi nũng nịu.

Anh lại kiên cường khám phá, tả xung hữu đột như chốn không người, tôi ngân nga rên rỉ, lúc này tôi nguyện được hòa làm một với anh.

Khóe miệng anh cong lên cười, lúc nông lúc sâu hành động tùy tiện, toàn bộ phản ứng của tôi đều nằm trong sự khống chế của anh, anh triển miên hôn lên môi tôi, lưỡi răng công kích, cùng nhau đạt tới đỉnh cao.

10. Chương 10: Dự Cảm Hạnh Phúc

Trận đại chiến này diễn ra tới tận khi trời sáng, lúc ấy tôi mới mệt mỏi rã rời chìm vào giấc ngủ sâu.

Cũng không biết đã quay về phòng ngủ bằng cách nào, dù sao khi tỉnh dậy tôi thấy mình nằm trên giường.

Ánh mặt trời rực rỡ, xuyên qua tấm rèm chiếu thẳng lên người tôi và Ân Chân.

Một tấm chăn mỏng, đắp qua loa trên người chúng tôi.

Tôi nên giả vờ ngủ tiếp hay lập tức vùng dậy mặc lại quần áo rồi làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra?

Bụng đói bắt đầu gào réo, tôi chưa bao giờ ngủ nướng muộn thế này.

Vờ chết xem ra không có khả năng rồi, khóe mắt tôi liếc sang bên cạnh, người kia dường như vẫn đang ngủ rất ngon.

Tôi thở phào, khe khẽ cầm bàn tay đang đặt trên eo mình lên, cơ thể vừa cử động thì đã bị người đó kéo vào vòng tay ấm áp.

“Em tỉnh rồi?” Ân Chân hỏi.

Đây chẳng phải đã biết rõ còn cố hỏi hay sao, tôi bực bội nghĩ, nhưng vẫn gật gật đầu.

Anh nở nụ cười mê hoặc: “Vậy ngủ thêm lát nữa đi!”

Tôi bần thần: “Em không buồn ngủ nữa.”

Giọng anh trầm xuống: “Nhưng anh vẫn rất mệt.”

Tôi buột miệng: “Ai bảo anh tới qua lại... lại...” Tôi cẩn thận cân nhắc lựa chọn từ ngữ: “Điên cuồng như thế.” Nói xong, tôi lại đỏ mặt trước anh.

“Dự cảm bị kìm nén suốt hơn ba trăm năm, em còn muốn anh phải nhẫn nhịn thế nào?” Ân Chân hừ lạnh, mặt vẫn chẳng thể hiện gì.

Cuộc đối thoại lúc tâm trạng cao trào nhất tới hôm qua bỗng ủa về trong trí nhớ của tôi.

“Anh... anh thật sự là Tứ gia?” Tôi há hốc mồm, mặt cứng đờ.

Anh nghiêm túc đáp: “Ừm!”

Ngay giây sau tôi đã nhảy dựng lên, chỉ vào anh, đầu óc trống rỗng, miệng kinh ngạc há hốc hồi lâu không khép lại được.

Ân Chân ánh mắt như thăm dò: “Niên Dĩnh, em đừng nói với anh em là Diệp Công thích rỗng[1] đấy nhé.”

[1] Theo truyền thuyết, xưa có người tên là Diệp Công rất thích rỗng. Đồ vật trong nhà khắc rỗng, nóc nhà cũng khắc rỗng. Con rỗng thật biết liền đến nhà Diệp Công thò đầu vào cửa sổ. Diệp Công thấy sợ quá, mặt vàng như đất, bỏ chạy. Truyện này dùng để ví với việc yêu thích trên danh nghĩa nhưng thực tế thì không.

Phản ứng đầu tiên của tôi, ai bảo Tứ Gia là người hướng nội ỉn nhẩn? Đó vốn là một tên đàn ông độc mồm độc miệng.

Phản ứng thứ hai, tôi trừng mắt há mồm, vẫn không dám tin đây là sự thật.

Ân Chân nhìn tôi từ đầu đến chân, điềm nhiên nói: “Em hãy mặc quần áo vào trước đã.”

Tôi “á” một tiếng, mặt đỏ tim đập nhảy xuống đất vớ lấy cái áo ngủ treo ở cửa tủ đầu giường, vội vội vàng vàng mặc vào.

Trong thời gian này, Ân Chân cứ thế nhìn tôi chăm chăm, không chớp mắt.

Tôi ném gối qua: “Anh nhìn đủ chưa hả?”

Anh ho một tiếng để che giấu sự bối rối: “Em nghĩ kỹ lại đi, nghĩ kỹ lại sẽ biết anh không lừa em.”

Tôi ôm đầu ngồi xõm xuống đất, đau khổ suy nghĩ.

Anh viết chữ rất đẹp, giống hệt như nét chữ của Ung Chính.

Anh biết tiếng Mãn và tiếng Mông Cổ.

Anh giúp bác Thẩm thẩm định đồ cổ.

Phản ứng của anh khi nhìn thấy bọn tham quan.

Tính cách kiên cường cố chấp, không giữ thể diện.

Anh...

Thực ra trước mặt tôi anh chưa bao giờ che giấu thân phận thật của mình.

Tôi im bất, anh đúng là Tứ Gia – Ái Tân Giác La Dận Chân. Tôi không biết lúc này nên khóc hay nên cười, một người như vậy ở bên cạnh tôi hơn nửa năm, thế mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến khả năng đó.

Rõ ràng là uống công xưng là Tứ Gia Đẳng mà.

“Rốt cuộc em muốn khóc hay là muốn cười?” Dận Chân điềm đạm hỏi.

Tôi biết lúc này vẻ mặt của tôi chắc chắn rất phức tạp, tin tức quá đột ngột, quá kích động, tôi vừa mừng vừa sợ, khả năng chịu đựng của tôi đúng là không được tốt cho lắm.

Tứ Gia, Dận Chân, Ân Chân...

Tôi cúi mặt, thoáng mỉm cười.

Sau đó, lao vào lòng anh, đây là hành động duy nhất có thể diễn đạt được chính xác tâm trạng của tôi lúc này.

Đôi mắt đen láy của Dận Chân ngập ý cười, cũng vòng tay ôm chặt tôi.

Nhưng không ai để ý thấy tấm chăn mỏng trên người anh lại từ từ trượt xuống, thế là ngay giây khắc sau, trong căn phòng bắt đầu tràn ngập những tiếng rên xiết của tôi.

...

Tôi chống cằm cười quan sát anh.

Ân Chân, à không, giờ nên gọi anh là Dân Chân rồi. Về mặt anh rất không tự nhiên: “Em làm gì thế?”

Tôi cười ngây ngô, cười ngây ngô mãi, tiếp tục cười ngây ngô.

Anh thở dài, thở dài mãi, tiếp tục thở dài.

“Anh đói rồi.” Anh nói.

“Em đói từ lâu rồi.” Tôi bĩu môi.

Dân Chân nhìn tôi với ánh mắt đáng thương.

Tối qua có lẽ chưa ăn gì, lại thêm vận động quá sức, không đói mới lạ.

“Chúng ta ra ngoài ăn đi!” Tôi cười, nắm tay anh. “Phải chúc mừng một bữa thật ngon mới được.”

“Chúc mừng điều gì?” Anh không hiểu, hỏi.

Tôi đắc ý. “Chúc mừng em nhận được Tứ Gia anh.”

“Niên Dĩnh, anh có một câu muốn hỏi em.” Dân Chân nghiêm túc.

“Hỏi đi!” Tâm trạng tôi rất vui, nếu anh hỏi tôi mật mã tài khoản ngân hàng, có lẽ tôi cũng sẽ nói với anh.

“Vì anh là Tứ Gia em mới thích, hay là vì Tứ Gia nên em mới thích anh?”

Tôi ngẩn người, câu hỏi này cũng thâm sâu như câu trứng có trước hay gà có trước vậy. “Có khác biệt không?”

“Có khác biệt.”

“Rất quan trọng sao?”

“Rất quan trọng.”

Tôi vò vò tóc: “Vậy đợi em nghĩ xong sẽ trả lời anh.”

“Được.”

Đột nhiên tôi liếc mắt nhìn thấy trên cổ và lưng Dân Chân đều là những dấu vết cào cào do tôi gây ra, tôi do dự: “Ngộ nhớ bị người khác hỏi thì biết trả lời thế nào?”

Dân Chân thần nhiên: “Nói là bị mèo hoang cào.”

Tôi: “...”

Trước khi ra khỏi cửa tôi mới phát hiện ra sàn gỗ trong nhà bếp bị con dao rơi xuống làm hư một miếng nhỏ, tôi oán trách nói: “Đều là việc tốt do anh làm đấy.”

Dân Chân nghiêm túc suy nghĩ: “Hay là em đến chỗ anh ở đi, chỗ anh lát đá hoa, không vỡ không sút.”

Tôi: “...”

A hoàn nghiệm rồi!

Lúc ăn cơm, tôi nhìn anh một cái, gấp một miếng rau, lại liếc anh một cái, và một miếng cơm.

Dân Chân khẽ chau mày: “Mau lau nước miếng của em đi.”

Tôi cụp mắt khẽ cười làm theo lời anh.

Đột nhiên anh lẩm bẩm: “Tại sao anh lại có cảm giác mình như dê vào miệng hổ thế nhỉ?”

Tôi: “...”

Trước đó tôi còn quần khăn rất chặt ở cổ, vừa về đến cửa hàng, tôi liền quên mất, quên cả hình tượng cởi khăn ném sang một bên.

Dư Tiểu Thanh hồ nghi nhìn tôi: “Chị Dĩnh, cổ chị bị làm sao đấy?”

Tôi thất kinh, mặt lập tức đỏ hồng, thầm than: “Chết rồi!”

Hoài Ngọc dùng ánh mắt rất mờ ám liếc nhìn tôi, cười gian vài tiếng: “Là cà ri gà[2].” Tiểu Thanh đột nhiên như hiểu ra, thần sắc bắt đầu mờ ám khó hiểu.

[2] Cà ri gà tiếng Quảng Đông có nghĩa là vết hôn.

Trịnh Tiểu Vân cũng hào hứng châu đầu lại: “Cái gì là cà ri gà?”

Tôi cụp mắt khẽ đáp: “Cà ri gà là cà ri gà, em đừng hỏi nữa.”

“Sao lại thành ra thế này?” Tiểu Vân vẫn không chịu thôi.

Tôi đành phải nói: “Em đi hỏi anh chị ấy.”

Tiểu Vân chống cằm nghĩ một lát, hỏi: “Có phải ăn cà ri gà vào xong sẽ bị...”

Tôi: “...”

Hoài Ngọc: “...”

Tiểu Thanh: “...”

Hoài Ngọc kéo tôi ra một góc, hỏi: “Xem ra cậu đã thành công rồi?”

Tôi xấu hổ: “Cậu đừng có nói dung tục thế được không.”

Cô ấy gian tà hỏi tiếp: “Một đêm mấy lần?”

Tôi khẽ ho: “Quan trọng là ở chất lượng chứ không phải số lượng.”

“Đừng giở trò đó ra với mình.”

Tôi nhìn nhìn xung quanh, khẽ hạ giọng: “Trong sách giáo khoa cấp ba có một bài văn rất nổi tiếng, cậu đọc bao giờ chưa?”

“Bài nào?”

“Luận về đánh lâu dài.” Tôi nhẹ nhàng ném ra một câu.

Hoài Ngọc trong nháy mắt phá lên cười như điên.

Sau khi nghe điện thoại, Hoài Ngọc cười tươi nói: “Tối nay nếu các vị không có kế hoạch nào khác, Thập Nguyên nói muốn mời mọi người ăn cơm.”

Tôi ôm chặt bạn: “Có chuyện vui muốn tuyên bố?”

“Anh ấy thăng chức, chuyện này có đáng chúc mừng không?”

“Đương nhiên phải chúc mừng, nhưng Thập Nguyên bỏ tiền ra mời cơm, cậu không có chút thành ý nào à?”

Hoài Ngọc nghiêng đầu nghĩ: “Vậy mình mời mọi người đi hát karaoke.”

Trong đầu tôi lập tức nghĩ tới bài Được lòng dân sẽ có thiên hạ, rùng mình, tôi không muốn lỗi tai của mình lại bị tra tấn lần nữa: “Hay là thôi đi!”

Hoài Ngọc hình như đã nhìn thấu suy nghĩ của tôi, gian tà liếc tôi một cái.

Tôi nhanh chóng lan truyền tin vui này, đồng thời tự ý thêm vào một câu: “Có thể mang theo người thân.”

Tiểu Thanh sung sướng gọi điện thoại cho Kha Phong.

Tiểu Vân vui vẻ: “Vừa khéo Mục Hàn hôm nay cũng về, mọi người lại có thể tụ tập rồi.”

Tôi thì lại không vui nổi, Mục Hàn về Thượng Hải, phận làm em gái như tôi lại chẳng hề biết gì, xem ra ông anh trai này càng ngày càng phớt lờ tôi rồi, lát nữa xem tôi trừng trị thế nào!

Thôi Thập Nguyên đặt chỗ ở một nhà hàng Nhật trên đường Trần Thiên Địa, chúng tôi đợi Mục Hàn đến cửa hàng hoa, sau đó một đoàn bảy người hùng dũng tiến về phía trước.

“Hôm nay anh phá sản rồi!” Tôi cười.

Thôi Thập Nguyên chẳng để tâm: “Chuyện nhỏ, mọi người vui là được.”

Tôi cởi giày ngồi trên tatami[3], Tiểu Thanh và Tiểu Vân tranh nhau gọi đồ, gọi một bàn đầy những cá hồi sống, sashimi, cá ngừ, mực thẻ, tôi từ trước đến nay vốn không thích mấy thứ này, chỉ gọi một phần đậu phụ hấp và sushi cuộn, tôi đoán chừng Dận Chân cũng không ăn quen nên quan tâm gọi cho anh mì udon và trứng cuộn.

[3] Một loại sản phẩm truyền thống của Nhật Bản (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà.

Thập Nguyên khi nói chuyện thích vung tay vung chân, ân cần mời mọc: “Mọi người ăn nhiều vào nhé, không đủ gọi thêm.”

Tôi ngồi một lát cảm thấy nóng quá không chịu được: “Sao nóng thế này!”

Hoài Ngọc cởi áo khoác ngoài ném sang một bên: “Ổng dẫn nhiệt ở dưới tatami, mình quên nói với cậu là mặc ít một chút.”

Mọi người bắt đầu lần lượt cởi áo khoác, chỉ có tôi không dám. Tôi không chỉ không dám cởi áo khoác, đến cái khăn đang cuốn chặt trên cổ tôi cũng không thể cởi. Trước đó bị bọn Tiểu Thanh nhìn thấy thì cũng thôi, nếu bị Mục Hàn nhìn thấy, chắc chắn tôi không sống được nữa.

“Nóng cũng là do em kêu, còn gói chặt mình như gói bánh thế làm gì.” Mục Hàn khinh miệt nói.

Trán tôi bắt đầu lấm tấm mồ hôi, vội vàng cầm khăn giấy lau đi, miệng nói cứng: “Em thích thế, em thích thế đấy.”

Hoài Ngọc mím môi cười, tôi tức tối lườm cho cô ấy một cái, nếu cô ấy dám nói ra, tôi sẽ lật mặt tại trận.

Dận Chân sờ sờ mũi, như cười như không.

Tôi vừa xấu hổ lại vừa cuống, tất cả là do lỗi của anh, anh còn có mặt mũi nào mà cười tôi nữa.

Lúc này Tiểu Vân mới kéo tay Mục Hàn hỏi: “Anh có biết cái gì là cà ri gà không?”

Tôi đột nhiên đỏ mặt tía tai, tức tối nhéo một cái thật đau vào đùi Dận Chân. Nếu tôi bị mất mặt, nhất định phải kéo anh xuống nước cùng.

Dận Chân không dám kêu thành tiếng, bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của anh khiến tôi thoải mái hơn nhiều.

Mục Hàn tò mò quay đầu sang nhìn chúng tôi: “Cà ri gà là một món ăn à?”

“Nhưng sao chị Dĩnh lại bảo em hỏi anh?” Tiểu Vân kiên quyết truy hỏi tới cùng, trước kia sao không nhận ra cô ấy lại hiếu học như thế này nhỉ?

“Chắc bởi vì anh là một người đàn ông của gia đình?”

Tôi nhẹ người, may mà Mục Hàn cũng không biết nó có ý gì.

Nhưng không đợi cho tôi được vui trọn vẹn, Tiểu Thanh và Hoài Ngọc đã phá lên cười nghiêng ngả.

Mục Hàn thấy họ cười thì rất lạ: “Hai người cười gì?”

Tôi lập tức nói: “Họ bị trúng gió, mặc kệ họ đi.”

Hoài Ngọc và Tiểu Thanh cười không dứt, tôi cắn môi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Kể nào còn cười tôi sẽ sa thải kẻ đó.”

Không ngờ chiều này chẳng có tác dụng gì, Tiểu Thanh và Hoài Ngọc cười càng hung tợn hơn, người nằm gục trên vai Kha Phong, kẻ nhào vào lòng Thập Nguyên mà cười.

Hai tên đàn ông vừa nghe xong, một kẻ cười tới mức đập bàn thùm thụp, kẻ còn lại cười không thể ngồi thẳng được người, tôi tức tới tê cả răng, nhưng lực bất tòng tâm.

Mãi mới đợi được bọn họ cười xong, vận hạn coi như đã qua, lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rồi rất nhanh sau đó mũi dùi lại hướng thẳng vào tôi.

Nguyên nhân là Dân Chân cũng cởi áo len, chỉ mặc một chiếc áo T shirt mỏng, vết cào nơi cổ lại lộ ra rất rõ ràng.

Mục Hàn không biết do tốt bụng thật hay giả tò mò hỏi: “Ân Chân, sau gáy anh bị làm sao đấy?”

Tôi chỉ muốn tìm lỗ nẻ mà chui, từ mặt tới cổ tới tai chỗ nào cũng đỏ như tôm luộc.

Dân Chân điềm tĩnh như không: “Tối qua trên đường về, bị một con mèo hoang trong tiểu khu cào.”

“Ồ!” Mục Hàn như hiểu ra. “Vậy sau này anh phải cẩn thận!”

Dân Chân gật gật đầu.

Mục Hàn lại nói thêm một câu: “Tốt nhất là đi tiêm phòng đi, tôi sợ mèo hoang có bệnh truyền nhiễm.”

Khóe mắt Dân Chân liếc sang tôi, tâm trạng vui vẻ, môi nhếch lên cười.

Trong lòng tôi đang thầm chửi rửa Mục Hàn cả một trăm linh tám lần: Anh mới có bệnh truyền nhiễm, cả nhà anh có bệnh truyền nhiễm.

Vô tình, tôi đã lôi cả mình ra rửa.

Hoài Ngọc đột nhiên nói: “Hứa Lăng Phi không có ở đây, cũng thấy nhớ nó quá!”

“Vậy lần sau mình đưa nó về ở vài hôm, mẹ nó chẳng thích quá!” Tôi đáp.

Dân Chân khẽ hừ một tiếng, chỉ mình tôi nghe thấy. Khóe miệng tôi cũng nhếch lên, nhìn sang anh như khiêu chiến.

Vì nhiệt độ trong phòng nóng ẩm nên mặt anh hồng hào, khóe miệng giật nhẹ một cái, ý cười dịu dàng ảm áp. Môi anh cũng rất mềm và ẩm, lúc này tôi nhìn tới vết thương của anh, nhớ lại sự cuồng dại đêm qua, mặt càng nóng bừng bừng.

“Người rất đẹp!” Hoài Ngọc lẩm bẩm sau lưng tôi, mắt nhìn chăm chăm về phía Dân Chân. Mặc dù hơi gầy, nhưng lại khá gợi cảm; không trắng kiện cũng không có các múi thịt, nhưng vòm ngực rộng, da trắng, mịn màng đặc trưng, da còn đẹp hơn da con gái là tới.

Tôi vội vàng điều chỉnh hơi thở, không thể tiếp tục nhìn nữa, nếu không sẽ phụt máu mũi mất.

Thôi Thập Nguyên nổi cơn ghen: “Cơ thể anh ta sao đẹp bằng anh được?” Anh ta vừa nói vừa cởi áo sơ mi, chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, nhìn kỹ, còn là hiệu CK đấy. Cơ thể anh ta trắng kiện, là kiểu hoàn toàn ngược lại với Dân Chân.

Hoài Ngọc khinh miệt: “Em ghét nhất đàn ông có vòng ngực lớn hơn em”

Thôi Thập Nguyên cũng không chịu lép vế: “Anh cũng không thích phụ nữ vòng hai còn to hơn vòng một.”

Hoài Ngọc hừ: “Ý anh muốn nói tới bạn gái cũ của anh?”

Chúng tôi: “...”

Thực sự nóng tới mức ăn không ngon, cả bọn nhao nhao đòi về nhà.

Thôi Thập Nguyên bèn thanh toán.

Dân Chân cầm giày đi giúp tôi, lại còn tỉ mỉ buộc dây giày rất chặt.

Tôi ngẩn người.

Anh khẽ nói: “Thực hiện giấc mơ giữa ban ngày của em.”

Trước mắt tôi một làn sương mờ bao phủ.

Anh nửa như tự trào, nửa như thổ lộ chân tình: “Không ngờ đường đường là Tứ Ca anh lưu lạc đến thời hiện đại, cũng có lúc phải nịnh nọt dỗ dành để lấy lòng phụ nữ.”

Tôi phá lên cười, trong lòng không phải không cảm động.

Trên đường về, bởi vì tôi còn muốn đi mua ít hoa quả nên chúng tôi xuống xe trước.

Bên cạnh cửa hàng hoa quả là hiệu thuốc, tôi vội vàng liếc mắt nhìn, còn tưởng mình nhìn nhầm, nhưng định thần nhìn lại, quả nhiên trên tấm biển trước cửa hiệu viết: Hiệu thuốc Ích Thọ Xuân[4], năm chữ rất to.

[4] Hiệu thuốc bán những loại thuốc tráng dương, tăng cường sinh lực...

Tôi và Dận Chân nhìn nhau im lặng.

Đợi tôi chọn táo xong, đưa túi hoa quả cho anh, một lần nữa khi đi ngang qua cửa hiệu thuốc, Dận Chân không kìm được nhìn một cái.

Khóe miệng tôi co giật: “Có phải anh rất muốn vào trong đó mua gì không?”

Dận Chân nhếch miệng, khẽ nheo mắt: “Em cảm thấy anh có cần không?”

“Hừ, ai biết!”

Mắt anh thấp thoáng cười: “Không tin? Lát nữa chúng ta thử xem.”

Tôi: “...”

Vừa vào đến tiểu khu, tôi giơ tay đón lấy cái túi từ tay anh, chỉ vào hướng tòa nhà phía trước, cười hi hi xua tay: “Bye bye!”

Anh kéo tôi lại: “Em đi đâu?”

“Ai về nhà nấy.” Tôi cười rất gian. Tôi chính là muốn báo thù việc anh chuyển đi, báo thù những âm ức mà tôi đã phải chịu.

Anh trầm mặc hồi lâu, rồi nói: “Cùng đi!”

Tôi cười: “Không đi chung được, không thuận đường mà.”

Anh trừng mắt: “Anh về thật đấy!”

“Ừ!” Tôi gật đầu như gà mổ thóc.

Dận Chân không thềm quan tâm tới tôi nữa, quay người đi ngược hướng với tôi.

Tôi cắn môi, lòng thâm thất vọng, không thể dỗ dành tôi một chút hay sao?

Về đến nhà, buồn bã vò tóc bứt tai.

Mở tivi, nhưng chẳng xem được gì.

Lên mạng trò chuyện, người khác hào hứng nói liên mười câu, tôi mới hờ hững đáp một câu khiến người ta càng thêm buồn bực.

Khi tiếng chuông cửa vang lên, tinh thần tôi bỗng phấn chấn, nhìn qua mắt mèo thấy dáng Dận Chân, tôi dặc ý mím môi.

Tôi cố ý làm mặt lạnh: “Sao anh lại đến đây?”

“Anh về nhà.” Anh cố ý nhấn mạnh từ “nhà”.

Tôi có thể cảm nhận được sự ngọt ngào trong câu nói ấy.

Tay anh cầm một túi hành lý đơn giản, lách người đi vào, thông đường thuộc lối sắp đặt ổn thỏa.

Tôi bất lực: “Thế căn hộ anh thuê bên kia thì làm thế nào? Tiền thuê nhà trả rồi, lãng phí quá.”

“Chẳng phải tại em à?”

“Liên quan gì đến em!”

Dận Chân ngẩn người, thở dài: “Em không thể dượng một chút sao?”

Tôi chẳng chịu thỏa hiệp: “Chẳng phải anh là người rất bủn xỉn, đề cao tinh thần tiết kiệm à?”

Anh ung dung: “Vì vậy nên ngày mai anh sẽ trả phòng.”

Tôi nghiêng rằng: “Thế cũng phải được chủ nhà đồng ý.”

“Việc này anh sắp xếp rồi, em không cần phải lo!”

Tôi: “...”

Anh cười tới mức tôi thật sự muốn đánh anh.

Tôi nghiêng rằng trào trọc: “Tứ Gia, người cổ hủ như anh không cảm thấy chúng ta cô nam quả nữ sống cùng nhau rất không ổn sao?”

Anh nhún vai: “Trong xã hội hiện đại, việc nam nữ chưa kết hôn sống chung không phải việc gì to tát nữa.”

Tôi đầu ù đặc: “Sao anh chẳng học được thứ gì tốt thế?”

Anh nghiêm túc: “Đây cũng có thể coi là tiến bộ một bước về tư tưởng mà.”

Tôi bị tắc nghẹn không thốt nên lời. Đột nhiên, tôi nói: “Nếu anh đã có thể chấp nhận cuộc sống mới, vậy sau này phải tuân thủ nguyên tắc trong trò chơi của xã hội hiện đại.”

“Ví dụ?”

Tôi chớp chớp mắt. “Ví dụ mùa hè em ăn mặc hơi mát mẻ, anh không được bực bội.” Tôi len lén liếc nhìn anh, thấy sắc mặt anh vẫn bình tĩnh, tôi nói tiếp: “Ví dụ em với người ngoài gặp nhau là ôm hôn, anh cũng phải thản nhiên chấp nhận.”

Anh đáp không hề do dự: “Được!”

Tôi bỗng thấy nghi ngờ: “Anh thật sự rộng lượng như thế sao?”

Anh gật đầu.

Nhưng sao tôi cảm thấy trong đầu anh đang ẩn chứa âm mưu gì đó? Tôi bĩu môi: “Anh nhất định đã nghĩ ra cách để đối phó rồi.”

Dận Chân từ từ mỉm cười: “Thông minh!”

“Nói xem!”

“Đến khi ấy em sẽ biết.”

Tôi đâu dám mạo hiểm, bèn quần chặt lấy anh không tha: “Mau nói đi!”

Thần sắc anh có chút ám muội, mắt liếc nhanh qua người tôi. “Anh sẽ khiến em phải tự giác mặc nhiều hơn một chút.”

Có ý gì, tôi không hiểu. Hối lại, anh không chịu nói rõ hơn.

“Thế còn ôm hôn khi gặp mặt?”

“Nhận lễ đáp lễ, em làm thế nào, anh cũng sẽ làm thế ấy.” Đôi môi mỏng của Dận Chân nhếch lên.

Mặt tối lại, tôi sao nỡ để người khác động vào anh: “Anh giỏi lắm!”

Anh mỉm cười thản nhiên đón nhận lời nhận xét của tôi.

Dận Chân tắm xong đi ra, tôi đã pha hai cốc trà, một cốc đặt trước mặt anh, một cốc mình cầm.

Anh liếc tôi: “Nhìn bộ dạng này, xem ra phải tâm sự suốt đêm?”

Tôi cười hì hì: “Nếu nhanh, có lẽ chỉ tới nửa đêm thôi.”

“Em muốn biết gì nào?” Anh hỏi.

Tôi mỉm cười, anh đúng là rất hiểu tôi. Buổi sáng sau khi biết được thân phận thật của anh, đầu óc tôi vẫn chưa phản ứng lại được, sau khi bình tĩnh, có rất nhiều chuyện tôi muốn hỏi cho rõ.

“Câu đầu tiên, sao anh lại đến ba trăm năm sau?”

“Anh cũng không biết, tối hôm trước đi ngủ vẫn còn rất bình thường, nhưng ngày hôm sau tỉnh dậy đã thấy ở cạnh thùng rác rồi.”

Tôi sờ cằm suy nghĩ nghiêm túc.

Dận Chân ngáp: “Nếu không còn hỏi gì nữa, anh ngủ trước đây.”

“Còn chưa hỏi xong.” Tôi ngẫm nghĩ, đột nhiên tức tốc truy hỏi. “Người phụ nữ anh yêu nhất có phải Niên phi không?”

Anh liếc tôi: “Người phụ nữ em nói anh không quen.”

Tôi băn khoăn: “Sao anh lại không quen, trong tiểu thuyết viết thế mà?”

“Đại khái thì anh biết em đang nói tới ai, đáng tiếc anh chưa kịp gặp cô ấy đã đến đây rồi.” Dận Chân nửa đùa nửa thật, ánh mắt đầy vẻ chế giễu.

Đầu tôi lóe lên. “Năm anh xuyên không đến đây là năm nào?”

“Năm Khang Hy bốn mươi bốn.”

Thì ra là thế, tôi thầm gật đầu, khi đó Tứ Gia chưa lấy nàng ta. Tôi khẽ ho một tiếng: “Câu tiếp theo, tại sao anh lại muốn truyền ngôi cho Hoảng Lịch, tên tán gia bại sản đó?”

Ân Chân sa sầm sắc mặt: “Anh có đọc ghi chép trong sách sử, đánh giá giành cho nó là ham hố việc lớn công to, tự phụ, một tên phá gia chi tử điển hình, nếu biết sớm thế này, khi nó vừa ra đời anh đã bóp chết nó.”

Tôi rùng mình. Nghĩ thế nào đó thấy không đúng: “Năm Khang Hy bốn mươi bốn Hoảng Lịch còn chưa ra đời mà?”

“Đấy là anh chỉ giả sử thế thôi.”

Tôi cười ngắt, tôi toàn hỏi những câu mà ngay bản thân anh cũng chưa kinh qua.

Anh hỏi lại: “Còn gì nữa không?”

“Đừng vội, để em nghĩ đã.” Tôi bĩu bĩu môi. “Anh phải kiên nhẫn một chút.”

Anh bắt lặc: “Anh thật sự rất buồn ngủ.”

“Tại sao anh lại đối với Thập Tam tốt như vậy?”

Anh thoáng ngẩng đầu lên, như chìm vào hồi ức. “Năm nó khoảng một tuổi, cả ngày khóc lóc gào thét, dù là ai bế nó cũng không chịu.” Sắc mặt anh bỗng trở nên dịu dàng. “Cho đến khi anh thử giơ tay ra sờ vào khuôn mặt nhỏ xinh của nó, nó lập tức nín bặt, hai mắt đen láy long lanh nhìn anh chằm chằm, anh đi đến đâu, ánh mắt nó theo tới đó. Cảm giác được người khác dựa dẫm tin tưởng một cách tuyệt đối ấy khiến anh cảm thấy anh phải có trách nhiệm bảo vệ nó.”

Trong đầu tôi lập tức hiện ra hình ảnh đáng yêu khi Thập Tam Gia còn là một đứa bé con, bắt giác cũng cười. “Còn...”

Dận Chân cúi đầu, dùng môi mình bịt chặt lấy cái miệng đang tía lia của tôi, hôn miên man cho tới khi thất điên bát đảo, đầu óc quay cuồng, mới buông tôi ra: “Em lấy đâu ra nhiều câu hỏi thế?”

“Thế gọi là bất si hạ vấn.[5]”

[5] Không bao giờ cảm thấy nhục nhã mỗi khi phải đi hỏi điều gì từ người thấp kém hơn mình.

Anh phì cười: “Thế mà em cũng nói được.”

Mặt tôi đỏ ửng, giơ tay thề. “Em hỏi câu cuối cùng nữa thôi.”

“Hỏi đi!”

Mặt tôi càng đỏ hơn. “Vậy tại sao trước kia... sau này lại...” Đây là câu trả lời mà tôi muốn biết nhất.

Ý cười thoáng lướt qua trong ánh mắt anh, anh đã biết câu hỏi mà tôi nói không đến đầu đến đuôi kia. “Anh đã từng nói cuối cùng anh vẫn phải quay trở lại thế giới của mình, vì vậy không thể cho em bất kỳ lời hứa hẹn nào. Hơn nửa năm nay, anh chưa từng từ bỏ tìm mọi cách để quay trở về, anh tìm đọc tất cả những sách cần đọc, tham khảo một vài thủ đoạn của các cao thủ trên mạng, nhưng đều vô dụng.” Anh điềm đạm nói tiếp. “Tất cả những cách có thể áp dụng anh đều đã thử, kết quả vẫn thế. Vì vậy anh nghĩ, có lẽ ông trời muốn anh yên tâm ở lại đây rồi.” Anh chăm chú nhìn, ánh mắt mênh mang. “Tiểu Dĩnh, nếu anh không hạ quyết tâm, anh quyết không chạm vào em đâu.”

Trái tim vô dụng của tôi lại đập thành thịch, tôi chủ động dâng hiến môi mình, hôn lướt lên môi anh một cái, vừa vụng về vừa cố chấp. Cho dù chỉ là hạnh phúc ngắn ngủi, thời khắc này, tôi sẽ ghi nhớ mãi mãi.

Anh ép tôi lên ghế sofa, cắn vào tai tôi, tôi sợ nhột, cười hi hi lẩn tránh, anh luôn có cách để khơi dậy cảm xúc nơi cơ thể tôi, mạn mạn, khiến tôi cảm nhận được tình yêu của anh, dần dần hơi thở gấp gáp, tôi đã không còn là mình nữa.

Tôi vội vàng đẩy anh ra. “Không phải anh buồn ngủ à?”

“Lúc này hết buồn ngủ rồi.”

Tôi: “...”

Ngày hôm sau tôi mệt tới mức không đứng thẳng được.

Tôi chỉ muốn nói, dục vọng được tích lũy hơn ba trăm năm qua, thật không thể coi thường.

Tôi mặt mày nhột nhột không trang điểm, ngồi trước máy vi tính ngẩn ngơ.

Hoài Ngọc buồn bã nói: “Sân thượng của tòa nhà bọn mình ở bị căn hộ trên đó chiếm lĩnh rồi. Trên đấy là một vườn hoa nhỏ, có rất nhiều màu xanh, đẹp lắm.”

Tôi còn chưa kịp gõ xong một dòng, cô ấy lại nói: “Bọn chúng còn lắp cửa chống trộm ở thang máy, mẹ nó chứ.”

Tôi nói: “Cậu có thể phản ánh với ban quản lý tòa nhà.”

Cô ấy hừ một tiếng: “Trên đó họ mở cửa hàng kinh doanh, hợp tác với ban quản lý.”

Tôi cười: “Vậy mình giúp cậu điều một chiếc trục thẳng lên đó thải nước tiểu, phân sống để cậu hạ hỏa nhé.”

“Được đấy được đấy!” Hoài Ngọc vỗ tay khen ngợi.

“Ừm, cậu đợi nhé.” Tôi tiếp. “Mình gọi điện thông báo cho Obama.”

Hoài Ngọc cười nghiêng ngả: “Tiểu Dĩnh, nghe cậu nói xong, mình thấy vui lên rất nhiều.”

Tôi đắc ý.

Phía sau vang lên một giọng nói hết sức bình thản: “Em chỉ biết nói linh tinh thôi.”

Tôi quay đầu, Dận Chân như cười như không nhìn tôi.

“Anh nhìn lên.”

Anh buông thông: “Thị lực tốt, chẳng có cách nào cả.”

Tôi: “...”

Anh liếc mắt nhìn tôi, thấy bộ dạng tôi đầu bù tóc rối, chê bai nói: “Cống hiến duy nhất của em dành cho đất nước chính là tiết kiệm thực phẩm và điện nước.”

Tôi tức tối, lại dám trêu tôi như thế.

“Còn không mau đi tắm rửa.” Anh nói.

Tôi chậm chạp bước vào phòng tắm, không cam tâm, thò đầu ra làm mặt quỷ với anh.

Dận Chân phì cười lắc đầu.

Phải tới hơn nửa ngày trôi qua rồi, tôi mới nhớ ra mình đã quên một vấn đề rất nghiêm trọng.

Thuốc tránh thai.

Mấy hôm nay không phải là thời kỳ an toàn của tôi, tôi không thể đảm bảo sẽ không “trúng thưởng”.

Tôi lập tức thay áo thay giày, Dận Chân ngẩng đầu khỏi màn hình máy tính: “Em đi đâu?”

Tôi không kịp giải thích nhiều, chỉ nói nhanh: “Em về ngay.”

Tôi hít một hơi thật sâu, mới đủ dũng cảm bước vào hiệu thuốc. Mặt đỏ bừng cúi đầu hỏi thuốc tránh thai.

Dược sĩ rất có kinh nghiệm đưa cho tôi một hộp: “Có hiệu quả trong vòng 72 tiếng.”

Tôi đột nhiên thở phào.

Lúc đi ngang qua vườn hoa của tiểu khu, thấy hai đứa bé trai tầm bảy, tám tuổi đang cầm vợt cầu lông ném lên trên cành cây, ai ngờ quả cầu lông không rơi xuống mà vợt cũng bị mắc luôn trên ấy.

Tôi bỗng thấy thích thú: “Để chị giúp”, rồi cởi giày cao gót ném lên, phát nào trúng phát ấy.

“Cô thật lợi hại!”

Nhìn lại không đúng chỗ, tôi già đến thế sao, tôi lập tức chỉnh: “Gọi chị thôi!”

Hai đứa trẻ ngoan ngoãn cúi mình: “Cảm ơn chị ạ!”

Tôi toét miệng cười, nhảy lò cò về phía chiếc giày vừa rơi.

Một đôi giày da màu đen xuất hiện trong tầm nhìn hạn hẹp của tôi. Tôi ngẩng đầu, Dận Chân đưa giày ra, ánh mắt đầy vẻ chế nhạo.

“Hự hự!” Tôi cố che giấu sự ngỡ ngàng. “Sao anh lại ra đây?” Tôi vừa đi giày vừa hỏi.

“Ra để xem em giấu anh đi làm chuyện xấu gì.” Anh cười mắt sâu hút, ẩn chứa hàm ý sâu xa.

Tôi cứng miệng. “Em coi việc giúp người làm vui.”

“Đúng thế, dùng giày cao gót làm ám khí.” Anh càng nói càng hào hứng.

Tôi trề môi. “Hừ!” Nói không lại thì bỏ chạy.

Anh kéo tôi lại. “Vừa rồi Tiểu Vân gọi điện, nói bác trai tới cửa hàng hoa, bảo em qua đây.”

“Ồ!” Tôi chậm rãi đáp. “Em đi đây. Bye bye!”

Dận Chân lại kéo giật tôi lại. “Anh đi cùng em, vừa hay tài liệu bác trai nhờ dịch đã xong rồi.”

Tôi xì xì. “Anh đường đường là Tứ A Ca mà lại làm trợ lý cho bố em, không xấu hổ à?”

Anh điềm đạm đáp. “Ngoài những việc này ra, anh chẳng làm được việc gì khác.” Vẻ lạnh lùng thoáng lướt qua ánh mắt anh. Anh che giấu tâm tư rất tốt, nhưng vẫn bị tôi phát hiện.

Trái tim tôi thất lại, mặc dù nói anh đã thích ứng với cuộc sống hiện đại, nhưng vẫn cảm thấy day dứt trong lòng vì không thể thực hiện được những tham vọng của mình.

“Em đang nghĩ gì?”

Tôi vội vàng che giấu: “Nghĩ xem giáo sư Mục tìm em có việc gì.”

Ánh mắt Dận Chân sâu như đáy biển: “Không được nghĩ linh tinh!”

Tôi miễn cưỡng cười. “Em không có!”

Anh cốc nhẹ vào trán tôi một cái. “Đi thôi!”

Giáo sư Mục chỉ hai bình rượu trên bàn, cười nói với Dận Chân: “Tặng cậu!”

Hoài Ngọc lẩm bẩm: “Trước tới giờ chỉ nghe con rể mua biếu bố vợ, thế mà bố vợ này còn mang rượu ngon tới lấy lòng con rể, thật hiếm thấy!”

Tôi mím môi thầm vui, thực ra giáo sư Mục chẳng thiết vào đâu. Tứ Gia giúp ông dịch tài liệu, mấy người có được phúc phận này chứ? Đương nhiên, người may mắn nhất chính là tôi.

Giáo sư Mục nghiêng đầu cười: “May mà Ân Chân chỉ ra được một lỗi trong bài luận văn này, nếu không tôi chẳng biết giấu mặt vào đâu.”

Dận Chân khiêm tốn đáp: “Chỉ là một lỗi rất nhỏ, chưa chắc người khác đã để ý.”

Giáo sư Mục nghiêm sắc mặt nói: “Không thể nói thế được, làm luận văn học thuật quan trọng nhất là sự cẩn thận, lỗi dù nhỏ tới đâu cũng không thể bỏ qua.” Ông khẽ thở dài một tiếng. “Cậu nghiên cứu về sử Thanh kỳ như thế, thực khiến tôi ngạc nhiên.”

Tôi sợ còn nói tiếp sẽ bại lộ, vội xen ngang: “Như thế mới phù hợp với sở thích của người nào đó chứ!”

Giáo sư Mục hiểu ý cười. “Tiểu Dĩnh, con đi mua ít đồ ăn sẵn về đây, bố và Ân Chân cụng mấy ly, còn có vài việc bố cần thảo luận với cậu ấy.”

Tôi và Dận Chân cùng thốt lên.

“Anh ấy không biết uống rượu!”

“Cháu không biết uống rượu!”

Giáo sư Mục buồn bực: “Phản ứng mạnh thế!”

Tôi liếc Dận Chân, cảnh tượng anh ấy uống say hai lần trước vẫn còn đọng lại trong đầu. Mặt thoáng đỏ, tim run rẩy không ngừng. Tôi vừa quay đầu, đã bắt gặp ngay ánh mắt sòng sánh ý cười của anh, anh như nghĩ ra gì đó, cong miệng cười.

Tôi vội vàng nhìn đi chỗ khác. “Bố, anh ấy bị dị ứng với cồn.”

“Ồ!” Giáo sư Mục hiểu ra, không ép nữa.

“Hai người có thể dùng trà thay rượu cũng được.” Tôi cười cười. “Con đi mua đồ ăn.”

“Mình đi cùng cậu.” Hoài Ngọc nói, khoác tay tôi.

Trên đường đi cô ấy mặt nhăn mày nhí. “Tiểu Dĩnh, hình như mình “trúng thưởng” rồi.”

“Trúng thưởng gì?” Tôi tiện miệng hỏi. “Năm trăm vạn giải độc đắc à?”

Cô ấy đập vào đầu tôi một cái, giọng buồn buồn: “Hình như mình có thai rồi!”

Tôi kích động nhảy dựng lên: “Thật không?” Cuối cùng mẹ cô ấy cũng đã thành công trong việc giục cô ấy có thai.

Hoài Ngọc lườm tôi: “Cậu vui thế làm gì, có phải là cậu đâu.”

Tôi thổ huyết. Một lát sau, tôi cũng bắn khoản: “Chẳng phải hai người đều sử dụng biện pháp tránh thai sao?”

Hoài Ngọc hừ lạnh. “Tên Mười Đồng đó nhất định đã động tay động chân.”

Đầu tôi nổ ầm một tiếng, cười xấu xa.

“Còn cậu nữa, đừng giống như mình, tốt xấu gì mình cũng đã kết hôn rồi.”

Cô ấy nhắc nhở tôi, tôi lập tức lấy thuốc từ trong túi ra, mua một chai nước khoáng bên đường uống thuốc.

“Uống cái này không tốt đâu.” Hoài Ngọc nói.

“Mình biết!” Tôi nhướn mày.

Hoài Ngọc nheo mắt. Cậu phải bảo anh ta sử dụng bao, nếu không người khổ là cậu.”

Đối với vấn đề này, tôi cũng rất phiền muộn. Trong từ điển của Dân Chân, có lẽ không có hai từ tránh thai. Tôi phải nói thế nào với anh ấy đây?

Lúc tôi quay về, trong cửa hàng chỉ còn lại một mình giáo sư Mục.

Tôi hỏi: “Bố, những người khác đâu rồi?”

Giáo sư Mục cười đáp: “Ân Chân về cửa hàng của mình, Tiểu Vân và Tiểu Thanh theo về nghe giảng.

“Một đám lười nhác.” Tôi cười.

“Con gái. Con đi gọi nó về ăn cơm.”

Tôi vâng một tiếng, đặt đồ xuống.

Thực ra tôi rất không muốn sang cửa hàng bên cạnh tìm Dân Chân. Anh luôn bị một đám con gái ăn mặc trang điểm rực rỡ như hoa vẩy quanh, ánh mắt thì sùng bái hoặc là say mê, không cần nhìn cũng biết độ “hot” của anh thế nào, tôi rất ghét cảm giác ấy.

Tôi là một người phụ nữ bình thường nên khó tránh khỏi việc ghen tuông.

Tôi ra sức cắn chặt môi, sau đó chậm chậm đi qua.

Bên trong nhấp nhô toàn đầu người, đồng thanh chào: “Chào sư mẫu!”

Chút tâm sự ảm ức vừa rồi của tôi lập tức bị dẹp sang một bên, tươi cười gật đầu.

Dân Chân nhếch môi lên cười, anh hiểu rõ phản ứng của tôi lúc này, chắc chắn đang cười nhạo tôi.

Tôi vờ về gấu áo, ngượng nghịu.

“Em ngồi chờ một lát, năm phút nữa là xong thôi.” Dân Chân dịu giọng nói.

Đám học sinh kia chẳng còn tâm trạng mà nghe giảng, chúng xúm quanh lại tôi, hào hứng. “Sư mẫu, kể cho bọn em nghe tình sử của sư mẫu và thầy giáo Ân đi.”

Tôi cười nghiêng ngả, tôi và anh làm gì có tình sử nào. “Bọn tôi...” Tôi cố ý kéo dài sự chờ đợi. “Tôi nhạt được anh ấy bên thùng rác.”

Đám học sinh phá lên cười. “Sư mẫu thật hài hước.”

Ánh mắt Dân Chân thấp thoáng cười, nụ cười trên khóe môi cũng tươi hơn, cứ như cảnh tượng ấy đang ở ngay trước mắt, ánh mắt anh nhìn tôi có vài phần rưng rưng.

Bị anh nhìn chằm chằm đắm đuối, trái tim tôi lại nhảy nhót reo vui.

“Được rồi, hết giờ rồi, ngày mai gặp!” Dân Chân cười.

“Tạm biệt thầy Ân!”

Một học sinh khác bạo dạn quay sang tôi. “Tạm biệt sư mẫu!”

Những cô bé này thật đáng yêu, cũng chính cách xưng hô này khiến suy nghĩ trước đó của tôi thay đổi.

Tôi vui vẻ cầm tay Dân Chân, anh liếc xéo tôi: “Giữa thanh thiên bạch nhật, càn khôn sáng láng, em định làm gì?”

Tôi còn chưa kịp làm gì mà. “Vậy em buông tay anh ra là được chứ gì.” Tôi lẩm bẩm.

“Không được!” Dận Chân nắm chặt tay tôi, rất chặt, ngay sau đó cầm cả tay tôi đút vào túi áo mình.

Anh cười, ghé sát tai tôi thì thầm một câu, bậy tới mức tai tôi thoát tím như gan lợn, hận không thể đào một cái hố mà chui xuống.

Da mặt tôi không dày như anh, rõ ràng là tự làm tự chịu mà.

Giáo sư Mục ngồi ngẩn ngơ trước bàn, tôi gọi mấy tiếng mà ông không nghe thấy.

“Bố, bọn con về rồi.” Tôi dùng khuỷu tay huých ông.

“Ồ ờ...” Giáo sư Mục vẫn chưa tỉnh hẳn.

“Bố sao thế?”

Ông nhẹ nhàng nói: “Mẹ gọi điện cho con chưa?”

Tôi lấy di động ra, có hai cuộc gọi nhỡ. “Vừa rồi con không nghe, giờ con gọi lại ẹ.”

“Không cần đâu, bà ấy gọi cho bố rồi.” Giáo sư Mục buồn bã. “Nói là lát nữa tới đưa thiệp mời.”

“Thiệp mời?” Tôi đột nhiên cao giọng.

“Ừ.” Giáo sư Mục ngập ngừng. “Đám cưới của bà ấy và Thẩm Bách Vũ.”

Tôi thận trọng quan sát sắc mặt bố, ông đã trở lại trạng thái bình thường, hình như còn cười.

Ông già không phải giận quá hóa điên đấy chứ, hay là cố ý dùng nụ cười để che giấu tâm trạng chán nản trong lòng?

Chẳng bao lâu sau Mục Hàn vội vội vàng vàng chạy tới, lông mày nhíu chặt, khẽ nói: “Tiểu Dĩnh, phải làm sao?”

Đương nhiên tôi vẫn mong bố mẹ trở về với nhau, người một nhà đoàn viên, nhưng trên thực tế đấy chỉ là khát vọng mà thôi, nếu cả hai người họ đều có lòng thì đã không giậm chân tại chỗ bao năm nay như thế.

Tôi chỉ còn biết lắc đầu thở dài: “Anh, e là không thể thay đổi được.”

“Vậy bố phải làm thế nào, cô đơn tới già à?” Mục Hàn do một tay giáo sư Mục nuôi lớn, luận về tình cảm thì còn sâu đậm hơn tôi. Anh không thỏa hiệp cũng là điều dễ hiểu.

“Việc này phải suy nghĩ đã.” Tôi gãi đầu.

“Đợi em nghĩ ra cách thì mẹ đã động phòng với người ta rồi.”

Câu này nghe thật chua chát. Tôi đẩy tay. “Vậy anh nghĩ đi!”

“Nếu anh nghĩ ra thì còn hỏi em làm gì.”

Được lắm, nếu anh đã thừa nhận IQ của em cao hơn anh thì em chẳng đôi co với anh nữa.

Cuộc đối thoại thiếu dinh dưỡng giữa tôi và Mục Hàn còn chưa kết thúc thì Niên phu nhân đã dẫn theo vị hôn phu tương lai của bà, cha dượng tương lai của tôi đến.

Mục Hàn khinh miệt liếc mắt, còn tôi chỉ còn biết cười ngây ngốc.

Niên phu nhân chỉ cầm một tấm thiệp mời đưa cho giáo sư Mục, cười tươi như hoa: “Đến sớm nhé!”

Giáo sư Mục trả lời rất phong độ: “Chúc mừng bà!”

Niên phu nhân giọng điệu nhẹ nhàng: “Cảm ơn!”

Tôi khẽ thở dài. “Mẹ, của bọn con đâu?”

“Hai đứa còn đòi thiệp mời nữa, tới ngày phải đến sớm để giúp mẹ tiếp khách.”

“Ồ!”

“Đúng rồi!” Niên phu nhân đưa túi thiếp trong tay cho tôi. “Viết hộ mẹ chỗ này!”

Tôi lẩm bẩm. “Mẹ đúng là biết sử dụng lao động miễn phí.”

“Sao có thể là lao động miễn phí?” Niên phu nhân lườm tôi.

“Có được thù lao không ạ?” Mắt tôi lấp lánh.

“Nằm mơ!” Niên phu nhân tỉnh bơ. “Con vốn đã là miễn phí rồi.”

Tôi khóc ròng.

Sau khi Niên phu nhân đi, giáo sư Mục tự cầm rượu rót ình một chén.

Tôi định giằng lại, Dận Chân ngăn tôi. “Để bác trai uống vài chén.”

Mục Hàn cũng nói: “Để bố giải tỏa một chút, bức bối quá càng tệ.”

Việc này đúng là khiến bố tôi sốc nặng, ông luôn cho rằng đời mây tan trời sẽ quang đăng, nhưng sau này đến tư cách để chờ đợi ông cũng không có nữa.

Giáo sư Mục vẫy tay bảo mọi người cùng ngồi xuống, ông cười: “Các con đứng nhìn bố làm gì, mặt bố có mọc hoa đâu.”

“Bố, bố uống ít thôi!” Tôi lo lắng phát hoảng.

“Bố không phải mượn rượu giải sầu, mà bố mừng ẹ.” Giáo sư Mục từ từ nở nụ cười. “Thẩm Bách Vũ có lẽ sẽ mang lại hạnh phúc cho bà ấy.”

“Bố, bọn con ủng hộ bố, chỉ cần bố nói một câu, dù phải cướp dâu, con và em cũng giúp bố cướp mẹ về.”

Đầu tôi phình to, tôi đồng ý với hành động bạo lực này bao giờ? Tôi mà dám làm thế thì Niên phu nhân cũng dám chặt xương tôi.

Giáo sư Mục lắc lắc đầu.

Hoàn toàn khiến chúng tôi bất ngờ.

Mục Hàn hỏi: “Bố không tranh giành nữa?”

Giáo sư Mục vỗ vai anh trai tôi: “Mẹ con vui là được.”

Mục Hàn còn định phản bác, tôi đã nháy mắt với anh. Tôi nói: “Bố, ý của bố là chỉ cần mẹ hạnh phúc, bố cũng sẽ vui, phải không?”

“Không sai!” Giáo sư Mục lại rót một chén.

Tôi trêu: “Bố, thì ra bố vĩ đại như thế!”

“Thứ không thuộc về con, miễn cưỡng cũng vô ích.” Ông điền đạm.

Câu này khiến tôi rung động, tình yêu không thể miễn cưỡng, yêu là cảnh giới cao nhất.

Vì vậy nếu có một ngày, Dận Chân phải quay về ba trăm năm trước, hoàn thành tham vọng của mình, để trở thành một nhân vật trong sử sách, tôi nhất định sẽ mỉm cười mà tiễn anh.

Nhiệm vụ của Niên đại phu nhân giao cũng thật nặng nề, trên bốn tờ giấy A4 chỉ chít tên khách mời, tôi tính toán qua loa, nói ít cũng mấy trăm năm, mà đây cũng chỉ mới là một phần, xem ra đám cưới này không nhỏ.

Tôi tìm hai chiếc bút bi nước, cầm một xấp thiếp bắt đầu viết. Tôi đã rất cố gắng nhưng cả nửa ngày cũng chẳng được mấy tấm, càng viết càng chán, cuối cùng thì dứt khoát ném bút nằm thừ trên ghế sofa.

Dận Chân từ nhà tắm đi ra, lau nước trên tóc, liếc mắt nhìn đồng thiếp mà tôi viết, mày cau lại, nhìn tôi: “Chữ em sao xấu thế này?”

Tôi tức tối: “Xấu lắm đâu!”

Dận Chân vừa lắc đầu vừa nói: “Trước kia anh toàn chê chữ của Bát Độ quá mềm mại, không đủ mạnh mẽ, hôm nay nhìn chữ em, anh lại thấy thật có lỗi với đệ ấy, đệ ấy viết còn đẹp hơn em cả trăm lần.”

“Không được nói thế!” Tôi tức không để đâu cho hết. “Em không phải Bát Độ, câu này anh đi mà nói với Tiểu Thanh.”

Anh bóp bóp trán tôi. “Anh cũng chỉ là lấy ví dụ thôi mà.”

“Hừ!” Tôi quay ngoắt đầu tránh.

“Mấy cái này em để đấy, anh viết.” Dận Chân mềm mỏng, tôi hoàn toàn hết giận.

Đột nhiên tôi nhớ ra một vấn đề. “Bút tích anh để lại không nhiều, những chữ này mà bị truyền ra ngoài, sẽ khiến mọi việc hỗn loạn.”

Dận Chân không ngừng đầu lên. “Mỗi tấm anh viết một kiểu, lại không đóng dấu, em sợ gì?”

Anh nói rất có lý, tôi yên tâm. Nhưng nghĩ lại: “Vậy dấu Phá Thần Cư Sĩ mà anh đóng trên bức tranh tặng em lần trước là...”

Anh điền đậm: “Cái dấu ấy anh luôn mang theo bên người.”

Mắt tôi sáng rực, đây là đồ cổ. “Mau lấy ra cho em xem với!”

Dận Chân nhướn mày, không thấy anh có bất kỳ động tác nào, đã thấy một con dấu nằm trong bàn tay tôi.

Tôi cầm trong tay nghịch một lát, ánh mắt tha thiết: “Tặng em đi!”

Đáy mắt anh chất chứa ảm áp: “Em có biết hàm ý của việc tặng ấn chương không?”

Tôi nghi hoặc nhìn anh.

Anh không vui nói: “Đây là tín vật đính hôn.”

Tim tôi run lên, vẻ mặt tinh quái: “Thế anh có đồng ý tặng em không?”

“Lẽ nào còn không phải em à?” Anh hỏi ngược lại.

Tôi tung nắm đấm thẳng vào ngực anh.

Khóe miệng anh nhếch lên cười vui vẻ.

Dận Chân bận viết thiệp mời, tôi không những không giúp, ngược lại còn ngồi bên gây rối.

Lúc lại hỏi anh: “Anh có đói không? Em làm đồ ăn đêm cho anh.”

Lát sau lại hỏi: “Em giúp anh mát xa nhé.”

Nhân lúc anh không để ý, tôi còn lén hôn anh một cái.

Anh đành bất lực nói: “Tiểu Dĩnh, em có thể ngồi im một lúc không? Em xem anh đã viết sai mấy tấm rồi.”

Tôi lườm anh, khả năng tập trung không cao, lại còn trách ai. Tôi tươi cười, tiếp tục hành động quấy rối của mình.

Anh nheo mắt, ánh mắt sâu hút, tôi miễn cảm nghĩ thấy mùi nguy hiểm, nhân lúc anh còn chưa hành động, tôi nhảy khỏi tầm với của anh, phá lên cười khiêu khích.

Anh nhướn mày, giọng dịu dàng: “Em lại đây!”

Còn lâu, tôi đâu có ngốc.

“Anh có chuyện muốn hỏi em.”

“Anh hỏi đi, em đứng đây cũng nghe được.”

Ánh mắt Ân Chân lướt qua mặt tôi. “Vấn đề mà anh hỏi mấy hôm trước, em đã suy nghĩ chưa?”

“Câu hỏi gà có trước hay trứng có trước ấy hả, à không phải.” Khóe miệng tôi nhếch cao. “Anh hỏi em thích anh là thích Tứ Gia, nhưng rốt cuộc thì có gì khác biệt?”

“Em phải trả lời.” Anh giống như một đứa trẻ nhất quyết ăn thua đủ với tôi.

Tôi nhắm mắt suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên nhớ ra, mở mắt: “Anh phải trả lời câu hỏi của em trước đã.”

“Cái gì?”

“Anh thích em vì em nhạt được anh hay vì người nhạt được anh là em?”

Anh buồn bực lặp lại: “Anh bị em làm cho rối tung lên rồi.”

Tôi nhún vai, cái tôi cần chính là hiệu quả đó mà.

“Là anh hỏi em trước, sao em lại chơi trò đấy.”

Tôi ngang bướng. “Anh trả lời em rồi em trả lời anh.”

Hiếm khi Dận Chân bị tôi nói cho không thể nói lại, lòng tôi thật sự hả giận.

Anh buồn quá hóa giận, cầm bút lên tiếp tục viết thiếp mời.

Tôi là kẻ gây chuyện, anh phớt lờ tôi, tôi vẫn muốn gây sự với anh. Tôi huých anh. “Này, dám học sinh đó anh dạy dỗ cũng khá đấy, em rất thích được gọi là sư mẫu.”

Dận Chân không thêm để ý.

Tôi lẩm bẩm nói với mình: “Cũng may anh thông minh, sớm làm rõ quan hệ giữa chúng ta.”

Anh vẫn không nói gì.

“Em nói cho anh biết, em là một hũ giấm chua đấy.”

Anh tiếp tục giả câm.

Tôi khề cười. “Có lần em hỏi Hoài Ngọc, nếu Mười Đồng có nhân tình thì cô ấy làm thế nào? Anh đoán xem cô ấy trả lời ra sao?”

Dận Chân không thêm nói gì liếc mắt nhìn tôi.

“Cô ấy nói: Mình sẽ nhắm một mắt, mở một mắt.” Tôi chậm rãi, khóe mắt liếc Dận Chân, rồi nói tiếp. “Em nói: Cậu thật rộng lượng!”

Dận Chân hào hứng nhìn tôi: “Đúng là rộng lượng!”

“Em còn chưa kể xong, đừng vội!” Tôi cười tít mắt. “Hoài Ngọc bổ sung: Cậu nhầm rồi, mình đang dùng súng ngắm anh ta.”

Khóe miệng Dận Chân cong lên.

“Vì vậy, đừng bao giờ đắc tội với phụ nữ, khi phụ nữ ghen sẽ rất khủng khiếp.” Tôi nhẹ nhàng kết luận. “Nhưng em thấy chiêu này quá phiền phức, nếu là em, anh dám có người phụ nữ khác bên ngoài...”

Tôi kéo dài giọng.

“Em sẽ làm gì?”

Tôi nghiêng răng nhả chữ: “Em sẽ trực tiếp biến anh thành hoạn quan.”

Anh nghiêng răng nín nhịn, cuối cùng không nhịn được, phá lên cười.

Tôi mở máy lên mạng, gần đây những tiểu thuyết xuyên không về thời Thanh được chuyển thể thành kịch bản phim rất nhiều, không biết Dận Chân có để ý không. Tính tôi rất xấu, lại có chút tiêu cực, trước kia

còn có thể nhin, nhưng từ khi Tứ Gia xuất hiện trong cuộc sống của tôi, tôi liền không thể chịu được cảnh anh bị những bộ phim kỳ lạ kia làm xấu hình tượng.

Xem được một lúc tôi nổi cáu, diễn viên xấu đã đành, ít nhất cũng nên tôn trọng lịch sử, các A Ca hai bảy, hai tám tuổi vẫn đi học, các hoàng tử hơn ba mươi mới vừa lấy vợ, vô cớ tìm tới lầu xanh, nữ chính gào thét trước mặt mẹ của hoàng tử, các phi tần sớm đã qua đời từ lâu xuất hiện khắp nơi, các tình tiết vô văn khiến tôi muốn nghẹn họng vì tức.

Ánh mắt Dận Chân như mọc rễ trên người tôi, tôi vội tắt máy, thứ này không thể để anh nhìn thấy. Tôi tức giận rồi thôi, nếu anh nhìn thấy, có lẽ sẽ muốn bóp chết cả biên kịch, đạo diễn lẫn diễn viên.

Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười, vươn vai: “Ngủ thôi.”

Dận Chân đi tới, gơ tay bẹo má tôi. “Tiểu Dĩnh, sao mặt bên phải của em như bị sưng thế?”

Tôi kinh ngạc thất sắc, vội vàng chạy tới soi gương, quả nhiên mặt bên phải sưng một vùng, muốn khóc mà không có nước mắt.

Dận Chân lặng lẽ đứng sau tôi: “Chuyện gì thế?”

Giọng tôi nhẹ như tiếng muỗi. “Có lẽ là do tác dụng phụ của thuốc tránh thai.”

Anh đợi tôi nói tiếp, nhưng môi tôi mấp máy, không biết phải giải thích thế nào.

Dận Chân quay người đi vào trong, lòng tôi thất vọng khó nói.

Theo anh quay vào phòng khách, mới biết là đã nghĩ oan cho anh, anh mở máy lên mạng tra Google, môi mím chặt.

Thói quen không hiểu là đi hỏi Google này của anh là do tôi truyền lại, tôi lẳng lặng lau mồ hôi.

Dận Chân căng thẳng: “Tiểu Dĩnh, trước kia anh hoàn toàn không biết.”

“Anh đừng lo!” Hơi thở của tôi như nghẹn lại.

“Có phải em không muốn có con không?” Anh khẽ hỏi.

Đối với vấn đề này tôi vẫn không dám nhắc đến vì sợ làm tổn thương lòng tự tôn của anh, với một cổ nhân như anh, nhiều con nhiều cháu là phúc lớn, không chừng việc tôi không muốn sinh con sẽ khiến anh hiểu lầm. Đàn ông một khi đã ghen thì rất kinh khủng.

Tôi thận trọng sắp xếp câu chữ: “Sự nghiệp của em vừa khởi sắc, chưa định có con lúc này.”

Anh gật đầu: “Anh hiểu rồi.”

Tôi không nhìn thấy vẻ khác thường trên mặt anh. “Anh hiểu gì?”

Anh mím môi. “Yên tâm, anh hiểu rồi.”

Tôi sắp phát điên. “Rốt cuộc thì anh hiểu gì?”

Mắt thấp thoáng ý cười, anh đặt tay lên vai tôi, đột ngột cúi xuống hôn tôi, rất nhanh, rồi buông ra ngay.

Ý của anh là anh sẽ không động vào tôi nữa? Lần này tới lượt tôi lo lắng, vò đầu bứt tai, tâm trạng rối bời. “Thực ra, thực ra cũng còn có cách khác nữa.” Tôi lắp ba lắp bắp, lời nói tới miệng lại nuốt vào.

Hai mắt Dận Chân vẫn điềm tĩnh không gợn sóng. “Cách gì?”

Tôi buồn bực, không phải anh biết Google sao, anh phải tiếp tục tìm hiểu, bảo một cô gái như em phải nói thế nào đây.

“Không được nói nữa chừng.” Anh điềm nhiên.

Tôi đỏ mặt, miệng lí nhí: “Đeo áo mưa.”

Anh chau mày.

Tôi không đợi anh hỏi tiếp, chạy ào vào phòng ngủ, hoảng hốt ném lại bốn chữ. “Anh lên Google hỏi.”

Không bao lâu sau, Dận Chân tâm trạng vui vẻ bước vào.

Tôi vội vàng kéo chăn trùm kín đầu vờ ngủ.

Thần sắc anh thoáng lay động, tự cổ họng phát ra tiếng cười kìm nén. “Anh biết em chưa ngủ.”

Nhất định anh đang đào hố chờ tôi rơi vào, tôi kiên quyết không mở miệng.

Dận Chân cười, đôi môi dịu dàng lướt qua làn da sau tai tôi.

Tôi buồn tới mức chịu không nổi sắp cười thành tiếng.

Giọng anh trầm ân vang lên bên tai, vô cùng hấp dẫn: “Ngủ thật rồi à?”

Sự đã đến nước này, đành phải tiếp tục giả vờ.

Nhất thời không có động tĩnh gì.

Tôi hé hé chăn ra nhìn, Dận Chân đang chậm chạp cởi áo ngủ, vừa cởi được một nửa, bộ dạng nửa kín nửa hở của anh càng khiến tôi nhức mắt. Phần xương quai xanh gợi cảm, vòm ngực rộng, vòng eo rắn chắc khỏe mạnh... da mặt tôi đột ngột nóng bừng. Liên tưởng tới những phần bị hạn chế tầm nhìn kia, tim tôi thắt lại, huyết mạch căng lên, không nhận được nuốt nước miếng ực một cái rõ to.

“Buổi tối ăn chưa no à?” Dận Chân hỏi, không biết là giả hay thật.

Rõ ràng không thể tiếp tục vờ vịt nữa, nhưng phản ứng của tôi cũng rất nhanh. “Đang nằm mơ thấy một con vịt quay, thế là bị anh đánh thức.”

Anh phì cười, nghiêng người hôn tôi.

Đầu tiên là hôn rất nhẹ, sau bắt đầu tấn công mạnh mẽ bá đạo, hôn triền miên, dịu dàng ấm áp, mơn man vạn phần.

Phía trước ngực thoáng lạnh, đôi môi nóng bỏng của Dận Chân đã áp chặt vào da thịt tôi, tôi khẽ thở hắt ra, trước kia sao có thể cho rằng Tứ Gia là một người thanh tâm quả dục chứ, trong tiểu thuyết nói anh là một tòa băng sơn ngàn năm, hoàn toàn là giả! “Haizz, hôm nay không được.”

Anh không hiểu: “Không phải em uống thuốc rồi à?”

“Đây là thuốc tránh thai khẩn cấp sau khi đã quan hệ, giờ không thể dùng nữa.”

Dận Chân đắm chiêu suy nghĩ, rồi cười giảo hoạt, tay thò vào túi áo khoác bên cạnh giường, lấy ra một chiếc hộp.

Durex!

Da đầu tôi ngứa rần rần. “Anh lấy ở đâu ra?”

“Hôm nay Mục Hàn lén đưa cho anh, vừa rồi lên Google tra cứu mới biết tác dụng của nó.” Khóe miệng Dận Chân cong lên không che giấu nụ cười của mình.

Hừ, Mục Hàn, ngày mai tôi sẽ mua hung khí tìm anh ấy!

Ánh mắt Dận Chân khóa chặt lấy tôi, dịu dàng vô cùng.

Chết thì chết rồi, tôi cười ma mị, vừa cúi đầu đã quẩn chặt môi anh.

Biểu hiện của anh lập tức dịu xuống, khóe miệng cong lên cười tinh quái.

Nụ hôn thêm sâu, nhiệt độ tăng cao, ý thức của tôi hỗn loạn.

Hơi thở của anh gấp gáp, vắn vít triền miên.

Cơ thể của tôi, linh hồn của tôi, tất cả những gì thuộc về tôi đều cần anh lấp đầy.

Anh từng bước áp sát, công thành đoạt đất.

Tôi không làm khó bản thân, vui sướng đón nhận.

Tôi biết anh không phải Lãnh Diện Vương[6] trong lịch sử. Anh chỉ là người biết giấu mình rất kỹ. Nhiệt tình của anh một khi được mở ra, có thể thiêu cháy cả tòa thành.

[6] Ông vua mặt lạnh.

Ha, nhiệt tình này có lẽ cả đời chỉ dành cho tôi mà thôi.

11. Chương 11: Thích Cả Hai Người

Sáng sớm, tôi mang món quà Dận Chân tặng dịp lễ Tình nhân đi đóng khung.

Ông chủ già đeo kính lão cúi đầu ngắm nghía hồi lâu: “Tiểu cô nương, đây là bút tích thật hay giả?”

“Giả ạ, bút tích thật cháu có dám mang ra ngoài không?” Tôi vờ vịt.

“Cũng phải!” Ông chủ gật gật đầu. “Ba ngày sau đến lấy.”

“Thời gian và chi phí không thành vấn đề, bác cố gắng làm cẩn thận giúp cháu!”

“Yên tâm, tôi không dám đập bát cơm của mình đâu.” Ông chủ cười ha ha.

Câu nói đó của ông ta khiến tôi có cảm giác như mình nuốt phải định tâm hoàn vậy.

Tôi luôn cho rằng hai từ vận may này chẳng có duyên với mình, nhưng bỗng đột nhiên lại may mắn liên tiếp.

Không chỉ nhận được Tứ Gia, vừa rồi Tiêu tổng thông báo rằng tôi đã chính thức được thăng chức thành phó giám đốc bộ phận thị trường của công ty, có thể tự mình dẫn một tổ, độc lập tác chiến.

Tôi giống như gà chọi, hưng phấn tới mức chân cũng phát run.

Giáo sư Mục luôn chê bai tôi không có tham vọng nghề nghiệp, giờ thì ngài mở mày mở mặt rồi nhé.

Niên đại phu nhân hoàn toàn ngược lại với chồng, bà hy vọng tôi có thể sớm xuất giá, phụ chồng dạy con.

Về điểm này, quan điểm của bà mẹ hiện đại và ông bố cổ lỗ hoàn toàn trái ngược.

Hai người nay dường như không có tiếng nói chung trong bất kỳ vấn đề nào, sống với nhau trong bão táp mưa giông suốt mười năm, thật không dễ dàng.

Tôi gọi điện cho Niên phu nhân và giáo sư Mục, người đầu tiên không có phản ứng gì, chỉ buông một câu: “Thiếp mời viết xong hết chưa?” rồi lại hỏi thêm “Các con chuẩn bị bao giờ thì tổ chức?” khiến tôi buồn bã.

Giáo sư Mục lại khen ngợi tặng bốc tôi lên tận mây xanh, nhưng sau đó nói: “Con gái, bố vẫn cảm thấy trước đây con không chịu thi vào khoa sử, thật đáng tiếc!” Tôi nói quấy quá thêm vài câu nữa, rồi vội vàng cúp máy.

Trong nhà đã có một người cổ hơn ba trăm năm rồi, nếu tôi lại học sử thì tôi và Ân Chân là đôi vợ chồng sớm tối bên nhau mạn đàm về cảm kỳ thi họa mất.

Tôi nói với Tiểu Thanh, Tiểu Vân về việc thăng chức của mình, họ đều mừng cho tôi, nhưng lại nhõng nhẽo đòi tôi phải mời cơm, tôi vui vẻ đồng ý.

Mục Hàn đứng cạnh lạnh lùng nói: “Cố lên, đừng làm anh mất mặt.”

Nhìn thấy anh ấy, mà tôi tức tới mức không thở được. Tặng gì không tặng, lại tặng “đồ chơi” đó cho Dận Chân. Tôi ra sức lườm nguýt anh: “Đi chết đi!”

“Làm gì có cô em gái nào trù ẻo anh trai mình. Mục Hàn chậm rãi đáp lại.

“Hừ, trong lòng anh tự hiểu.”

Anh nói khẽ. “Anh nghĩ cho em mà.”

Tôi lạnh lùng trào phúng. “Cám ơn!”

Da mặt anh thật dày. “Đừng khách sáo.”

Sau đó Mục Hàn lại nói tới việc ngày mai phải tới Tân Cương công tác, than thở: “Không mua được vé máy bay, đi về đều phải ngồi tàu.”

Tôi hoàn toàn không có chút khái niệm nào về địa danh anh đến, thuận miệng đáp: “Đi tàu hỏa cũng tốt chứ sao, ngắm phong cảnh dọc đường.”

“Không có ghế mềm, ngồi chín, mười tiếng liền, em thử xem.” Mục Hàn không khách khí đáp.

Tôi còn chưa phản ứng lại được, Tiểu Thanh đã xen vào: “Cái này, ngồi mãi thế đau lưng lắm.”

Tôi bịt miệng cười thầm. “Không sao, anh chị tuổi trẻ còn tráng kiện lắm.”

Tiểu Thanh cũng cười quỷ dị. “Lưng của đàn ông rất quan trọng”

Nghe xem, ngữ khí này, giống hệt giọng điệu của Mục Hàn. Hai người họ không thành một đôi quả đáng tiếc.

Tiểu Vân lạ lắm. “Liên quan gì đến lưng.”

Tiểu Thanh và tôi cười thành tiếng.

Mục Hàn vòng tay ôm eo Tiểu Vân, ám muội nói: “Anh sẽ cho em biết.”

Tiểu Thanh ngốc nghếch đáp: “Vâng!”

Chúng tôi cười bỏ cả ra.

Buổi tối, khi tôi kể cho Dân Chân nghe tin tốt này, anh suy nghĩ nghiêm túc hồi lâu rồi hỏi: “Em thấy, nếu anh đến công ty em làm thì sẽ làm được chức vụ gì?”, rồi bổ sung thêm một câu: “Anh muốn nghe lời nói thật.”

Tôi tay chống nạnh cười: “Anh không học hành không bằng cấp, đến làm tạp vụ cũng chẳng ai cần.” Tôi kiêu ngạo và tự mãn.

Tôi coi việc trêu chọc Tứ Gia làm vui, mặc dù biết như thế là không tốt, nhưng vẫn không nhịn được.

Dân Chân tái mặt.

Sao tôi lại quên mất, lòng tự trọng của người này rất cao, tôi vội vàng vuốt đuôi: “Không có bằng cấp, không học hành cũng không sao, anh có thể tự mở công ty.”

“Tự mở công ty?” Dân Chân tỏ vẻ hoài nghi.

“Ừm!” Tôi nói tiếp. “Nhưng anh không có hộ khẩu cũng không có chứng minh thư, điểm này hơi phiền phức.” Tôi tự giả tưởng một hồi, mắt sáng lên. “Em có thể làm người đại diện hợp pháp, cũng có thể nói tài sản của anh là của em, ha ha ha.”

Tôi quá đắc ý, cười nghiêng ngả.

Dân Chân liếc tôi: “Việc chưa đầu vào đầu mà em cũng có thể cười tới mức ấy?”

Tôi cong môi, vui vẻ một chút cũng không được sao. “Hoặc anh có thể mở một cửa hàng ảo trên mạng.

“Mở cửa hàng ảo?”

Tôi mở link Taobao ra, chỉ cho anh từng bước thao tác.

Anh hào hứng, không chỉ đăng ký mà còn dùng tài khoản của tôi để học cách mua hàng.

Tôi ngáp liên tục. “Anh tự mình từ từ mà tìm hiểu đi.”

Anh chẳng buồn ngẩng đầu lên, đáp: “Em ngủ trước đi.”

Tôi nhớ rất rõ rằng, Tứ Gia nhà tôi rất ham học.

Giáo sư Mục mặt mày đau khổ tìm tôi: “Tiểu Dĩnh, bố nghĩ kỹ rồi, bố không thể từ bỏ mẹ con được.”

“Hai hôm trước bố nói chỉ cần mẹ hạnh phúc là bố cũng sẽ vui, sao bố có thể thay đổi nhanh như thế.” Tôi nửa đùa nửa thật.

“Cũng có thể bà ấy sống với bố sẽ càng hạnh phúc hơn.” Giáo sư Mục buồn bã.

Tôi cảnh giác đáp. “Không phải Mục Hàn lại rót vào đầu bố cái gì đấy chứ?”

“Chỉ một phần thôi, nhưng quan trọng nhất là bố đã nghĩ thông rồi.” Nụ cười của giáo sư Mục có nét gì đó khiến người khác không nắm bắt được.

Tôi vò đầu bứt tai, cái mồm quạ đen của Mục Hàn cuối cùng đã ứng nghiệm. “Bố, bố định làm gì? Định cướp dâu thật ă?”

“Bình thường đầu óc con rất nhanh nhẹn, con hãy nghĩ giúp bố, có cách gì để giành lại trái tim của mẹ con không?”

Tôi tuân lệnh, toàn thân căng ra, tìm mưu nghĩ kế.

Tiểu Vân gợi ý. “Chú Mục biết gảy đàn ghi ta không, chú đứng dưới nhà thím vừa đàn vừa hát, nhất định thím sẽ cảm động.”

“Đi ra, đi đi.” Tôi đuổi Tiểu Vân sang một bên, mẹ tôi có cảm động hay không tôi còn chưa biết, nhưng nhà hàng xóm chắc chắn sẽ đi báo cảnh sát.

Tiểu Thanh nói: “Chú Mục, chú hãy gấp một bình sao may mắn, trên mỗi ngôi sao viết một lời tỏ tình. Phụ nữ thích lãng mạn.”

Chủ ý này còn nghe được, nhưng đợi giáo sư Mục hoàn thành nhiệm vụ to lớn này thì Niên phu nhân đã biến thành Thẩm phu nhân rồi. Tôi tuyên dương Tiểu Thanh: “Rất tốt, em hãy nghĩ ra cách gì hiệu quả cao hơn đi.”

“Thế ă!” Tiểu Thanh gãi đầu. “Để em nghĩ xem.”

Dận Chân xen vào. “Viết mấy bài thơ tặng bác gái cũng không tệ, nếu bác trai thấy khó, cháu viết giúp bác.”

Tôi liếc xéo anh. “Mẹ em không thích trò này đâu, nếu anh có thời gian, viết tặng em còn hơn.”

Anh cười ẩn ý sâu xa. “Thế thì càng đơn giản, em muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu.” Ánh mắt anh sáng trong, không sao che giấu được sự dục dăng trong đó.

Tôi bỗng nở một nụ cười nhẹ nhàng.

“Các con đừng có cãi vã nữa, bố đang lo muốn chết đây này.” Hiếm khi thấy giáo sư Mục thấp thỏm bất an, ngược lại hoàn toàn với hình tượng điềm tĩnh thường ngày của ông.

Tôi thở ngắn than dài, Mục Hàn đáng chết, bình thường anh ấy mới nhiều chiêu trò nhất, đúng lúc quan trọng lại đi công tác.

Tôi suy nghĩ một lúc. “Thực ra mẹ thích nhất là sự quan tâm của bố, nếu ban đầu bố tình ý hơn một chút thì bố mẹ cũng không đến nỗi phải ly hôn.” Hai người với tính khí giống hệt nhau lại sống cùng nhau, không ai nhường ai, như thế sẽ càng sống càng xa.

“Vậy giờ còn kịp không?”

Câu hỏi này khiến tôi ngẩn người. Họ chia tay bao nhiêu năm như thế, nhưng lại giống như chưa từng thật sự chia tay. Bên cạnh giáo sư Mục chẳng có người phụ nữ nào khác, còn Niên phu nhân gần đây mới tìm mùa xuân thứ hai của mình. Mỗi năm chỉ gặp nhau có một lần vào dịp Tết, lần nào cũng sẽ cãi nhau, nhưng

cải thì cải, mẹ ngoài miệng thì nói sẽ đuổi bố đi, trên thực tế lại chưa từng đuổi bao giờ. Bố nhìn mẹ thấy chỗ nào cũng không thuận mắt, nhưng lại lúc nào cũng nhớ nhung. Giáo sư Mục vẫn chưa hoàn toàn dứt được tình cảm với Niên phu nhân, đây là sự thật, còn mẹ có còn tình cảm với bố hay không, tôi không dám chắc. Đôi oan gia già này khiến tôi tức chết.

Tiểu Vân hào hứng: “Vừa rồi con vừa gửi tin nhắn cầu cứu Mục Hàn, giờ anh ấy đã trả lời.”

“Anh ấy nói gì?” Tôi hỏi.

Giáo sư Mục cũng vội hỏi.

Trịnh Tiểu Vân cầm di động vừa đọc vừa cười: “Bảo bố tìm một người phụ nữ diện mạo xinh đẹp, tuổi tác trẻ trung làm bạn gái, trêu tức mẹ, mẹ ghen rồi sẽ dễ giải quyết.”

Giáo sư Mục không nói gì, quay sang nhìn tôi, tôi cảm giác như ông đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Tôi không nói không rằng, lập tức gọi điện cho Mục Hàn, phủ đầu mắng: “Anh, việc đó mà anh cũng nghĩ ra được. Tính của mẹ anh không hiểu chắc, mẹ mà tức lên không chừng còn tổ chức đám cưới sớm hơn ấy.” Trong lúc tức giận tôi không còn thời gian mà lựa chọn từ ngữ. “Anh ở bên Tiểu Vân lâu, cũng trở nên ngốc nghếch rồi à, cả hai đều ngốc.” Mắng xong tôi thấy thật thoải mái, nhưng lại nghĩ thật có lỗi với Tiểu Vân, vội vàng bồi thường cho cô ấy: “Tiểu Vân ngại quá, không phải chị định mắng em đâu.”

Tiểu Vân ầm ừc nói: “Em cũng không muốn, nhưng từ nhỏ bố mẹ đã dạy em ngốc thế rồi.”

Chúng tôi hóa đá tập thể.

Dận Chân lẳng lặng kéo tôi sang một bên: “Anh có một ý này.” Anh do dự. “Nhưng cảm thấy không thỏa đáng sao ấy.”

“Nói ra nghe xem.”

“Để bác trai vờ ốm.”

“Vờ ốm?”

Dận Chân cong khóe môi. “Ừm, sau đó để lộ một chút tin tức ra với bác gái, có thể phóng đại hơn, anh nghĩ nếu bác gái còn quan tâm tới bác trai, nhất định sẽ tới thăm ông, đến khi ấy bác trai cố gắng, chúng ta cũng nói giúp vào, không phải không có khả năng thành công.”

“Được đấy.” Tôi cười.

“Anh chỉ lo bác gái không mắc mưu, hoặc bác nhất định không đến thăm.” Dận Chân chau mày, vẻ mặt nghiêm túc.

Tôi thoải mái. “Nếu thật sự là thế, bố cũng phải cam lòng,”

Anh vò vò tóc tôi. “Vậy giờ chúng ta nói với bác trai kế hoạch này, càng nhanh càng tốt.”

Tôi chớp mắt. “Không vội, để em nghĩ đã.” Đột nhiên, tôi nói: “Cách của anh mặc dù tốt nhưng mẹ em không phải người bình thường, chỉ lừa bà đến không thôi cũng vô ích.”

“Vậy... ra tay mạnh hơn chút.” Dận Chân mỉm cười.

“Cách gì?”

Dận Chân ngẩng đầu nhìn tôi. “Tỷ nữa đừng mắng anh đấy!”

“Không mắng, anh nói đi!”

“Cứ nói bác trai bị tai nạn xe hơi rất nặng, có khả năng không tỉnh lại được.” Ánh mắt Dận Chân lóe lên một chút thần thái. “Chỉ có người thân ở bên cạnh mới có thể đánh thức ý chí muốn được hồi sinh của bác ấy.”

Hai mắt tôi sáng rõ. “Nếu mẹ để lộ chân tình, bố sẽ nhân cơ hội mà tỉnh dậy, hai người thổ lộ tấm lòng, kết cục đoàn viên.” Tôi càng nghĩ càng thấy đẹp, cười ngây ngốc.

Ân Chân buồn cười quá bẹo má tôi một cái.

Tôi né, sờ mũi nói không khách khí. “Ngộ nhờ âm mưu bại lộ, em sẽ tố cáo anh.” Tôi phá lên cười. “Đến khi ấy để mẹ xử lý anh, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến em.”

Dận Chân bắt giác buồn phiền, có lòng đưa ra sáng kiến còn phải gánh chịu nguy cơ.

Tôi nói với giáo sư Mục về mưu kế này, ông chỉ do dự một lát rồi đồng ý ngay.

“Bố, phía bệnh viện bố tự lo đi nhé.”

“Bố sẽ nhờ chú Hoàng giúp, chắc không sao.”

Chú Hoàng là bạn thân của giáo sư Mục, một khi bạn bè đã mở miệng nhờ thì có nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không từ chối.

Tôi đã bắt đầu mong chờ được chứng kiến khả năng diễn kịch của bố và thái độ của mẹ, đương nhiên hậu quả kinh khủng mà vở kịch đầy kịch tính này mang lại, tạm thời không tính tới.

Ba ngày sau, tôi đứng hện đến cửa hiệu lấy bức tranh mang đi đóng khung.

Ông chủ cửa hàng đẩy gọng kính vàng trên mũi hỏi lại tôi lần nữa: “Tiểu cô nương, có thể cho tôi biết chữ này là ai viết không?”

Tôi ngượng ngùng: “Bạn trai cháu.”

“Họa đã là cực phẩm, chữ lại càng mạnh mẽ phóng khoáng, tiểu cô nương, cô có thể nhờ cậu ấy viết giúp tôi một bức tranh chữ không?” Ông chủ vẽ mặt thành khẩn.

Tôi có chút bối rối, dù sao trong việc này tôi cũng không thể đứng ra quyết định thay cho Dận Chân được.

Ông chủ lại nói: “Tôi làm ngành này lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một món hàng giả giống hệt hàng thật như thế.”

Xì, câu này nghe sao mà ám ức thế chứ.

Có lẽ thấy bộ dạng chần chừ không dám quyết của tôi, ông chủ bắt đầu dùng lợi nhuận để dụ dỗ: “Tôi không lấy tiền đóng khung tranh của cô, được không?”

Có trời đất chứng giám, tôi chưa từng nghĩ sẽ lợi dụng ông ấy, tôi bĩu môi: “Không phải vấn đề tiền nong.”

Nét bút của Tứ Gia, đâu có thể dùng tiền để định giá.

Ông chủ hết cách, gãi gãi đầu, lại bứt bứt tai, đi đi lại lại.

“Hay là, để cháu về hỏi anh ấy rồi sẽ trả lời bác?” Tôi cười nói.

“Thế thì nhờ cô đấy.” Ông chủ cuối cùng cũng chịu buông tay cho tôi đi.

Tôi trả tiền rồi vội vàng chạy biến.

Thực ra Dận Chân đang đứng ở tiệm sách cách đó không xa đợi tôi, tôi đúng là có khả năng lường trước được tương lai, nếu cứ để anh theo tới đó chắc chắn ông ta sẽ quần lấy không tha.

Dận Chân đón lấy bức tranh, bên tay đã chắt một chồng sách, không quyển nào không liên quan tới triều Thanh. Còn có một cuốn sách ảnh Viên Minh Viên được phục hồi lại bằng công nghệ 3D, sống động như thật, đẹp vô cùng.

Tim tôi thoáng run rẩy, thấy sắc mặt Dận Chân không có biến đổi, mới yên tâm. Khi anh xuyên không tới đây, Hoàng đế Khang Hy chưa tặng Viên Minh Viên cho anh, vì vậy chắc sau này việc khu vực đó bị hủy hoại cũng không khiến anh buồn phiền lắm.

Anh tay trái cầm túi sách vừa mua, tay phải ôm tranh, có chút vất vả, tôi chủ động nói: “Để em cầm bức tranh.”

Dận Chân như cười như không. “Tại sao em không cầm sách?”

“Sách mất rồi còn có thể mua được, còn bức tranh này em biết đi tìm ở đâu?” Tôi nở một nụ cười hài lòng trước câu trả lời của mình.

“Anh lại vẽ tặng em bức khác.” Lòng mày anh giãn ra.

Tôi lắc đầu: “Ý nghĩa không giống nhau.”

“Sao lại không giống nhau?”

Quà Valentine, đương nhiên là vô cùng ý nghĩa. Nhưng tôi không nói ra.

Ánh mắt Dận Chân càng sâu thẳm và tinh mịch.

Đột nhiên, anh dừng lại trước một quầy hàng, ngồi xổm xuống, lật tìm và chọn ra một chiếc đĩa nhìn rất bình thường.

“Cái này bán thế nào?” Anh hỏi.

Chủ quầy hàng mắt sáng rỡ: “Cậu thật có mắt nhìn, đây là cổ vật triều Khang Hy đấy.”

Tôi cười, trước mặt Dận Chân mà lại bàn về đồ cổ đời Thanh, cũng giống như múa đao trước mặt Quan Công vậy, không biết tự lượng sức.

Dận Chân chẳng muốn nghe ông ta lảm nhảm: “Bao nhiêu tiền?”

Chủ quầy hàng xoa xoa tay. “Một nghìn, hai nghìn, cậu xem trả được thế nào thì trả.”

Ông ta còn muốn coi chúng tôi là gà để chặn nữa.

Tôi đang định mở miệng, Dận Chân đã ngăn lại, cười cười móc ra một tờ năm mươi tệ. “Tôi thấy chỉ đáng từng này thôi.”

Chủ cửa hàng mặt nhăn mày nhíu. “Cậu trả thấp quá.”

“Vậy thì thôi, Tiểu Dĩnh chúng ta đi.” Dận Chân vờ bỏ đi.

Tôi phối hợp. “Ừm, phía trước còn có rất nhiều quầy hàng như vậy, chúng ta từ từ chọn.”

“Được, một trăm bán cho cậu.”

Dận Chân không nói không rằng, ném xuống tờ một trăm tệ, rồi cầm chiếc đĩa lên cẩn thận như cầm bảo bối, dùng giấy báo thận trọng bọc lại.

Tôi giật giật tay áo anh, khẽ nói: “Không phải là đồ cổ thật đấy chứ?”

Anh liếc tôi: “Thật trăm phần trăm.”

Tôi suýt nữa thì nhảy dựng lên. “Vậy mà anh trả giá thấp thế?”

“Ông ta là kẻ ngoại đạo, để ở đó thật lãng phí.” Dận Chân cười nhướn mày. “Huống hồ một trăm tệ đối với ông ta mà nói, e là cũng kiếm được kha khá rồi.”

Tôi quay người nhìn, thấy ông chủ quầy hàng đó đang dùng hai ngón tay miết miết lên tờ giấy bạc một trăm tệ, vẻ mặt rất đắc ý. Tôi im bật, không thể không thừa nhận rằng Dận Chân nói đúng.

Chúng tôi rẽ vào một con đường nhỏ, phía sau vọng tới tiếng bước chân gấp gáp.

Có người hét xé gan xé phổi: “Hắn cướp túi xách của tôi, giúp tôi chặn hắn lại!”

Tôi vô thức giơ chân ra, tên trộm đó ngã sõng xoài trên mặt đất.

Không ngờ, tên kẻ cắp cũng có chút võ công, hấn bật người một cái đứng dậy, hung hăng nhìn tôi, rồi giật lùi bỏ chạy.

Tôi ném bức tranh cho Dận Chân: “Anh trông đồ, em đuổi theo.”

“Này!” Dận Chân kéo tay tôi lại. “Em mặc váy ngắn.”

“Mặc kệ đi!” Tôi nhanh nhẹn lao theo, tung chân đá, trúng ngay ngực tên cướp kia.

Hắn đau đớn la oai oái, tức tối quay phắt lại: “Muốn chết à! Còn không rút dao không khách khí đâu đấy.”

Tôi chẳng hoảng sợ nheo mắt lại: “Rút bằng cách nào, mày thử thị phạm cho tao xem.”

Tên cướp kia tức tối muốn thổ huyết, vung chiếc túi trong tay lên lao tới phang xuống người tôi.

Tôi hoàn toàn không yếu thế, nhấc chân, nhắm trúng chỗ yếu nhất của đàn ông mà hạ xuống.

Hắn đau nghiêng răng nghiêng lợi, không thể nói thêm được câu nào nữa.

Tôi thản nhiên bỏ quặt hai tay hắn ra sau.

Lúc này Dận Chân và chủ nhân chiếc túi cũng chạy đến.

Người bị hại run rẩy nói: “Cảm ơn!”

Tôi dùng ngón chân móc chiếc túi lên rồi đá về phía cô ta đầy kỹ thuật: “Báo cảnh sát đi.”

Người bị hại vội vàng làm theo.

Cho đến khi cảnh sát xử lý xong vụ việc, đưa tên cướp về đồn, Dận Chân không nói không rằng.

Tôi lạ lẫm hỏi: “Anh sao thế?” Tôi làm được một việc tốt, anh nên vui mừng mới phải, mặt mày cau có thế bày ra cho ai nhìn?

Sắc mặt Dận Chân hết trắng lại xanh: “Em là phụ nữ, phải để anh có cơ hội phát huy chứ.”

Tôi cười gập cả người. “Thì ra là vì em cướp cơ hội của anh, em hứa lần sau nếu còn có cơ hội nữa sẽ nhường cho anh.”

Dận Chân bị chọc tức sắp phát điên: “Còn có lần sau!”

“Không có, không có.” Lúc này nhất định muôn sự phải thuận theo anh.

Anh tức tối quay đi, tôi vỗ trán, tôi đã xin lỗi rồi, anh còn muốn thế nào nữa.

Về đến nhà Dận Chân vẫn im lặng, không nói không rằng.

Tôi đi đến trước mặt anh, anh nhìn sang chỗ khác.

Được lắm, muốn đo tính nhẫn nại với tôi phải không? Tôi tắm rửa xong lên mạng, chat chit, chẳng ai can thiệp vào việc của ai.

Tôi vào Google tìm kiếm thông tin về chiếc đĩa mà Dận Chân vừa mua, ngay lập tức đã có kết quả, chiếc đĩa đó có cái tên rất hay: Đĩa hình nam nữ quần quýt hoa xanh. Tôi cầm đồ thật ra so sánh với hình ảnh trên mạng, thấy rất thú vị.

Về mặt Dận Chân giãn ra một chút, muốn cười nhưng lại cố nhịn.

Tôi bắt đầu gõ lạch cạch, kể lại cho Hoài Ngọc nghe chuyện xảy ra hồi chiều, còn đặc ý tự khen ngợi mình: “Mình lợi hại không? Yêu cầu biểu dương!”

Nghe nói sinh một đứa con phải ngu ngốc ba năm. Câu nói này áp dụng vào trường hợp Hoài Ngọc đúng không còn chỗ nào mà chê nữa. Bình thường cô ấy phản ứng rất nhanh nhạy với những thông tin mình nghe được, giờ phải tới mười mấy phút sau mới trả lời tôi: “Ồ!”

“Ồ cái đầu cậu ấy!” Tôi tức tối.

Cô ấy gửi cho tôi một icon mặt cười: “Mình phải thoát đây, Thập Nguyên hạn chế giờ lên mạng của mình.

Tôi chẳng còn gì để nói nữa. Trước khi thoát, Hoài Ngọc còn gửi cho tôi một đường link: “Đây là cuốn tiểu thuyết mình đang theo dõi, rất hay.”

Thấy bộ dạng quỉ dị của cô ấy, tôi biết nội dung của nó chẳng có gì tử tế cả.

Nhưng vì tò mò, tôi vẫn mở ra xem.

Đây là một cuốn tiểu thuyết đăng trên mạng có số lượt xem rất cao, kể về Bát A Ca Dận Tự sau khi được hồi sinh vì tránh giẫm vào vết xe đổ của kiếp trước, vờ ngu giả dại, không thể hiện sự sắc sảo của mình, ngược lại còn cư xử chân thành với Tứ A Ca. Hai người đều nghĩ cho đối phương.

Khi tôi đọc đến đoạn Dận Chân nảy sinh tình cảm với Dận Tự, da đầu tôi ngứa ngáy, tim đột nhiên nhảy thình thịch.

Hoài Ngọc đáng ghét lại dám giới thiệu chuyện đam mỹ cho tôi đọc, trước kia thì không sao, nhưng giờ đương sự đang ngồi lù lù trước mặt tôi thế này.

Tôi lẳng lặng quan sát Dận Chân, anh ngồi ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm túc, không biết đang nghĩ gì.

Tôi chậm rãi thở hắt ra, tiếp tục đọc. Mặc dù tiểu thuyết này hư cấu những tình tiết có liên quan tới lịch sử xảy ra trước tận hơn mười năm, nhưng giọng văn và ý tưởng tương đối hay, cuốn hút, tôi đọc chăm chú không rời.

Mỗi lần đọc đến đoạn Dận Chân có những cử chỉ thân mật với Dận Tự, tôi liền len lén liếc Dận Chân đang ngồi đối diện với mình, trong đầu hiện ra vô số cảnh tượng, và cố gắng nhịn cười. Đặc biệt là hình ảnh Tứ Gia đường bệ đạo mạo mỗi khi có cơ hội ở riêng với Dận Tự là lập tức hóa thân thành sói, rất giống với hình ảnh của người đàn ông ngồi trước mặt tôi đây, tôi bịt miệng cười, vai khẽ rung rung, nín nhịn thật khổ sở.

Nếu để Dận Chân đọc cuốn tiểu thuyết này, sau này khi nghĩ đến Bát Độ chắc chắn sẽ gặp trở ngại về mặt tâm lý.

Tôi nghĩ xiên xẹo, miệng lại muốn ngoác ra.

Dận Chân vẫn chiến tranh lạnh với tôi.

Tôi không lo cũng chẳng buồn, lúc cảm thấy đói bụng bèn vào bếp nấu mỳ.

Có lẽ ngửi thấy mùi thơm, Dận Chân cũng vào theo, tôi cứ vờ như không biết, ngân nga vừa hát vừa đập trứng, rắc hành.

Anh vòng tay ôm lấy tôi từ phía sau, vùi đầu vào vai tôi, hít hít: “Thơm quá!”

Tôi cầm đũa, chỉ vào anh: “Nói cho rõ, là cái gì thơm?”

“Đương nhiên là...” Anh ngập ngừng.

Anh dám nói là mỳ thơm, tôi sẽ đánh anh.

Dận Chân sắc mặt không đổi. “Đương nhiên là em.”

Tôi hài lòng.

Anh thơm vào miệng, vào má tôi, thơm mãi thơm mãi, tay bắt đầu vô kỷ luật, từ từ luồn vào dưới áo tôi. Tôi như muốn ngừng thở: “Đừng gây chuyện nữa.” Nói rồi tôi nhảy sang một bên né, nhưng sau lưng là bồn rửa bát, tôi không muốn bồn cũ soạn lại.

Mắt Dận Chân thấp thoáng ý cười.

Tôi lùi một bước, anh bèn tiến một bước, tôi càng lùi, anh càng tiến, tôi tức giận nói: “Anh định làm gì?”

“Em đang sợ cái gì?” Anh hỏi.

“Em không sợ.”

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi: “Thế sao em phải tránh?”

“Em đang nấu mỳ, nước sắp sôi rồi.” Tôi cứng cỏi đáp.

“À.” Anh gơ tay tắt bếp ga, khẽ tóm lấy cổ tay tôi, vừa khẽ dùng lực, tôi đã ngã nhào vào lòng anh, đôi môi anh lập tức tìm tới.

Tôi vội vàng xin tha, ậm ờ nói: “Em nói thật, em sợ lạnh, sợ cứng, hơn nữa bồn rửa bát này rất lâu rồi em chưa cọ, bên trên dầu mỡ, sẽ làm bẩn quần áo.” Tôi không còn biết xấu hổ nữa, nói liền một hơi.

Mắt Dận Chân cong lên thành một đường thẳng, chân giậm giậm, cổ nhin cười. Anh vô tội nói: “Em đang nghĩ đi đâu thế?”

Là tôi nghĩ xiên xẹo sao, rõ ràng anh khiến tôi hiểu lầm.

Dận Chân dùng tay nâng cằm tôi lên: “Vừa rồi em đọc gì mà bộ dạng mập mờ thế?”

Đây là chuyện tối mật, tôi đâu dám nói, bèn nói lảng: “Không có gì, đọc vớ vẩn ấy mà.”

Anh cười, ánh mắt sâu thẳm như biển, mút lấy môi tôi, ý như trừng phạt, giày vò không thương tiếc.

Khó khăn lắm tôi mới thoát ra được, thở đứt quãng nói: “Em nói cho anh biết, anh phải bình tĩnh.”

“Được!”

Tôi kéo anh tới ngồi trước máy tính, tìm ebook truyện: “Anh từ từ đọc đi.” Nói rồi tôi vội vàng nhảy vào bếp, chỗ này không ở lâu được.

Tôi cố ý ngồi lại trong bếp một lúc, khi tôi mang mì ra, vẻ mặt của Dận Chân giống như bị ăn gậy vậy. Không thể trách tôi, là tự anh muốn đọc, còn dùng thủ đoạn không chính đáng ép tôi. Đáng đời lắm!

Sắc mặt Dận Chân hết đỏ lại trắng: “Ngày nào em cũng đọc mấy thứ vớ vẩn này à?”

Đương nhiên tôi không thừa nhận: “Đâu có, hiếm lắm mới đọc.” Tôi vạch trần kẻ gieo mầm tội ác: “Hoài Ngọc giới thiệu cho em.”

Tâm trạng Dận Chân có vẻ rất phức tạp. Im lặng hồi lâu, anh mới lên tiếng: “Xem ra sau này anh phải hạn chế, không cho em tiếp xúc với cô ấy, toàn học cái xấu.”

Tôi: “...”

Dận Chân tiếp tục kể tội tôi: “Còn nữa, ai cho phép em mặc váy ngắn? Để đùi lộ ra ngoài, còn ra thể thống gì nữa?”

Tôi chính vì sợ đầu óc anh cổ hủ không thể chấp nhận được nên mới mặc váy liền, đến thế rồi mà anh còn tìm được lỗi?

Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Em còn mặc váy ngắn đá người ta!”

Tôi chợt hiểu ra, đây mới là nguyên nhân chính khiến anh tức giận. Tôi cười: “Sau này em sẽ chú ý.”

Mắt Dận Chân tối như đêm đen, không thèm nhìn tôi.

Tôi ôm một cục tức, nếu là bạn trai trước kia của tôi, chiến tranh lạnh thì chiến tranh lạnh, cùng lắm là chia tay.

Nhưng ai bảo anh là Tứ Gia chứ, không thể mang tiêu chuẩn thời nay ra mà yêu cầu anh. Tôi đành dụ giọng: “Em biết sai rồi, cùng lắm sau này em chỉ đánh người, không đá nữa, được chưa?” Tôi lao vào lòng anh nũng nịu.

“Không được!” Anh nói.

Tôi nghiêng răng: “Vậy sau này em không mặc váy ngắn nữa.”

“Em nói đấy nhé!” Cuối cùng Dận Chân cũng chịu cười.

Tôi quyết mò hôi, đỡ anh thật chẳng phải việc dễ dàng gì, hũ giấm này lớn quá.

Nhưng tôi thích.

Dận Chân mím môi nhìn tôi, mắt như có ý cười.

Tôi đẩy bát mì đã chín nhũn cho anh, không cam tâm bị anh khống chế, cố ý trêu anh: “Này, nói cho em nghe cảm giác của anh đối với Dận Tự đi!”

Một miếng mỳ như bị tắc nghẽn ở cổ họng, không nuốt xuống được, anh ho mạnh mấy tiếng, tôi vội vàng rút khăn giấy cho anh: “Anh cẩn thận một chút!”

“Sớm muộn gì em cũng làm anh tức chết!” Dân Chân ảo não.

Tôi cười như không. “Thực ra em vẫn luôn có thiện cảm với lão Bát, anh ta ít vợ hơn anh nhiều.”

Dân Chân cười nhẹ như gió: “Tâm tư của hân không đặt ở đó.”

Tôi trợn trừng mắt: “Ý anh là tâm tư của anh đều đặt vào quan hệ nam nữ sao?”

Dân Chân cười ngất: “Kết cấu não em quả nhiên khác người thường!”

Mặt tôi nóng bừng.

“Gia Hòa sự hưng, nếu phúc tấn của hân ngày nào cũng ghen tuông gây chuyện thì hân chẳng yên ổn được.”

Tôi cười tinh quái: “Xem ra anh là người khá nhiều thủ đoạn.”

Anh liếc tôi, khóe miệng cong lên thành hình vòng cung: “Tuyển tú nữ là quy định của tổ tông, chỉ hôn là ân điển, anh không có lý do gì mà lại từ chối, cũng chẳng có thời gian mà để ý tới mấy chuyện đó, việc trong phủ có người lo liệu rồi.

Anh không cần giải thích, tôi cũng hiểu anh không phải là người ham mê nữ sắc, thiếp thê đối với anh mà nói thêm một người không nhiều lên mà bớt một người cũng không thiếu, nhưng phụ nữ lại là động vật cảm tính, luôn vô cớ nảy sinh những tâm lý cổ quái, tâm trạng bỗng dưng thấy ngọt ngào. Có điều tôi chỉ có một ưu điểm duy nhất đó chính là tự điều chỉnh tâm trạng của mình, đặt bản thân vào địa vị của anh mà suy nghĩ thì cũng không còn cảm thấy khó chịu nhiều nữa. Xã hội mà anh sống thời đó đều như vậy cả, phụ nữ địa vị thấp kém, giờ anh đã bị đưa tới đây, chấp nhận thay đổi theo quan niệm tư tưởng thời hiện đại, thế là tôi lời quá rồi! Có một câu nói rất hay, em không thể tham gia vào quá khứ của anh, nhưng hiện tại và tương lai của anh em sẽ nắm giữ thật tốt.

Tôi chăm chú nhìn anh: “Tứ Gia, em rất muốn biết tên của vị Bát phúc tấn lợi hại kia.”

“Quách Lạc La Thanh Lê.” Dân Chân cong miệng.

Tôi cười rất tươi: “Tiểu Thanh nhất định sẽ rất hài lòng.”

“Nghĩa là sao?”

“Ít nhiều cũng có một chữ tương đồng.”

Dân Chân cười một tiếng.

Tôi cắn môi suy nghĩ. Vậy Tứ phúc tấn thì sao?”

Dân Chân chăm chú nhìn tôi: “Em muốn biết thật à?”

“Ừm!” Miệng tôi vẫn cười, tôi có thể viết tiểu thuyết xuyên không về thời Thanh đấy, đây là tư liệu đầu tiên.

“Nàng ấy tên là Nạp La Cẩn Ngọc.” Khóe miệng Dân Chân vẫn là nụ cười nửa miệng quen thuộc.

Tôi gật đầu: “Vậy còn Thập Tam phúc tấn?”

“Em vẫn chưa xong à?”

Tôi cười hì hì, thôi câu này không quan trọng, tạm gác lại đó đã. Tôi còn một việc nữa muốn biết hơn: “Vậy trong tất cả các thê thiếp của mình, anh thích ai nhất?”

Vốn tưởng rằng anh sẽ thấy khó xử, không ngờ anh đáp rất thẳng thắn: “Không thể so sánh được.”

“Thế nào gọi là không thể so sánh?” Tôi bắn khoăn.

“Đều như nhau.” Về mặt anh lãnh đạm.

Tôi ngẩng đầu, chạm vào ánh mắt sâu hút của anh, đột nhiên phá lên cười. “Anh đối với Lão Bát thật sự không có tình cảm đặc biệt gì chứ?”

Dận Chân cười mà như không cười: “Xem ra anh phải chứng minh cho em thấy anh là một người đàn ông chân chính mới xong.”

Tôi tự tạo nghiệt, chẳng có gì để nói nữa.

12. Chương 12: Em Hạnh Phúc

“Âm mưu” của giáo sư Mục đang trong giai đoạn gấp rút thực hiện. Trong thời gian ấy xảy ra một chuyện khiến tôi và Tứ Gia đều vô cùng không vui.

Đình Nhất Nhị lấy cớ đi công tác, gửi Hứa Lăng Phi tới.

Tôi thì không sao, mấy tháng không gặp, cũng khá nhớ thằng bé.

Dận Chân lại vô cùng bất mãn, mấy lần cần nhằn vào tai tôi: “Sao em lại đồng ý?”

Tôi lạ lẫm đáp: “Tại sao lại không thể đồng ý, hàng ngày chỉ cần đưa đón nó đi học, còn dễ trông hơn kỳ nghỉ trước.”

Dận Chân khê lằm bằm: “Anh thích thể giới riêng của hai người hơn.”

Tôi ngưng ngưng. Đến câu này mà anh cũng biết! Nhưng như thế anh mới có thể bày bộ mặt ông chủ của mình ra, về cau cau có có như người ta nợ anh tám trăm vạn tệ của Tứ Gia đáng yêu biết bao.

Ngày hôm sau nhà trường có một cuộc trắc nghiệm nhỏ, Hứa Lăng Phi ôn bài rất khuya, tôi không tiện ngủ trước, bèn ngồi cùng nó.

Hứa Lăng Phi làm xong bài tập, thu dọn sách vở, đột nhiên nói: “Chị Tiểu Đình, em muốn gội đầu.”

“Vừa rồi chẳng phải em đã tắm rồi sao?” Tôi ngáp.

“Là tắm, nhưng không gội đầu.” Hứa Lăng Phi hùng hồn nói.

Vì nó tự nhận mình là người lớn, không chịu để Dận Chân tắm cho, tôi đành mặc nó làm loạn.

Dận Chân chau mày: “Muộn thế này rồi còn gội đầu làm gì, ngày mai hãy gội.”

“Đầu cháu ngứa lắm!” Hứa Lăng Phi nói.

“Cố chịu đi!” Dận Chân đáp.

Hứa Lăng Phi trề môi: “Ngứa đầu, ngày mai không thi được.”

Lý do này quá chính đáng, khiến tôi không thể phản bác. Tôi đoán Chu Du có lẽ cũng bị Khổng Minh làm cho thổ huyết mà chết như thế này.

Tôi bất lực nhìn Dận Chân, anh đành đồng ý, kéo Hứa Lăng Phi vào nhà tắm.

Hứa Lăng Phi bưng bình quay lại làm mặt quỷ với tôi.

Con quỷ thành tinh này không hành hạ người khác thì nhất định không chịu được.

Gội đầu xong lại phải lấy máy sấy sấy khô tóc cho nó, mãi mới sắp xếp xong cho tên tiểu quỷ này lên giường đi ngủ. Lúc này tôi đã buồn ngủ tới mức không mở nổi mắt rồi.

Thằng nhóc lại chiếm riêng phòng ngủ, tôi và Dận Chân đành chuyển sang phòng nhỏ hơn.

“Em chỉ biết nuông chiều nó!” Dận Chân ầm ức.

Tôi cười nói: “Sau này nó lại nói chất lượng giấc ngủ không tốt thì bla bla..., một đồng lý lẽ, em nói không lại nó.”

Anh hừ lạnh, càng nhìn càng không thuận mắt với Hứa Lăng Phi.

Tôi tự giác trải ga trải giường, vội vàng trèo lên nằm ngủ mất.

“Em làm gì thế?” Dận Chân chỉ xuống sàn.

“Giường nhỏ quá, hai người nằm chật lăm, anh ngủ dưới sàn đi.” Đây chỉ là một trong những nguyên nhân, nguyên nhân khác quan trọng hơn là hệ thống cách âm trong nhà không tốt, tôi không muốn tạo ra bóng đen tâm lý cho người bạn nhỏ.

Dận Chân nổi cáu, túm lấy gối đặt đầu đánh cộp một cái.

Tôi thò đầu xuống, hôn lên môi anh một cái: “Tứ Gia, chúc ngủ ngon!”

Anh lạnh lùng đáp: “Chú ý ảnh hưởng.”

Tôi phì cười thành tiếng, người đàn ông này thật nhỏ nhen. Đọc sách sử sẽ hình dung ra anh là một người hà khắc, thù dai. Quả không sai chút nào!

Sáng sớm hôm sau tôi đưa Hứa Lăng Phi tới trường. Nó đứng ở cửa hỏi tôi: “Chị Tiểu Dĩnh, chị có USB không? Cô giáo nói phải một đoạn tiếng Anh vào, để phối âm cho nhân vật, em cũng tham gia.”

Tôi liền đưa USB vẫn treo trên di động cho nó.

Buổi chiều vừa từ chỗ khách hàng ra, không muốn quay lại công ty, tôi định đến thẳng trường đón Hứa Lăng Phi.

Thật bất ngờ khi gặp Dận Chân bên ngoài lớp học.

Tôi cười với anh: “Anh thật thương thằng bé đấy!”

Anh liếc xéo tôi: “Em tưởng anh thích đến à? Là giáo viên chủ nhiệm lớp gọi điện cho anh.”

Tôi thất kinh, phản ứng đầu tiên là nghĩ Hứa Lăng Phi gây họa rồi.

Dận Chân cau mày, mặc dù anh rất nghiêm khắc với Hứa Lăng Phi, nhưng thực ra rất quan tâm tới nó.

Hứa Lăng Phi cúi gằm mặt đứng ở một góc, tôi vội vàng bước lên phía trước: “Em đánh nhau với người ta à?”

“Em có đánh trả gì đâu!” Nó ầm ục.

Tôi vội vàng kiểm tra vết thương cho nó: “Đau ở đâu, có bị thương ở đâu không?”

Nó bất mãn nói: “Nó vốn đánh không lại em.”

Lúc này tôi mới nhận ra trước mặt Hứa Lăng Phi còn một thằng nhóc nữa, thấp hơn nó một cái đầu.

Đầu bên kia giáo viên chủ nhiệm lớp đã bắt đầu nhiệt tình bắt chuyện với Dận Chân: “Anh là thế nào với Hứa Lăng Phi?”

“Tôi là chú” Dận Chân điềm đạm.

“Tôi là giáo viên chủ nhiệm của Hứa Lăng Phi, tôi họ Tăng.” Cô giáo cười tươi như hoa.

Tôi vô cùng không thích cô giáo này, mặc dù tôi biết rất vô lý. Tôi nói xen vào: “Chào cô Tăng, không biết Hứa Lăng Phi đã phạm lỗi gì thế?”

“Chị là thế nào với Hứa Lăng Phi?”

“Tôi là chị nó.”

Có lẽ cô giáo bị mối quan hệ rối rắm của chúng tôi làm cho bối rối, gãi gãi đầu: “Ồ!”

Khóe mắt Dân Chân vô tình liếc về phía tôi, thản nhiên cười.

Cô Tăng sau khi suy nghĩ xong, khê ho một tiếng: “Là thế này, Hứa Lăng Phi và Mao Kiềm đánh nhau, bị đánh cũng không nói với giáo viên, sau khi được các học sinh khác báo cáo lại, tôi mới lôi chúng ra.”

Tôi chẳng còn gì để nói, thằng bé này ngốc quá, bị đánh sao không đánh trả.

Hứa Lăng Phi toét miệng cười: “Em là muốn nhường nó mấy chiêu.” Rất có khí thế của một tiểu người lớn.

Đinh Nhất Nhị dạy dỗ con trai mình kiểu gì không biết, tôi định chờ chị ta về sẽ ngồi lại nói chuyện với chị ta một lần. Thế này thì thiệt thòi cho thằng bé quá!

Cô giáo Tăng đẩy đẩy gọng kính tên mũi: “Hứa Lăng Phi, em và bạn có mâu thuẫn thì phải nói với cô trước.”

“Chuyện này bọn em tự xử lý được, không cần làm phiền tới cô giáo ạ.” Hứa Lăng Phi và Mao Kiềm đồng thanh đáp.

Lời vừa thốt ra, tôi liền nhìn thấy vẻ đồng tình trong mắt chúng.

Cô giáo Tăng giận mà vẫn buồn cười: “Đây là nghĩa khí trên giang hồ, tăng thêm hành vi của tội ác.”

“Cô Tăng nói thế đúng không?” Dân Chân mở miệng. “Cô nói nghiêm trọng quá rồi, bọn trẻ con trêu đùa đánh nhau cũng là việc bình thường, hơn nữa hai đứa cũng rất biết giới hạn, chẳng phải thù sâu oán nặng gì.” Anh quay đầu lại nhìn hai đứa trẻ. “Hai đứa thấy đúng không?”

Hứa Lăng Phi và Mao Kiềm gật đầu: “Đúng ạ, chúng em chỉ đùa thôi.”

Hai thằng nhóc ranh mãnh, biết có người nói giúp liền lập tức thay đổi khẩu cung.

“Đùa cũng không được, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, nhà trường phải gánh trách nhiệm rất lớn.” Cô Tăng nhấn mạnh. “Người lớn phải làm gương, không thể để mặc trẻ con được.”

Dân Chân điềm điềm: “Cô Tăng, rốt cuộc là cô quan tâm tới học sinh hay sợ nhà trường phải gánh trách nhiệm, hay cô sợ ảnh hưởng tới thành tích và tiếng tăm của mình?”

Cô Tăng trợn mắt há miệng, khóe miệng giật giật.

Dân Chân nói tiếp: “Có điều đây chỉ là một việc rất nhỏ, cô có cần phải làm cho phức tạp lên không? Tôi đảm bảo sau này Hứa Lăng Phi không tái phạm nữa, cô hài lòng chưa?”

“Dạ, cháu sẽ không đánh nhau với Mao Kiềm nữa.” Hứa Lăng Phi nhanh nhẹn, vội đón lời.

Tôi rất buồn cười, qua chuyện này, hai đứa chúng nó đồng tâm hiệp lực, nhất trí đối phó với giặc ngoài, sao có thể đánh nhau được.

Không đợi cô Tăng trả lời, Dân Chân điềm tĩnh quét mắt nhìn một vòng, nói ra những lời khiến cô Tăng tức tối: “Giờ nhà nhà đều sinh con một, trẻ con quý vô cùng, việc phạt đứng sau này cũng đừng áp dụng nữa.” Ánh mắt anh sắc lẹm. “Hứa Lăng Phi và Mao Kiềm không nhỏ nữa, cứ nói rõ ràng, bọn chúng sẽ hiểu thôi.” Rồi anh nghiêm khắc: “Hy vọng đây là lần cuối cùng cô phạt học sinh.”

Tôi rất thông cảm với cô Tăng, cô ấy bị Dân Chân can ngăn nhắc nhở tới khóc không được cười chẳng xong, sắc mặt trắng bệch, rồi lại tái nhợt, khóe mắt đỏ au.

“Cô giáo còn việc gì nữa không? Nếu không còn gì nữa chúng tôi phải về rồi.”

Cô Tăng vội vàng lên tiếng: “không còn việc gì nữa, mọi người về đi.”

Tôi dám cược rằng, cô giáo chủ nhiệm trẻ tuổi này sẽ chạy thẳng vào nhà vệ sinh, đóng cửa khóc nức nở một trận. Bộ dạng Dân Chân nghiêm sắc mặt giáo huấn người khác đáng sợ biết bao, tôi đã từng lĩnh giáo.

Mao Kiềm thừa dịp đi cùng chúng tôi, nó và Hứa Lăng Phi đã thiết lập được một tình bạn cách mạng sâu sắc, hai đứa hi hi ha ha cười nói không ngừng.

Tôi xoa đầu hai thằng nhóc: “Mặc dù đi mách lẻo thì không được hay cho lắm, nhưng sau này có chuyện gì cũng nên báo lại với cô giáo, biết không hả?”

“Biết rồi ạ, chị Tiểu Dĩnh.”

Ánh mặt trời ấm áp mềm mại trải xuống, làm nổi bật sắc mặt dịu dàng ôn hòa của Dận Chân, tóc anh đã dài ra, vài sợi lơ thơ phủ xuống trán. Anh chàng đẹp trai này trải qua thử thách của thời gian để đầu trọc rồi. Thần thái của anh lúc này giống như ánh trăng tinh khiết, vô cùng hấp dẫn người khác.

Anh có thể nói ra lời không nên dùng hình phạt đối với học sinh, điều đó chứng tỏ anh đã hoàn toàn hòa nhập được với xã hội này, tôi thực sự thấy mừng cho anh.

Buổi tối Hứa Lăng Phi trả USB cho tôi: “Chị Tiểu Dĩnh, chị giúp em lại vào máy, em phải luyện tập thêm.”

Tôi bẹo mũi nó: “Chăm chỉ quá nhỉ.”

Nó ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Sau khi giải nén, tôi nghe thấy một đoạn nhỏ trong bộ phim quái vật Shrek, liền tiện miệng hỏi: “Em đóng vai nào trong đó?”

“Con lừa.”

“Đấy cũng được coi là một nhân vật quan trọng mà.”

Hứa Lăng Phi cúi đầu không nói gì.

Tôi ngồi xem cùng nó hết đoạn phim, kết quả là từ đầu tới cuối con lừa chỉ có một câu thoại duy nhất: “Ho, no, no, no, no.”

Tôi thật sự không thể nhịn được, nằm bò ra bàn mà cười nghiêng ngả.

Hứa Lăng Phi càng bối rối: “Chị Tiểu Dĩnh không được cười em!”

Tôi ôm chặt lấy phần bụng đã cười tới phát đau của mình: “Cô giáo của em chắc là thương em, không muốn em phải học quá nhiều lời thoại.”

Lúc này, Dận Chân đi tới: “Là vai gì thế, để chú xem nào!”

“Cháu đi tắm đây.” Hứa Lăng Phi xấu hổ chuồn mất.

Tôi mở lại video, Dận Chân chăm chú nhìn màn hình, còn chưa đợi con lừa mở miệng, tôi đã không kìm được nhắc: “Anh đừng xem nữa, nó thực ra chỉ có một câu thoại thôi: “Ho, no, no, no, no.”

Giống như phối hợp với lời của tôi, con lừa nhỏ dài giọng ngân nga: “Ho, no, no, no, no.”

Dận Chân không phá lên cười như tôi, anh cũng coi như nể mặt Hứa Lăng Phi, chỉ ôm trán cụp mắt cười mím.

Hứa Lăng Phi tức tối chạy ra nói: “Em quyết định từ nay trở đi chỉ thích chú Ân Chân thôi, không yêu chị Tiểu Dĩnh nữa.”

Tôi trêu nó: “Nhưng chú Ân Chân lại chỉ thích chị Tiểu Dĩnh thôi, không thích em.”

Hứa Lăng Phi dài mặt ra, môi bĩu cong tớn.

Thực ra Hứa Lăng Phi thiên vị Dận Chân cũng đúng thôi, Tứ Gia không chỉ dạy nó làm bài tập mà còn tắm rửa cho nó, hàng ngày đưa đón nó đi học, vinh dự biết bao. Con đề của anh chưa chắc đã được anh đối xử như thế.

“Da mặt còn dày quá đấy!” Dận Chân nói, nhưng khẩu khí khá vui vẻ.

Tôi lè lưỡi, da mặt không dày sao có thể có được Tứ Gia chứ!

Cuối tuần, theo đề nghị của Mục Hàn, bảy người chúng tôi lái xe đến thị trấn cổ Chu Gia Giác chơi.

Xe do Kha Phong mượn được và cũng do anh làm tài xế.

Hoài Ngọc vốn cũng đòi đi bằng được, nhưng phụ nữ mang thai không có quyền, bị chúng tôi vớt lại ở cửa hàng.

Tôi chuẩn bị mỳ tôm, khoai tây chiên, nước khoáng, ô mai cùng rất nhiều đồ ăn vặt khác nên bị Mục Hàn chê cười: “Em đi du xuân chắc!”

Dân Chân lại điềm tĩnh như không: “Tiểu Dĩnh, để anh đeo ba lô, lát nữa đừng cho ai ăn cả.”

Cảm giác có người chống lưng thật tuyệt.

Mục Hàn thương tâm: “Sau này anh chẳng có ai để bắt nạt nữa rồi.”

Tôi liếc anh: “Anh có thể bắt nạt Tiểu Vân.”

“Anh đâu nữa” Mục Hàn giọng tình cảm

Nhắc đến Tiểu Vân, lại nhớ tới một chuyện thú vị.

Đến địa điểm tập trung mà Kha Phong thông báo, mãi vẫn không thấy Tiểu Vân đâu.

Chúng tôi đều trách Mục Hàn đã biết rõ Tiểu Vân mù đường mà vẫn không đi đón cô ấy.

Mục Hàn âm ỉ: “Tôi qua cô ấy đi họp lớp gì đấy, rồi ở lại nhà bạn luôn, nói là cách chỗ tập trung không xa, không cần đón, mà cũng không cho anh biết địa chỉ, anh chẳng có cách nào.”

Điện thoại của Tiểu Vân nhanh chóng gọi đến, quả nhiên cô ấy lạc đường, đang gọi cho Kha Phong để hỏi.

Kha Phong nhẫn nại hướng dẫn cho cô ấy, cuối cùng tức giận nói: “Sau này phải mua cho em một con chó dẫn đường chuyên dành cho người mù ấy.”

Mọi người đều cười nghiêng ngả.

Đặc biệt Tiểu Thanh, rõ ràng cô ấy đang nhìn Kha Phong với ánh mắt sùng bái vô tận.

Thị trấn cổ rất đẹp, nước chảy dưới cầu, phong cách giản dị.

Nhưng mấy năm nay ngành du lịch khai thác triệt để quá nên cả thị trấn tràn ngập không khí thương mại.

Do là cuối tuần, du khách đến chơi không ít, chỗ nào cũng chật ních người.

Tôi đã đến đây nhiều lần rồi, rất có kinh nghiệm nên đề xuất: “Chúng ta tìm một quán cơm nào đó ven hồ ăn, tiện ngắm cảnh luôn, buổi tối không chọn được chỗ đẹp đâu.”

Những người khác không có ý kiến.

Tôi không rành gọi món, nhưng đã đến đây rồi thì không có gì khác ngoài cá tươi, rau thơm và cả tôm sông nữa.

Yêu cầu của tôi không cao, hướng hồ đồ ăn lại tươi ngon hơn mấy quán cơm trong ngõ ở thành phố, thế này đã tốt lắm rồi.

Trịnh Tiểu Vân không phục: “Lần sau đến nhà em, cá ở đây mới gọi là tươi ngon.”

Mục Hàn kéo tay cô ấy: “Được, anh cũng nên đến nhà thăm nhạc phụ nhạc mẫu rồi.”

Mặt Tiểu Vân đỏ ửng.

Kha Phong cũng nói: “Vừa khéo tôi cũng đang định tìm cơ hội đưa Tiểu Thanh về ra mắt gia đình.”

Thế là Dư Tiểu Thanh cũng xấu hổ ngượng ngùng.

Tiểu Vân nói, ý cười ngập mắt: “Ông dẫn nước của Nông Phu Sơn Tuyền[1] trực tiếp thông tới nhà em, có thể nói nước tắm giặt vệ sinh ở nhà em đều dùng Nông Phu Sơn Tuyền hết.”

[1] Nông Phu Sơn Tuyền là thương hiệu nước uống nổi tiếng của Trung Quốc.

Cô nói tới mức khiến chúng tôi đều hào hứng, cùng thống nhất địa điểm du lịch lần tới sẽ là hồ Thiên Đảo.

Hứa Lăng Phi hoàn toàn chẳng ham mê gì việc ngắm cảnh, người qua kẻ lại tấp nập cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng chẳng mấy vui vẻ của nó.

Cho đến khi nhìn thấy một cửa hàng bán chim, mặt thẳng bé mới nở một nụ cười.

Nó ngắm trúng một con chim mỏ đỏ, lông cánh màu vàng, lông thân loang lổ màu xanh da trời.

Chủ cửa hàng giới thiệu: “Đây là chim tương tư.”

Hứa Lăng Phi lẳng lặng nhìn tôi, rồi lại nhìn Ân Chân.

Tôi nhếch miệng hỏi: “Bao nhiêu tiền một con?”

“Chim tương tư bán theo đôi, một con nó sẽ không sống được.”

Tôi ngẫm nghĩ thấy cũng có lý, đã tên là tương tư thì nguyên nhân có lẽ là con trống và con mái chung thủy với nhau, không thể tách rời nhau: “Vậy thì một đôi.” Tôi nói.

Hứa Lăng Phi sung sướng vỗ tay.

Tôi mua một cái lồng đơn giản, chủ cửa hàng chọn cho tôi một đôi tương tư, đồng thời còn khuyến mại một túi thức ăn cho chim.

Hứa Lăng Phi cầm chiếc lồng không chịu rời tay, suốt dọc đường chỉ nói chuyện với hai chú chim.

Dận Chân mím môi, thốt ra những lời khiến người khác giật mình: “Thì ra Hứa Lăng Phi còn nói được cả tiếng chim.”

Tất cả mọi người tắc nghẹn.

Đôi chim đỏ tôi nhìn đi nhìn lại thấy chẳng có gì khác biệt, bèn nói: “Sao em có cảm giác cả hai con này đều là trống nhỉ?”

Mục Hàn quan sát kỹ rồi khẳng định: “Đều là trống!”

Tiểu Vân cười bí hiểm: “Em cho rằng hai con này không phải trống mà cũng chẳng phải mái.”

Tiểu Thanh hòa theo: “Có lẽ cả hai con vừa là trống vừa là mái.”

Hứa Lăng Phi sắp khóc đến nơi rồi.

Dận Chân cười: “Tiểu Thanh, cô sai rồi, đây gọi là lưỡng tính.”

Tôi kinh ngạc tới mức tròng mắt muốn rớt xuống, những khái niệm về sinh học anh cũng hiểu, còn gì có thể làm khó anh đây?

Hứa Lăng Phi đến thẳng cảnh nào cũng nhất định phải đi vệ sinh. Ban đầu Mục Hàn còn đi cùng, sau khi đổi sang Kha Phong, cuối cùng công việc khổ sai này rơi xuống đầu Dận Chân.

Tứ Gia đùa rằng Hứa Lăng Phi đã dùng một cách khác để đạt đến cảnh giới cao nhất của chuyến du lịch lần này.

Tất cả mọi người đều cười nghiêng ngả.

Chặng cuối cùng trong chuyến du lịch đến Chu Gia Giác là cầu phóng sinh.

Dưới cầu có rất nhiều người không biết là thôn dân hay ngư dân tay cầm từng túi cá nhỏ chào bán: “Hai đồng một túi, phóng sinh những chú cá này là có lòng tốt, sẽ được báo đáp.”

Thực ra bên dưới đều đã giăng lưới, chỉ cần chúng tôi mua cá phóng sinh, chẳng bao lâu chúng sẽ lại bị lưới kéo lên.

Tôi tiết lộ với những người khác như thế, họ đều lần lượt bày tỏ rằng mình không muốn làm chuyện ngu ngốc.

Dận Chân thoáng suy nghĩ, rồi dạo quanh một vòng mua hết số cá đang được bán.

Những người bán cá vui tới mức không khép được miệng.

Mục Hàn chăm chú nhìn tôi. “Dận Chân đang làm gì thế không biết?”

Tôi biết chuyện tuyệt đối không đơn giản như những gì tôi đang nhìn thấy.

“Mọi người mau đến giúp tôi đi!” Khóe miệng Dận Chân cong lên cười, anh vừa cầm mười mấy túi cá, vừa móc tiền ra trả nên chân tay luống cuống.

Mục Hàn lẩm bẩm: “Anh chỉ nổi hứng vớ vẩn!”

Tôi nói: “Anh ấy có ý của mình”, rồi lon ton chạy tới giúp anh.

Dận Chân trả tiền xong, cầm túi đi.

Những người bán cá gọi: “Này, anh đi đâu đấy?”

Dận Chân quay đầu lại hỏi: “Tôi đã trả tiền chưa?”

“Trả rồi.”

“Vậy thì được rồi.” Dận Chân nói. “Các anh cần gì quan tâm tôi mang chúng đi đâu.”

“Nhưng đây là cá phóng sinh.” Những người bán cá hoang mang.

Dận Chân toét miệng cười: “Tôi mang chúng đi phóng sinh.”

Những người bán cá chẳng biết nói gì hơn.

Tôi cười. Anh chàng này đúng là rất trẻ con.

Trên đường về, chúng tôi tìm một con sông nhỏ rồi thả hết cá xuống.

Có thể chúng vẫn không sao thoát được số mệnh bị bắt của mình. Nhưng ít nhất thì cũng tránh được một thời gian.

Hứa Lăng Phi mệt tới mức ngáp hết cái này đến cái khác mà vẫn không chịu đặt lòng chim xuống.

Kha Phong thấy chúng tôi ngủ gà ngủ gật, bèn mở nhạc cho sôi động.

Vừa mở lên đã nghe thấy tiếng quỷ khóc sói gào trong bài Thập thỏ, đột nhiên cơn buồn ngủ bay biến.

Tôi dụi dụi mắt: “Quá bạo lực!”

Kha Phong cười khà khà: “Anh chính là muốn có hiệu quả ấy.”

Hứa Lăng Phi điềm nhiên nói: “Đôi chim nhỏ của cháu ngủ rồi, chú có thể vặn nhỏ âm lượng không?”

Kha Phong lập tức tắt luôn.

Trịnh Tiểu Vân sung sướng cười tới mức gập cả người.

Đáng đời, cả ngày mang cô ấy ra làm trò đùa, kể độc mồm độc miệng như Kha Phong cuối cùng cũng “chết” trong tay Hứa Lăng Phi.

Thế nào là vui quá hóa buồn? Chính là khi về đến nhà, tôi phát hiện ra di động trong túi xách đã không cánh mà bay.

Sau khi “thăm hỏi” tổ tông mười tám đời của tên trộm, tôi đành phải đi mua một cái khác.

Để phòng lại bị trộm mất, tôi còn mua một cái khóa dây rất đẹp đeo ở cổ.

Mấy ngày sau, giáo sư Mục thông báo cho tôi biết tất cả đã được sắp xếp ổn thỏa.

Lễ cưới của Niên phu nhân sắp diễn ra, chúng tôi không có thời gian để đợi nữa, kế hoạch bắt đầu được tiến hành vào tối nay.

Tôi thức tới mười hai giờ đêm rồi gọi điện cho Niên phu nhân.

Dận Chân ngồi cạnh cổ vũ: “Đừng căng thẳng!”

Tôi nói như sắp khóc: “Mẹ, hỏng rồi, bố bị tai nạn rồi.”

“Cái gì?” Niên phu nhân rõ ràng bị tôi lôi ra khỏi giấc mộng đẹp, thần trí vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

“Bố bị tai nạn, đang cấp cứu trong bệnh viện HS, mẹ đến nhanh lên!” Tôi nói xong liền cúp máy, thở phào.

Rõ ràng biết là giả, nhưng khi nói những lời này, trái tim tôi vẫn không tránh khỏi loạn nhịp.

Dận Chân nắm chặt tay tôi: “Lát nữa đừng để lộ ra sự điềm tĩnh trước mặt bác gái đấy.”

Tôi gật gật đầu. Những gì mà tôi phải làm không nhiều, chỉ cần gọi xong cuộc điện thoại này và lát nữa rơi vài giọt nước mắt là được, vai chính ngoài Mục Hàn còn có giáo sư Mục.

Mục Hàn phải đóng một vai rất quan trọng, đó là đứng trước cửa phòng phẫu thuật phóng đại tình hình nguy kịch của bố, khiến mẹ hoảng hốt tới mức mất phương hướng. Đến khi bố được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, đầu băng bó và ống dẫn cắm khắp người, giới hạn chịu đựng của mẹ đã hoàn toàn vượt ngưỡng.

Tôi bất an đi đi lại lại, thỉnh thoảng còn hỏi Mục Hàn: “Sao mẹ vẫn chưa đến?”

“Em đừng đi đi lại lại nữa, anh hoa hết cả mắt rồi. Yên tâm, mẹ nhất định sẽ đến.”

“Nếu mẹ không đến thì phải làm thế nào?” Đây chính là điều khiến tôi lo lắng nhất, bà không đến hoặc bà đến cùng bác Thẩm, giáo sư Mục chắc chắn sẽ rất sốc.

Mục Hàn nghiêm sắc mặt: “Em phải tin vào tình cảm của mẹ dành cho bố.”

Đối với việc trùng phùng của bố và mẹ, Mục Hàn có niềm tin hơn tôi.

Có lẽ do tôi nghĩ ngợi nhiều quá, Mục Hàn nói tôi chỉ lo vớ lo vẩn, tôi cũng hy vọng sự lo lắng của mình là thừa.

Thang máy “đình” một tiếng, chúng tôi vội vàng nhìn ra, Niên phu nhân chân đi dép lê, chỉ khoác một chiếc áo ngoài bộ đồ ngủ, đầu bù tóc rối, hình tượng vô cùng không đẹp mắt.

Tôi suýt nữa thì cười ngất.

Dận Chân véo vào tay tôi một cái.

Tôi cụp mắt xuống, cố gắng hòa vào bầu không khí đau buồn.

Niên phu nhân loạng choạng đi đến, túm lấy cổ tay tôi: “Bố con sao rồi?”

Tôi nhìn Mục Hàn như cầu cứu.

Anh hiểu ý, đỡ lấy hai vai Niên phu nhân: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng quá, bố còn đang làm phẫu thuật” Anh ngừng lại, rồi đột ngột chuyển hướng: “Đã vào ba tiếng rồi, còn chưa ra.”

Niên phu nhân khuyu chân, suýt nữa thì ngã.

Tôi thầm thở dài, chúng tôi lừa mẹ thế này, hình như không được tử tế cho lắm.

Mục Hàn cúi đầu, khi ngẩng lên, bộ dạng nghiêm túc, mi mắt sươn ướt: “Mẹ, bệnh viện nói tình hình không được lạc quan lắm, mẹ phải chuẩn bị sẵn tâm lý.” Anh trai tôi không làm diễn viên thì thật đáng tiếc, anh tuyệt đối là ứng viên sáng giá cho giải Oscar.

“Cái gì mà chuẩn bị tâm lý?” Niên phu nhân hoang mang.

Tôi không dám ngẩng đầu lên, khả năng diễn của tôi không bì được với Mục Hàn, nếu bị bóc mẽ sẽ hỏng việc lớn.

“Có thể là không thể xuống khỏi bàn phẫu thuật, cũng có thể là phẫu thuật xong không tỉnh lại nữa, hoặc là tỉnh lại nhưng bị mất hết trí nhớ.” Mục Hàn cúi đầu khẽ nói, quay người lại với mẹ, vai rung rung.

Nghe thấy câu đầu tiên, tim tôi đã rung lên, còn oán trách Mục Hàn nói quá độc, nghe đến câu cuối cùng, tôi lại thấy chắc anh xem phim Hàn Quốc nhiều quá.

Niên phu nhân không biết sự thật, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, ngón tay run rẩy, dường như bị rút hết sức lực trong người.

Nếu như mẹ sớm tỉnh ngộ thừa nhận tình cảm dành cho bố thì chúng tôi có đến mức phải diễn vở kịch này không? Giờ mẹ đau lòng như thế, một khi chân tướng bại lộ, người có tính cách hung hăng như bà không biết sẽ phát tác thế nào!

Tôi bắt giắc rùng mình.

Mặt Dận Chân bình thản, anh chậm rãi nói: “Bác gái, người tốt trời phù hộ, bác trai sẽ không sao đâu!”

Mục Hàn lại nói: “Tai họa lưu ngàn năm, bố tốt như thế mà, con sợ...”

Bọn họ kể tung người hứng, sắc mặt Niên phu nhân càng lúc càng khó coi, hơi thở không ổn định, tôi chỉ sợ mẹ ngất xỉu.

Đèn đỏ trước cửa phòng phẫu thuật tắt.

Chúng tôi chen lên, đợi phán quyết cuối cùng.

Lòng bàn tay tôi rịn mồ hôi, tôi biết rõ chỉ là đang diễn kịch mà còn thế này, không biết tâm trạng của mẹ còn căng thẳng tới mức nào nữa.

Chú Hoàng chậm chậm bước ra, bỏ khẩu trang xuống: “Ca phẫu thuật rất thành công. Nhưng...” Chú đột nhiên ngừng lại, tim của mọi người có mặt đều vọt lên tận cổ. “Nhưng lão Mục còn chưa qua được thời kỳ nguy hiểm, nếu trong vòng hai mươi tư giờ mà không tỉnh lại thì tình hình cũng khó dự đoán.”

Khoanh mắt Niên phu nhân long lanh nước, phải cố gắng để nước mắt không chảy xuống.

Chú Hoàng khẽ thở dài: “Người nhà nên ở bên ông ấy, nói chuyện nhiều, sự kích thích của thế giới bên ngoài sẽ có tác dụng đánh thức ý thức của ông ấy.”

“Cảm ơn chú!” Niên phu nhân bắt tay bác sĩ Hoàng.

Khi giáo sư Mục bị đẩy ra, tôi giật mình thẳng thốt.

Rõ ràng hình tượng của quái vật khoa học.

Hai mắt ông nhắm chặt, nằm im bất động, chúng tôi nói gì ông cũng không phản ứng.

Đây mới gọi là siêu sao!

Mũi tôi cay cay, hai hàng nước mắt chảy xuống.

Khả năng diễn xuất của tôi cũng không tồi.

Dận Chân ôm lấy tôi, khẽ vỗ vào lưng tôi, hơi thở nóng ấm của anh phủ vào tai tôi.

Anh thừa cơ lợi dụng tôi, tôi nghiêng rằng, sẽ có lúc tôi tính sổ với anh.

“Các con về trước đi, mẹ ở đây với bố con là được rồi.” Niên phu nhân điềm đạm nói, ánh mắt thương yêu lướt qua trán giáo sư Mục. Bao nhiêu năm rồi, bà chưa từng nhìn ông dịu dàng một lần nào. Không biết giáo sư Mục lúc này nằm kia có cảm nhận gì không.

“Mẹ, con ở lại với mẹ.” Tôi nói.

Mục Hàn nháy mắt với tôi, ý nói tôi lắm chuyện.

Tôi cũng không chịu yếu thế hất hàm với anh, thế này gọi là lấy tiến làm lùi.

Niên phu nhân lắc đầu, cười nhạt: “Mẹ có rất nhiều chuyện muốn nói với bố con, bố mẹ đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, giờ không thể bỏ lỡ dù chỉ là một khắc.”

Tôi rất muốn bác Thẩm có thể nghe được những lời này, vợ chồng người ta ân ái, ông đừng tưởng có thể chia cắt.

“Vậy bọn con về trước, nếu có việc gì, bác cứ gọi điện cho con.” Ân Chân khẽ nói.

Niên phu nhân hoảng loạn gật đầu.

Tôi còn định nói thêm vài câu thì bị Dận Chân và Mục Hàn hợp lực đẩy ra khỏi cửa.

Mục Hàn lườm tôi: “Em ở lại không chừng lại hỏng việc!”

Tôi không phục: “Em làm sao, dựa vào cái gì mà anh bảo em làm hỏng việc?”

“Em dám nói em không thương mẹ không, em dám đảm bảo em ở lại sẽ không khiến mọi việc bại lộ không?” Giọng Mục Hàn đánh lại.

Tôi trầm mặc hồi lâu: “Diễn tới mức này rồi còn không được sao, mẹ cũng đã nói thế rồi, nếu là trước kia, còn lâu mẹ mới chịu.”

Mục Hàn nghiêm túc nói: “Vẫn chưa được, tính mẹ rất nóng, một khi bị bại lộ, chắc chắn mẹ sẽ bỏ đi ngay và không bao giờ tha thứ cho bố. Chỉ cần đợi tới ngày mai tinh thần mẹ sáng suốt hơn, những lời nói ân tình cũng đã nói đủ, kéo theo nhiều hồi ức tốt đẹp quay về, lúc ấy mẹ sẽ hiểu việc họ chia tay hoàn toàn không phải lỗi của bố.”

“Anh, anh đúng là chuyên gia tình cảm.” Tôi nửa đùa nửa thật trêu.

“Sau này em gặp phải vấn đề về tình cảm có thể nhờ anh tư vấn, anh chỉ thu nửa tiền thôi.” Mục Hàn cười hơi khoa trương.

Dận Chân cười nhẹ: “Cô ấy không cần đâu.” Vô tình nhưng rất kiên định, anh tặng cho tôi lời hứa hẹn chân thành nhất.

Mất mồi đi, tôi vội cụp mắt, khẽ cười.

Không hiểu giáo sư Mục đã làm thế nào để thuyết phục Niên phu nhân, tóm lại sáng hôm sau khi chúng tôi đến bệnh viện, trời quang mây tạnh.

Giáo sư Mục ngồi ở đầu giường đi giày, tôi huých huých cánh tay ông: “Bố, tối qua không xảy ra chuyện gì chứ?”

Ông cười.

Niên phu nhân nghiêm mặt hỏi: “Chủ ý này rốt cuộc là ai đưa ra?”

Thế là Mục Hàn nhìn tôi, tôi nhìn Dận Chân, Dận Chân nhìn giáo sư Mục.

Ánh mắt Niên phu nhân long sông sọc, mẹ lại sắp nổi cơn tam bành rồi!

Giáo sư Mục bình tĩnh nói: “Đã thống nhất sẽ không truy cứu chuyện này rồi mà.”

Niên phu nhân đột nhiên cười xòa.

Khóe miệng tôi nhếch lên cười, xem ra cuối cùng bố tôi đã tìm được cách đối phó với mẹ rồi.

Thời gian đôi oan gia này bỏ lỡ đúng là khá nhiều, nhưng rồi vẫn quay về bên nhau, còn hơn là lỡ dở cả một đời.

Tôi cố ý gây sự: “Mẹ, chỗ thiếp cưới mẹ giao cho con, con mang đến đây.”

Niên phu nhân cong môi, cười rất quỷ dị: “Vốn là không có hôn lễ nào cả!”

Chúng tôi đều ngẩn người.

“Thẩm Bách Vũ đúng là có cầu hôn mẹ, nhưng mẹ đã từ chối rồi. mẹ nói với ông ấy rằng trong lòng mẹ vẫn còn hình bóng của bố con.” Bà mỉm cười. “Đây chẳng qua là một vở kịch ông ấy phối hợp với mẹ để diễn thôi.”

Chúng tôi quay sang nhìn nhau, không biết phải nói gì.

Thì ra mẹ mới là “đại Boss”, chúng tôi đều bị bà quay.

13. Chương 13: Em Đồng Ý

Một hôm, nhân lúc Dận Chân không có ở nhà tôi tiến hành tổng vệ sinh toàn bộ căn hộ.

Tôi sắp xếp căn phòng nhỏ hiện giờ thành một phòng đọc, cách bố trí theo đúng những gì tôi thấy trong giấc mơ mấy hôm trước.

Cuối cùng tôi cũng đã nhìn rõ mặt người đàn ông trong giấc mơ bấy lâu nay của mình.

Trong mơ, tôi và anh ngồi trong thư phòng, anh đọc sách, tôi thêu thùa, thỉnh thoảng lại quay sang nói với nhau vài câu, chúng tôi tâm đầu ý hợp, anh mới nói một câu tôi đã hiểu ngay câu tiếp theo anh định nói cái gì. Anh khen tôi thông minh, tôi lại tán dương anh có cách kiến giải độc đáo.

Đôi khi anh thổi sáo tôi gảy đàn, cao hứng lên còn đứng dậy múa.

Thỉnh thoảng chúng tôi chơi cờ vây, đôi lúc lại đối ẩm.

Anh chăm chú nhìn vào mắt tôi, khiến tôi hồn xiêu phách lạc. Tôi nhàn nhã đáp trả ánh mắt si tình ấy.

Cũng có thể là do kiếp trước còn vấn vương nên chúng tôi mới có duyên phận kiếp này.

Cuối cùng tôi treo bức tranh đã được đóng khung lên tường, vừa làm xong mọi việc, Dận Chân đã về đến nhà.

Tôi cười tươi ra đón anh: “Nhắm mắt lại đã!”

Anh cup mắt cười: “Lại giở trò gì thế?” Nói thì nói vậy nhưng anh vẫn làm theo lời tôi.

Tôi kéo tay anh vào phòng đọc mà mình đã hao tâm tốn sức để trang trí cả ngày, cười: “Giờ anh có thể mở mắt ra được rồi.”

Chính vào khoảnh khắc anh mở mắt ra đó, tôi đã nhìn thấy ánh sáng rực rỡ lóe lên trong mắt anh.

Anh đột nhiên mở trừng hai mắt, dường như không thể tưởng tượng nổi.

“Anh thích không?” Tôi nóng vội muốn nhận lời khen của anh, vất vả cả ngày trời, giờ cả lưng cả eo tôi đều đau nhức.

Dận Chân nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng: “Tiểu Đinh!”

“Dạ?” Mặt tôi cọ cọ vào trước ngực anh, hít hà mùi thơm trên cơ thể anh.

Anh dịu dàng: “Giống hệt với thư phòng trong phủ của anh, sao em lại biết?”

“Em nằm mơ thấy.” Tôi cười tươi khác thường.

Anh bẹo mũi tôi: “Lại nói linh tinh rồi.”

Bình thường tôi hay trêu anh, chẳng trách giờ sỏi mòn tới, thợ săn lại không tin. Tôi cuống lên: “Thật mà!”, rồi ríu rít gờ tay thề.

Anh cầm lấy tay tôi, không kìm được khẽ mỉm cười.

“Dận Chân, có lẽ là kiếp trước, em đã từng gặp anh.” Tôi lẩm bẩm.

“Ừm, phải.”

Tôi tiếp: “Em mới là người phụ nữ anh yêu nhất.”

“Không phải yêu nhất.” Anh toét miệng cười.

Nụ cười trên môi tôi lập tức đông cứng lại.

“Là duy nhất!” Dận Chân cười dịu dàng.

Tôi gục vào lòng anh khóc như đứt từng khúc ruột. E rằng đây là lời tỏ tình cảm động nhất mà tôi từng được nghe.

“Em khóc gì chứ?” Dận Chân cười lặng lẽ.

“Em vui quá!” Anh đã gieo câu nói đó vào lòng tôi.

Anh dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt của tôi.

Tôi ngược đôi mắt mịt mờ nước lên, nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt anh sâu hút không thấy đáy.

“Dận Chân!” Tôi khẽ gọi.

Anh dùng nụ hôn để đáp trả.

Cả người tôi run lên như chạm phải dòng điện.

Đôi môi mềm mại dịu dàng của anh từng chút từng chút một trượt xuống, hôn lấy môi tôi miên man, cấp bách và điên cuồng.

Tôi lại khao khát nhiều hơn, hôn phách như bay mất.

Nhưng vào giây phút đó anh lại buông tôi ra, ngâm một bài thơ để trêu tôi. Đây chính là muốn nói: lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có học. Tôi thầm than. Nhưng không chịu lép vế, buột miệng cợt đùa: “Em là cày đồng anh là ban trưa.”[1]

[1] Thực ra đây là câu đầu trong bài Cổ phong 2 của nhà thơ Lý Thân (Cày đồng đang buổi ban trưa) nhưng đã bị biến tấu thành cày đồng ban trưa với nghĩa trai gái làm “chuyện ấy” vào ban ngày.

Dận Chân chau mày: “Nghĩa là gì?”

Tôi không chịu nói, cười hi hi định lờ cho xong.

Không nhận được câu trả lời từ tôi, anh tự có cách tìm hiểu.

Khi anh ngẩng đầu lên khỏi máy vi tính, mặt cau mày có lao về phía tôi, tôi biết mình sắp gặp hạn.

Hôm nay Đinh Nhất Nhị đưa Hứa Lăng Phi đến nhà làm khách, tiện thể cảm ơn chúng tôi đã chăm sóc nó trong lúc chị ấy bận.

Chị ấy tay cầm một làn hoa quả, tôi đón lấy: “Đến chơi là được rồi, không cần khách sáo!”

Đinh Nhất Nhị điềm tĩnh nói: “Chị không khách sáo với cô, vì vậy cái này không phải cho cô đâu.”

Tôi: “...”

“Lát nữa chị tới nhà cô giáo chủ nhiệm của Hứa Lăng Phi, nghe nói cô ấy bị ốm, mấy hôm rồi không đến trường.”

“Không phải là cô Tăng đó chứ?” Tôi lẩm bẩm.

“Đúng thế, em quen à?” Đinh Nhất Nhị hỏi.

Tôi cười khan: “Lúc đi đón Hứa Lăng Phi có gặp mấy lần.” Chuyện lần trước tôi không kể lại cho chị ấy nghe, cô Tăng không phải bị Dận Chân dọa cho phát bệnh đấy chứ?

Hứa Lăng Phi tham quan phòng sách và bức họa treo trên tường xong, nó chỉ vào ấn Phá Thần Cư Sĩ nói: “Chị Tiểu Đinh, cô Tăng cũng là Tứ Gia Đẳng.”

Tôi có chút bất ngờ: “Sao em biết?”

“Có lần em đi ngang qua văn phòng nghe thấy cô ấy nói chuyện với các thầy cô giáo khác như thế.”

Tôi thoáng ngẩn người nhưng cũng nhanh chóng có chủ ý, liền gói ghém tất cả những cuốn tiểu thuyết liên quan tới Tứ Gia, xuyên không về triều Thanh lại: “Lát nữa đưa cái này cho cô giáo em, bệnh của cô ấy sẽ khỏi nhanh thôi.”

Hứa Lăng Phi không hiểu lắm, nhưng vẫn làm theo lời tôi.

Đinh Nhất Nhị lại cười tít cả mắt.

Uống xong một bình trà, họ bèn đứng dậy cáo từ.

Dận Chân đứng đó, ánh mắt đăm đăm khiến tôi sờn hết gai ốc.

Tôi ngược mắt nhìn anh băn khoăn: “Làm gì thế?”

Ánh mắt anh dí dỏm: “Sao anh cứ có cảm giác em gói ghém anh mang tặng cho người khác thế!”

“Những thứ đó đều không phải là anh.” Tôi mỉm cười đáp trả.

Anh bình thản nhìn tôi.

Tôi nhào vào lòng anh, cười: “Anh không phải nhân vật lịch sử, cũng không phải là nhân vật chỉ có trong tiểu thuyết, anh sống động ngay trước mắt em, chỉ ở bên em, ở trong tim em thôi.”

Dận Chân nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, nhả ra hai chữ: “Rùng rợn!” Rồi anh cười rất tươi: “Nhưng, anh thích thế.”

Giây phút đó, trái tim tôi thoáng kích động, sự ấm áp tràn vào trong tim.

Hôm nay là sinh nhật của Trịnh Tiểu Vân, Mục Hàn đã đặt mấy bàn ở nhà hàng Hòa Bình để chúc mừng cô ấy.

Vốn tôi có thể đến sớm nhưng chẳng hiểu tại sao trước khi hết giờ làm, Tiêu tổng lại triệu tập cuộc họp dành cho cấp lãnh đạo chủ quản, chủ yếu là muốn biết kế hoạch mở rộng thị trường cho quý tới. Lúc này tôi bỗng dưng chán ghét cái chức phó giám đốc của mình.

Tôi chỉ có thể gọi điện cho Dận Chân, bảo anh đến nhà hàng trước, họp xong tôi sẽ tới ngay.

Quách Thần Thần nói rất hăng say, tay chân khua khoắng, còn tôi lại lơ mơ buồn ngủ.

Tôi vẫn cho rằng thành tích phải do làm mà có chứ không thể chỉ nói mà có được. Có thời gian phát biểu diễn giảng thì thà dành thời gian ấy đi gặp gỡ tiếp xúc khách hàng còn hơn.

Mãi mới chờ được đến lúc bài phát biểu mang tính tổng kết của Tiêu tổng kết thúc, khi tôi đến nhà hàng cũng đã gần bảy giờ.

Điều khiến tôi càng không vui là có một cô gái tóc dài ngang vai đang ngồi cạnh Dận Chân, hai người bọn họ nói cười vui vẻ.

Tôi không nổi trận tam bành ngay tại trận, phải giữ thể diện cho Tiểu Vân và Mục Hàn.

Nhưng sắc mặt của tôi rất khó coi, tôi ngồi đối diện họ, nghiêng răng, vốn đang đói cồn cào, giờ lại chẳng thiết ăn gì.

Cuối cùng Dận Chân cũng nhìn thấy tôi, vẫy vẫy tay: “Tiểu Đinh, lại đây!”

Cô gái đó coi như không nghe thấy và cũng không đứng dậy nhường chỗ.

Vẫn là Tiểu Thanh đang ngồi bên kia Dận Chân thấy tình hình không ổn, vội vàng dịch ra, cố gắng nhét thêm một chiếc ghế vào giữa, cười cười: “Chị Đinh, ngồi bên này!”

Tôi đặt mông ngồi xuống, sát khí đằng đằng nhìn người con gái đó. Ánh mắt tôi giống như cây súng máy, liên tiếp nhả đạn vào người cô ta.

Dận Chân đẩy một đĩa đầy thức ăn tới trước mặt tôi, quan tâm nói: “Phần em đây, mau ăn đi!”

Lúc này tâm trạng tôi mới khá hơn một chút, gắp một miếng thịt bỏ vào miệng chậm chậm nhai.

Mỗi lần Dận Chân ngả người sang nói chuyện với tôi, thiếu phụ đó lập tức xen vào, Dận Chân vì lịch sự nên phải đáp lời. Tôi tức tới thất điên bát đảo, ném đĩa xuống bàn, không ăn nữa.

Dận Chân ôn hòa hỏi: “Không hợp khẩu vị sao?”

Tôi liếc xéo anh một cái: “Tức no rồi.”

Ánh mắt Dận Chân ngập ý cười, hiểu ý vỗ vỗ đầu tôi.

Nhân lúc cô gái kia vào nhà vệ sinh, tôi bèn bá chiếm chiếc ghế của cô ta, đồng thời đem bát dưa và túi xách của cô ta bỏ ra xa.

Tiểu Thanh lấy tay che miệng cười: “Chị Đinh nổi cơn tam bành cũng rất có khí thế!”

Dận Chân cười rạng rỡ: “Cô ấy là lão hổ.”

Đừng tưởng tôi không biết, ẩn ý đằng sau câu nói đó của anh là: Tôi là hổ cái.

Tôi “hừ” một tiếng, không thêm đôi co với anh vội.

Dận Chân lại cười rất tự nhiên.

Sau khi cô gái kia quay lại, vẻ mặt rõ ràng là không vui, nhưng cô ta có thể làm gì tôi?

Tôi ăn hết đồ ăn trong đĩa, hình như còn chưa thấy đủ. Tôi đã nhắc Mục Hàn từ trước rồi, nhà hàng Hòa Bình vừa đắt mà ăn lại không no được, nhưng anh ấy thích ra vẻ, thích thể hiện, tôi chẳng còn cách nào khác.

Đề phòng người phụ nữ kia lại chiếm địa bàn của mình, tôi uống đầy một bụng nước, bụng dưới tức anh ách, nhưng phải nhịn, kiên quyết không vào nhà vệ sinh.

Cho đến khi bữa tiệc kết thúc, về tới nhà, tôi lao ngay vào nhà vệ sinh, sung sướng giải quyết nhu cầu sinh lý, xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Dận Chân nhìn tôi như chế giễu.

“Cười gì mà cười?” Tôi bối rối.

Anh cười nói: “Thực ra đây là đàn ông.”

Tôi sững lại.

Anh nghiêm túc nói: “Em không thấy cổ họng anh ta có yết hầu à?”

Tôi chỉ mãi dùng ánh mắt để truy sát hấn, làm gì có thời gian mà nhìn ngó chỗ khác, bình giấm này thật uống phí rồi!

Anh thấy mặt tôi lúc đỏ lúc trắng, tâm trạng rất vui, khoe miệng cong lên thành một hình vòng cung hoàn mỹ.

Tôi kiên quyết không thừa nhận sai lầm, ngoan cố cãi: “Chính vì là đàn ông em mới lo.”

Dận Chân nghiêng răng.

Tôi cười rạng rỡ: “Sợ anh lại đối với hấn như Dận Tự.”

Thật bất ngờ, anh không giận mà còn bật cười, nhướn ột bên lông mày: “Nói lại lần nữa thử xem!”

Tôi không dám nhắc lại.

Anh ép sát tôi: “Sao không nói nữa?” Lời của anh dịu dàng, hơi thở phảng phất bên tai tôi.

Tôi lắp bắp xin tha.

Vẫn không tránh khỏi bị anh ấn xuống sô pha giày vò một trận.

Lại qua vài ngày nữa, khi tôi và Dận Chân tới miếu Thành Hoàng chơi thì nhận được tin nhắn của Hoài Ngọc: “Trắc nghiệm: Bạn có dám nói với người thứ tư trong danh bạ điện thoại của mình rằng bạn yêu người đó không?”

Tôi lật tìm danh bạ, vị trí thứ tư trong danh bạ là Mục Hàn, tôi thấy chẳng có gì là áp lực cả, lập tức gửi tin nhắn cho ông anh trai: “Anh, em yêu anh!”

Di động của Dận Chân “đình đoong” hai tiếng. Sau khi anh đọc xong, thần sắc phức tạp, hình như có chút lo lắng.

Tôi liếc anh, anh rất tự giác đưa di động cho tôi, tôi ghé nhìn, là Thôi Thập Nguyên gửi tin nhắn tới: “Tôi yêu anh.”

Tôi thổ huyết tươi ngay tại trận, vội vàng kể lại với anh về trò chơi này, đồng thời cười nhìn anh đầy ẩn ý: “Vị trí thứ tư trong danh bạ của anh là ai?”

“Để anh xem trước đã.” Dận Chân nói, quay đi không chịu cho tôi xem.

“Rốt cuộc là ai?” Tôi truy hỏi.

Lúc này anh mới bữu môi: “Là Hứa Lăng Phi.”

Tôi rất muốn được nhìn thấy phản ứng của Hứa Lăng Phi sau khi đọc tin nhắn thổ lộ của Dận Chân, nhưng tôi biết việc này cũng không có gì là quá ghê gớm, đang suy nghĩ xem làm thế nào để lén lấy được điện thoại của Dận Chân gửi một tin nhắn thì Mục Hàn gọi điện đến. “Tiểu Dĩnh, em bị trúng gió à?”

“Đùa thôi mà!” Tôi cười.

Mục Hàn tức tới: “Tiểu Vân hiểu lầm anh vượt tường, suýt nữa thì giận anh.”

“Không hiện tên em sao?”

“Cô ấy tưởng anh dùng tên em để đặt cho số của người khác.” Mục Hàn lẩm bẩm.

Tôi không thể kìm được phá lên cười: “Nhân phẩm anh xấu xa, liên quan gì đến em.”

Mục Hàn còn định giao biện, đột nhiên tôi hét lên: “Trời ơi, chết rồi, di động của em bị lấy rồi!”

Dận Chân nhìn tôi kỳ quái: “Chẳng phải em đang nghe điện thoại sao?”

Tôi á khẩu.

Vì chiếc điện thoại trước đó bị lấy cắp nên mỗi khi ra ngoài, theo thói quen tôi thường sờ sờ lên cái dây đeo điện thoại trên cổ, vừa rồi không sờ thấy, nên tôi mới ngốc ngếch thế.

Tôi thấp thỏm nhìn xung quanh rồi cười hi hi.

Giọng Dận Chân chậm rãi truyền tới: “Nếu không phải anh quen em lâu như thế, anh sẽ cho rằng đầu óc em có vấn đề.”

Tôi: “...”

Việc này tôi không sao giấu được, bị Mục Hàn cười giễu rất nhiều lần.

Niên phu nhân và giáo sư Mục vốn không định bày tiệc rượu, chỉ lặng lẽ đi đăng ký kết hôn thôi, nhưng tôi và Mục Hàn không đồng ý.

“Từ nay tuổi rồi còn làm rùm beng lên làm gì?” Niên phu nhân nói.

Tôi cười: “Mẹ, mẹ chưa già, con còn muốn nhìn mẹ mặc váy cưới cơ!”

Mục Hàn cũng xen vào: “Bố mặc vest sẽ rất phong độ.”

“Mời khách là cần thiết, còn phải mời chú Hoàng đến, chú ấy có thể coi là ông mai.” Tôi vui vẻ nói, cười đầy ẩn ý.

Giáo sư Mục đỏ mặt rồi.

Mục Hàn tiếp chiêu ngay: “Con đề nghị mời thêm bác Thẩm đến nữa, bác ấy là đạo diễn đoạt giải Oscar.”

Niên phu nhân đỏ mặt rồi.

“Hai đứa này có thôi đi không.” Bố mẹ tôi đồng thanh.

Tôi và Mục Hàn rất ăn ý: “Haizz, giờ vợ chồng đồng lòng, biển Đông cũng cạn.”

Hai anh em tôi mỗi người bị một cái cốc rỗ đau.

Mặc dù giáo sư Mục và Niên phu nhân không muốn lắm nhưng do mọi người kiên trì thuyết phục, hôn lễ vẫn được tổ chức.

Trong các bộ phim nước ngoài, khi trai tài gái sắc kết hôn, phía sau họ bao giờ cũng có một đôi tiên đồng ngọc nữ đáng yêu, nhưng tin rằng mọi người chưa ai từng nhìn thấy hoa đồng gần ba mươi tuổi đầu bao giờ.

Đây là điều kiện của Niên phu nhân, chỉ cần tôi và Mục Hàn chịu làm hoa đồng thì bà đồng ý cử hành hôn lễ.

Hai vợ chồng già nhưng tâm hồn vẫn trẻ thơ khiến chúng tôi vui vẻ vô cùng.

Chẳng còn cách nào, hai anh em tôi đành chấp nhận thử thách.

Thế là trong hôn lễ, ngoài giáo sư Mục ple cà vạt giày da đính đặc và Niên phu nhân thân khoác một bộ áo cưới trắng muốt ra, còn có một nam một nữ tuổi cao chót vót cầm đuôi váy và bó hoa cưới giúp mẹ. Đây cũng có thể coi là một cảnh tượng đẹp đẽ.

Giáo sư Mục cười tới mức không khép được miệng, dung mạo nho nhã anh tuấn, đến nếp nhăn trên trán cũng bớt đi được vài phần.

Niên phu nhân càng không phải nói, vốn đã xinh đẹp nữ tính chết người, trang điểm vào, tròn mắt của quan khách như sắp rớt hết cả xuống sàn.

Tôi chỉ nghe thấy bác Thẩm lẩm bẩm: “Nhẽ ra tôi phải cố gắng hơn nữa, không nên dễ dàng từ bỏ như thế.”

Tôi cười toét miệng, cơ bụng co rút.

Thẩm Trạch đến muộn. Đi một mình, không mang theo cô bạn gái nào.

Tôi sắp xếp chỗ ngồi cho anh ta, không quên trêu một câu: “Thẩm công tử tu tâm dưỡng tính rồi à?”

Anh ta nhìn tôi đắm đuối, như cười như không: “Chuyện em hứa với anh, chưa quên chứ?”

Tôi cười mỉm: “Đương nhiên chưa quên!”

“Anh ta đâu? Để anh gặp nào, nếu anh không hài lòng thì sẽ tiếp tục tham gia cạnh tranh.” Đôi mắt đào hoa của Thẩm Trạch cong lên, tràn ngập ý cười.

“Anh đợi đây, tôi đi gọi anh ấy.”

Tôi tìm thấy Dận Chân trong phòng nghỉ, hôm nay anh phụ trách việc tiếp khách, nên rất bận rộn.

“Đưa anh đi gặp một người.” Tôi nói.

“Ai?”

“Người đã từng khiến anh nổi cơn ghen.”

Dận Chân nhướn mày, cười nhẹ như gió: “Vây đi thôi!”

“Đợi đã!” Tôi cười tươi như hoa. “Cà vạt lệch rồi.”

Tôi cởi cà vạt ra, nhón chân thắt lại cho anh. Tôi áp sát rất gần anh, có thể ngửi thấy cả hơi thở. Thấy môi anh hơi hé ra, không kìm được hôn vào đấy một cái.

Dận Chân nâng cằm tôi lên, áp môi xuống, quần quýt triền miên, đầy quyến luyến.

Vốn là tôi định “lợi dụng” anh một tí, đến cuối cùng lại diễn tiến thành một nụ hôn sâu. Hôn xong, cả hai chúng tôi đều thở gấp.

“Xem ra anh thật sự không còn cơ hội nữa rồi!” Giọng Thẩm Trạch uể oải vang lên từ phía sau. Tôi quay đầu, thấy anh ta lười biếng dựa vào khung cửa, dường như đã đứng nhìn từ rất lâu rồi.

“Thẩm công tử, phi lễ vật thi[2] anh có hiểu không hả?” Tôi cười tự nhiên, nói.

[2] Câu nói của Khổng Tử, có nghĩa là: không nhìn điều sai.

“Haizz, là hai người quá tập trung thôi!” Khóe môi Thẩm Trạch cong lên cười.

“Giới thiệu với anh, Ân Chân.” Tôi nói. “Thẩm Trạch.”

“Ngưỡng mộ đã lâu!”

“Vinh hạnh!”

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi thế thôi mà sao tôi nghe như bão tố sắp nổi lên.

Thẩm Trạch cười nhạt dần: “Chúng ta ra ngoài đánh một trận trước, xem anh có khả năng bảo vệ Tiểu Dĩnh không?”

“Hân hạnh phục vụ!” Nụ cười trên môi Dận Chân vẫn nguyên vẹn.

“Này, này, hai người đều là những người đàn ông có học, hiện đại, động mồm không động tay chân.” Tôi lo lắng, bên ngoài khách khứa còn đang ăn uống, nếu phá hỏng hôn lễ thì tôi chắc chắn không sống nổi.

Thẩm Trạch cười gian tà: “Anh kiếm tiền không nhiều bằng tôi, không mua được nhà, chẳng mua nổi xe, dựa vào cái gì để mang lại cho Tiểu Dĩnh một cuộc sống sung túc đầy đủ?”

Dận Chân điềm đạm mực thước: “Đây là việc sớm hay muộn mà thôi, tôi chỉ là bước chậm hơn anh.”

Thẩm Trạch nói câu đó, tôi rất lo Dận Chân sẽ tự ti, cũng may anh không như thế.

“Anh không đẹp trai bằng tôi.” Thẩm Trạch ngẫm nghĩ nửa ngày trời mới thốt ra được một câu.

Dận Chân cười phá lên: “Sẽ có người thích anh.”

Thẩm Trạch sờ đầu, thất bại trở về, trước khi đi còn nói với tôi một câu: “Anh đâu không nổi anh ta.”

Dận Chân cười, điềm đạm nói: “Thực ra có một câu anh ngại không muốn đả kích anh ta.”

Tôi tò mò: “Là câu gì?”

Khóe miệng anh cong lên cười: “Anh kiếm được một vạn thì đều đưa cả cho em, còn anh ta có kiếm một vạn sẽ phải chia cho tới mấy người phụ nữ.”

Tôi cười thích thú. Tứ Gia quả nhiên không phải người dễ chơi.

Cuối tuần tôi đã hẹn với Niên phu nhân đi dạo phố và làm tóc với bà. Vậy mà chỉ một cuộc điện thoại của Mục Hàn vào thứ Sáu đã làm đảo lộn mọi kế hoạch.

Anh hẹn tôi và Dận Chân hôm sau tới trường đưa Từ Kính cưới ngựa.

Đầu tôi lướt qua hình ảnh anh tuấn của Dận Chân khi ngồi trên mình ngựa, không sao chống đỡ nổi sự mê hoặc ấy. Lập tức vỗ bàn quyết định việc này, đành tạm gác mẹ sang một bên vậy.

Thứ Bảy chúng tôi dậy rất sớm, thay bộ đồ thể thao tình nhân tối qua vừa mua.

Vẫn là xe do Kha Phong mượn, thai phụ Hoài Ngọc lại một lần nữa bị bỏ rơi.

Trường đua Từ Kính rộng 150 mẫu, là trường đua tiêu chuẩn, nghe nói có tất cả 51 con ngựa lông đỏ của nước Anh, do trường đua Hồng Kông gửi tặng.

Lần đầu tiên tôi đến một nơi như thế này nên thấy hào hứng vô cùng.

Trường đua có huấn luyện viên chuyên môn, chúng tôi khéo léo từ chối.

Kha Phong và Mục Hàn tự xưng là cao thủ, dạy học sinh chỉ là chuyện nhỏ.

Tôi có Dận Chân bên cạnh là thầy giáo giỏi nhất rồi, đâu cần đến người khác nữa.

Mục Hàn chọn cho Tiểu Vân một con ngựa, cười nói: “Tính tình dịu dàng, em cười rất hợp.”

Tiểu Vân cười vui vẻ, dưới sự hướng dẫn của Mục Hàn cô ấy trèo lên lưng ngựa, sau đó Mục Hàn dắt ngựa bước thông thả.

Kha Phong phóng khoáng hơn, nhảy lên ngựa, rồi kéo Tiểu Thanh lên theo, hai người cười chung một con, dần dần khuất khỏi tầm mắt chúng tôi.

Dận Chân chọn đi chọn lại trong tàu ngựa, không ngừng lắc đầu.

Tôi hỏi: “Sao thế?”

“Ngựa ở đây vừa gầy vừa nhỏ, mà cũng già hết cả rồi.” Anh thở dài.

Tôi không phải là người trong ngành, nên nhìn cũng chẳng có gì khác biệt. Đối với tôi mà nói, con ngựa nào cũng cao to đẹp mã cả.

“Cách phân biệt tuổi ngựa có rất nhiều, đơn giản nhất là kiểm tra răng.” Dận Chân nói như giảng giải: “Còn nữa!” Anh nói tiếp, chỉ vào một con trong số đó. “Những con ngựa có tình trạng các khớp sừng thể kia, mất lồi ra, theo anh thấy, tuổi nó có lẽ phải trên mười lăm rồi.”

“Mười lăm tuổi chẳng phải vẫn đang ở tuổi thanh thiếu niên sao?” Tôi băn khoăn hỏi.

Dận Chân phì cười, dùng bàn tay vừa vuốt lưng ngựa vuốt tóc tôi, tôi vội vàng nhảy tránh.

“Người và ngựa không giống nhau, chỉ mười mấy tuổi là chúng bước vào độ tuổi lão hóa rồi, bình thường chỉ sống được hai mấy tuổi thôi.” Mặt anh rạng rỡ.

Tôi gật gật đầu.

Hàng lông mày của Dận Chân khê chau lại: “Con ngựa này thường xuyên khuyu quỳ, phần lưng cũng nặng, chắc tuổi không ít đâu.”

“Vậy anh chọn con nào anh thấy vừa mắt nhất ấy, anh xem bọn Mục Hàn đều đã chạy một vòng rồi.” Tôi hơi sốt ruột.

Khó khăn lắm Dận Chân mới chọn được một con ngựa, bờm rủ, sắc lông sáng: “Cười đại đi vậy!”

Tôi bĩu môi: “Thật kén chọn!”

Con ngựa đem hí lên một tràng, nhanh chóng sải bước, mỗi thớ thịt trên người đều rất chắc, tràn đầy sức mạnh, tôi có thể tưởng tượng ra cảnh nó lao vút trên thảo nguyên bao la, bốn chân không chạm đất, bất giác cảm thán: “Cảnh này khiến em nhớ đến thơ của Đường Ngạn khiêm: “Mây tím lướt bay, tuần mã không dừng. Lao quan ngọc lâu kim các, chỉ nghe tiếng hoa rơi.”

Dận Chân phì cười: “Nó còn kém xa.”

Tôi không phục: “Anh nhìn tư thế nhanh nhẹn của nó xem, thông dong phóng khoáng, kém chỗ nào.”

Con ngựa đen như nghe hiểu lời tôi, ra sức cọ cọ vào người tôi.

“Chỉ để nhìn chứ không phải để dùng!” Dận Chân thần nhiên nói. “Chúng đã quen với cuộc sống nhàn nhã, nên không nhanh nhẹn, sao có thể đem ra so sánh với ngựa chiến trên thảo nguyên Mông Cổ.”

Đột nhiên tôi xịu mặt, giọng ảm ức: “Xem ra anh rất hoài niệm quãng thời gian đó.”

Anh không nhận ra sự khác thường của tôi, toét miệng, cười rất vui: “Mỗi lần theo vua cha tuần hành tái ngoại là lúc anh thấy vui vẻ thả lỏng nhất.”

Tôi buồn bã không nói gì.

“Buổi tối trên thảo nguyên rất đẹp, không khí trong lành. Thỉnh thoảng anh còn nằm trên cỏ, ngắm bầu trời đầy sao, rộng mênh mông, cảm giác mình chỉ là hạt cát bé nhỏ.”

Tôi cắn môi, tâm trạng hỗn loạn khó nói. Ba trăm năm trước anh là một hoàng tử vô cùng tôn quý, còn bây giờ, anh và tôi đều là người bình thường như nhau. Không có đãi ngộ đặc biệt, còn bị người ta lườm nguýt, cũng buồn phiền vì phải đi xe bus, xuống tàu điện ngầm hay gọi taxi. Sau sáu giờ tối bánh bao trong siêu thị giảm giá 20%, anh cũng học cách tính toán chi li. Không chỉ thế, tôi còn sợ đến một ngày nào đó anh sẽ mệt mỏi với tất cả, chán nản trước cuộc sống chung đạm bạc với tôi.

“Này, hai người đến trường đua không cười ngựa mà tâm sự à?” Giọng Mục Hàn cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi cup mắt: “Dận Chân, đưa em đi cười ngựa.”

Anh đáp lại một tiếng.

Tâm trạng tôi không vui, dù Mục Hàn tìm mọi cách để trêu đùa tôi, tôi vẫn không sao cười được.

Dận Chân sờ trán tôi, lo lắng hỏi: “Em không khỏe à?”

“Không có.” Tôi nhặt nhẹo đáp.

Mục Hàn vò vò đầu: “Tiểu Dĩnh, đột nhiên em không cãi cọ với anh nữa, anh rất không quen.”

Tôi gần như cười khở: “Thế sao?”

“Có gì đó không ổn!” Mục Hàn phán.

Ánh mắt Dận Chân chất chứa những tia nhìn dịu dàng, anh nâng cằm tôi lên, ép tôi nhìn thẳng vào mắt anh.

Tôi đành đón lấy ánh mắt anh: “Dận Chân, khi anh ở bên em, anh có vui không?”

“Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?”

Tôi cố chấp: “Em muốn biết.”

Anh ngược mắt: “Rất thoải mái, rất dễ chịu.”

“Vậy anh thích cuộc sống bình thường như hiện giờ, hay là những ngày phải sống trong tháp thỏm lo âu, đầy tính toán mưu đồ?” Tôi cũng không biết tại sao, câu nói không qua kiểm duyệt của đại não đó lại vọt ra ngoài.

“Tiểu Dĩnh!” Cuối cùng Dận Chân cũng nhìn tôi chăm chăm, đôi mắt sâu hút thoáng hiện lên thần sắc phức tạp: “Rốt cuộc em định nói gì?”

Tôi chỉ là sợ hãi, chỉ là không chắc chắn, chỉ là sợ đo được mất. Tôi cup mắt: “Em buồn, anh đừng để ý.”

Dận Chân đặt tay lên vai tôi, ánh mắt lóe lên những tia nhìn dịu dàng: “Anh nói rồi, em đừng nghĩ linh tinh.”

Tôi im lặng. Tôi cũng biết tôi không nên nghĩ ngợi linh tinh, nhưng con người dù sao cũng rất ích kỷ, tôi không thể làm được cái việc nhìn anh rời đi mà không gờ tay nín kéo.

“Tiểu Dĩnh!” Dận Chân hôn nhẹ lên môi tôi: “Anh vốn không tìm được cách quay về, em có gì phải lo lắng chứ?” Anh ôm chặt tôi vào lòng, bàn tay to lớn giữ chặt lấy tôi, cho tôi một lời hứa kiên định.

Trái tim mềm yếu của tôi lại bị công kích, tôi giống như một chú mèo cọ cọ vào người anh, vòng tay ôm chặt lấy eo anh.

Anh dịu dàng vò vò tóc tôi, đôi môi nóng ấm đặt lên trán tôi.

Có thể có được chân tình của anh, tôi còn gì không thỏa mãn nữa. Chỉ có điều, có một câu hỏi mà tôi không dám hỏi: Nếu tìm được cách quay về anh sẽ lựa chọn thế nào?

Tôi không dám hỏi và không dám nghĩ đến.

Còn có một sự thực mà tôi cố ý lơ đi, nếu Dận Chân ở lại đây, vậy Tứ A Ca và Hoàng đế Ung Chính trong lịch sử thì sao, lịch sử liệu có vì chuyện này mà thay đổi, tôi không thể nào biết được.

Tối hôm sau, trên đường vội vội vàng vàng từ công ty đến cửa hàng hoa, tôi gặp phải một việc vô cùng kỳ dị.

Hễ đi được vài bước là có một người, một tiểu cô nương rất trẻ, hoặc một người tuổi trung niên trầm tĩnh, hoặc một cậu bé ngây thơ lễ phép, hoặc một bà cụ ăn mặc giản dị... tặng cho tôi một bông hồng đỏ. Tất cả bọn họ đều nói một câu không đầu không cuối: “Nhận lời anh ấy đi!”

Tôi chẳng hiểu gì cả.

Suốt dọc đường về, trước sau phải có hơn một trăm người, cũng có nghĩa là tôi nhận đủ hơn một trăm bông hồng. Tôi ôm bó hoa trong lòng, khá nặng.

“Làm trò gì thế?” Tôi khẽ nói.

Dân Chân đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, trong tay cũng cầm một bông hồng giống những người kia: “Đây là bông hồng thứ một trăm linh tám, anh muốn đích thân tặng em.”

Tôi cười ngất. “Anh làm gì thế này.” Lãng mạn ghê.

“Tiểu Đinh, lấy anh nhé!” Giọng anh nhẹ nhàng rất nghiêm túc.

Mắt tôi đột nhiên ướt nhoe, nghẹn ngào không thốt lên lời.

Anh ảo não: “Em không phải muốn anh quỳ xuống cầu hôn đấy chứ.”

Tôi vui mừng rơi lệ: “Chiều này ai dạy anh thế?”

Dân Chân len lén liếc tôi, khẽ nói: “Hứa Lăng Phi dạy, nó nói là năm xưa bố nó đã cầu hôn mẹ nó như thế.”

Anh gãi đầu: “Xem ra không có tác dụng rồi!”

“Sao lại không có tác dụng?” Tôi nhận bông hồng trong tay anh: “Em đồng ý!”

Dân Chân ôm chầm lấy tôi, rất lâu không chịu bỏ ra.

Tôi khá bất ngờ, tim đập mạnh.

Đột nhiên tôi rất muốn khóc.

Lúc này dường như thời gian đang ngừng lại, cho dù rất nhiều năm về sau nhớ lại, tôi cũng sẽ mỉm cười, hạnh phúc tràn đầy.

14. Chương 14: Biết Rồi

Tôi tưởng rằng đây là bước ngoặt trong cuộc đời tôi, là khởi đầu của hạnh phúc.

Nhưng trên thực tế lại không như thế.

Ông trời luôn thích đùa giỡn bạn.

Dù bạn có đồng ý hay không.

Lễ cưới được ấn định vào cuối năm, tôi đã bắt đầu tưởng tượng và thầm mong đợi.

Tôi nhờ người quen tìm ột tiệm chụp ảnh cưới rất nổi tiếng trên đường Hoài Hải, buổi chiều tranh thủ thời gian bàn với họ.

Sau khi mọi việc đã sắp xếp xong xuôi, tôi vội vội vàng vàng về nhà.

Từ một con hẻm nhỏ bên cạnh, một vị đạo sĩ đi lướt qua tôi, trông rất quen.

Tôi không quay đầu lại, nhưng ông ấy lại gọi với theo từ phía sau: “Cô nương, xin dừng bước!”

Hình như xung quanh chỉ có mình tôi, có lẽ là gọi tôi nhỉ? Tôi quay người, chỉ chỉ vào mũi mình: “Ông gọi tôi?”

“Đúng thế, cô nương không nhận ra tôi sao?”

Tôi ngưng ngưng đáp: “Trông rất quen, nhưng tôi không nhớ ra là đã gặp ở đâu.”

Lão đạo sĩ vuốt vuốt râu, dáng vẻ đường hoàng đạo mạo: “Cô nương quý nhân mau quên thật.”

Ông ấy nhắc: “Một năm trước, chính ở chỗ này.”

Tôi lập tức nhớ ra, một năm trước tôi đã gặp được Dận Chân ở đây. Cũng là nhờ phúc của vị đạo sĩ, ông ấy nói rằng người đầu tiên mà tôi gặp sẽ là quý nhân của tôi, có thể giúp tôi hóa giải kiếp nạn. Khi đó tôi đâu ngờ quý nhân ấy lại chính là người yêu mình.

“Nhớ ra rồi chứ?” Ông mỉm cười.

Tôi gật gật đầu.

“Thấy cô nương mặt mũi hồng hào, ấn đường phát sáng, hình như có hỷ sự?”

Tôi đỏ mặt, lão đạo sĩ này cũng có thể coi là ông mai của tôi và Dận Chân, mười tám cái đuôi lợn[1] để tạ ơn mai mối không thể thiếu.

[1] Người Thượng Hải thích ăn đuôi lợn, nếu mai mối thành công, sẽ được tạ ơn bằng mười tám chiếc đuôi lợn.

“Ha ha, một năm rồi, những gì phải trả cũng đã trả xong, đến lúc để cậu ấy về thôi.” Vị đạo sĩ nói vu vơ.

Tim tôi thót lại: “Ông có ý gì?”

“Trong lòng cô nương thực ra rất hiểu những lời tôi vừa nói.”

Tim tôi vô cớ đập thành thịch: “Tôi không hiểu!”

“Nếu đã vậy, tôi sẽ nói thật với cô.” Ông ta liếc nhìn tôi một cái. “Cô và người cô đang thương yêu không thuộc thời đại này, vì kiếp trước cậu ta nợ cô quá nhiều nên kiếp này mới đến để trả.”

Tôi cắn môi, không nói gì.

Lão đạo sĩ thở dài xong nói tiếp: “Tất cả đều là do số phận sắp đặt. Số mệnh của cô vốn đã kết thúc năm cô hai mươi sáu tuổi, bởi vì cô vô tình mở được cánh cửa thời gian, nên cậu ấy mới xuyên không tới nơi này, giúp cô ngăn chặn kiếp nạn năm đó, sau này cô sẽ bình an vô sự, bình an tới già.”

Tôi bất giác cười tự hào: “Tôi vô đức vô tài, sao có thể mở được cánh cửa thời gian.”

“Cô đã đào một nắm đất ở Thái Lăng mang về, còn nhớ không?” Ông ta khẽ chau mày.

“Đúng là có chuyện đó.” Tôi tập trung tinh thần. “Nhưng đâu chỉ có mình tôi đào đất.”

“Nhưng cậu ấy lại chỉ nợ một mình cô mà thôi.” Vị đạo sĩ vẻ mặt nghiêm nghị.

Tôi chớp chớp mắt, di chuyển ánh mắt. “Nếu đã khó tránh khỏi cảnh biệt ly, đời này sao còn tương hội.”

Ông ta nhướn mày: “Nhân kiếp trước, quả kiếp này.”

Trong lòng tôi rối bời.

“Cô nương, nghĩ kỹ đi rồi đưa cậu ấy tới gặp tôi.” Lão đạo sĩ trầm giọng. “Hai người còn hai tháng nữa.”

Tôi cắn chặt môi dưới khiến đầu răng hẳn rõ.

Lão đạo sĩ quay người bỏ đi.

“Đợi đã!” Tôi gọi giật ông ta lại. “Nếu tôi không cho anh ấy đi thì có hậu quả gì không?”

“Quãng lịch sử đó cô rõ hơn tôi.” Hình như ông ta đang cười nhưng ánh mắt thì lại tĩnh lặng. “Lịch sử không thể thay đổi, cho dù cô không muốn, cậu ta vẫn phải trở về thế giới của mình. Có thể biến mất không một lời từ biệt, đây không còn là phạm vi tôi có thể khống chế nữa rồi.”

Tâm trạng tôi càng thêm nặng nề.

“Cô sẽ buồn bã một thời gian thôi, khi cậu ấy đi rồi, quãng ký ức về cậu ấy trong đầu cô sẽ bị xóa sạch.”

Cho dù chỉ là một giấc mơ, khi tỉnh lại cũng sẽ buồn bã như vừa mất mát thứ gì, hướng hồ đây lại là một người đang sống ngay trước mặt bạn. Tôi có thể chấp nhận việc đưa Dận Chân quay trở lại thời đại của mình, nhưng không thể chịu được việc ký ức bị xóa.

“Tôi chỉ có một yêu cầu, tôi phải giữ lại đoạn ký ức này.” Tôi phải nhớ thật rõ ràng, tôi đã từng có những thời gian thật đẹp, là khoảng thời gian có Dận Chân ở bên.

Lão đạo sĩ quan sát tôi, giọng nặng nề: “Như thế chỉ khiến cô thêm đau khổ, hà tất làm vậy?”

Có thể kiếp này tôi sẽ chỉ sống trong hồi ức, nhưng đây là cách duy nhất để bảo lưu tình cảm của tôi: “Đây là việc của tôi, không cần ông lo!” Tôi thực sự không khách sáo nữa.

Ông ta thở dài, cất bước đi xa dần.

Nước mắt đã phải nín nhịn rất lâu, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Vừa vào nhà tôi liền ôm chặt Dận Chân, nước mắt tuôn như suối.

Anh luống cuống lau nước mắt cho tôi: “Tiểu Dĩnh, em sao thế?”

Tôi càng khóc nhiều hơn, không làm sao ngăn lại được.

Anh kiên nhẫn dỗ dành: “Đừng khóc, nói anh nghe, đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi ra sức lắc đầu, dù thế nào cũng không chịu nói.

Dận Chân sờ trán tôi: “Tiểu Dĩnh, em còn không tin anh à?”

“Em tin anh! Em tin anh!” Tôi nói liên tiếp.

“Tiểu Dĩnh!” Anh vẫn gọi tên tôi.

“Dận Chân!” Tôi khe khẽ đáp lại.

Tôi điên cuồng hôn lên môi anh, sự níu kéo đầy tuyệt vọng.

Cuộc đời sẽ có một lần, vì ai đó quên đi bản thân mình.

Cả đời sẽ có một lần, mãnh liệt yêu, không màng tất cả.

Sau đó, lãng quên.

Tôi và Dận Chân còn hai tháng nữa, tôi phải trân trọng khoảng thời gian này, tránh phải nuối tiếc về sau.

Tôi không nói với bất kỳ ai, đầu tiên lặng lẽ trả khách sạn, sau đó đến công ty xin nghỉ phép, bây giờ mỗi giây phút tôi đều không muốn rời khỏi Dận Chân.

Tiêu tổng nhìn giấy xin nghỉ phép, nghi hoặc hỏi: “Hai tháng, tại sao lâu như thế?”

Tôi cười hi hi: “Đi du lịch ạ.”

“Ra nước ngoài cũng không lâu như thế, cho cô nghỉ một tuần, không nhiều hơn.” Tiêu tổng nghiêm túc kết luận.

Tôi nhướn mày: “Vậy tôi xin nghỉ việc luôn.”

Tiêu tổng chau mày, quan tâm hỏi: “Niên Dĩnh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, tôi muốn nghỉ ngơi một thời gian.” Về mặt tôi thoải mái. “Tiêu tổng, tôi không làm khó anh, nếu không cho nghỉ phép thì cho tôi nghỉ việc đi.”

Anh ta suy nghĩ hồi lâu: “Thế này vậy, cô vào công ty ba năm tính cho cô ba mươi ngày phép, cộng thêm mười ngày nghỉ cưới cho cô tạm ứng dùng trước, tổng cộng là bốn mươi ngày, thế nào?”

Tôi ngang tàng: “Nếu không thể dùng trước cả thời gian nghỉ sinh, thì tính cho tôi phép của hai năm sau vào.”

“Cô...” Tiêu tổng chỉ tôi.

Tôi bắt cần nhún vai.

Anh ta liếc xéo tôi, cuối cùng bắt lực thở dài: “Được rồi, tôi đồng ý!”

Tôi cười, dùng khẩu hình nói: “Cảm ơn!”

Nghe xong kế hoạch của tôi, Ân Chân nhìn tôi lạ lẫm: “Đi du lịch? Em có thời gian?”

Mấy hôm trước, khi nói tới tuần trăng mật, tôi còn đắn đo suy nghĩ, bởi vì không thể yên tâm về những hợp đồng mà tôi đang quản lý. Mắt tôi thoáng hiện lên ánh cười yếu ớt: “Cái này anh không cần lo, em xin nghỉ phép xong rồi.”

Dận Chân ôm eo tôi: “Sao đột nhiên lại thay đổi thế?”

Tôi cong môi: “Chúng ta còn chưa yêu đương, anh đã lấy em rồi, thế thì dễ dàng cho anh quá!”

Đáy mắt Dận Chân ngập ý cười: “Vậy em muốn anh làm thế nào?”

“Anh phải cùng em có một tình yêu thật đẹp trước đã.” Tôi cười khẽ.

Anh bối rối: “Anh sợ không làm được.”

“Em dạy anh!” Tôi cười tít mắt. “Chẳng phải anh còn có Google sao?”

Anh lập tức đứng dậy mở máy tính, tôi cười: “Quay lại đây.”

Dận Chân hoang mang quay lại nhìn tôi.

Tôi trêu anh: “Cùng em làm những việc mà các đôi tình nhân thường làm là được.”

Anh băn khoăn, cúi đầu xuống hôn tôi, một nụ hôn dài khiến tôi đắm đuối.

Hơi thở hỗn loạn, tôi nói không rõ ràng: “Em không nói tới việc này.”

Anh trêu: “Đây cũng là việc mà các đôi tình nhân thường làm.”

Tôi: “...”

Rút cuộc là ai dạy anh, còn thử nghiệm nữa?

Dận Chân vò vò mái tóc rối bù của tôi: “Vậy em đã nghĩ ra sẽ đi đâu chưa?”

Tôi không cần suy nghĩ: “Bắc Kinh.”

Mắt anh sáng lấp lánh, đôi lông mày đẹp nhướn lên.

Mặc dù anh chưa bao giờ nhắc đến nhưng tôi biết anh rất muốn quay về để xem, ba trăm năm rồi, Tử Cấm Thành và Phủ Ung Chính sau bao thăng trầm và thay đổi.

Anh mím chặt môi: “Tiểu Dĩnh!”

Tôi ngăn anh lại: “Em không nghĩ linh tinh, em muốn đi và muốn đi cùng anh.”

“Tiểu Dĩnh, không cần việc gì cũng phải nghĩ cho anh, anh đâu phải không đi không được.” Anh kiên định. “Rất nhiều việc đã qua anh không muốn nhớ lại, giờ anh chỉ cần ở bên em, tốt với em, anh đã thấy rất thỏa mãn rồi.”

Tôi lại muốn khóc. Tôi chỉ muốn lưu giữ thật nhiều kỷ niệm đẹp với anh, đây là bằng chứng tình yêu của chúng tôi.

Anh đi lần này không uống phí, mà tình yêu tôi dành cho anh cũng không uống phí.

Tôi mỉm cười: “Coi như đi trăng mật trước, được không?”

Anh nói: “Cũng không nhất định phải chọn nơi đó.”

Tôi cười, tôi hiểu rằng anh vẫn chưa thể từ bỏ được. Tôi nghịch nghịch cúc áo sơ mi của anh, nhanh như cắt hôn lên má anh một cái: “Anh quên rồi, kiếp trước, đây có thể đã là nhà của em.”

“Vớ vẩn!” Anh cười, nụ hôn đáp trả nồng nhiệt nóng bỏng.

Chúng tôi đi bằng tàu hỏa và sẽ về bằng máy bay, như thế Dận Chân có thể được trải nghiệm qua cảm giác của cả hai loại phương tiện giao thông này.

Còn mấy tháng nữa mới tới Tết, nhưng trên ga tàu đã đông đúc lắm rồi, người người chen chúc xô lấn.

Tôi mua vé đi buổi tối, sáng sớm hôm sau sẽ tới ga tàu của Bắc Kinh. Dận Chân và tôi mỗi người kéo một valy, dáng điệu thong thả tự tại.

Chúng tôi rất may mắn, trong khoang nằm thường có hai giường tầng, nhưng tầng trên mãi không có người lên, điều đó có nghĩa là tôi và anh được ở riêng một khoang.

Tôi nằm trên giường, lòng nặng nề.

Ban ngày tôi phải cố tươi cười vui vẻ trước mặt Dận Chân, chỉ có buổi tối mới có thể cởi bỏ lớp mặt nạ nguy trang của mình. Mấy ngày rồi tôi chưa có một giấc ngủ trọn vẹn, hễ nằm xuống ngủ là gặp ác mộng, không còn những cảnh tượng dịu dàng êm đềm như trong các giấc mơ trước nữa, chỉ có cảnh từ biệt của Dận Chân và tôi.

Dận Chân rất nhạy cảm, tôi không dám khóc trước mặt anh, chỉ có thể để mặc nước mắt lặng lẽ rơi, bị thương tới tận xương tủy, đau không thể nói bằng lời.

Không nhớ ai đó đã từng nói rằng: Gặp gỡ giây lát, nhưng nhớ cả đời. Dận Chân, em không hối hận vì đã quen, đã yêu anh. Cho dù chúng ta chỉ ở bên nhau một năm ngắn ngủi, cũng đủ để em hồi ức một đời.

“Tiểu Dĩnh, em ngủ chưa?” Dận Chân đột nhiên hỏi.

Tôi vội vàng lau nước mắt, điều chỉnh lại tâm trạng, cố gắng đè nén sự ghen ngào trong giọng nói: “Chưa.” Dận Chân thoáng lay động, ôm tôi vào lòng: “Tiểu Dĩnh, em có chuyện giấu anh.”

Đôi mắt anh vốn sâu thẳm như màn đêm, lúc này lại vô cùng nhanh nhẹn.

Tôi lắc đầu.

“Vậy em khóc chuyện gì?”

“Cát bay vào mắt.” Lời nói dối này đến bản thân tôi cũng thấy khó thuyết phục.

Dận Chân buồn buồn: “Trước kia em không dễ khóc, bây giờ thì...” Anh dừng lại.

Nước mắt tôi khóc trong mấy ngày nay, cộng lại còn nhiều hơn nước mắt của hai mươi mấy năm qua.

Tôi đã hiểu ra, tình yêu của tôi và anh, là một cuộc gặp gỡ không có kết thúc.

Khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải là sự sống và cái chết, mà chính là tôi phải đứng nhìn anh rời bỏ tôi mà đi, không thể níu kéo được.

Lực bất tòng tâm, một câu nói khiến người ta quá đau đớn.

Dận Chân cau chặt chân mày, mím chặt môi suy nghĩ hồi lâu: “Em ở bên anh có phải cảm thấy không vui không?”

Tôi ngẩng phắt đầu lên.

“Em thích anh chỉ là sự sùng bái dành cho thần tượng.” Anh cố nén giọng xuống, buồn bã. “Dù sao cũng là tình yêu giữa nam và nữ, từ trước tới nay anh khiến em phải ầm ức rồi.”

Tôi khỏ sở: “Dận Chân, dù thế nào đi nữa anh cũng không được nghi ngờ tấm chân tình của em.”

Đúng thế, tôi đã yêu anh từ lâu. Ngay từ khi thân phận của anh còn chưa rõ ràng tôi đã động lòng với anh rồi, sau đó anh mới từ từ bước vào trái tim tôi, cho đến khi khảm khắc vào con người tôi.

Tôi lẩm bẩm: “Dận Chân, ngay từ khi em chưa biết thân phận thật của anh, em đã quyết định trao trái tim mình cho anh rồi, anh nên tin tưởng em, càng không nên nghi ngờ sức hấp dẫn của mình.”

Anh ôm chặt lấy tôi, ánh mắt bình thản thoáng hiện lên những nét sợ hãi, anh lần tìm môi tôi, hôn ngấu nghiến. Anh cũng giống như tôi, lo sợ được mất, sợ sẽ mất đối phương.

Anh quán quýt triển miên trên môi tôi, tôi bám chặt vào vai anh. “Tiểu Dĩnh, đừng rời xa anh!” Anh thì thầm.

Mắt tôi đỏ gay, nước mắt không kìm được trào xuống.

Bây giờ thì không thể giấu diếm được nữa.

Tôi nói từng từ từng chữ một: “Dận Chân, không phải em muốn rời xa anh, mà anh phải quay về thế giới của mình.”

“Em đang nói gì?” Dận Chân phản ứng giống hệt tôi, khê sững lại.

Tôi kể lại cho anh những lời của vị đạo sĩ, cùng việc tôi đào đất ở Thái Lăng mang về.

Anh lẩm bẩm mấy lần, rồi nói ngắn gọn: “Nếu anh từ bỏ cơ hội quay về thì sao?”

“Không ích gì!” Tôi nhớ khi tôi nói những lời này tâm trạng vô cùng bình tĩnh. “Anh vẫn sẽ biến mất, em thậm chí còn không biết bao giờ anh sẽ biến mất nữa cơ.”

Ánh mắt anh lộ vẻ kinh hoàng: “Vì vậy em mới xin nghỉ phép, để cùng anh sống trọn vẹn hai tháng cuối cùng, đúng không?”

“Không phải!” Tôi cắn môi. “Là anh cùng em.”

Vì việc phân ly sắp xảy ra nên tôi mới cố gắng níu kéo từng giây từng phút.

“Tiểu Dĩnh!” Dận Chân mắt ngấn lệ. “Tại sao em không nói với anh sớm hơn?”

Cho dù tôi có nói với anh sớm hơn thì cũng không cách nào để thay đổi sự thật, vì vậy tôi thà một mình chịu đau còn hơn.

Mắt anh cũng đỏ vì khóc, nắm chặt hai tay tôi, cơ thể khẽ run rẩy, cố gắng áp chế. Đột nhiên anh dùng sức ôm chặt lấy tôi, mặt áp vào mặt tôi, không nói gì. Tôi cảm nhận được dòng nước ấm áp nơi má mình.

Đàn ông không phải không thể khóc, mà là vì sự đau thương chưa tới mức phải khóc. Họ chỉ giống như những con thú nhỏ, cô độc ngồi trong một góc để gặm nhấm vết thương của mình.

Tôi chưa bao giờ nghĩ nước mắt của đàn ông lại khiến trái tim mình rung động như thế.

Nước mắt của anh khiến nơi mềm yếu nhất trái tim tôi như rách toạc, xót xa như bị xát muối.

“Dận Chân!” Tôi khó khăn cất tiếng gọi. “Anh còn nhớ lần đầu tiên khi mình gặp nhau em đã nói với anh những gì không. Em nói: Tứ Gia lòng ôm thiên hạ, ý chí quật cường kiên định, chàng sẽ không vì tình cảm nam nữ mà từ bỏ tham vọng của mình. Em vẫn luôn nghĩ như thế. Em mạnh mẽ hơn nhiều so với tưởng tượng của anh, vì vậy anh không cần phải lo cho em, một mình em vẫn có thể sống tốt.”

Anh trầm mặc.

Tôi dụ dằng si mê nhìn anh.

“Khi anh cố gắng tìm cách quay về, lại chẳng có cách nào, khi anh đã quyết tâm sẽ ở bên em mãi mãi thì lại bị ép quay về.” Khóe miệng anh nhếch lên cười chua xót.

Tôi vẫn còn đang băn khoăn lựa chọn từ ngữ thì môi anh lại tìm đến.

Môi lưỡi quần quýt, triền miên đâm đuối như muốn nhấn chìm sự bi ai vô vọng.

Sao có thể không tuyệt vọng? Chúng tôi chỉ có thể ở bên nhau hai tháng ngắn ngủi nữa thôi.

Nếu như ngay từ đầu, tôi không gặp anh thì tôi sẽ mãi mãi không bao giờ biết được thế nào gọi là tình sâu ý nặng, khắc cốt ghi tâm.

Anh đã cho tôi được trải nghiệm những cảm giác mà tôi chưa bao giờ được biết, nụ cười và sự dịu dàng của anh chỉ dành riêng cho tôi.

Nụ cười hạnh phúc ngập tràn đó, tôi không bao giờ quên được.

Tôi đã từng nghĩ, tôi đã có cả thế giới, tôi cũng đã từng nghĩ, cả đời này tôi sẽ chỉ ở bên anh.

Khi tôi đã quen với sự có mặt của anh mỗi ngày thì anh lại phải ra đi, khiến tôi hụt hẫng.

“Dận Chân!” Tôi nhắm mắt lấy tay che mắt anh.

Ánh mắt anh chất chứa đau thương khiến tâm can tôi nhức nhối.

“Em muốn cùng anh trải qua hai tháng vui vẻ, em sẽ tặng cho anh một hồi ức vui vẻ nhất, đẹp đẽ nhất. Em ích kỷ, em hy vọng sau này mỗi khi nhớ tới em, anh sẽ đều mỉm cười, cười rạng rỡ.” Tôi muốn anh nhớ, dưới cùng một bầu trời sao của ba trăm năm sau, có một người con gái đã si tình, đã yêu anh sâu sắc như thế. Không hối hận, không oán thán.

Anh cố che giấu sự đau buồn của mình, nở một nụ cười, nhưng nụ cười đó dù đẹp tới mức nào cũng không thể làm lu mờ nỗi buồn trong mắt: “Tiểu Dĩnh!”

Tôi dùng ngón tay đặt lên môi anh. “Em cầm lên được thì đặt xuống được, anh cũng phải như thế.”

Anh hôn lướt ngón tay tôi một cái: “Anh hứa!” Ánh mắt anh sâu thẳm, dịu dàng vô cùng.

Anh có tham vọng, hoài bão lớn, mấy chuyện nữ nhi tình trường, phong cảnh diễm lệ chẳng qua là sự ám áp nhất thời mà tôi có thể cho anh, tôi biết ý chí anh không dễ dàng bị hủy hoại, chút xúc cảm si tình lúc này, rồi cũng sẽ biến mất thôi.

Tám giờ sáng hôm sau, chúng tôi đến Bắc Kinh, vừa ra khỏi ga tàu, đã hứng ngay luồng không khí lạnh thấu xương thấu thịt.

Tôi rụt cổ lại, chúng tôi không ngờ thời tiết ở Bắc Kinh lại khắc nghiệt thế này nên mặc không đủ ấm.

Dận Chân hà hơi, ra sức xoa xoa tay tôi.

Tôi trêu: “Khí hậu so với ba trăm năm trước thế nào?”

Anh cười cười, không đáp.

Chúng tôi thuê một khách sạn gần Ung Hòa Cung, đầu tiên là đi cất hành lý, rồi tìm quần áo ấm mặc vào.

Sau đó đi bộ về phía Ung Hòa Cung.

Trước kia nó có tên là Phủ Bối Lặc, sau khi Dận Chân được phong Thân vương thì đổi thành phủ Ung Thân vương. Dận Chân lên ngôi tới năm Ung Chính thứ ba đổi vương phủ thành hành cung, gọi là Ung Hòa Cung.

Tại vị tới năm thứ mười ba thì Dận Chân qua đời, sau khi qua đời linh cữu vẫn còn được đặt ở đây. Năm Càn Long thứ chín, Ung Hòa Cung bị đổi thành Miếu Lạc Ma.

Vì vua Càn Long được sinh ra ở đây, nên Ung Hòa Cung cũng được coi là nơi sinh ra hai đời hoàng đế, được vinh dự gọi là “Long Tiềm Phúc Địa” [2], lúc nào cũng khói hương nghi ngút.

[2] Nơi đất lành sinh rồng.

Dận Chân đứng trước cửa nhìn vào trong, môi mím chặt, vẻ mặt thản nhiên, không nói lời nào, không biết lúc này anh có cảm nhận gì.

Tôi kéo anh: “Đi thôi!”

Anh đứng bất động.

Cảm giác bồi hồi khi về lại cố hương tôi cũng đã từng trải qua, là xúc động, là ngóng trông.

“Vé đã mua rồi, đừng lãng phí!” Tôi cố tỏ vẻ thoải mái.

Anh cố kìm nén, nhưng vẫn không được, nghiêng răng trề trợn: “Anh vào nhà mình mà còn phải mua vé.”

Tôi nín cười tới mức bị nội thương.

Dận Chân cầm tay tôi, chậm chậm đi qua từng nhà bia.

Tôi hoảng hốt, ảnh tượng này hình như cũng đã từng xuất hiện trong giấc mơ của tôi.

Mùa xuân, vạn vật sinh sôi, tôi vui sướng chạy đuổi bắt bướm, không cẩn thận giẫm vào gấu váy ngã ra đất, anh đỡ tôi dậy, dịu dàng phủ bụi đất dính trên váy áo tôi.

Mùa hạ, anh đứng ở đình hóng mát cầm cuốn sách đọc chăm chú, tôi ngồi bên cạnh quạt cho anh. Khi anh nghỉ ngơi, tôi dùng tăm xiên những miếng dưa hấu đã được xắt nhỏ đút cho anh ăn. Khóe miệng anh cong lên một nụ cười quen thuộc, dịu dàng tình cảm vô tận.

Mùa thu, hoa quế thơm ngát, khiến trong người vô cùng dễ chịu, tôi và thị nữ chơi đá cầu, vừa khéo lúc anh đi ngang qua, quả cầu đỏ như mọc mắt rơi vào tròng đầu anh, tôi định bỏ chạy, bị anh kéo vào lòng, ánh mắt đắm đuối, chưa nói đã cười.

Mùa đông, bên ngoài tuyết rơi lất phất, tất cả đều bị bao phủ bởi một màu trắng tinh khiết, trong phòng chúng tôi kê vai sát má, tình nồng ý đậm. Lò than dù có nóng tới đâu cũng không thể sánh được hai trái tim bùng bùng trong lồng ngực tôi và anh.

Nguồn ebook: .luv-ebook

Ra khỏi Ung Hòa Cung, là đến Vĩnh Hữu Điện, thời còn là vương phủ, nơi đây từng là thư phòng và tắm điện của Dận Chân. Đối với anh mà nói, nơi này có ý nghĩa rất đặc biệt.

Dận Chân chau mày, hình như nơi này gợi cho anh rất nhiều ký ức. Anh vịn vào tường, khẽ lẩm bẩm gì đó.

Tôi nghe không rõ, bèn hỏi: “Có phải thay đổi quá nhiều không?”

“Ừm!” Anh đáp khẽ, thần sắc vô cùng phức tạp.

Tôi không phải là anh, không thể cảm nhận được sự cảm kích của anh. Tôi chỉ là khách tham quan, dù sao anh cũng đã từng có thời gian sống ở đây.

Tay tôi vòng qua ôm eo anh: “Chúng ta đi chỗ khác xem nhé!”

Anh nói: “Được!” nhưng vẫn quay đầu lưu luyến không rời xa.

Về mặt bình tĩnh của tôi không thay đổi, chỉ có điều trong lòng càng chắc chắn rằng, quyết định để anh quay trở về thế giới của anh là hoàn toàn đúng đắn.

Dòng máu chảy trong huyết mạch của anh hùng hực, ngạo nghễ, đôi môi mỏng mím chặt đầy kiêu ngạo, ở thời đại đó anh sinh ra để làm vua. Sự kiêu ngạo của anh khi ấy đã trở thành lịch sử cho hậu thế.

Nghe nói Hiếu Thánh Hoàng hậu của Ung Chính cũng chính là mẹ đẻ của Càn Long Gia - Nữ Hồ Lộc Thị rất tin vào đạo Phật. Chiêu Phật Lâu trong Ung Hòa Cung chính là Phật đường riêng của bà năm đó. Lần trước tôi và Hoài Ngọc, Tang Duyệt tới đây, Hoài Ngọc còn còn ngông nghênh không biết xấu hổ nói rằng mình chính là mẹ của Càn Long, ra ý trở về thăm lại nơi cũ, xúc động vô cùng.

Khi ấy chúng tôi cười chảy cả nước mắt.

Bây giờ dù thế nào cũng không cười nổi.

Lịch sử nhợt nhạt và đơn điệu, chỉ dùng vài lời ngắn gọn, vài con số khô khan để đánh giá cuộc đời của cả một con người.

Nếu Dận Chân chỉ là một nhân vật lịch sử không liên quan gì, tôi hoàn toàn có thể cười cười cho qua.

Đáng tiếc anh không phải vậy.

Dấu vết của lịch sử không thể bôi vẽ linh tinh, vòng xoáy của vận mệnh cũng khó lòng trốn thoát.

Dấu tích mà anh để lại trong trái tim tôi, không thể tùy tiện xóa sạch.

Khi rời khỏi Ung Hòa Cung, như lần trước tôi lại mua ình mấy chiếc bùa hộ mệnh.

Dận Chân nhếch miệng: “Dùng để làm gì?”

Tôi tiện miệng đáp: “Xin Tứ Gia phù hộ.”

Anh hắng giọng: “Anh ở bên cạnh em đương nhiên sẽ bảo vệ em.”

Tôi im lặng.

Anh đã ý thức được việc mình nói hớ, liền im bặt.

Lòng tôi đột nhiên thấy buồn khổ.

Dận Chân thoáng mím môi thiếu tự nhiên, ôm lấy vai tôi: “Tiểu Dĩnh, anh còn ở đây ngày nào, sẽ bảo vệ cho em ngày đó.”

“Đã thỏa thuận sẽ không nhắc đến những chuyện buồn nữa mà!” Tôi quay người đi, nhân lúc anh không để ý, lau vội giọt nước nơi khóe mắt.

“Anh sai rồi!” Anh kéo đầu tôi áp vào ngực anh.

Tôi khịt khịt mũi. Tôi luôn tham lam và nhớ nhung hơi ấm mà anh cho tôi.

Dù ngàn vạn lần không nở thì cũng làm được gì, kết cục đã được định sẵn, không do chúng tôi quyết định.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Hôm sau tôi và anh tới Cố Cung.

Đang là mùa vắng khách du lịch, lại không phải lễ tết ngày nghỉ nên ở đây rất vắng vẻ.

Chỉ có một đoàn làm phim đang quay một bộ phim về triều Thanh.

Nếu là trước kia, chắc chắn tôi sẽ hào hứng sung sướng, nhưng bây giờ lại chẳng có chút cảm giác nào.

Dận Chân lại đứng xem rất chăm chú, quay đầu sang nói khẽ với tôi: “Các trang sức và lễ phục của cung nhân đều phối sai rồi.”

Tôi cười: “Đừng bối lông tìm vết nữa!” Tôi cho rằng đây chỉ là chuyện nhỏ, tôi đã từng xem những bộ phim về triều Thanh vừa khoa trương vừa thiếu logic, sau khi hoàng đế băng hà, vị quan đứng đầu triều đình còn đội mũ có tua đỏ đi khắp phố phường.

Dận Chân đứng xem một lúc, rồi lắc đầu thở dài: “Không xem nữa.”

Tôi cười, anh còn kén chọn hơn tôi.

Phía tây của cửa Càn Thanh là nơi quân cơ, được Dận Chân thiết lập vào năm Ung Chính thứ bảy nhằm xử lý những báo cáo về cuộc chiến tranh ở Tây Bắc với Chuẩn Cách Nhĩ.

Vừa vào cửa đã thấy hai bên treo đôi câu đối: Duy dĩ nhất nhân trị thiên hạ, Khởi vi thiên hạ phụng nhất nhân. Ý nói rằng ta vì thiên hạ nhưng thiên hạ chưa chắc đã vì ta, thể hiện tấm lòng của đế vương.

Chính giữa treo một bức họa vẽ Ung Chính Hoàng đế.

Tôi huých Dận Chân: “Đây là anh!”

“Ồ!” Dận Chân buồn bực đến nửa ngày mới đáp lại.

Bên cạnh mọi người lần lượt quay sang nhìn chúng tôi giống như nhìn những kẻ bị thần kinh.

Tôi nghe có người còn thì thầm: “Xem nhiều tiểu thuyết xuyên không quá!”

Tôi bịt miệng khẽ cười.

Tôi đẩy Dận Chân ra đứng phía trước để so sánh, phán xét rằng năng lực của họa sư trong cung cũng chẳng ra sao. “Không giống!” Tôi nói.

Anh không khách khí: “Sau khi quay về em vẽ một bức xem.”

Tôi nghĩ một lát: “Anh soi gương rồi tự vẽ đi, em sẽ đóng khung treo lên tường.”

Anh: “...”

Dưỡng Tâm Điện từ thời Khang Hy đã là nơi chế tác đồ dùng trong cung và những món đồ ngự dụng.

Sau khi kế vị, Dận Chân cải tạo Dưỡng Tâm Điện thành tẩm cung.

Ngai vàng của hoàng đế được đặt ở giữa, bên trên treo một tấm biển “Trung Chính Nhân Hòa”. Đây là ngự bút của Ung Chính.

Tôi lại giật giật gấu áo anh, lần này tôi biết thân biết phận, chỉ nói rất khẽ: “Đây là anh viết à?”

Anh chăm chú nhìn hồi lâu, gật gật đầu: “Chữ rất đẹp!”

Tôi: “...”

Trong lục cung đông tây, có rất nhiều cung điện không mở cửa cho người ngoài vào.

Cũng may mấy cung điện chúng tôi muốn đi không bao gồm trong số đó.

Ví dụ Cung Vĩnh Hòa mà mẹ đẻ của Dận Chân là Hiếu Cung Nhân Hoàng hậu Ô Nhã Thị từng ở.

Dận Chân đứng ở cửa một lúc lâu. Ánh mắt thâm trầm, sâu không thấy đáy.

Tôi đột nhiên nghĩ ra, Vĩnh Hòa Cung và Ung Hòa Cung khi đọc lên rất giống nhau, điều này lại một lần nữa kể câu chuyện về đứa trẻ đáng thương thiếu tình yêu của người mẹ.

Cuối cùng thì Dận Chân cũng không bước chân vào Vĩnh Hòa Cung, nơi đây lưu giữ rất nhiều những ký ức có lẽ là không được vui vẻ cho lắm của anh.

Đến Dực Khôn Cung, thần sắc anh khá điềm nhiên, vẻ mặt đã dịu đi vài phần.

Dực Khôn Cung là nơi ở của mẹ nuôi anh, cũng chính là Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu Đồng Giai Thị.

Theo sử sách ghi chép, Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu coi anh như con đẻ, giữa hai người có tình cảm mẫu tử vô cùng sâu nặng.

Trong lòng Dận Chân, vị trí của người mẹ này không thấp hơn so với người mẹ đẻ chút nào.

Tôi dùng DV ghi lại từng tiếng nói từng nụ cười của anh, thậm chí cả những khi anh cau mày, hoặc cau có với tôi, tôi cũng không bỏ lỡ, tôi muốn từng cử chỉ vẻ mặt của anh đều trở thành ký ức vĩnh viễn không phai nhạt.

Và tôi sẽ mang theo những dấu ấn độc nhất vô nhị mà anh để lại cho tôi, ghi nhớ cả đời.

Buổi tối trong khách sạn, Dận Chân ôm tôi dịu dàng nói: “Mệt lắm phải không?”

Tôi lắc đầu: “Không mệt.”

Anh nghịch nghịch khuyên tai của tôi: “Ngày mai định đi đâu?”

Mắt tôi bỗng sáng rõ khác thường, nghiêm túc nói: “Em muốn đến huyện Dịch một lần.”

Dận Chân ngăn người: “Ồ đó có gì?”

Tôi cong môi cười: “Thanh Tây Lăng ở huyện Dịch. Vốn lăng tẩm của các hoàng đế Thanh triều ở Tuần Hóa, tục gọi là Thanh Đông Lăng, nhưng đến Hoàn đế Ung Chính, ông muốn được chôn ở huyện Dịch, cũng chính là Thanh Tây Lăng sau này.”

Dận Chân vẫn chưa thật sự hiểu, nhưng mắt lại nhìn tôi không chớp.

Tôi liền chớp chớp mắt: “Em chuẩn bị đi Thái Lăng, tể bái Hoàng đế Ung Chính vĩ đại của chúng ta.”

Lúc này Dận Chân mới hiểu ý của tôi, tức tối muốn thổ huyết. Anh chỉ tôi: “Suy nghĩ của em đúng là cổ quái, mau từ bỏ ngay ý định đó đi cho anh, không được đi.”

Anh phản đối thế nào cũng không thể lay động được quyết tâm của tôi.

Tôi nhất định phải đi, tôi luôn cho rằng anh không tới đó để nhìn tận mắt lăng mộ của mình thì chuyến đi này thật quá uổng phí. “Đi đi, cơ hội này không phải ai cũng có đâu.”

“Không đi!” Dận Chân kiên quyết.

Tôi nhún vai: “Vây em đi một mình, trừ phi anh trói em lại.”

Dận Chân nghiêng răng nghiêng lợi: “Em muốn anh phải tức chết.”

Tôi đột nhiên nói: “Em đã đào một nắm đất ở đó mang về nên mới khiến anh tới đây, bắt đầu từ đâu thì phải kết thúc ở đây.”

Anh hiểu những ẩn ý tôi muốn nói nên bình tĩnh lại. Đột nhiên, anh vươn tay ôm tôi vào lòng, vỗ vỗ lưng tôi: “Ngày mai anh đi với em.”

Tôi cũng dang tay vòng ôm lấy anh, dựa đầu vào vai anh: “Vâng!”

Chúng tôi thuê một chiếc xe, đặt cọc rồi lên đường.

Từ Bắc Kinh tới huyện Dịch chỉ mất hai tiếng lái xe.

Đương nhiên xe do tôi lái.

Suốt dọc đường Dận Chân không nói gì, vẻ mặt vừa bình tĩnh lại vừa căng thẳng.

Tôi cầm tay anh, hỏi: “Sao thế?”

Anh cười khổ: “Đi tới nhìn lăng mộ của chính mình, cảm giác này không đủ kỳ quái hay sao?”

Tôi cố ý trêu anh: “Thật đúng là một việc chưa ai được trải nghiệm.”

“Đây là lần thứ hai của em còn gì!” Anh điềm đạm liếc nhìn tôi. “Anh đọc được trên mạng thấy nói lăng tẩm của liệt tổ liệt tông đều bị khai thác thành điểm tham quan du lịch, nghe nói địa cung của cha anh còn bị mở cửa cho khách vào thăm, đúng không?”

Tôi gật gật đầu. Về điểm này thì Dận Chân khá may mắn. Thái Lăng vẫn nguyên vẹn không bị tổn hại.

Nếu địa cung ở Thái Lăng cũng bị mở, Ung Chính Hoàng đế và Hoàng hậu Nạp La Thị hợp táng cùng ông bị bày ra trước mắt mọi người thì bây giờ tôi đang đưa Dận Chân thực ra là một người đã chết đi tới tam quan thi thể của chính mình.

Cảnh tượng này quá kỳ dị.

Tôi bất giác rùng mình.

Dọc đường đi đã không còn cảnh tượng canh phòng nghiêm ngặt như hồi đầu nữa, nghe nói không ít hậu nhân của những người canh giữ lăng mộ ở núi thì dựa vào núi, ở sông thì dựa vào sông, ở gần lăng thì sống nhờ lăng, đã mở rất nhiều những quán ăn nhỏ, nhà trọ quây bán đồ lưu niệm để làm ăn, quang cảnh giống một khu du lịch náo nhiệt hơn.

Sắc mặt Dận Chân trầm xuống, lầm bầm: “Còn nói cái gì mà trong vòng một trăm dặm không cho phép người vô can tới gần, mới được bao nhiêu năm chứ!”

Đúng là như vậy, tôi đi xe thẳng vào trong, vòng qua bia thần công thánh đức, lái tới trước cầu Kim Thủy. Nhất thời cảm khái muôn phần.

Tắt máy xuống xe.

Tôi quay đầu lại hỏi Dận Chân vẫn đang đeo vẻ mặt khó chịu ấy: “Em chỉ mua vé vào Thái Lăng, không vào lăng Thái phi nữa nhé.” Tôi ích kỷ, không muốn nhớ đến những người phụ nữ đó của Dận Chân. Mắt không thấy, tim sẽ không đau.

“Lại phải mua vé!” Mắt Dận Chân như tóe lửa. “Về nhà mình phải mua vé, giờ đến xem... lại phải mua vé.” Anh cắn nhằn. “Tham quan nhà mình thì cũng thôi, đến lăng mộ cũng không tha. Kiếm tiền của người sống còn chưa đủ, muốn kiếm tiền của cả người chết nữa.”

Càng nói càng lạc đề, nếu không phải trong lòng đang thương cảm rối như tơ vò, tôi đã cười thành tiếng rồi.

Tôi để mặc anh xả giận, tự ra mua hai tấm vé, kéo anh vào trong.

Ông trời rất công bằng, cho dù bạn có công danh sự nghiệp lẫy lừng hay bạn chỉ là một người bình thường nhàn nhã vô danh, cuối cùng sẽ bị chôn vùi dưới đất đen.

Ba trăm năm đã qua, yêu hận tình thù đều bị đất đen vùi lấp.

Bao nhiêu tâm trạng phức tạp đan xen, tôi và Dận Chân quay sang nhìn nhau mấy lần, không sao thốt lên lời.

Chúng tôi đến Long Ân Điện trước.

Những màu sắc tinh xảo đẹp đẽ trên điện đã bị thời gian làm cho phai mờ, môn đình cũng tan hoang, dẫu vậy vẫn có thể nhận ra rằng nơi đây đã từng có thời huy hoàng.

Thế gian biến đổi vô thường, bãi bể nương dâu.

Tôi khoác tay Dận Chân, khoác rất chặt.

Bước vào Long Ân Điện, chính giữa là bức họa chân dung hoàng đế và hoàng hậu mặc triều phục.

Dận Chân đứng trước bức họa của hai người rất lâu, vẻ mặt biến hóa khôn lường.

Tôi không cố ý quan sát anh, mà chỉ nhìn lên bức họa, mắt nhìn thẳng.

Dận Chân bỗng bình tĩnh lại sau một lúc lâu hồi tưởng, anh mỉm cười với tôi, sau đó hít một hơi thật sâu.

Chúng tôi cũng bắt chước những du khách vào trước, đi một vòng quanh Long Ân Điện. Trong chiếc tủ kính được lau sáng bóng lìa là tấu chương mà Ung Chính Hoàng đế từng phê duyệt. Trên tường treo hành lạc đồ của ông, trong tủ kính bên trái là y phục mà Càn Long Gia Hoàng Lịch từng mặc, mặc dù chỉ là đồ phục chế.

Đồng tử của Dận Chân đột nhiên co lại: “Không biết tại sao, nhìn thì rất quen thuộc, nhưng lại có chút lạ lẫm.”

Tôi cup mắt im lặng, bởi vì đấy đều là những thứ mà anh sắp trải qua, thời huy hoàng thuộc về anh còn đang đợi anh sáng tạo.

Chúng tôi chậm chậm đi về phía sau, qua ba cửa chặn, hai cửa vuông, thạch ngũ cung[3], đi thẳng lên Phương Thành, vào Minh Lâu. Trên bia đá trong Minh Lâu khắc dòng “Lăng Thế Tông Tiên Hoàng Đế” bằng cả ba loại chữ Mãn, Hán, Mông.

[3] Là đồ để cúng tế bằng đá, chỉ chỗ để bát hương ngay phía trước.

Kính Thiên Xương Vận Kiến Trung Biểu Chính Văn Vũ Anh Minh Khoan Nhân Tín Nghị Duệ Thánh Đại Hiếu Chí Thành Hiến Hoàng đế.[4]

[4] Thụy hiệu của Ung Chính Hoàng đế sau khi băng hà.

Chỉ vài từ đó thôi cũng đã khái quát được truyền kỳ về Hoàng đế Ung Chính, ngăn ngủ nhưng cuộc đời lại bị tranh cãi nhiều.

Nụ cười khổ thoáng hiện trên môi, tôi ngước mắt nhìn Dận Chân.

Thì ra anh đã lên kế hoạch cho cuộc đời mình, có lẽ mỗi bước đi đều được tính toán cẩn thận, không sai sót dù chỉ một chút, nhưng anh lại bất ngờ lạc đến thời đại của ba trăm năm sau.

Bản thân tôi trở thành nỗi bất ngờ lớn nhất của anh.

Có lẽ trong lòng anh, tôi chỉ chiếm một vị trí rất nhỏ, nhưng với tôi mà nói, anh là tất cả.

Nghe nói trí nhớ của cá chỉ tồn tại bảy giây, sau bảy giây nó sẽ không còn nhớ những gì vừa xảy ra nữa.

Tôi không phải cá, không thể quên được người mà mình đã yêu.

Không thể coi quá khứ nhẹ như gió, tan như làn khói.

Điều duy nhất tôi có thể làm được là không thể quên.

Tôi nguyện mang trong tim mối tương tư đau khổ của việc không thể quên được.

“Chúng ta bắt đầu đào từ đây...”

“Cho nổ tung đi thì hay hơn.”

Từ xa chúng tôi nghe thấy một cuộc đối thoại.

Dận Chân nổi trợn lời đĩnh: “To gan!”

Tôi liếc anh: “Mấy người này đọc nhiều “Đạo mộ bút ký” quá rồi!”

Anh cau chặt đôi mày.

Tôi an ủi: “Yên tâm đi, sẽ không ai đào mộ anh đâu, đại khái những kẻ trộm mộ đều biết anh bủn xỉn, không chôn theo vàng bạc ngân lượng.” Tôi chế giễu. “Ngay cả thời chiến tranh loạn lạc cũng chẳng có ai có ý định đánh vào Thái Lăng, xem ra sự kị bo của anh cũng có ưu điểm đấy,”

Dận Chân lườm tôi: “Em đang an ủi hay đả kích anh đấy?”

Tối cuối cùng ở Bắc Kinh, Dận Chân dang tay ôm tôi vào lòng: “Tiểu Dĩnh, bài hát mà lần trước em hát ấy, hát lại lần nữa cho anh nghe đi!”

Tôi nghĩ mãi, không nghĩ ra bèn hỏi: “Bài nào?”

Anh như cười như không: “Trong lòng em biết rõ.”

Tôi đột nhiên mở to mắt, lần trước anh đã nghe hết rồi. Giữ thể diện là quan trọng nhất, tôi vờ ngốc: “Không nhớ!”

Anh cúi xuống hôn lên môi tôi: “Thật sự không nhớ?”

Tôi kiên quyết không cung khai: “Gần đây trí nhớ của em kém lắm.”

Anh bắt lặc: “Chính là bài Em là người anh yêu nhất, em có hiểu không?”

Tôi vui mừng nói tiếp: “Anh cũng thế.”

Anh ngẩn mặt ra hồi lâu, rồi phì cười.

Tôi nằm dựa vào ngực anh, khẽ ngân nga:

“Em nhắm mắt lại, không thể không thẳng thắn thừa nhận với mình rằng,

Anh chính là người em yêu nhất, anh có hiểu không

Không thể không thẳng thắn thừa nhận với mình rằng

Anh chính là người em yêu nhất

Xin anh hãy nhìn vào mắt em.”

Môi lưỡi anh khuấy đảo trong miệng tôi, hơi thở bao trùm lấy tôi, dường như có thứ gì đó trong ngực như đang muốn bật ra, tôi vòng tay ôm lấy anh, vừa cắn vừa mút mát nơi xương quai xanh của anh, hơi thở anh bỗng trở nên gấp gáp: “Tiểu Dĩnh, đợi đã!”

“Mặc kệ đi!” Tôi biết anh muốn áp dụng biện pháp tránh thai.

“Nhưng...” Những lời anh định nói bị tôi dùng môi chặn lại.

Tôi tháo bỏ tất cả mọi xiềng xích kìm kẹp giữa chúng tôi, chỉ đi theo tiếng gọi của dục vọng nguyên thủy, liếm mút khắp môi anh.

Anh đầu cúi để tôi chủ động, cắn vào môi tôi một cái rất đau, rồi lật người tôi xuống dưới.

Hôn như mưa như gió, điên cuồng miên man, lực càng lúc càng mạnh.

Tôi không biết lúc này trong lòng anh đang nghĩ gì, nhưng trong từng đợt sóng khoái cảm trào dâng, tôi tin chúng tôi đang tìm kiếm sự an ủi lẫn nhau, để che lấp đi sự thương cảm của ngày biệt ly sắp tới, cùng nỗi đau vô tận trong tâm can.

15. Chương 15: Buông Tay

Về đến Thượng Hải tôi nhận được điện thoại từ tiệm ảnh, thông báo cho tôi biết thời gian chụp ảnh cưới.

Tôi hủy tiệc ở khách sạn nhưng quên không hủy hẹn chụp ảnh cưới.

Lặng lẽ cầm di động trong tay, tôi do dự.

Dận Chân nhìn tôi, ánh mắt như chất chứa đầy ẩn ý. “Đi chụp đi!”

Khóe miệng tôi bất giác nhếch lên cười.

Chụp ảnh cưới đối với đàn ông mà nói, thực ra là một việc khổ sai.

Phải đi theo phụ nữ chọn quần áo, thay giày, tạo dáng, tạo hình, để mặc cho thợ ảnh chỉ đạo.

Tôi tin trong cuộc đời Dận Chân, đây là việc ngưng ngừng nhất mà anh từng gặp phải.

Trước kia chỉ có anh ra lệnh cho người khác, đâu đến lượt người ta hô hô hoán hoán.

“Nghiêng đầu về bên kia một tí!”

“Dựa gần hơn!”

“Này, anh cười lên một chút được không hả, mặt cứng quá!”

Dận Chân kìm nén, tôi biết tất cả đều là vì tôi.

Rất nhiều lúc, tôi không sao khớp được hình ảnh người đàn ông trước mặt mình với vị hoàng đế thủ đoạn tàn độc trong lịch sử kia lại với nhau, những lúc anh cười, trong mắt như gió xuân, mặc dù ăn nói có phần hà khắc chua ngoa, nhưng đối với tôi mà nói, chân tình của anh là thật.

Tôi vẫn luôn nghĩ, cũng có thể ông thời xưa đưa anh tới đây, hoàn toàn không phải là để anh trả hết món nợ của mình với tôi, mà là vì anh sống quá mệt mỏi, nên để anh được nghỉ ngơi một thời gian, hưởng thụ những niềm vui thuộc về anh, sau đó lại đại nịt gọn gàng, quay về tiếp tục cuộc sống của mình.

Nhân viên hóa trang rất có bản lĩnh, cô ấy dùng bút màu xanh để che lấp khuyết điểm của tôi, tôi trong gương mới thật rực rỡ quyến rũ làm sao!

Bộ váy cưới mà cô ấy chọn cho tôi cũng tôn hình thể hoàn mỹ của tôi lên rất nhiều.

Dận Chân cười tươi, ghé sát tai tôi nói nhỏ: “Tiểu Đình, anh ghen với người đàn ông sẽ sống cả đời với em sau này.”

Trong nháy mắt mắt tôi trào ra, khế lau đi, thản nhiên cười: “Em ưu tú như thế này, đương nhiên phải tìm một người đàn ông tốt để sống suốt đời.”

Anh vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy bộ dạng của tôi lúc tôi buồn nhất, bởi vì chỉ khi anh không ở bên tôi, tôi mới buồn.

Điều khiến tôi trở tay không kịp là khi chúng tôi về tới nhà, vị đạo sĩ kia đang loanh quanh dưới lầu, vừa nhìn thấy tôi liền đi tới, rõ ràng ông ta đang đợi chúng tôi.

Tim tôi giật thót một cái. Thời gian hai tháng còn chưa hết, tại sao ông ta lại xuất hiện?

Ông trời thật tàn nhẫn, đến mấy ngày hạnh phúc cuối cùng của chúng tôi cũng định cướp đi.

Mặt tôi biến sắc, Dận Chân đại khái cũng đoán ra được lai lịch của vị đạo sĩ, cầm tay tôi rất chặt.

Lão đạo sĩ nhìn chúng tôi cười.

“Sao ông biết chúng tôi ở đây?”

Ông ta điềm đạm đáp: “Muốn biết, đương nhiên sẽ có cách.”

Tôi cắn môi: “Chưa tới ngày mà.”

Ông ta cười: “Hai người dừng căng thẳng, tôi không đến để mang anh ta đi.” Ông ta nói ý nhị rồi liếc Dận Chân.

Cuối cùng Dận Chân cũng để lộ ra sự kinh ngạc của mình: “Vậy thì là vì chuyện gì?”

“Niên cô nương, Tứ Gia.” Ngay lập tức ông ta gọi rõ thân phận của Dận Chân: “Tôi đến để nói với hai người rằng Tứ Gia chắc chắn phải quay về, nhưng hai người có thể không cần phải chia tay.”

Đầu tiên tôi rất kinh ngạc, sau đó lại thấy khó hiểu: “Nếu anh ấy không thể không quay về, chúng tôi sao có thể không chia tay?”

Dận Chân ẩn vai tôi, ý bảo tôi đừng nóng vội: “Ý của lão tiên sinh là Tiểu Đình có thể đi cùng với tôi?”

“Quả nhiên là Tứ Gia, phản ứng rất nhanh!” Vị đạo sĩ vuốt râu. “Không sai, tôi có thể đưa cả hai người quay về.”

Tôi ngẩn người, dường như không dám tin. Trò đùa này hơi quá sức của tôi.

Dận Chân chậm rãi nói: “Tại sao cô ấy lại có thể quay về? Có phải trước kia cô ấy có liên quan tới tôi không?”

“Suy nghĩ thấu đáo, không hổ là Tứ Gia!” Lão đạo sĩ lại lần nữa cảm thán. “Niên cô nương vốn chính là Niên Quý phi của Người.”

Đầu óc tôi hoàn toàn hỗn loạn. Niên Quý phi, người phụ nữ hồng nhan bạc mệnh đó. Mặc dù nàng được Dận Chân sủng ái nhưng con trai con gái mà nàng sinh ra đều chết yểu, Phúc Huệ sống lâu nhất cũng chỉ đến tám tuổi mà thôi. Tôi đã từng ngưỡng mộ nàng vì có được trái tim của Dận Chân, nhưng không ngờ mình lại chính là nàng.

Tôi bị sốc tới mức không thể sốc hơn được nữa, nghệt mắt, miệng há hốc, mắt nhìn vị đạo sĩ chằm chằm.

Ánh mắt vị đạo sĩ hiền hòa: “Cô nương không cần kinh ngạc, trong thế giới này mọi thứ đều đã được định đoạt. Kiếp trước vì muốn bảo vệ tính mạng của huynh trưởng, cô cam tâm tình nguyện lấy thân mình ra đánh đổi, nhưng cuối cùng huynh trưởng cô vẫn không sống được. Tứ Gia vì vậy mà mắc nợ cô, nên kiếp này tới đây để trả.”

Tôi càng chấn động, thì ra cái chết của Niên Quý phi, chân tướng lại như thế. Bất luận là Niên Quý phi tình nguyện nhận tội thay huynh trưởng, hay do Dận Chân hứa với nàng mà lại không giữ lời, tất cả đều quá nặng nề và tàn nhẫn.

Dường như tôi có thể cảm nhận được nỗi đau khổ khắc cốt ghi tâm của Niên Quý phi khi đối mặt với tình huống tiến thoái lưỡng nan ấy. Dạ dày của tôi bắt đầu quặn thắt.

Tôi khẽ ngược mắt, tức khí không nói lên lời. Rất lâu sau, giọng run run: “Vây quay về rồi có phải tôi vẫn đi vào vết xe đổ ấy?”

“Lịch sử không thể thay đổi, ít nhất cô sẽ càng trân trọng mấy chục năm đó.” Lão đạo sĩ vẻ mặt nhân từ, tự nhiên nói.

Ánh mắt Dận Chân lại bình tĩnh tới không thể dùng lời để tả. Anh chậm rãi nói, dường như là nhả từng chữ một: “Tôi không thể để Niên Dĩnh quay về cùng tôi chịu đựng giày vò nữa, tôi cũng không muốn lại phụ cô ấy lần nữa.”

Tôi há hốc miệng, muốn nói nhưng lời cứ mắc nghẹn ở cổ.

Lão đạo sĩ cúi đầu đứng đó. “Là tôi chưa nói rõ, cuộc đời Niên Quý phi của Niên cô nương kiếp trước đã kết thúc, cũng có nghĩa là, Niên Quý phi trong lịch sử với cô ấy không liên quan gì tới nhau. Nếu cô ấy quay về, không ảnh hưởng gì tới sự phát triển của lịch sử cả, Niên Quý phi tồn tại trong lịch sử và mối tình duyên kiếp trước với Tứ Gia cũng không bị phủ sạch.”

Tôi càng mông lung, hoang mang hỏi: “Tôi không hiểu, nếu tôi là chuyển thế của nàng ta, sao nàng ta có thể không liên quan tới tôi được? Vây tôi sống trong thế giới này với thân phận gì đây?”

Khóe miệng lão đạo sĩ nhếch lên nụ cười bi ai. “Kiếp trước, trước khi lâm chung cô đã buông lời thề, nếu có kiếp sau không muốn có bất kỳ mối liên quan gì tới Tứ Gia nữa, linh hồn mặc dù vẫn là một, nhưng đã thoát thai đổi cốt rồi.” Ông ta ôn hòa nói tiếp: “Cô đã cắt đứt tình duyên ba kiếp giữa hai người, vốn không thể gặp nhau được nữa, nhưng Tứ Gia không an lòng với cô, sự cố chấp của hắn quá nặng, nên mới tới ba trăm năm sau, chỉ là vì muốn tìm cô, bù đắp cho những gì cô đã phải chịu đựng. Giờ hai người có một cơ hội nói lại tiền duyên, cô có bằng lòng không?”

Đầu óc tôi hỗn loạn, Niên quý phi rốt cuộc đã phải chịu ảm ức gì mà lại buông lời thề độc như thế?

Ánh mắt Dận Chân mặc nhiên mà mê hoặc, anh khó khăn mở miệng: “Tiểu Dĩnh, anh...”

Tim tôi đột nhiên nhói đau: “Lão đạo sĩ, phải làm thế nào để tái tục tiền duyên, ông hãy nói xem.”

“Sau khi quay về, anh ta vẫn là Tứ Gia, còn cô không là Niên Quý phi nữa. Đối với anh ta mà nói, cô chỉ giống như người qua đường, những gì cô phải làm là tiếp cận anh ta, để anh ta lại yêu cô một lần nữa.”

Nói thật nhẹ nhàng, tôi bủi môi.

“Tôi không còn quen Tiểu Dĩnh?” Dận Chân nhanh chóng túm ngay lấy từ khóa mấu chốt.

“Đúng thế, cậu sẽ quay về năm Khang Hy bốn mươi bốn, cũng chính là năm cậu mất tích, toàn bộ trí nhớ của cậu bây giờ sẽ bị xóa sạch.”

Tôi lẩm bẩm: “Giống như một giấc mơ.”

“Không hoàn toàn là thế.” Lão đạo sĩ vẻ mặt nặng nề. “Giấc mơ vẫn để lại dấu vết, giống như cô đã từng mơ thấy những gì từng trải qua với anh ta ở kiếp trước, nhưng anh ta thì khác, anh ta hoàn toàn không có đoạn ký ức này.”

Tôi hiểu rồi, bàn tay đặt ngang eo chậm chậm nắm chặt lại, như vậy mà phải tiếp cận anh thì thật quá khó khăn, chứ đừng nói làm cho anh yêu tôi. Huống hồ, tôi còn phải đi tranh cướp tình yêu vốn thuộc về Niên Quý phi, cũng chính là cướp chồng của chính mình. Thế này chẳng phải rất trào phúng ư?

Dận Chân đắm chiêu suy nghĩ, ngực nhấp nhô.

“Niên cô nương, Tứ Gia, còn vài ngày nữa, hai người hãy suy nghĩ cho kỹ, tôi phải đi trước đây.”

“Không tiễn!” Thái độ của tôi đối với ông ta bỗng khác khí hơn vài phần, xấu tốt gì ông ta cũng cho chúng tôi một đường sống.

Dận Chân ngồi mãi trên ghế sofa suy nghĩ, tôi không dám làm phiền anh, chỉ đảo mắt nhìn anh liên tục.

Phần eo đột nhiên có cảm giác căng thẳng, ngực anh tì vào lưng tôi.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

Anh không lên tiếng.

“Đừng ồn, em phải đi nấu cơm.” Tôi hơi nhích ra, anh lại ôm tôi thật chặt.

“Đừng nấu, hôm nay em đã rất mệt rồi.” Anh hôn lên mi mắt tôi.

“Vậy chúng ta ăn gì?”

“Để anh nấu, em nghỉ đi.” Anh cười.

Dường như tôi vừa nghe thấy câu chuyện cười buồn cười nhất, phá lên cười ha ha mấy tiếng, chẳng nể mặt anh chút nào. “Anh nấu? Ha ha ha!” Tôi thật sự cảm thấy buồn cười, Tứ Gia nấu cơm, đến nằm mơ tôi cũng không mơ thấy.

Anh bình tĩnh nhìn tôi: “Đừng coi thường anh!”

“Anh nói thật?”

“Đương nhiên!”

Tôi nhún vai. “Vậy được, em đi ngủ một lát, ăn cơm thì gọi em.”

Anh bế tôi lên, nhẹ nhàng đặt xuống giường: “Ngủ đi, tiểu trư!”

Xì, ai dạy anh không biết, là ai đã dạy anh? Ngày mai có lẽ tôi phải tính sổ với Hứa Lăng Phi mới được.

Không biết đã ngủ bao lâu, nụ hôn của Ân Chân khiến tôi tỉnh dậy, khoe miệng anh cong lên: “Ăn cơm thôi!”

Tôi dụi dụi mắt: “Anh không đốt bếp đấy chứ?”

Anh quay ngoắt người đi, không thêm để ý tới tôi nữa.

Sơn hào hải vị bày đầy bàn, có cá rán, chim bồ câu chiên dầu vùng, tôm xiên nướng, canh vịt... Tôi nếm thử, mùi vị rất ngon.

Bất giác tôi thấy lạ, mấy món này đến tôi cũng không biết làm, sao anh lại làm được?

“Thật sự là do anh nấu?”

Ban đầu anh còn hùng hồn không hổ thẹn nhận là mình làm, nhưng khi tôi dùng hình bức cung, anh đã khai nhận là các món ăn nổi tiếng được anh mua về từ các nhà hàng khác nhau. Cá nưong Chu Cát, chim bồ câu chiên dầu vùng của Trạng Nguyên Hồng, tôm xiên của nhà hàng Dung Cầm thời thượng...

Tôi cười gập cả người.

Anh bối rối: “Thực sự là không nấu được!”

Anh có tấm lòng này là tôi đã thỏa mãn lắm rồi, anh từ nhỏ đã tôn nghiêm cao quý, e rằng đánh người cũng chỉ cần nhếch miệng ra lệnh, nói gì đến làm bếp. Anh chịu chiều tôi, tôi rất cảm động.

Tôi đoán anh nhất định là có lời muốn nói với tôi, nhưng đợi rất lâu vẫn không thấy anh nói gì.

“Dận Chân, tại sao lại đối tốt với em như vậy?”

“Bởi vì anh muốn em mãi mãi nhớ tới anh.”

Tôi ngăn anh lại, vô cùng bình tĩnh hỏi: “Anh không nghĩ tới việc đưa em đi cùng à?”

Anh thẳng thắn: “Anh có nghĩ, nhưng em có đồng ý không? Em có thể từ bỏ cha mẹ, bạn bè, sự nghiệp, đến một nơi mà em không hề quen thuộc, đánh một canh bạc?”

Tôi cup mắt, đúng thế, tôi không chắc chắn mình tới đó rồi có thể giành được trái tim Dận Chân, cũng không muốn chia sẻ anh với những người phụ nữ khác. Tôi giơ tay ra, bị anh nắm chặt, tay anh hình như hơi ướt, có lẽ anh đang rất căng thẳng.

Tôi dựa vào anh, tim anh đang đập nhanh và mạnh, hơi thở miên man bên tai tôi, nhịp tim tôi dao động.

“Tiểu Dĩnh, nếu anh có cách để nhớ ra em, em có đồng ý đi cùng anh không?”

Tôi ngẩng phắt lên.

“Anh sẽ viết một lá thư ghi lại quan hệ của chúng ta rồi em cất trong người, bút tích của anh người khác không thể làm giả được, sau đó em cầm ấn chương đó tới tìm anh, nói ra nội dung trong lá thư, anh nhất định sẽ nghi ngờ em, như thế chúng ta có thể ở bên nhau.” Anh hít một hơi thật sâu. Chắc anh phải suy nghĩ nhiều lắm mới chịu nói ra những lời này với tôi.

Tôi im lặng. Tôi yêu anh, không sai, nhưng tôi chưa từng nghĩ mình sẽ là vợ bé của anh, hoặc là người tình không dám lộ diện của anh. Vị trí của anh trong trái tim tôi rất quan trọng, nhưng tôi không thể từ bỏ gia đình, bạn bè, đến một nơi toàn người lạ, tranh sủng với người ta. Tôi không có dũng khí. Mối tôi mấp máy.

“Tiểu Dĩnh!” Anh cầm cằm tôi nâng lên bắt tôi phải ngẩng đầu. “Nhìn anh nói.”

Tôi cố tỏ ra bình thản: “Nơi đó không có mạng, không có tivi, không có bếp ga, không có bồn cầu, em không đi đâu.”

Anh thuận thế hôn lên lòng bàn tay tôi, giọng hình như còn dịu dàng hơn vừa nãy: “Ồ đó, có anh.”

Tôi suýt nữa thì bị lời này làm cho xúc động, cũng may lý trí đã thắng: “Nhưng anh không phải là của một mình em!”

Ánh mắt anh sáng rõ, mê hoặc: “Tiểu Dĩnh, anh muốn sống cùng em!” Dừng lại một lát: “Tiểu Dĩnh, anh không muốn rời xa em!”

Mắt tôi ướt nước: “Anh để em suy nghĩ đã, được không?”

Anh gạt đầu, nhẹ nhàng ôm lấy vai tôi. “Anh sẽ không ép em.” Mối thay tay phủ xuống, từ miệng trượt tới xương quai xanh rồi đến trước ngực, mát mát cắn day, như đang hưởng thụ một bữa ăn ngon, giãy vò tôi một lúc lâu.

Tiếng rên khe lọt ra khỏi cổ họng, anh dịu dàng muốn làm tôi vui, tôi hiểu anh muốn cho tôi những gì tốt nhất, khi đã lên tới đỉnh cao không ai với tới kia, nước mắt tôi vỡ òa tuôn chảy.

Tôi chìm vào mộng mị.

Lần đầu gặp gỡ, vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân mở màn.

Anh cứu tôi thoát khỏi nỗi kinh hoàng bị ngựa xéo, tôi vừa nhìn thấy anh đã rung động.

Tôi trân trọng mỗi lần gặp anh, khi anh nói muốn cưới tôi, tôi đã nói với anh rất rõ ràng rằng tôi là tú nữ đợi tuyển, không thể tự chọn người hôn phối mình, mỗi ngày ra ngoài gặp anh đều là vụng trộm.

Anh an ủi tôi không phải lo lắng, anh tự có cách để tôi được như ý.

Sau đó, tôi bị chỉ hôn cho Tứ hoàng tử Dận Chân.

Tôi phụng mệnh theo sự sắp xếp, yên tâm đợi gả.

Không phải chưa từng nghĩ đến việc tự vẫn để báo đáp tình cảm sâu nặng của anh, chỉ là tôi không thể chết được, nếu tôi chết sẽ liên lụy tới cha, tới anh và tới cả gia tộc.

Tôi chưa từng làm cho gia đình mình việc gì, càng không thể làm liên lụy tới người nhà.

Nghe nói Tứ hoàng tử tính cách hà khắc, thiết diện vô tư, đối với thê thiếp, với con cái, người dưới đều quản rất nghiêm, tôi tự do quen rồi, trong lòng thoáng sợ hãi.

Huynh trưởng thần thần bí bí bảo tôi cứ thoải mái, chỉ cần trang điểm xinh đẹp đợi ngày gả đi là được.

Cho tới đêm động phòng, tôi mới hiểu ý huynh ấy.

Còn Dận Chân lại muốn tôi ngạc nhiên, hoàn toàn không để lộ ra bất kỳ điều gì, sau khi chỉ hôn cũng không gặp tôi nữa.

Thực sự là vui mừng và kinh ngạc.

Trên thế giới này mấy ai được may mắn như tôi, có thể lấy người mình yêu.

Từ đó kể vai sát má, không còn phiền não nữa.

Tôi và anh đúng là đã có một cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Nhưng cảnh đẹp không kéo dài, sự sủng ái của Dận Chân dành cho tôi bị người ta dòm ngó, tôi trở thành nhược điểm của anh, con chúng tôi lại càng là điểm yếu của anh.

Con trai và con gái liên tiếp bị người ta hạ độc chết yểu, tôi đau lòng quá sức, cơ thể dần dần suy nhược.

Sau khi Dận Chân kế vị, bận việc nước, xa cách với tôi, dẫn đến việc chúng tôi không tin tưởng lẫn nhau.

Khi tôi mang thai Phúc Bái, vì Hoàng thái hậu bất mãn với Dận Chân, nên cũng không thuận mắt với tôi, phạt tôi quỳ một đêm trong Phật đường, tôi sức cùng lực kiệt, động thai, đứa trẻ vừa ra đời đã chết. Nhưng đây là ngách nường của Dận Chân, dù bà ấy có gây tội lỗi tới thế nào tôi cũng không thể làm gì được.

Dần dần tôi cảm thấy sợ hãi chốn thâm cung và cả Dận Chân nữa.

Chúng thần liên tiếp dâng tấu liệt kê tội lỗi của huynh trưởng, mấy năm gần đây huynh trưởng đúng là đắc sủng mà kiêu ngạo, đắc ý tới quên phép tắc, nhưng huynh ấy từng vì Dận Chân mà dẫn quân tới chiến trường Tây Bắc, đã lập được công lớn sau khi bình định quân phản loạn, nhưng Dận Chân không niệm tình xưa, vẫn giáng tội huynh trưởng.

Tôi đau khổ cầu xin Dận Chân, anh nói một câu hậu cung không được can thiệp vào chính sự rồi phát tay áo bỏ đi.

Từ đó mỗi lần tôi muốn gặp anh còn khó hơn cả lên trời.

Tình cảm bao nhiêu năm không vững trước một lần thử thách.

Tôi bị Dận Chân chán ghét, chẳng ai giúp đỡ, chỉ có những kẻ giậu đổ bìm leo. Trời sinh tôi tính tình kiêu ngạo, lại vì tâm đầu ý hợp với Dận Chân nên những việc trước kia đều một tay anh bảo vệ, nhất thời khó lòng chấp nhận sự chuyển biến lớn như thế. Tôi viết cho anh một lá thư nhún nhường xuống nước, xin anh hãy gặp mặt tôi một lần. Đợi cho tới tận khi trời sáng, anh cũng không đến. Tôi hoàn toàn tuyệt vọng, viết một bức thư tuyệt mệnh, xin anh niệm tình xưa, tha cho huynh trưởng, tôi nguyện đền mạng thay huynh ấy. Tôi uống thuốc độc loại mạnh, trước lúc lâm chung thề rằng nếu có kiếp sau nhất định không còn muốn dây dưa với Dận Chân nữa.

Tôi khóc lóc, gào thét rồi bình tĩnh.

Dận Chân hôn nhẹ lên trán, lên má tôi: “Đừng sợ! Anh đây!”

“Tại sao anh lại đối xử với em như thế, tại sao?” Tôi vừa khóc vừa đâm vào ngực anh.

“Tiểu Dĩnh, em sao thế?”

Tôi lắc đầu nằm trong lòng anh khóc thút thít.

Ánh mắt anh sáng trong như nước, khẽ khăn lau nước mắt cho tôi.

Khóc mãi, cuối cùng thần trí cũng bình tĩnh lại.

Đứng trên lập trường của anh, anh không làm gì sai cả, sự vững mạnh của hoàng quyền mới là quan trọng nhất.

Thâm cung nhiều hờn oán, chưa bao giờ trường sinh.

Tôi sợ rồi, không muốn vấn vương, không muốn tranh sủng, tranh đấu, không muốn hại người, cũng không muốn bị người hại.

Đây là kiếp trước của tôi, là những việc đã qua, tôi giờ đã được đầu thai, không thể giẫm vào vết xe cũ.

Cho dù tôi theo anh về, không còn là Niên Quý phi nữa, cũng sẽ không còn là một người qua đường đủ bình tĩnh đứng nhìn đoạn lịch sử này.

Chỉ cần tôi ở bên cạnh Dận Chân, nếu Dận Chân yêu tôi, tôi sẽ lại trở thành một Niên Quý phi khác, nếu anh ấy không yêu tôi, tôi sẽ phải sống thế nào?

Tôi dùng đầu chống cằm anh, nói nhỏ nhưng kiên định: “Dận Chân, em nghĩ kỹ rồi, em không về với anh đâu.”

Toàn thân anh run lên, nhưng giọng vẫn dịu dàng: “Anh tôn trọng quyết định của em.”

Tôi túm chặt ống tay áo anh: “Dận Chân, em thu lại những lời đã nói ở kiếp trước. Em không muốn đoạn tuyệt tình duyên với anh, em muốn đời đời kiếp kiếp ở bên anh, kiếp trước kiếp này kiếp sau của anh đều sẽ là của em.”

Anh vuốt tóc tôi, liên tục gọi tên tôi: “Tiểu Dĩnh! Tiểu Dĩnh!”

“Em hứa với anh, nếu anh có thể quay lại, em sẽ ở đây đợi anh, mãi mãi đợi anh.” Mắt tôi mờ đi, nhưng cổ kìm nén không để rơi nước mắt xuống.

Ánh mắt anh rất nhiều tâm trạng, anh nói: “Tiểu Dĩnh, đừng đợi anh, em xứng đáng được sống tốt hơn anh.”

Tôi không nói gì, ôm chặt lấy anh. Ngốc ạ, một khi anh đã bước vào tim em rồi, em làm sao còn có thể yêu người khác được đây?

Đến ngày hẹn, Dận Chân cười: “Tiểu Dĩnh, em đừng đi tiễn anh nữa, anh sợ nhìn thấy em, anh không nỡ rời đi.”

Tôi kiên trì: “Em tiễn anh tới cửa, em không vào đâu.”

Cuối cùng anh cũng đồng ý.

Trên đường đi chúng tôi dựa sát vào nhau, phân ly là vĩnh biệt, chỉ mong đường dài hơn một chút, xe chạy chậm hơn một chút, thời gian chúng tôi dành cho nhau sẽ được nhiều hơn một chút.

“Em chỉ tiễn anh đến đây thôi.” Tôi cố nở một nụ cười.

“Tiểu Dĩnh!” Dận Chân cười. “Hứa với anh, đừng khóc!”

“Em hứa!” Tôi hôn lên môi anh. Đặt tay anh lên ngực mình. Dận Chân, anh mãi ở trong tim em, mãi mãi không bao giờ rời xa.

Anh quả quyết quay người.

Trên môi vẫn lưu lại hơi ấm cuối cùng của anh, tôi cố gắng mỉm cười nhìn theo bóng anh.

Thời khắc anh quay người, nước mắt tôi tràn ra, tôi vội vàng lau đi, bởi vì tôi đã hứa với anh rằng tôi không khóc.

Có một số người càng đi lại càng cách nhau xa, cuộc đời họ luôn luôn đi lướt qua nhau, thế gọi là mối quan hệ cân bằng, may mà chúng tôi không phải thế.

Lại có một số người càng lại gần càng hứng thú, nhưng sau khi gặp gỡ rồi, càng đi càng xa, chúng tôi cũng không phải như thế.

Có một số người lại như một chiếc quẩy xoắn, quẩn quýt cả đời, chúng tôi đã không thể nữa rồi.
Và có một số người đôi khi cách bạn rất xa, lại có lúc rất gần bạn, tôi và bạn chính là quan hệ điện tâm đồ.
Trái tim chúng ta mãi mãi ở bên cạnh người kia, chưa từng rời xa nửa bước.
Anh mang niềm vui đến cho tôi, tôi tặng lại anh những nụ cười.
Bởi vì anh đã từng đến thế giới của tôi, tôi đã hiểu và không hối tiếc.
Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-ca-doi-de-quen>